

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CHOOSE
Me

VIVIENNE
CROSS

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

TAÇ MI YOKSA ATEŞ Mİ SERİSİ

Birinci Kitap

CHOOSE *Me*

VIVIENNE CROSS

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40

Bölüm 41

Bölüm 42

Bölüm 43

Bölüm 44

Bölüm 45

Epilog

Bonus Epilog

Sırada Ne Var?

Ücretsiz kısa romanı alın!

Yazar Hakkında

Her hakkı saklıdır.

Telif hakkı © 2025 Vivienne Cross'a aittir.

Bu eserin hiçbir bölümü, yazarın/yayıncının yazılı izni olmadan iletilemez veya çoğaltılamaz.

Choose Me kurgusal bir eserdir. İsimler, karakterler, durumlar, mekanlar ve olaylar kurgusaldır.

*Bana bir dünya kurabileceğime inanan kişiye,
Ve ben hayal kurarken onları dinlediler.
Büyük hayallere asla gülmedin.
Sadece taşımalarına yardım ettim.*

BİRİNCİ BÖLÜM

Beatriz Cruz, Westhaven Birleşik Cumhuriyeti için yaratılmamıştı.

Soylu bir geçmişti yoktu. Bir imparatorluğu da yoktu. Ama nedense, dünyanın en zengin ülkesi onu yine de davet etmişti.

Salı öğleden sonra geldi. Üzerinde St. Ives Üniversitesi arması bulunan, bordo ve altın renkli balmumuyla kraliyet mührü gibi damgalanmış ağır bir zarf. Sanki başka bir dünyaya aitmiş gibiydi.

Bea donakaldı. Kalbi tekledi.

"İşte burada," diye fısıldadı.

Etrafındaki sokak kayboldu. Artık kalın montlara sarılmış, yamuk yumuk kaleler inşa eden çocuklar yoktu. Sadece ellerindeki zarfın ağırlığı vardı.

Hafif bir kar örtüsünün altında gizlenmiş bir buz parçasına basıp neredeyse kayıp düşecekken, hızla merdivenleri çıktı. Eli uzanıp tam zamanında korkuluğa tutundu, kalbi göğsünde gümbür gümbür atarken kendini toparlayıp ilerlemeye devam etti.

"Anne!" Anahtarları elinden kaydı. Kapı arkasından çarparak kapandı. "Anne!"

Annesi mutfaktan başını uzattı, koyu renk saçları topuz yapılmıştı.

"Bu bağırış çağırış da ne?" Zarfı fark etti ve duraksadı. "Bu...?"

Bea onu sanki bulunmuş bir hazineymiş gibi havaya kaldırdı. "St. Ives."

Sadece bir üniversite değil. Üniversitenin tacı. Tahiti ve Hawaii arasında yer alan, kan bağları ve küresel imparatorluklar üzerine kurulmuş egemen bir ada ülkesi olan Birleşik Westhaven Cumhuriyeti'nin (kısaca UR) en değerli mücevheri.

Annesinin gözleri hemen anladı ve kocaman açıldı. "Baba hâlâ limanda. Fazla mesai yapıyor."

Bea'nın nefesi o kadar hızlandı ki, sakinleşemedi. "Ağır. Bu bir şey ifade ediyor, değil mi?"

"Hemen şimdi görüntülü ara."

Parmakları titreyerek adını tuşladı. Babası dördüncü çalışta telefonu açtı, kalın kışlık paltosuna sarınmış, boynuna sıkıca bağladığı örgü atkıyla. Arkasında, kapalı gökyüzünün altında nakliye konteynerleri donuk bir şekilde parıldıyor, uzakta vinçler istikrarlı bir şekilde hareket ediyordu. Konuşurken nefesi ekrana buğulandı, bu da Kasım ayının dondurucu havasının bir kanıtıydı.

"Bea, nasılsın?"

"Baba, işte geldi. St. Ives!"

Yüzü birden aydınlandı. "Ne bekliyorsun? Aç onu, kızım."

Evet, yaptı.

Sayın Beatriz Cruz,

Tebrikler. Olağanüstü Kadınlar Programımız kapsamında size St. Ives Üniversitesi'ne kabul için tam burs sunmaktan mutluluk duyuyoruz.

Gözlerini kırptırdı. Satırı tekrar okudu. Sonra bir daha. Adı gerçekten oradaydı. Antetli kağıtlarında.

Buna verilecek zarif ve incelikli bir tepki muhtemelen vardı. Bea bunu hiç öğrenmemişti.

Çılgılık atmak istememişti ama ses ağzından kaçtı. Mektubu sanki yok olacaktı gibi göğsüne bastırdı. Annesi onu sıkıca kucakladı.

"Gördün mü? Sana söylemiştim. Emek yalan söylemez," dedi annesi, gözleri parıldayarak.

Babasının sesi gururdan titriyordu. "Tüylerim diken diken oldu. Ve bu iki derecelik farktan dolayı değil."

Bea onlara bakarken boğazı düğümlendi.

Annesi, yarı zamanlı kütüphaneci, tam zamanlı spikerdi ve evlerini kitaplarla, kimchi-jjigae ve paella kokularıyla doldurmuştu. Onları geçindirmek için çok çalışan babası, eve zamanında gelirse her zaman kızının gününün nasıl geçtiğini sorardı. Gelemezse, kızı uyuduktan sonra

sessizce odasına girer, başının üzerine nazikçe dokunur ve annesinin yaptığı gibi İspanyolca bir dua mırıldanırdı.

Onların örnekleriyle nasıl çalışılacağını, onların inançlarıyla nasıl hayal kurulacağını öğrenmişti.

Ve içten içe, bunu ifade edecek kelimeleri bulmadan çok önce, başka bir şey daha öğrenmişti: tek başına olmanın ne anlama geldiğini.

Tek kız çocuğu. Tek şans.

Belki de bu yüzden bu ihtiyacı taşıyordu. Ait olma ve inşa etme ihtiyacı. Kendinden daha büyük bir şey. Anne babasının bir zamanlar yer açtığı tüm hayalleri barındırabilecek bir şey.

Olağanüstü Kadınlar Programı dünyanın en rekabetçi programıydı. UR'nin erkek egemen bir kurum olduğu, St. Ives'in ise daha da öyle olduğu herkesçe biliniyordu. Yine de, konu kadınlara gelince, sistem son derece hassastı.

Kapıları tamamen açmadılar. Sadece yeterince açtılar.

Birkaç kişinin daha içeri girmesine yetecek kadar. Ve onlara hayatlarının gidişatını değiştirme şansı vermek için.

Tesadüfen girilebilecek bir yer değildi. O sadece Bea'ydi, Koreli bir göçmenin ve İspanyol bir liman müdürünün kızıydı, bu yüzden umutlarını yüksek tutmamaya çalışmıştı.

Zarf gelene kadar.

Mektubun geri kalanını şöyle bir gözden geçirdi ve daha da açtı. İçinden ikinci bir kart çıktı.

Yeni akademik yılın başlangıcını kutlamak ve değerli bursiyerlerimizi onurlandırmak amacıyla King Global Capital sponsorluğunda düzenlenen Hoş Geldiniz Galası'na sizleri davet etmekten mutluluk duyarız. Resmi kıyafet zorunludur.

Kalp atışları hızlandı.

İlk finans dersinde bu firmayı incelemişti. Ve şimdi onların galasında mı olacaktı?

Telefonunu kaptı, parmakları hızla hareket ediyordu.

BEYA SLAYA: KABUL EDİLDİM!

CLAIRE BEAR: AMAN TANRIM, TABİ Kİ ÖYLE YAPTIN!!! BU AKŞAM BULAŞIKLARI YIKAMAYI BİTİRDİKTEN SONRA KUTLAMA YAPACAĞIZ!!!

Anaokulundan beri en iyi arkadaşım. Simli jel kalemler ve uyumlu jöle sandaletlerden beri can dostuyum. Claire'e anlatmak her şeyi gerçeğe dönüştürdü.

Bea gözlerini silerek güldü. Annesi hâlâ ıslıl ıslıl parlıyordu. Babası ise sanki yıldızları asmış gibi onu izliyordu.

İçinin bir kısmı her zaman bu anın mükemmel olacağına inanmıştı. Ama şimdi gerçek olunca, muazzam bir his veriyordu...

Zarfı açan kızın, geri dönecek olan kızla aynı kişi olmayacağını zaten biliyordu.

İKİNCİ BÖLÜM

Üç Ay SONRA

Bea'nın telefonu uçak modundan veri bağlantısına yeniden bağlanır bağlanmaz kucağında aniden titredi ve grup sohbetinde iki mesaj gördü.

UMMA: Sağ salım vardığınızda bize bir fotoğraf gönderin!

CLAIRE BEAR: Selfie çekmezsen, olmamış sayılır.

Hızlı bir karşılama sisteminden geçip bagajını aldıktan sonra Bea, terminalin mükemmel bir görüntüsünü yakalamak için kamerayı çevirdi. Saçları dağınık, seyahat yorgunluğundan cildi şişmişti ama bunun bir önemi yoktu. Yüzündeki gülümseme durdurulamaz gibiydi.

BEYA SLAYA: Başardım. Hala hayattayım. Henüz zengin değilim.

Etrafına hayranlıkla baktı. Havaalanı, kavurucu güneş altında prizmalardan ve yansıyan ışıklardan oluşan modern bir katedral gibi parıltıyan, devasa bir cam ve çelik yapıydı. Toronto'da geride bıraktığı gri çamurla tam bir tezat oluşturuyordu. Şubat ayında her yer buzlu pencereler ve buzla kaplı sokaklarla doluydu. Burada ise yaz bir türlü gitmiyordu.

"Bea?"

Başını kaldırdığında tam zamanında bir kucaklamanın içine çekildi.

St. Ives'te ondan bir yıl büyük olan ve kendisine "arkadaşı" olarak atanan Georgina Ashcroft, şahsen daha da göz korkutucu derecede mükemmeldi. Bea'den birkaç santim daha uzundu, altın sarısı saçları ince omuzlarından aşağı dökülüyor, pahalı güneş gözlükleri başında duruyordu. Onda güneşli ve özür dilemeyen bir şey vardı, sanki bir ortama ait olmak için kendini asla kısmak zorunda kalmamıştı.

"Gerçekten senmişsin." Georgina sırtıttı. "Tahmin ettiğimden daha kısasın."

Bea güldü. "Topuklu ayakkabıyla neredeyse senin boyunda olurdum, çok teşekkür ederim."

Georgina göz kırptı. "Video birkaç santimetre daha uzun gösteriyor. Neyse, hoş geldiniz! Brandon çantalarınızı alacak."

Bea, yıpranmış bavuluna ve spor çantasına şöyle bir baktı ve bunların parlak, siyah SUV'nin yanında ne kadar yersiz durduklarının acı bir şekilde farkına vardı.

"Ah, onları taşıyabilirim."

"Lütfen yapma. Denersen gücenir," diye takıldı yeni arkadaşı. "Brandon'dan beni arabayla götürmesini nadiren isterim, ama annene sana iyi bakacağıma söz verdim."

Brandon onları sanki hiç ağırlıkları yokmuş gibi kaldırıyordu bile.

Georgina onun koluna girdi ve onu arabaya doğru yönlendirdi. "Yorgun musun?"

"Öte."

"Mükemmel. Önce sizi eve bırakalım. Yemek sonra. Tam da aradığınız yeri biliyorum."

SUV terminalden uzaklaştı, motorun yumuşak sesi hoparlörlerden gelen kısık caz müziğinin altında neredeyse duyulmuyordu. Bea cama yaslanmış, önündeki manzarayı izliyordu.

Otoyol arazinin içinden geçmiyordu. Her kıvrım ve yükselti, gizlilik düşünülerek tasarlanmıştı. Yüksek çitler ve yontulmuş taş duvarlar yolu çevreliyordu; arada sırada, ötesindeki dünyaya kısa bakışlar sunan sade cam paneller yer alıyordu. Eğimli üzüm bağları, tablolar gibi çerçevelenmişti. Uzaklardaki, yamaçlara oyulmuş, sessizlik ve gözetimle korunan malikaneler. Buradaki topoğrafyanın bile sınırları vardı.

Zamanla yollar daraldı ve estetik değişmeye başladı. Evler, dik çatıları ve yüksek pencereleriyle, dar ve zarif, temiz sıralar halinde yükseldi. Cepheleri yumuşak krem, yosun yeşili ve soluk mavi tonlarında boyanmıştı.

Her birinin etrafını parlak panjurlar çerçeveleyiyor, demir balkonlar ise mükemmel bir şekilde budanmış sarmaşık ve yaseminlerle kaplıydı.

Hiçbir şey eski görünmüyordu. Her şey zamansızdı.

Şehrin merkezine girdiklerinde Bea hafifçe öne eğildi ve etrafı inceledi.

Caddeler boyunca uzanan kaldırım kafelerinin tenteleri çizgili, masa üstleri ışıktaki parıldıyordu. Sokaklar tertemiz, kaldırım taşları temiz, ağaçlar eşit aralıklarla dikilmiş ve tam çiçek açmıştı. Binalar birbirine çok yakın inşa edilmişti. Fenerlerin, vitrinlerin, dükkanların her detayı ustalıkla bakımlıydı.

Sanki seçkinler için hazırlanmış bir masal kitabı gibiydi.

Georgina, "Milyarderlerin oyun alanına hoş geldiniz," dedi.

"Çok güzel," diye fısıldadı Bea, gözleri biraz hayranlıkla doluydu.

"Öyle. Ama bir süre sonra fark etmeyi bırakacaksınız."

Bea pek emin değildi. "Northgate buradan ne kadar uzakta?" diye sordu.

"Buradan yirmi dakika, St Ives'e otuz dakika uzaklıkta. Mezuniyetten sonra çoğu insan oraya yerleşiyor; aile şirketlerinde çalışıyor, CEO'luk oynuyorlar."

Bea hafifçe güldü. "Elbette."

UR sadece zengin değildi. Aynı zamanda mühendislik harikasıydı. Hollanda deniz ticaretinden doğmuş, ardından nesiller boyu biriken özel servetle yeniden şekillendirilmiş ve modern dünyanın en gizli finans imparatorluğu haline gelmişti. Başka hiçbir ülke kilometrekare başına bu kadar milyardere ev sahipliği yapmıyordu. Hiçbir ülke kapılarını bu kadar dikkatle korumuyordu.

St. Ives bunu yansıtıyordu.

Başlangıçta bir üniversite değildi, bir ailenin varislerini gizlilik içinde yetiştirdiği kapalı bir yerdi. Zamanla diğer hanedanlar da katılmak istedi. Ve gizlenmesi çok zor hale gelince, ona bir isim verdiler.

Burada olmanın bu kadar sarsıcı olacağını beklemiyordu. Bir dakika önce karla kaplı bir kaldırımda titriyordu, bir sonraki dakika ise acımasız güneşin altında sallanan palmiye ağaçlarını izliyordu. Hem Toronto Üniversitesi'nde hem de burada, St. Ives'te akademik yıl yaz sonlarında başlıyordu. Hawaii'nin tam karşısında, karşı yarım kürede olacak kadar güneybatıda bulunan UR'de bu, Eylül değil, Şubat sonu anlamına geliyordu. Bu yüzden üçüncü sınıfını erken bitirmiş ve UR döneminin başında üçüncü sınıf öğrencisi olarak yeniden başlamıştı.

SUV, keskin siyah üniformalı muhafızlar tarafından çevrelenmiş yüksek demir kapılardan geçerek kampüse girdi. Konuşmadılar, sadece araç geçerken bir kez başlarını salladılar ve kapılar arkalarından kapandı. Mayfield Hall, internetteki fotoğraftakiyle tıpatıp aynı, hatta daha zarif ve imkansız görünerek karşılarında yükseliyordu. Kemerli pencereler, beyaz taş, yükselen sütunlar, her şey altın sarısı öğleden sonra ışığında parılıyordu.

Dışarı adımını attığında, havada okyanus ve lavanta kokusu vardı; belki de bu kokular kusursuzca budanmış çitlerden geliyordu.

Brandon çantalarını indirirken Georgina da gülümseyerek onu öne doğru itti.

“En üst kat. Eskiden Gage'in dairesiydi. Şimdi zamanının çoğunu şehirde geçiriyor.”

"Kuzeniniz mi?"

“Evet. Bir iki gün içinde gelecek.” Georgina sırtıttı. “Onunla tanıştığında çok etkilenmemeye çalış.”

"Söz vermiyorum."

Daireye vardıklarında Georgina kapıyı açık tuttu. "Eve hoş geldiniz."

Bea eşiği geçti ve şaşkınlıkla durdu. Güneş ışığı mermer zeminlere ve şık mobilyalara yayılıyordu. Neredeyse tüm duvarı kaplayan yerden tavana pencerelerden, kampüs sıcaklığının etkisiyle parılıyordu; her çatı ve avlu bir kartpostal gibi çerçevelenmişti.

Ev.

Çantası elinden kayıp gitti, unutuldu.

Bu sadece yeni bir bölüm değildi. Tamamen yeni bir kitaptı. Sayfalar bomboştu.

Bu noktadan itibaren her şey mümkündü.

Üçüncü Bölüm

GAGE

Gage King'in kuzeninin son projesine özel bir ilgisi yoktu.

Onun Kanada'da yetişmiş, üçüncü sınıf öğrencisi olarak okula girdiğini biliyordu. Georgina'nın önce ilgisiz, sonra beklenmedik bir şekilde ona bağlandığını da biliyordu. Bunun ötesinde, Bea Cruz neredeyse hiç dikkat çekmiyordu. St. Ives'tan geçen, her açıdan sıradan bir kızdı sadece.

Mayfield Hall'un kapısı açıldığında, orada duran Georgina değildi.

O oydu.

Ve Gage uzun bir aradan sonra ilk kez duraksadı.

Güneş ışığı arkasındaki daireye doluyor, koyu ipek saçlarına vuruyor ve uçlarını bronz bir renge boyuyordu. Saçları uzundu - absürt derecede uzundu - neredeyse beline kadar uzanıyordu.

Minyon yapılı. Altın rengi tenli. Dolgun ağızlı. Büyük, koyu renkli, korumasız gözlü.

O çok güzeldi.

Ancak St. Ives'te güzellik yaygındı.

Onun dikkatini çeken şey, kadının ona bakış şekliydi. Hiçbir yapmacıklık yoktu. Hiçbir rol yapma yoktu. Etkileme veya boyun eğme çabası yoktu.

Sessiz, zahmetsiz bir sıcaklık.

"Sen Gage olmalısın."

Sesi görünüşüyle uyumluydu. Neşeli ama yapmacık değil, zorlama olmadan berrak. Tıpkı baharın ilk gerçek günü gibi.

Başını onaylarcasına yukarı kaldırdı, ancak içten içe düşüncelerini yeniden gözden geçirdi.

"Bea?"

Başını salladı ve elini uzattı. Küçük parmaklar, narin bilek. Ama tutuşu sağlamdı.

"Doğru telaffuz ettiğiniz için teşekkürler," dedi hafif bir gülümsemeyle. "Sonunda sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Bey-ah. Prenses Leia ile kafiye.

Georgina bunu ona iki kez iyice anlatmıştı. Yüz ifadesinin yumuşadığını görene kadar pek üzerinde durmamıştı. O an yanılmadığına sevinmişti.

Gage, elini gerekenden biraz daha uzun süre tuttu. "Seninki de," diye mırıldandı.

Bea geri çekilerek onu içeriye davet etti. "Georgie duşunu yeni bitirdi. Çok uzun sürmeyecek."

Daire değişmişti. Artık daha yumuşaktı. Yaşanmışlık hissi veriyordu. Kanepenin üzerinde bir battaniye vardı. Masanın üzerinde kitaplar duruyordu. Kapının yanında küçük beyaz spor ayakkabılar vardı. Arka planda zengin ve dingin bir R&B müziği çalıyordu, sanki sabah acele etmiyormuş gibi.

"Bir şeyler içmek ister misin?" diye sordu Bea, onu kendine doğru çekerek.

Kibarlık refleksi dilinin ucundayken neredeyse reddedecekti. Ama kadın başını yana eğerek bekledi, sanki gerçekten onun için bir şey yapmak istiyormuş gibi.

"Soğuk su mükemmel olurdu."

Gage izlerken sessizce mutfığa girdi. İnce bacaklar. Uzun, inanılmaz saçlar, odanın öbür ucundan bile fark edilebilecek türden.

Evian su şişesiyle geri döndüğünde, yüzünde hafif bir neşelilik ifadesi vardı.

"Georgie, kampüste yanımda sadece bu suyla görülmeme izin verildiğini söyledi. Ben de evde pratik yapmaya başlamam gerektiğini düşündüm."

Gage neredeyse gülümsedi. "Beğenmedin mi?"

"Şişe güzel," diye kabul etti. "Ama neden altı dolar ödediğimi hâlâ anlamıyorum."

Gage'in dudakları eğlenerek kıvrıldı. Bir yudum aldı.

"Yani burası eskiden sizin yerinizdi?" diye sordu Bea.

"Evet."

"Çok güzel," dedi içtenlikle. "Daha önce hiç evden uzakta yaşamadım, ama böyle bir yerde olmaktan çok memnunum."

Başını bir kez salladı. Karşılaştığı burslu öğrencilerin çoğu ya onun yanında küçülüyor ya da kendilerini kanıtlamak için aşırıya kaçıyordu.

Bea ikisini de yapmadı.

Ona sadece konuştu. Ve bunun onun üzerindeki etkisinin tamamen farkında değildi.

"Ne zaman girdiniz?" diye sordu.

"Dün."

"Jet lag?"

"Normalde gayet iyi uyurum," dedi mahcup bir gülümsemeyle. "Ama çok heyecanlandım. Kulağa saçma gelebilir."

Omuz silkti. "Umarım broşürdeki gibi olur."

Gülümsemesi yavaşça kıvrıldı. "Şimdiye kadar onu geride bıraktı."

İstemedi de olsa, ona gülümsedi. İncelikli. Abartısız. Ama gerçek.

Bea daha fazla bir şey söyleyemeden, Georgina yalınayak içeri girdi ve bir ders kitabını karıştırdı. "Gage! İşte kitabın."

Aldı. "Teşekkür ederim."

"Cidden şimdiden işe mi gidiyorsun? Saat yedi buçuk." Sesi yarı sevgi, yarı bıkkınlık doluydu.

"Kötüler için rahat yok, Georgie."

Gözlerini devirdi. "Neyse. Cuma günü geliyorsun, değil mi? Üzerinde adın yazıyor, bari tadını çıkar."

Sözler, onları idrak edemedi yüzüne çarptı.

Zihni geriye sardı, tekrar tekrar oynattı. Sonra birden anladı.

Cuma. Gala. Her yerde onun adı var.

Gage. Kral.

Parçalar o kadar hızlı bir şekilde yerine oturdu ki, neredeyse nefesi kesildi.

Ev arkadaşının kuzeni Gage King'di. King Global Capital'in sahibiydi.

Valizinde bulunan gala davetiyesi—kalın, altın yaldızlı kartona basılmış olanı—ona aitti.

Georgina'nın ona fazla etkilenmemeye çalışmasını söylemesine şaşmamalı.

Ve şimdi işte oradaydı, onun yeni oturma odasında durmuş, sanki daha önce kendisine şişe su ikram ettiği en güçlü insanlardan biri değilmiş gibi bir kitaba göz atıyordu.

Kadın bir kez daha bakmaya cesaret etti... ve Gage'in ona soğuk ve anlaşılmaz bir şekilde baktığını gördü.

Ama onun gözlerindeki o kısa parıltıyı yakalamıştı. Sanki az önce aklına gelen aydınlanmanın ne olduğunu tam olarak biliyordu.

Kalp atışları hızlandı ama gözlerini kaçırmadı. Eğer şimdi kiminle konuştuğunu anladığı için tökezleyeceğini bekliorsa, hayal kırıklığına uğrayacaktı.

Dudaklarında hafif bir kıvrım belirdi. Fark edilmesi neredeyse imkansızdı. Ama o fark etti.

Kitabı kolunun altına sıkıştırdı, gömleğinin manşetini düzeltti. "Orada olacağım," dedi kısaca.

Sözlerin sanki ona yönelik olduğunu hissetmesinin sebebi neydi?

Bea ve Georgina vardıklarında Karşılama Galası çoktan tüm hızıyla devam ediyordu.

Üstatlar Salonu, eski zenginlik ve gelenekle ışıldıyordu. Taş kemerler, balıksırtı desenli ahşap zeminlerin üzerinde yükseliyordu. Yüksek şamdanlarda mumlar yanıyordu. Şam kumaşıyla örtülü masalar, havyar, kanepeler ve ithal peynir tekerlekleriyle doluydu. Garsonlar sessizce hareket ederek şampanya kadehleri, istiridye tepsileri ve nadir şaraplar sunuyordu. Şöminenin yakınında bir yaylı çalgılar dörtlüsü çalıyordu.

Bu sıradan bir üniversite etkinliği değildi. St. Ives'te yeni başlangıçların kutlaması, sessiz ve sarsılmaz bir hakimiyetle yoğrulmuştu. Her köşede, kulaklığı kulağının arkasına düzgünce yerleştirilmiş siyah takım elbiseli bir adam duruyordu. Güvenlik beklemiyordu ama beklemeliydi. Bu kadar zengin insan korumasız dolaşmazdı.

Bea bunu anında hissetti. Bir yere tam olarak ait olmadığı duygusunu.

Bunun sebebi Georgina'nın uygunsuz giyinmiş olması değildi; Georgina, bunun için en az üç mağaza çalışanını bizzat azarlamıştı. Bunun sebebi, buradaki herkesin birbirini doğduğundan beri tanıyor gibi görünmesiydi.

İçeri girerlerken elbisesinin yumuşak pembe dantelini eliyle okşadı. Zarif, ince askılı, vücuda oturan korsajlı ve yere kadar uzanan şeffaf, çiçekli bir üst kısmı vardı. Ten rengi topuklu ayakkabıları ve annesinin bileziğiyle, şimdiye kadar giydiği en güzel şeydi.

Ama yine de... neyle karşılaşacağını biliyordu.

Safir mavisi ipek elbisesi ve doğal özgüveniyle ışıldayan Georgina, onu bara yakın yüksek bir masaya doğru yönlendirdi. Masada bir grup erkek ve birkaç kadın, sanki gecenin sahibiymiş gibi rahat bir şekilde sohbet ediyor, gülüyor ve kokteyllerini yudumluyorlardı.

Yaklaşırlarken Georgie ona fısıldadı: "Bunlar da diğer son sınıf öğrencilerinden bazıları. Seni tanıtırıyım bari."

Bea derin bir nefes aldı, içini rahatlattı.

Onlar da sadece insan.

Korkutucu derecede zengin, son derece kendinden emin insanlar... ama kanları hâlâ kırmızıydı. Öyle varsayıyordu.

Masaya ulaşmadan önce, yanındaki boşluğa kadifemsi bir ses süzüldü. "St. Ives'in burs imkanı sunmasını çok seviyorum."

Georgina'nın iç çekişini duymaktan ziyade hissetti.

Georgina yavaşça döndü. "Bea, Catherine Vale. Catherine, Bea Cruz."

Kadın, dikkat çekmeye alışkın birinin bilinçli ve çarpıcı güzelliğiyle göz kamaştırıyordu. Koyu pembe ipek elbisesi vücuduna tam oturmuştu. Kahverengi saçları geriye doğru taranmış, elmas küpeleri teras ışığında parıldıyordu.

Gülümsemesi kusursuzdu. "Sizin gibi öğrenciler için bu büyük bir fırsat olmalı."

Bea kelimeleri algıladı. Kelimelerin kesinliğini. Öğrenciler değil. Sizin gibi öğrenciler. Kesik, eğer karşı tarafta değilseniz belli olmazdı.

Bea'nın vücudu gerildi ama o da gülümsedi. "Bundan en iyi şekilde yararlanmayı düşünüyorum," dedi kısaca.

Catherine şampanyasından bir yudum aldı. "Evet, sanırım öyle düşünürdünüz."

Georgina'nın gülümsemesi hiç solmadı. Tamamen kibar ve zarif bir tavırdı. "Milano'da olanları bana daha sonra anlatmalısın," dedi kayıtsızca, "ama şimdilik Bea'ye söz verdim, bütün gece tek bir sohbete takılıp kalmadan önce onu etraftaki insanlarla tanıştıracam."

Catherine hiç tereddüt etmeden, "Elbette. Seni oyalamayayım." dedi.

Georgina kolunu Bea'nın koluna doladı ve onu zarif, acele etmeden uzaklaştırdı. Catherine'in duyma mesafesinden tamamen çıktıktan sonra ancak Georgina nefes verdi ve başını salladı.

"Ondan uzak durmanı tavsiye ederim," dedi kısık bir sesle. "St. Ives'te, endişelenmen gerekmeyen dedikoducu kızlar var, bir de endişelenmen gerekenler. O da ikincisinden."

"Uyardığın için teşekkürler," diye mırıldandı Bea, içinden Catherine'i bu gece atlatması gerekenler listesine eklerken.

Gruba ulaştıklarında Georgina'nın yüz ifadesi çoktan değişmişti. Neşeli, tasasız, sanki Catherine olayı hiç yaşanmamış gibiydi.

"Hanımlar ve beyler, hepinizi Bea ile tanıştırayım," dedi Georgina her zamanki zahmetsiz cazibesıyla, sanki oraya aitmiş gibi çemberin içine süzülerek. Çünkü gerçekten de oraya aitti. "Ekonomi ve finans bölümünde üçüncü sınıf öğrencisi. Ve ev arkadaşım."

Bea, kibar tanışmalar yapılırken sıcak bir gülümsemeyle, zar zor duyduğu isimlere başıyla onay verdi. Ta ki sonuncusuna kadar.

"...ve Rafael Griffin."

Bea yukarı baktı ve ondan önce gelen ismi anında unuttu.

Yeşil gözler. Elektrik gibi, büyüleyici yeşil.

Rafael geceyi, gece mavisini smokinini giydiği gibi giydi: çaba göstermeden ama bir şekilde standardı belirleyerek. Keskin elmacık kemikleri, sır saklamak için yaratılmış bir ağız. Dalgalı kahverengi saçları hafifçe dağılmış, kökleri daha koyu, güneş ve tuzlu havada zaman geçirdiğini düşündüren sarımsı çizgilerle doluydu.

İçgüdüleri onu karşı konulmaz bir cazibe ile muhtemel pişmanlık arasında bir yere konumlandırırdı.

"Merhaba Bea," diye mırıldandı, sesi yıllanmış viski kadar pürüzsüzdü.

Mükemmel bir şekilde söylemişti. Bee değil. Bee-uh değil. Bey-ah. Ağzından bir okşama gibi dökülmüştü.

Elini tuttu, ama bir an fazla uzun süre tuttu. Tutuşu sıkıydı, dokusu onunkine hafifçe pürüzlüydü ve bir şekilde beklenmedikti. Topuklu

ayakkabı giymiş olsa bile, Bea gözlerine bakabilmek için çenesini yukarı kaldırmak zorunda kaldı.

"Merhaba," diye zar zor da olsa fısıldadı, sesindeki hafif titremeye lanet ederek.

Etraflarındaki konuşma anında yeniden başladı. Biri piyasa performansından ve bunun ailelerinin üç aylık kazançlarıyla nasıl ilişkili olduğundan bahsediyordu. Bea bunu zar zor duydu. Rafael vücudunu ona doğru çevirdi, duruşunu değiştirerek grubun geri kalanını umursamazca dışladı.

"Taze et," diye mırıldandı, dudaklarında hafif bir eğlence ifadesi vardı.

Bea flütünü daha sıkı kavradı. "Affedersiniz?"

İçeceğiinden yavaşça bir yudum aldı. "Nakil öğrenci. Suyu yeni kan katılmış. İzlemesi her zaman en ilginç olanı."

Kadın kaskatı kesildi. "Öyleyse sen bir köpekbalığı mısın?"

Gülmedi ama gözlerindeki parıltı gülmek istediğini gösteriyordu. "Bu duruma bağlı. Köpekbalıklarından korkuyor musun, küçük Bea?"

Onu daha çok rahatsız eden şeyin takma ad mı, kibirli tavrı mı yoksa, ne yazık ki, çok yakışıklı olması mı olduğunu bilmiyordu.

Aradaki boşluğa bir ses girdi. "Griffin."

O burada.

Gage, kendi etkinliğinde tam da hayal ettiği gibi görünüyordu. Sakin. Otoriter. Üzerinde kömür grisi üç parçalı bir takım elbise vardı, kesimi o kadar kusursuzdu ki sanki üzerine şekillendirilmiş gibiydi. Siyah saçları özenle şekillendirilmiş, mavi gözleri soğuk ve okunaksızdı. Dokunmaya davet etmeyen bir şekilde nefes kesiciydi.

Rafael sakince, "Kral," dedi. "Kuzeninizin son projesiyle yeni tanışıyordum."

Gage'in bakışları Bea'ye kaydı, sonra tekrar Rafael'e döndü. "Sanırım senin ilgine ihtiyacı yok."

Rafael'in gülümsemesi burkuldu. Sanki onun anlamadığı bir şeyi anlamış gibiydi. "Yine de, bir şekilde, o yeteneğe sahip." Bea'ye baktı. "Görüşürüz küçük Bea."

Rafael, ardında en ufak bir kolonya ve sorun izi bırakmadan, ağır adımlarla uzaklaştı.

Bea onun gidişini izledi. Gage ise onu izledi.

"O... tuhaf biri," diye düşündü Bea.

"Bu oldukça cömert bir sıfat."

Gözleri onun gözlerine kilitlendi. "Rekabet mi?"
Dudakları hafifçe kıvrıldı, ama bu bir gülümseme değildi. "Dağlar fırtınalardan etkilenmez."
Şampanyasından bir yudum aldı.
Rafael'in bıraktığı yer uzun süre boş kalmadı.
"Bea, değil mi?"

GAGE

Gage bunu daha önce yüzlerce kez görmüştü.
Yeni kızların sohbete dahil olma şekli.
St. Ives'lı erkekler nasıl da etrafı sardılar. Değerlendirildiler. Cazibe kılığında gizlenmiş bir sınav.
Adam ne yaptığını gayet iyi biliyordu. Bea ise bilmiyordu.
"Bea, değil mi?"
Dean'in sesinin geldiği yöne döndü. "Bey-ah," diye açıkladı.
"İspanyolca telaffuz gibi."
Açık sözlüydü. Tanışma sırasında Dean'in elini tutuş şeklinden bu açıkça belli oluyordu. Kibardı. Biraz hevesliydi. Ona bir şans vermeye istekliydi.
Dean'in dikkati bir yandan Bea'ye, bir yandan da Gage'e yöneldi. Sonra, Gage'in ilgisizliğinden emin olunca, tekrar Bea'ye döndü.
Gage buna izin verdi.
"Finans, değil mi?"
"Ve ekonomi."
"Harika bir seçim. Üçüncü yıl mı?"
"Evet."
Dean içeceğini çevirdi. "Önceki okulunuza göre büyük bir değişiklik olmuştur, tahmin ediyorum."
Kadın neredeyse fark edilmeyecek şekilde hareketsiz kaldı. Ama Gage bunu fark etti.
"Affedersiniz?" diye sordu, sesi sakın ve düzdü.

“Yani demek istediğim, müfredat, bağlantılar, yani...” Sanki bir sonraki kelimesini özenle seçiyormuş gibi gözleri kısa bir an elbisesine kaydı. “... kaynaklar.”

Ayaklarından birini diğerinin arkasına koyarak yere sağlamca bastı.

Orada durdurabilirdi. Bir bakışla, bir sözle Dean'i susturabilirdi.

Ama yapmadı. Onun ne yapacağını görmek istedi.

Dean şampanyadan bir yudum daha aldı. "Ben de yatırım bankacılığı yapıyorum. Eminim St. Ives'ın finans programının Toronto'nunkinden çok daha ileride olduğunu göreceksiniz?"

"Toronto," diye doğruladı. "Orada birkaç yıl geçirdikten sonra transfer oldum."

Dean başını salladı. "Burada, özellikle değerlendirme için kullandığımız modellerde, Toronto'daki yaklaşımın daha geleneksel olduğunu tahmin ediyorum."

İşte oradaydı. Açılış sahnesi.

Bea tereddüt etti. Gage, onun bu konuyu bırakıp bırakmayacağını merak edecek kadar uzun sürdü.

Ve sonra, onun mutlak memnuniyetine, kadın bunu yapmadı.

"İlla ki öyle değil." Sesi titrekti ama dikkatli bir tonda konuşuyordu. Dean ilk başta bu değişimi fark etmedi. "Bildiğim kadarıyla, çoğu program değerlendirme için temel çerçeve olarak DCF modellemesini kullanıyor ve sektör odak noktasına göre ayarlamalar yapıyor," diye devam etti Bea. Küçümseyici değil. Çatışmacı değil. Sadece gerçekleri söylüyordu. "İlk yılımda, ağırlıklı varsayımları daha büyük bir modele dahil etmeden önce bilanço düzeyinde nakit akışlarını tahmin ediyorduk."

Bir duraklama.

Gage, kadının nefes alışını izledi. Sanki çok fazla şey söylemiş olup olmadığından emin değildi.

Kadının tam olarak yeterince şey söylediğini biliyordu.

"St. Ives'te yaklaşımın daha esnek olduğunu tahmin ediyorum?" Bunu bir meydan okuma olarak dile getirmedi.

Gage olayı gerçek zamanlı olarak yakaladı.

Dean duraksadı, yeniden toparlandı.

Bea elindeki fırsatı fazla zorlamadı. Kendisine atılan topu geri gönderdi. Sonra bekledi.

Dean hafifçe güldü. "Araştırmanı iyi yapmışsın."

Bea yavaşça şampanyadan bir yudum aldı, başını hafifçe salladı. "Sadece ders çalıştım."

"St. Ives senin gibi birine sahip olduğu için şanslı." Gözlerinde bir tür ilgi belirdi ve onu şöyle bir süzdü.

Adam fazla rahatlamadan önce Gage konuştu. "Affedersiniz. Georgie'nin Bea'ye ihtiyacı var."

Dean hareketsiz kaldı. Kahverengi gözler mavi gözlerle buluştu.

Hiçbir düşmanlık yok. Sadece bir sınır çizildi.

Gage hareket etti. Ve sanki doğal bir şeymiş gibi, Dean'e başıyla onay verdi ve onu takip etti.

Onlar giderken omuzları gevşedi.

Yürürlerken Gage, "Senden daha çok şey bildiğini sandı," dedi.

Parmakları elbisesinin kumaşına kenetlendi, sonra bıraktı. "Biraz muhasebe yaptım."

Başını bir kez eğdi.

Sınavı geçmişti. Bu yeterliydi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bea'nın dönem başlamadan önce St. Ives'ı tanımak için bir haftası vardı ve bunun bir dakikasını bile boşa harcamak niyetinde değildi. Oryantasyon turuna kaydolmuş ve kampüse girişini organize etmişti; öğrenci kartı, biyometrik veriler, her şey.

Yavaş ve rahat bir şekilde gerindi, sonra sessizce mutfağa girdi. Ortada devasa bir ada tezgahı vardı ve iki yanında mükemmel bir şekilde dizilmiş bar tabureleri bulunuyordu.

Georgina çoktan oradaydı, tezgâhın üzerine oturmuş, bir elinde senaryo, diğer elinde smoothie vardı.

"Hiç uyuyor musun?"

"Provalardayken hayır." Georgina başını kaldırmadı. "Prömiyer yedi hafta sonra."

Bea uzanıp Georgina'nın tabağından bir mango parçası aldı. "Orada olacağım. En ön sırada."

Georgina ona baktı. "Güzel. Bu bir etkinlik gibi, akşam yemeği, içki, her şey var. Gage de geliyor tabii ki."

Bea çiğnemeyi yarıda kesti. "Bu çok tatlı. Vakti olacağını düşünmemiştim."

Georgina omuz silkti. "Hem çalışıyor hem de tam zamanlı okuyor, yani aslında hiç zamanı yok." Gülümsemesi sevgi doluydu. "Ama her zaman geliyor."

Bea kendi kendine gülümsedi.

Yani iyi bir insan.

"Gösteriye nasıl gideceğimi bulmama yardım etmeniz gerekecek."

Georgina kaşlarını çattı. "Ehliyetin yok mu?"

"Memleketimde bir tane var ama burada geçerli değil. Önce sınava tekrar girmem gerekiyor." Burnunu buruşturdu. "Yani... muhtemelen bir Uber çağırmam gerekecek?"

Georgina, "St. Ives'te Uber var," diye doğruladı. "Ama siyah bir araba yerine bir Prius'a denk gelebilirsiniz. Ne korkunç!"

Bea hafifçe güldü. "Bu aşağılanmayı atlatmaya çalışacağım."

Georgina fosforlu kalemini senaryosunun sayfasına vurdu. "Ya da, bilirsin, eğer Gage'in o akşam dersi varsa, belki seni o götürebilir."

Bea gözlerini kırptırdı. "Ciddi misin?"

"Neden olmasın? İkiniz de üniversiteden geliyorsanız ve o zaten gidecekse."

"Sence... buna itiraz eder mi?"

Georgina elini salladı. "Gage yapmak istemediği şeyleri yapmaz. Ben önerebilirim."

"Eğer uygunsa," dedi Bea. Sonra da biraz çekinerek ekledi, "Ama lütfen yalvarıyormuşum gibi görünmek istemiyorum."

Georgina'nın ağzı seğirdi. "Hiçbir şeyin sözünü veremem."

Bea başka bir mango dilimini kapmadan önce, Georgina tabağı sertçe uzanamayacağı bir yere itti.

St. Ives kasabası büyüleyiciydi; şirin hissettirecek kadar küçük, kaybolacak kadar büyük. Kampüse sadece yirmi dakikalık yürüme mesafesindeydi. Sokaklar belirgin bir şekilde Avrupa tarzındaydı. Arnavut kaldırımları, açık havada yemek yenebilecek meydanlar ve güneş ışığında sessizce mırıldanan çeşmeler.

Butiklerin ve bir sanat galerisinin arasına sıkışmış, özellikle şirin bir kafede durdu; ferforje masalar yeşil ve beyaz şemsiyelerin altında kurulmuştu. Hava espresso ve tereyağı kokuyordu.

Bea dışarıda bir yere oturdu, gözlerini kapatarak güneşin altında kahvesini yudumladı ve anın tadını çıkardı.

Masasının üzerine bir gölge düştü.

Kadın irkilerek yukarı baktı. Rafael, sanki orada bulunmaya hakkı varmış gibi, kendinden emin bir şekilde karşısındaki koltuğa oturdu.

"Bay Köpekbalıĝı," diye kuru bir sesle selamladı.

"Tam olarak." Arkasına yaslandı ve onu inceledi. "Buraya yalnız mı geldiniz?"

Başını hafifçe yana eğdi. "Yanımda güvenlik görevlisi getirmeli miydin?"

"Bunu yaşayan ilk kişi sen olmazsın," dedi, ağzının bir kenarı hafifçe yukarı kıvrılırken.

Bir garson geldi ve Rafael'in siparişini önüne koydu. Bir fincan espresso ve şaşırtıcı bir şekilde bir kruvasan.

Bea kaşını kaldırdı. "Seni pastacı sanmıyordum."

Rafael bir parça kopardı ve onu ağzına atarken ona baktı. "Nelerden hoşlandığıma şaşırsın."

Omurgası kaskatı kesildi, etkilenmemiş biri için fazla tetikteydi. "Bu bir yalan gibi geliyor."

Öne eğildi, ön kollarını masaya dayadı. "Ya öyleyse?"

"O zaman daha çok çaba göstermeniz gerekebilir."

Bir şey gözlerini kararttı.

O cevap veremedi, başka bir ses yumuşak bir şekilde araya girdi: "Sen kruvasandan bile hoşlanmıyorsun."

Bea'nın başı aniden yukarı kalktı.

Gage, yanlarında kusursuz bir şekilde duruyordu; elindeki kahve bardağı bile özenle seçilmiş gibiydi.

Rafael, "Ufkumu genişletiyorum," dedi.

Gage tek kelime etmeden bir sandalye çekti.

Dikkatini ikisi arasında gidip getirdi, havada asılı kalan ince gerilimden istemeden de olsa keyif alıyordu.

"Siz ikiniz... birbirinizi iyi tanıyor musunuz?" diye sordu.

"Yeterince iyi," diye yanıtladı Gage.

Rafael'in gözleri onunkilerden ayrılmadı. "İşleri ilginç kılacak kadar iyi."

Bea kahvesinden yavaşça bir yudum aldı. Artık aynı güneş ışığı alan kafeste iki yırtıcı hayvan vardı. Birilerinin tedirgin olması gerekiyordu. İçinden bir his, bunun kesinlikle kendisi olduğunu söylüyordu.

"Peki, ne olmuş yani?" Rafael'e döndü.

"Öyleyse?" diye tekrarladı.

Bea, yarısı yenmiş pastayı işaret ederek başını salladı. "Sonuç ne?"
Rafael düşünceli bir şekilde çiğnedi, sonra omuz silkti. "Fena değil."
Gözlerini kırıştırdı. "Fena değil mi? Hepsi bu mu?"
Başparmağındaki kırıntıyı yaladı. "Çok yumuşak. Ben daha dirençli şeyleri tercih ederim."
Bea kaşını kaldırdı. "Belki de narin şeyleri takdir etmek için daha fazla incelik gerekiyor."
Gage bir yudum aldı.
Rafael hiç telaşlanmadan koltuğuna yaslandı. "Aslında Bea, ben dikkat gerektiren şeyleri halletmede iyiyim."
Bu replik öylesine söylenmiş bir şey değildi. O bakışla asla söylenemezdi.
Gage kıpırdamadı ama sıcaklık düştü. "Griffin."
Bir uyarı.
Rafael'in yüzündeki alaycı gülümseme pişmanlık belirtisi taşııyordu.
Bea bunu hissetti. Sığ kısmın bir adım ötesine geçmişti ve ayaklarının altındaki dip çoktan kaymıştı.
Elini çantasına uzattı, hareketleri sakın ve kontrollüydü, nabızı atmıyor olsa bile. "Şey, arkadaşlar, sanırım bu benim işaretim."
Kadın ayağa kalkınca, iki adam da onunla birlikte kalktı. Eski usul nezaket o kadar otomatikti ki, kadını hazırlıksız yakaladı.
"Görüşürüz," dedi.
Bu, bir vedadan çok, vermek istemediği bir söz gibiydi.

Bütün gün süren keşif gezisinden yorgun düşen Bea, Georgina'nın davetini geri çevirdi ve sakın bir akşamı evde geçirmeyi tercih etti. Ailesiyle düzenli olarak mesajlaşıyordu ama bu akşam onların yüzlerini özlemişti.

Telefonunu bir yığın ders kitabının üzerine koydu ve yatağa oturdu. Anne ve babası birkaç saniye sonra göründü.

"Ah, yaşıyor!" dedi annesi. "Bana her şeyi anlat. Ne yiyorsun?"

Bea güldü. "Aslında, Umma, bugün inanılmaz bir kafe buldum."

"Kahve ve hamur işleri yiyecek değildir, kızım."

“Merak etme baba. Üniversite yemek kartım Pazartesi günü devreye giriyor,” diye takıldı. “O zamana kadar kahve ve kruvasan dengeli bir beslenme sayılır.”

Annesi sevgiyle gözlerini devirerek konuyu değiştirdi. "Peki ya derslerin? Programını aldın mı?"

Bea'nın yüzü aydınlandı. "Evet! Çok yoğun ama heyecanlıyım. Ve kütüphane... Anneciğim, aklını kaybedersin. Sanki bir rüyadan fırlamış gibi."

Annesi sıcak ve anlayışlı bir şekilde güldü. "Elbette öyle. Sen de öyle bir yerde büyüdün."

"Öğleden sonraları kitapları raflara yerleştirmek ve gizlice fazladan okuma zamanı ayırmak mı? Buna değdi."

Konuşma yavaş yavaş sona ererken, annesinin gözleri parıldadı. "Ya erkek çocuklar?"

Bea inledi. "Anneciğim, buraya geleli daha bir haftadan az oldu."

Babasının çenesi gerildi. "O, orada okumak için bulunuyor."

Annesi elini savurarak geçiştirdi. "Evet, evet. Tabii ki önce ders çalış. Ama yine de... Çok fazla yeni insan var. Eminim gözünüze çarpan bir çocuk olmuştur?"

Bea'nın zihninde istemsizce iki yüz belirdi. Biri, kutsal olmayan bir ateşle parlayan yeşil gözlere sahipken, diğeri buz gibi keskin ve mavi gözlere sahipti.

O buraya gelecek için gelmişti, hayaller için değil.

Ama içten içe, küçük bir ses fısıldadı: Onu fark etmişlerdi.

Sadece onları fark etmemiş gibi davranıyordu.

Kapı kodunun hafif sesi, topuk sesleri, parfüm kokusu. Georgina eve gelmişti ve Bea, gecenin istediği gibi geçtiğinden emindi.

“Bea. Saat 1'i geçti. Ekonomi sorununu çözüyor musun?”

Georgina, topuklu ayakkabıları iki parmağından sallanırken, rujunun hala kusursuz olduğu bir halde yatak odasının kapısında belirdi. Elbisesi üzerine sanki dökülmüş gibi yapışmıştı, ancak bir zamanlar kusursuzca dalgalı olan saçları parlak tellere dönüşmüştü.

Bea mahcup bir şekilde yukarı baktı. "Sadece birkaç başvuruyu tamamlıyorum."

"Başvurular mı? Bir haftadır buradasın." Georgina odaya girdi ve omzunun üzerinden eğildi. "Northgate'deki her firmaya başvuruyor musun?"

"Her biri değil," diye mırıldandı Bea. "Sadece askeri güvenlik izni veya içeriden bağlantı gerektirmeyenler."

"Yani, hiçbiri," dedi Georgina kuru bir sesle.

Bea ekranı ayarlamadan önce parmakları tereddüt etti. "Biraz iş tecrübesi edinmek istiyorum."

"Ahhh. Çok çalışıyorsun, canım acıyor." Bea'nın çayından bir yudum aldı ve yüzünü buruşturdu. "Ayrıca, fotoğraf da eklemedin."

"Ne?"

"Bir kafa fotoğrafı. Eklememiş miydiniz?"

"Hayır mı? Bu bir mankenlik işi değil."

Georgina yatağına doğru yürüdü ve kenarına oturup bir bacağına altına sıkıştırdı. "Bea. Burası UR. Nasıl bir kız alacaklarını bilmeden kimseyi işe almayacaklar. Finans firmaları kadınları... nasıl desem... yatırım riski olarak değerlendiriyor."

Bea gözlerini kırıştırdı. "Bu yasa dışı gibi görünüyor."

Georgina omuz silkti.

Bea içini çekti ve sandalyesine geri yaslandı. "Peki, not ortalamamı da altına yazdığım bir selfie göndereyim mi?"

"Hayır. Yarın sizden birini alayım. Güzel bir bluz. Saçlar açık. Hafif makyaj. Şık, tatlı ve pahalı görüneceksin."

"Bunlar ücretli olmayan pozisyonlardır."

"Bu para meselesi değil. Bana güvenin. Daha pahalı olduğunuzu gösterin, onlar da size öyle davranacaklar."

BEŞİNCİ BÖLÜM

Bea'nın derslerinin ilk resmi haftası göz açıp kapayıncaya kadar geçti. Ajandası okumalar, ödevler ve karalanmış notlarla yarı yarıya dolmuştu bile.

Kampüs adeta sonsuzmuş gibiydi. Zarif taş binalar yerini şık cam yapılara bırakıyordu. Kıvrımlı yollar, mükemmel şekilde budanmış ağaçların gölgesindeydi. Sohbetler, tasarımcı güneş gözlükleri ve sınırlı sayıda üretilmiş spor ayakkabıların altında akıp gidiyordu.

Bea kendini bir yabancı gibi hissediyordu, ama şimdilik bu sorun değildi. Bunu bekliyordu zaten. Bu sadece daha çok çalışması gerektiği anlamına geliyordu ve buna hazırды.

Ana çimenlik alanı geçip telefonundan bir sonraki dersinin yerini kontrol ederken bir köşeyi döndü... ve sert bir şeye çarptı.

Sağlam birisi.

Kitaplar elinden kaydı. Tökezledi. Güçlü eller kollarını yakaladı. Temiz, erkeksi bir koku.

Başını kaldırdı ve karşısında şeytani bir çekiciliğin yüzüne baktı. Rafael.

Parmakları, gerekenden bir saniye daha fazla oyalandıktan sonra onu bıraktı.

"Dikkatli ol, küçük Bea," diye mırıldandı. "İlk haftanda sakın kendine bir şey gelmesin."

"İyiym," dedi aceleyle, eşyalarını toplamak için yere çömelirken.

Yanına usulca çömeldi ve kalemını aldı. "Aceleniz var gibi görünüyor."

"Birinci hafta," diye mırıldandı. "Derslerim karmakarışık."

"O zaman seni yanımda tutmayacağım."

Ama... kıpırdamadı.

Bea, sakarca ayağa kalkarken kitaplarını göğsüne bastırdı. "Başka bir şey mi vardı?"

Ayağa kalktı. "Bu akşam içki içelim."

"Ne?"

Rafael yavaşça ve tembelce gülümsedi. "Bir içki. Hatta uslu bile dururum."

İçinin bir kısmı evet demek istiyordu. Ama bu bir tuzak gibi geliyordu. Bunun sadece bir içkiyle sınırlı kalmayacağını biliyordu. Rafael gibi bir adamla bu mümkün değildi.

Bu, sınırın aşılması olurdu. Bir kapı açıldı.

O kadar çok çalışmıştı ki, böyle aptalca bir şey yapamazdı.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum."

Dili kısa bir süre yanağının iç kısmına değdi. "O zaman kesinlikle yapmalısın."

Ah. Bunu hissetti. Alçak, derin ve pervasız bir duygu.

"Yeni geldim. Çok şey öğrenmem gerekiyor."

"Merak etme. Sadece biraz dikkatini dağıtacağım."

Bea güldü, ama onun varlığının ağırlığı altında sesi cılız çıktı. "Bundan şüpheliyim."

Rafael öne eğildi ve sıcak bir ses tonuyla, "Madem ısrar ediyorsun. Seni çokça oyalayacağım," dedi.

Bea, aklını kaybetmeden ve hayır deme iradesini yitirmeden önce geri adım attı. "Gerçekten de asil bir insanım."

Onun gerçek yüzünü görebiliyor muydu? Gitmesi gerekiyordu.

Sonunda onu serbest bıraktı.

Bea arkasına bakmadan uzaklaştı. Ama yol boyunca onun bakışlarının sıcaklığını tüm vücudunda hissetti.

Bea, dramatik bir iç çekişle ayaklarını sehpa uzatarak kanepeye yığıldı. "Sanırım beynim eriyor."

Dizüstü bilgisayarını dizlerinin üzerine koyarak koltuğa kıvrılmış oturan Georgina, geniş bir gülümsemeyle, "Bu iyi bir işaret. Demek ki gerçekten kullanıyorsun," dedi.

Bea inleyerek bir kolunu gözlerinin üzerine koydu. "St. Ives beni öldürmeye çalışıyor. Ve daha sadece bir hafta oldu."

"Hayatta kalacaksın. Üstelik, bundan zevk alıyorsun."

Bea kolunun altından başını uzattı, dudakları istemsizce seğiriyordu. Georgina haklıydı. "Belki de. Ben bir mazoşistim herhalde."

Georgina boynunu hafifçe uzatarak telefonuna uzandı. "Büyük liglere hoş geldin."

Bea, dekoratif yastığın kenarıyla oynadı. "Bugün bana çıkma teklifi geldi."

"İle?"

"Rafael Griffin."

Georgina'nın ağzı kıvrıldı. "Mantıklı."

"Onu iyi tanıyor musunuz?"

"Yeterince şey biliyorum. Yoğun, seçici ve zorluklara göğüs germeye hazır biri olarak tanınıyor."

Bea, bundan gurur duymalı mı yoksa endişelenmeli mi diye kararsız kaldı. "Tehlikeli görünüyor."

"Bazen tehlikeli olmak eğlencelidir. Ama onu zararsız sanmayın sakın."

Georgina'nın parmaklarının klavyeye vuruş sesinden başka hiçbir şeyin duyulmadığı kısa bir sessizliğin ardından Bea, "Peki ya Gage?" diye sordu.

Georgina başını kaldırmadan, "Peki ya o?" dedi.

Bea omuz silkti. "Yani, nasıl merak etmeyeyim ki? O Gage King."

Ev arkadaşı ona yan gözle bakarken dudakları hafifçe kıvrıldı. "Gage... farklı."

"Yardımsever," diye alaycı bir şekilde yanıtladı Bea.

Georgina'nın gülümsemesi anlamlıydı. "Zeki. Korkutucu derecede disiplinli. Hayatı bir programa göre yaşıyor ve eğer zamanına değmiyorsa, hiç ilgilenmiyor. Bu yüzden geçen gün masanıza oturduğunu söylediğinizde şaşırdım."

"Neden?"

Georgina öne eğildi. "Çünkü o öyle şeyler yapmaz. Gage kaba değil, ama merak etmediği sürece hiçbir şeyle ilgilenmez."

Bea yastığa baktı, parmakları dalgın bir şekilde köşesini büküyordu.

Bana karşı merak duyuyor.

Bu... beklenmedik bir şeydi. Ve tamamen de istenmeyen bir durum değildi.

Bu düşüncenin peşini fazla bırakmadan önce Georgina'nın telefonu çaldı. Ekranı baktı, sonra gülümsedi. "İşte bu da çok uygun."

"Ne?"

Georgie telefonunu kaldırdı. "Önümüzdeki cumartesi Gage'in doğum günü yemeğine davetliyiz."

"Biz?"

"Evet. Akşam yemeği, içkiler, birbirini alt etmeye çalışan bir sürü zengin adam. Bayılacaksınız."

Bea dudaklarını büzdü. Etrafı, bu dünyaya sanki sahipmiş gibi hareket eden insanlarla çevrili bir geceydi—çünkü çoğu gerçekten de öyleydi—oysa kendisi hala kuralları öğreniyordu. Belki de derin sulara dalmadan önce kendini biraz frenlemeliydi.

Oyalandı. "Dönüyor..."

"Yirmi altı."

Bea kaşlarını çatarak hesap yaptı. "Bu biraz eski değil mi?"

"Ne?" Georgina gözlerini kırıştırdı, sonra Bea'nın ifadesine daha yakından baktı. "Ha, doğru. Buradaki erkekler liseden sonra doğrudan üç yıl zorunlu askerlik eğitimine giriyorlar, ardından üniversiteye gidiyorlar."

"Ah." Bunu okumuştı ama unutmuştu.

"Yani, sen de kabul ettin mi?" diye sordu Georgina.

"Gitmeli miyim, emin değilim."

"Elbette, gitmelisin."

Bea burnunu kırıştırdı. "Tam olarak benim tarzım değil."

"Bea, lütfen. Zaten içeri girdin."

"Ne konuda?"

"Bu her neyse artık." Elini belirsiz bir şekilde salladı.

Bea'nın midesi alt üst oldu. Bu da neydi? Tek bildiği, inanılmaz bir şekilde, Gage King'in bir etkinliğe davet ettiği biri haline gelmiş olmasıydı.

Göğsünde heyecan ve temkinliliğin çarpışması, tüm vücudunda artçı şoklar yarattı.

"Gage gibi bir adama ne tür bir hediye alınır ki?"

"Bakire kurban etmenin son zamanlarda çok moda olduğunu duydum."

Bea kıkırdadı. "Georgie!"

"Hayır, ciddi söylüyorum." Telefonunu bıraktı. "Bu konuya değinmekte fayda var. Senin gibi güzel biri, yirmi iki yaşına yaklaşırken, kaçınmaya

değer bir eski sevgilisi bile olmadan nasıl hayatta kalabiliyor?"

"Çok fazla kurgu okuyordum," diye itiraf etti Bea. "Claire birinci sınıftayken kitaplarımı toplamaya başladı. Kütüphane cezalarım o kadar yükseldi ki, devam etmek mali açıdan sorumsuzluk olurdu."

"Claire'i seveceğimi hissediyorum." Georgina kıkırdadı. "Tamam, favori kahramanım. Ve onu popüler bir karakter yap. Romanlardan daha çok senaryo okudum."

"Gilbert Blythe."

"Yani...evet. Ama beni şaşırt."

Bea başını yana eğdi. "Rhett Butler."

"Vay canına. Cesur bir seçim. Bir akşam şarap eşliğinde o merdiven sahnesini didik didik inceleyeceğiz. Peki ya Austen?"

"Kaptan Wentworth."

Georgina'nın yüzü aydınlandı. "İşte şimdi konuşmaya değer bir şey. Frederick Wentworth'ün yanında sıcak elmalı turta mı? Evet, lütfen."

Bea iç çekti. "Kitaplara sınırsız erişimle büyüdüğünüzde, hiçbir gerçek erkeğin karşılayamayacağı standartlar geliştirerek istemeden kendinizi sabote edersiniz."

Georgie bir an düşündü. "Bu üçüne bakılırsa, kesinlikle bir tipin var. Zeki, sadık, kendi ayakları üzerinde duran. Ona ulaşmak için dolambaçlı yoldan giderken acıya katlanabilen."

Bea göz kırptı. "Tamam. Bu, rahatsız edici derecede doğrudu."

Georgina'nın yüzündeki ifade tam bir muziplikti. "Bu yıl senin ev arkadaşın olmak çok eğlenceli olacak."

"İşte bu yüzden eşleştirildik. Evde eğlenceye ihtiyacınız var."

"Ve kahramanınızın yaşadığı ve nefes aldığı bir yere ihtiyacınız var. Hayatın sizi nereye göndereceğini tam olarak bilmesi ne kadar ilginç." Georgina'nın mavi gözleri parladı.

Bea hafifçe alaycı bir şekilde, "Kahraman gelse bile, onunla ne yapacağımı bilemem. Sanki her kullanım kılavuzunu okudum, her eğitim videosunu izledim ama arabayı hiç kullanmadım gibi," dedi.

"Ben senin çarpışma testi mankenin olacağım. Sorunları birlikte çözebiliriz."

"Şimdi öyle diyorsun. Yanlışlıkla duvara çarptığımda pişman olma sakın."

"Hadi bakalım." Georgina, sanki aniden gitmesi gereken bir yer olduğunu fark etmiş gibi telefonundan saate baktı. "Neyse, Gage'in doğum

gününe dönelim. Benim hediyeme katkıda bulun, kartı birlikte imzalayalım. Dürüst olmak gerekirse, zaten istediğini kendine alabilir. Hediye en önemsiz derdin.”

Georgie, son derece ciddi bir ifadeyle duraksadı.

"Size bu tür konularda ihtiyaç duyacağınız en önemli, belki de tek tavsiyeyi vereceğim."

"Dinliyorum."

"Üzerinize sıcak tutacak bir şeyler giyin."

Bea en yakın yastığı kapıp ona fırlattı.

Bea, konferans salonundan çıktı ve koridoru dolduran öğrenci kalabalığının arasından sıyrıldı. Bal rengi ışık kemerlerin arasından süzülerek taş zemine soluk altın rengi bir yansıma oluşturunuyordu.

Küçük gruplar gözle görülür klikler halinde bir araya gelmişti. Henüz ait olduğu yeri tam olarak bulamamıştı. Bunun onu rahatsız etmesine izin vermemeye çalıştı.

Harper's Bazaar dergisinin ön sayfalarındaki kıyafetlere benzer kıyafetler giymiş iki kızın yanından geçti. Kulak misafiri değildi ama duymamak imkansızdı.

"Beni rahatsız eden burslar değil, sunum şekli."

"Onlar için ayrı bir kategori olmalı. Ya da en azından standartlar belirlenmeli."

"Çeşitliliği artırmayı anlıyorum. Ama markanın değerini düşürmeyin."

Ardından hafif bir kahkaha geldi. Zarif, kendini beğenmiş.

Bea'nın çenesi kasıldı.

Değmez. Yürümeye devam et.

Neredeyse geçmişti ki, tanıdık bir ses, sıcak tene çarpan buz gibi bir etkiyle araya girdi.

"İlginç."

Bea durdu ve arkasına baktı.

Gage birkaç adım ötede, elleri cebinde, bakışları kızlara sabitlenmiş, ifadesi duygusuz bir şekilde duruyordu.

"King Global Capital geçen yıl dahili bir analiz yaptı," dedi sakın bir tavırla. "Burslu ğrenciler, neredeyse her ölçütte burslu öğrencilerden daha iyi performans gösteriyor. Mezuniyet oranları. Stajlar. İş teklifleri."

Şimdi kakhaha yok. Sadece kızarmış yanaklar ve gergin bakışlar var.

"Estetik önemlidir," diye devam etti. "Ancak değeri de önemlidir."

Kızlar karşılık vermeye kalkışacak gibiydiler ama sonra vazgeçtiler. İçlerinden biri Gage'e anlaşılma bir şeyler mırıldandı, Bea'ye baktı ve sonra sessizce uzaklaştı.

Gage onları önemsiz bir ayrıntıymış gibi geçiştirdi ve ona döndü.

Aradaki zaman giderek azaldı.

"Bunu yapmak zorunda değildin."

Başını hafifçe yana eğdi ve dudaklarını hafifçe kıvırdı. "Öyle değil miydin?"

"Ben kırılgan biri değilim," dedi.

"Sizin öyle olduğunuzu ima etmedim."

"Öyleyse neden bir şey söylüyorsun?"

"ünkü St. Ives, burada bulunan az sayıdaki kadının kendilerini buraya ait hissetmemelerine tahammül edemez."

Bu onu hazırlıksız yakaladı. "Ne?"

Belirsiz bir şekilde el kol hareketleri yaptı. "Yüzde altmış beşi erkek. Bu kötü bir iş. Buraya kadınlara ihtiyacımız var. Yetenekli kadınlara."

"Yani ben... bir yatırım mıyım?"

"Bir bakıma öyle. Bu yüzden dışarıdan eleman almaya başladık." Duraksadı. "Burada olmanız gerekiyor, çünkü burada olmanız şart."

Bunu biliyordu. Ya da en azından inanmaya çalışmıştı. Ama bunu şimdi, üstelik de Gage'den duymak, gereğı ortaya çıkardı.

"Üniversite yönetim kurulundaymış gibi konuşuyorsun," diye belirtti.

"Yeterince yakın."

Yine sessizlik onları sarmıştı. Sessizliğı boş sözlerle doldurmuyordu, ama gitmiyordu da.

Sonraki sözleri kendiliğinden ağızından döküldü. "Georgina doğum günü yemeğinizden bahsetti."

Gage'in dikkati daha da arttı. "Öyle mi?"

"Davetli olduğumu söyledi."

Söylemediğı şeylerin geri kalanını okuyormuş gibi onu izledi. "Peki, ne olmuş yani?"

"Gelip gelmemem konusunda kararsızım."

"Neden?"

Omuz silkti, itirafı birdenbire ağzından kısık bir sesle dile getirdi: "Bu tam olarak... benim tarzım değil."

"Peki, sizin tarzınız nedir?"

Dudakları seğirdi. "Küresel imparatorlukların varisleriyle doğum günü yemekleri değil."

"Fazla düşünme," dedi. "Nerede olmak istediğine sen karar verirsin."

Ona göz kırptı. "Öylece mi?"

"Öylece, aynen öyle."

"Beni ikna etmeye mi çalışıyorsun?"

Hiçbir fark yaratmamış gibi omuz silkti. "Kendin karar ver."

Bea başını salladı. "Bunu düşüneceğim."

"Güzel," dedi Gage sessizce. "Öyle yap."

Ardından, başka bir şey söylemeden arkasını döndü ve hızla uzaklaştı, ayak sesleri koridorda kayboldu.

Adamın gidişini izledi, yürüyüşündeki kararlılığa, ceketinin omuzlarının belirgin hatlarına karşı duruşuna takıldı. Bu durum onu, niyet ettiğinden daha uzun süre yerinde tuttu.

Onu takip etmek isteyip istemediğinden ya da geri dönmesini sağlayıp sağlayamayacağına bakmak isteyip istemediğinden emin değildi.

GAGE

Gage, King Global Capital'deki konferans salonuna girdi ve yerine otururken kollarını düzeltti.

Gage King: Stratejik Yatırımlar Direktörü.

Yerden tavana uzanan pencerelerden süzülen güneş ışığı, mat siyah masanın üzerine gölgeler düşürüyordu. Krom detaylar, gömme aydınlatmalar altında parıldıyordu. Etkileyici bir tasarıma sahip olsa da, Gage için sıradan bir toplantı odasıydı.

Vaktinin çoğunu bu gibi yerlerde geçirmişti.

Karşısında, masanın başında Victor King oturuyordu. Annesi Elena King ise sağında, elinde tabletle oturuyordu. Gage'in gelişiyle Elena kısa bir anlığına başını kaldırdı. Gülümsemek gibi belirgin bir şey yapmadı, sadece kaşlarını hafifçe kaldırdı. İş yerindeki "merhaba" biçimleri buydu.

Victor başını kaldırmadan, "Gage," dedi. "Geç kaldın."

"Dersim vardı. Sana da öyle yapacağımı söylemiştim."

"Buradasınız artık. Hadi başlayalım."

Toplantı başladı. Londra, Zürih ve Singapur'dan gelen sesler hoparlör sistemini doldururken, ekranda projeksiyonlar belirdi. Gage normalde dikkati dağılmazdı. Ama bugün, aklı başka yerlere kaymıştı.

Bea.

Ondan sadece kısaca bahsedilmişti. Georgina'nın dikkatini çeken bir isimdi. Ama şimdi onun da dikkatini çekmişti; Dean'i düşünceli bir şekilde düzeltiyor, Rafael Griffin'in karşısında oturuyor, sanki hiç yaralanmamış gibi koridorda duruyordu.

Griffin de onu fark etmişti.

Elbette yapmıştı.

O sadece varlık toplamadı, tepkiler de topladı. Ve zeki, güzel ve tam da bulunduğu ortama biraz aykırı olan Bea, çözmekten zevk alacağı türden bir meydan okumaydı.

"Gage?"

Gözlerini kırptırdı. Victor'un tıpkı kendi gözlerine benzeyen keskin mavi gözleri, soğuk ve değerlendirci bir şekilde ona dikilmişti. Hayal kırıklığını dile getirmesine gerek yoktu.

Elena başını kaldırdı. Ekranı ona doğru eğdi. Her zamanki gibi sessiz, incelikli bir yardım.

"Özür dilerim." Gage raporu açtı. "Dinliyorum."

Victor başını salladı. "St. Ives galasına sponsorluğumuz büyük beğeni topladı. Katılım yüzde yirmi arttı, medya ilgisi ise beklentileri aştı."

Masanın kenarında bir broşür duruyordu. St. Ives Üniversitesi'nin adı ve alt kısmında zarif bir şekilde basılmış Griffin Ventures logosu vardı.

Elbette. Griffinler kendilerini daha da derine gömüyorlardı.

Victor, "Griffin Ventures ivme kazanıyor," dedi. "St. Ives'te bağlantılar önemli. Bunu biz de biliyoruz, onlar da biliyor. Bizi önde tutmaya devam edin."

Gage hafifçe geriye yaslandı, başını salladı. "Anladım."

Bir süre sonra Victor yer değiştirdi. "Doğum günün belli oldu mu?"

"Evet, efendim."

"Güzel. Değerli görüşmelerle ilgili tüm detayları bekleyeceğim."

Victor için doğum günleri iş meselesiydi. Sahayı incelemek ve King adını pekiştirmek için bir başka fırsattı.

O anda Gage anladı: Bea Cruz, hakkında rapor yazacağı biri değildi. Değerli bir varlık değildi. Ve babası için de uygun değildi.

Annesi konuştu: "Önceden bir akşam aile yemeği yiyeceğiz. Uygun bir yer bulacağım."

"Kulağa hoş geliyor," dedi Gage.

Toplantı sona erdi. Sandalyeler geriye çekildi, belgeler toplandı. Victor ilk önce ayağa kalktı ve ceketinin kolunu düzeltti.

Kapıya doğru ilerlerken kısa bir duraksamanın ardından, "Gage," dedi. "Önemli olan şeyleri gözden kaçırma."

Gage hafifçe gülümsedi. "Ben asla yapmam."

ALTINCI BÖLÜM

Bea, duştan sonra saçları hâlâ ıslak, kahvesinin buharı çoktan dağılmış bir halde masasında oturuyordu.

Gece boyunca üç yanıt gelmişti. Hepsi de saatlerce araştırdığı, başvurularının her satırını özenle hazırladığı firmalardan gelmişti.

İlkine tıkladı.

Fenwick & Co. onun ilgisinden memnun kaldı. Akademik geçmişi "dikkat çekiciydi". Ancak "yurt içi pazar deneyimi" ve "UR merkezli profesyonel referansları" olan adaylara öncelik veriyorlardı.

Dudakları bir çizgi halinde büzüldü. Sekmeyi kapattı ve bir sonrakini açtı.

Merryweather Partners, "ilerleyemediklerini" üzülerek açıkladı. Gerekçe olarak "geçici ikamet izni" ve "belirsiz kişisel yükümlülükler" gösterildi.

Bea ekrana bakakaldı. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu. Üç yıllık öğrenci vizesi vardı. Henüz yirmi iki yaşına bile girmemişti. Herhangi bir yükümlülüğü yoktu.

Üçüncü ret cevabı Halberg Strategic'ten geldi. Belki de evet diyeceklerine inandığı firmadan. Şu anda "doğrulanmış UR geçmişine sahip veya kurum içi referansı olan adaylara odaklandıklarını" söylediler. Hepsi bu. Başka bir geri bildirim yoktu. Daha fazla açıklama yoktu. Sadece... sen değilmişsin.

Dizüstü bilgisayarını kapattı. Kahvesine uzandı. Bir yudum aldı.

Ilık. Acı. Yine de içti.

Bea elbisesinin askısını düzeltirken yanlış bir seçim yapmış olup olmadığını merak etti. Etkilemek istediğinde en sevdiği renk olan kırmızıyı giymişti. Üç kibar ret cevabından sonra gücünü geri kazanma yolunda küçük bir girişimdi bu. Ama şimdi, bu avizelerin ve yapmacık gülümsemelerin altında, fazla gibi geliyordu.

Etrafında ritmik bir şekilde kahkaha yankılanıyordu. Hava, yazlarını aynı malikanelerde, kışlarını aynı yamaçlarda geçirmiş insanların rahatlığıyla doluydu. Bu sadece bir özgüven değildi. Bu bir koreografiydi. Ve o henüz adımları bilmiyordu.

Günlerdir gelip gelmemeyi düşünüp duruyordu. Birkaç kez kendini vazgeçirmeye çalışmıştı. Ama sonunda, gerçekten bir seçeneği kalmamıştı. Georgina arkadaşıydı. Gage, Georgina'nın kuzeniydi. Meraklıydı. Ve Gage ona meydan okumuştı.

Kendiniz karar verin.

Onu odanın karşısında, barın yakınında küçük bir grupla konuşurken gördü. Gece mavisi takım elbisesi her zamanki gibi kusursuzca dikilmişti. Otorite onun giydiği bir şey değil, olduğu bir şeydi. Ve bunun ne kadar çekici olduğunu inkar etmek mümkün değildi.

Sanki onun kendisini izlediğini hissediyormuş gibi, Gage başını çevirdi. Gözleri mesafenin her iki tarafında buluştu ve kalabalığın arasından bile Bea bunu hissetti—ince, sarsılmaz bir çekim.

Gruptan izin isteyerek odanın diğer ucuna geçti.

Yaklaşırken Bea dikleşti, gözlerini ondan ayırmamak için çok çaba sarf etti.

Yüz kıllarını hiçbir zaman özellikle çekici bulmamıştı. Ama bu gece çenesinin ve ağzının etrafındaki gölge? Onu incelemeye itti. Parmak uçlarıyla. Kesinlikle ağzıyla değil. Kesinlikle hayır.

"Doğum günün kutlu olsun," dedi ona hafif bir gülümsemeye. "Beni davet ettiğin için teşekkürler."

"Geldiğin için teşekkürler." Bakışları onu süzdü, özür dilemeden oyalandı. "Kırmızı sana çok yakışıyor."

Elbise, koyu şarap rengi ipekten yapılmıştı, pürüzsüz ve akıcıydı, her nefeste ışığı yakalıyordu. Yırtmaç uyluğunu hafifçe gösteriyor, askıları

omuzlarını açıkta bırakıyordu. Zarif. Özenli. Kadınsı, ama aynı zamanda iddialı.

İçinde bir şey açığa çıktı. Sessiz bir tatmin duygusu. Sanki kadınlığı okşanmış ve teninin altında mırıldanıyordu.

Belki de bu yüzden, planladığından biraz daha cesur bir şekilde, "Özel günler için en sevdiğim renk bu," dedi.

Dudakları hafifçe kıvrıldı, gözleri dikkatle baktı. "Öyleyse doğum günüm senin için özel mi?"

Boynundan yukarı doğru bir sıcaklık yükseldi ama geri çekilmedi. "Sanırım öyle olmalı."

Yüzünde bir anlık bir ifade belirdi. Belki şaşkınlık, belki de beklemediği bir çekim.

Bir ses o anı bozdu.

"Gage."

Catherine Vale.

Bea'nın Karşılama Galası'ndan hatırladığı gibiydi. Muhteşem ve sakın. Kestane rengi saçları şık bir topuz şeklinde toplanmış, koyu macenta rengi elbisesi ise dikkatleri üzerine çekiyordu. Varlığındaki hiçbir şey tesadüf değildi.

Gage'e öyle sakın ve tanıdık bir şekilde gülümsedi ki, bu gülümseme Bea'ye onun sadece bir tanıdık olmadığını, artık oranın vazgeçilmez bir parçası olduğunu gösterdi.

"Doğum günün kutlu olsun," diye fısıldadı ve yanağına hafif bir öpücük kondurdu.

"Teşekkür ederim."

"Annen bu akşam meşgul olacağından bahsetmişti." Bea'ya kısa bir bakış attıktan sonra, "Ama her zaman kibar olmanı seviyorum." dedi. Bakışları meraklıydı ama tam olarak sıcak değildi. "Tekrar merhaba Bea. Gage'i tanıdığını bilmiyordum."

Bea da onun ses tonuna uyararak, "Merhaba." dedi. Kısa bir sessizlik oldu. Sonra da, kısaca, "Aslında bilmiyorum." diye ekledi.

Onu orada bıraktı.

Catherine, Bea'nın onun yerini doldurmasını bekler gibi bekledi. Ama Bea doldurmadı.

Sonunda Catherine Gage'e döndü. "Gelecek hafta akşam yemeğinde görüşürüz."

"Annemle babam orada olacak. Ben olmayacağım."

Gülümsemesi devam ediyordu ama kenarları hafifçe solmuştu. "Ah." Hafifçe güldü. "Sanırım bu, senin hakkında konuşmayı kolaylaştırıyor."

Bea çok uzun zamandır sadece izleyici konumundaydı. Hafifçe kıpırdandı, özür dilemek üzereydi—

Sonra mavi gözleri onun gözleriyle buluştu. "Kal."

O düşünmeye fırsat bulamadan bedeni itaat etti.

Catherine donakaldı.

"İnsanlarla kaynaşmalıyım," dedi Bea, sesi hafif ama kararlıydı. Tam olarak izin aramıyordu ama bir şekilde izin almadan hareket edemiyordu.

Gage'in gözleri onunkilerden ayrılmadı. "Beni sonra bul."

Bir rica mıydı, yoksa bir emir miydi?

Başını salladı. Ardından, tam olarak hissetmediği bir kayıtsızlık havasına bürünerek, Georgina'yı bulmak için hızla uzaklaştı.

Bea partinin kenarında durmuş, gazlı suyunu yudumlarken, büyük bir piyanonun zarif notaları havada süzülüyordu. Melodi yumuşak, zahmetsizdi; konuşmaların kenarlarına dolanıp, kelimeler arasındaki boşluğa yerleşen türden bir melodiydi.

Müziği takip etti, her iniş çıkışını sanki kendisinin de geçmiş olabileceği bir yol gibi izledi. Anne babasının fazladan parası piyano dersleri yerine tüp bebek tedavisine gitmişti. Bunu hiç yadırgamamıştı. Ama ne zaman bir piyano sesi duysa, içindeki bir şey acıyordu.

Bu, hoş bir dikkat dağıtıcıydı. Neredeyse kendisinin de onu beklemediğine kendini inandırabilirdi.

Ve işte oradaydı. Parfümünün o temiz, baharatlı kokusu bir sonraki nefesinde ona sinecek kadar yakındı.

"Sana gelip beni bulmanı söylediğimi sanıyordum," diye mırıldandı.

"Yeterince meşgul görünüyordunuz."

"İzlemediğim anlamına gelmiyor."

Teninin altında bir sıcaklık hissetti. Bardağını daha sıkı kavradı ve omuz silkerek üzerini örttü.

"Georgie ile birlikteyim."

"Georgie on dakika önce terasa çıktı," diye yumuşak bir tonda karşılık verdi.

Sanki adam onu yakalamamış gibi boğazını temizledi. "Müzik dinliyordum."

Gage köşedeki piyaniste bir bakış attı, sonra tekrar ona döndü. "Seni burada tutan şey bu muydu?"

Boğazı düğümlendi. "Evet... ilk başta."

O son kısım, daha iyisini düşünmeden ağzından çıkmıştı.

"Ve daha sonra?"

Dişleri kısa bir an alt dudağını ısırды. "Şey... cevaplayamayacağım çok fazla soru sormayın lütfen."

Sessizlik bir anlığına uzadı. Tüyleri diken diken oldu. Her saniye, farkında olmadan üzerine açık olan bir spot ışığının altında durmak gibiydi.

"Biliyor musun," dedi alçak sesle, "benimle oyun mu oynuyorsun yoksa farkında değil misin, tam olarak karar veremiyorum."

Bir an için yapabildiği tek şey, sesinin yankısını ve ima ettiği her şeyi hissetmekti. "Hiçbir şey oynamıyorum."

"Hayır mı?" Sesi yumuşaktı, tehlikeli derecede davetkardı, teninin altına işliyordu. "Öyleyse neden hâlâ buradasın?"

Kalp atışları hızlandı.

Harika. Çok çok çok iyi.

Şimdi de bunun mantıklı bir cevabı varmış gibi davranalım.

Kendini zorlayarak gözlerine baktı. "Sence gitmeli miydin?"

"HAYIR."

O tek kelimeyi bu kadar detaylı analiz etmemeliydi. "Öyleyse neden sordun?"

Dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. "İnsanların neden kaldığını bilmek hoşuma gidiyor."

"Yani insanları gözlemleyip, onları çözmeye mi çalışıyorsun?"

"İnsanları anlamak faydalıdır."

"Ne için?"

"İstedığimi elde etmek için."

Bu itiraf kibirli gelmeliydi. Ama bunun yerine dürüst geldi.

Ona inandı.

Dahası, şimdi onun ne istediğini öğrenmek istiyordu.

Fakat sağlıklı bir öz koruma içgüdüsüne sahip olduğu için bunun yerine, "Peki sen her zaman istediğini elde eder misin?" diye sordu.

"Neredeyse her zaman."

Karnının alt kısmında bir sıcaklık hissetti. "Senin yerinde olmak ne güzel olmalı."

Derin, içten ve beklenmedik derecede samimi bir kahkaha attı.

Bir bakıma, bu hem daha kötüydü hem de daha iyiydi.

Ve bu, onun gitmesi için yeterli değildi.

YEDİNCİ BÖLÜM

Bea ders kitabını çoktan bir kenara bırakmış, bir bacağını yana sarkıtmış ve kolunu yüzünün üzerine koymuş bir şekilde kanepeye uzanmıştı.

"St. Ives'ın iyi bir fikir olduğunu neden düşündüğümü bana tekrar hatırlatır mısın?"

Sesindeki dramatik tonu gizlemeye zahmet etmedi. Yorgundu; derslerden, iş yükünden, onu farklı gören sınıf arkadaşlarının bakışlarından.

Doğrusunu söylemek gerekirse, o bakışların hepsi kötü niyetli değildi. Erkekler mutsuz değildi. Genç ve kimsesiz Bea, görünüşe göre dikkat çekmeye değerdi ve erkekler de farklı derecelerde incelikle ona ilgi gösteriyorlardı. Kadınları anlamak daha zordu. Bazıları kayıtsız, bazıları ise temkinliydi. Burslu kızlar tam olarak rakipleri değildi. Teoride, herkes için fazlasıyla hayran vardı. Ancak Bea gibi bir kız, paylaşmaya hazır olmadıkları bir ilgiyi çektiğinde teori hızla çarpıtıldı.

Georgina elinde şarap kadehiyle mutfak tezgahından homurdandı: "Çünkü zekisin, inatçısın ve acı çekmekten hoşlanıyorsun."

Bea inledi.

"İyi gidiyorsun," diye teselli etti Georgina. "Hatta iyiden de öte. Söylentilere göre ben dışarıdayken Gage'i çok etkilemişsin. Etkileyici. O genellikle sadece birleşme ve devralmalara bu kadar dikkat eder."

"Sadece biraz sohbet ettik," dedi Bea, sanki sıradan bir şeymiş gibi görünmek isteyerek. "Acaba her zaman bu kadar... derli toplu mu?"

Georgina, "Her zaman," diye onayladı. "Sessiz, hesaplı. İtaat edilmeye alışkın."

"Daha önce... sevgilisi oldu mu?" diye sordu Bea.

Georgina zar zor ciddi bir yüz ifadesi takındı. "Elbette. Bu kampüsteki tek keşış sensin."

Bea hafifçe güldü. "Bunu bilmek güzel."

"Ortalığı dağıtmaz. Hiçbir sorun çıkarmaz, gürültü yapmaz. Yakalanmak istemediği sürece yakalanmaz."

Bea, Gage'in hiç yakalandığından şüphe ediyordu. Daha büyük olasılıkla o seni yakaladı.

"O ve Catherine arkadaş canlısı görünüyordu," dedi Bea kısaca.

Georgina homurdandı. "Bu yüzyılın ittifakı olurdu." Şarabını tembelce çevirdi. "Aileleri yakın. Anne babaları da itiraz etmez."

"O da istemezdi."

Georgina omuz silkti. "O ligde çok fazla erkek yok. Gage, Rafael... belki iki, üç düzine. Ve onlara mükemmel uyan kadın sayısı da sınırlı. Catherine, her kriteri karşılayan kadınlardan biri. Miras, güzellik, güç. Eğer bu sadece mantıkla ilgili olsaydı, yüzüğü çoktan almış olurdu."

Bea göğsündeki hissin rahatlama mı yoksa hayal kırıklığına daha yakın bir şey mi olduğunu anlayamadı.

"Ama Gage'in özelliği bu. Onu köşeye sıkıştırıramazsınız." Georgina bir uyarıda bulundu: "Belki, eğer King Global masada olsaydı."

Bea bunu özümsemi.

Georgina kadehini yavaşça çevirdi, şarabın girdaplarını izledi. "İmparatorluklarla dolu bir yerde, evliliğin stratejiyle ilgili olmasını beklersiniz. Hanedanlıkları birleştirmek. Eskiden öyleydi." Bea'ye baktı. "Ama etrafımızdaki adamlar, kiminle evlenmeleri gerektiğini söyleyenlerle pek ilgilenmiyorlar."

Bea, Gage King veya Rafael Griffin için kimsenin evlilik ayarlayacağını hayal bile edemiyordu. Onlar öncelikle savaşçı seçerlerdi.

Georgina gözleri parlayarak sözlerine şöyle devam etti: "İşte bu yüzden Rafael tehlikeli. Taviz vermez. İsteddiği kızı alır durur."

"Ya Gage?" diye merak etti Bea.

"Gage, sonunun nasıl biteceğini bilmeden harekete geçmeyecek." Georgina'nın sesi alçaldı, neredeyse bir uyarı gibiydi. "Tanrı, seçeceği kadına yardım etsin."

Georgina'nın telefonu titredi. Ekranı baktı, sonra hızlıca bir şeyler yazdı.

Bea'ye şakacı bir bakış attı. "Onları daha sonra psikanaliz edebiliriz. Bu geceki planlar çok daha ilginç hale geldi." Şarabını bir çırpıda bitirdi ve

mutfak tezgahından indi.

“Bekle, ne? Şimdi mi?”

“Şu anda,” dedi Georgina. “Şehir merkezinde bir parti var. Güzel müzik, harika içecekler. Tam da hak ettiğiniz türden bir eğlence.”

Kalbi "kesinlikle evet" dedi. Beyni ise ona bir kask ve bir ders programı verdi.

Müzik. Dans. Bunları çok seviyordu. Ne yazık ki, not ortalamasını yüksek tutmayı da çok seviyordu. "Ama yarın erken bir dersim var."

Georgina gözlerini devirdi. “Eğer St. Ives'e gideceksen, St. Ives'e gitmelisin,” dedi anlamlı bir şekilde. “Büyük bir gecenin ardından kendini zorla sınıfa sürüklemek neredeyse bir geçiş töreni gibi.”

Bea'nın tavrı yarı bıkkınlık, yarı teslimiyet halindeydi. "Pekala. Ama eğer müzik kötü olursa, bir hafta boyunca bana kahve ısmarlayacaksın."

“Anlaştık.” Georgie elini tutarak onu koltuktan kaldırdı ve Bea kabul etti. “Şimdi de birinin çöküşünün başlangıcı gibi görünmeni sağlayalım.”

Kulüp, hiç çekinmeden seçkin bir yerdi. Güvenlik görevlilerinin isimleri kontrol etmediği, çünkü herkesi tanıdığı bir yerdi. Yüzler, soylar, mevkiler. Milyarder mirasçılar, dünyayı imzalarıyla şekillendirmeye alışmış insanların sessiz inancıyla hareket ediyorlardı.

"Hızlı bir rötuşa ihtiyacım var. Benimle gelmek ister misin?" diye sordu Georgina.

"İyiyim," diye yanıtladı Bea. "Size içecek getireyim. Barda görüşürüz."

Georgie başını salladı ve banyoya doğru yöneldi, özel dikim takım elbiseler ve tasarımcı elbiselerinin arasında kayboldu. Bir an için Bea bu kalabalığın ortasında sendeledi. Sonra omuzlarını dikleştirdi ve bara doğru ilerlemeye başladı.

Ve işte o zaman onu gördü.

Rafael.

En uçta duruyordu, kayıtsız bir tehdit ve ince bir saldırganlık havası vardı. Bir eli cebinde, diğer eli ise daha genç bir erkek öğrencinin omzundaydı. Onu sıkıca tutmuyordu. Buna gerek de yoktu. Varlığı bile diğer adamı yerinde tutmaya yetiyordu.

Bea onu birlikte katıldıkları bir dersten tanımişti. Normalde nefes almak kadar doğal bir şekilde özgüven saçan bir tipti. Ama şimdi o kibir yüzünden silinmiş, yerini sert ve solgun bir ifade almıştı.

Rafael'in sözlerini duyamıyordu ama genç adamın duruşunun, az önce verilen uyarının etkisiyle nasıl kilitlendiğini görebiliyordu. Yakındaki müşteriler arasında kolektif bir farkındalık oluştu, ancak bu, mesafeli ve gizli bir merak duygusuydu. Bilinçli bir şekilde olaya karışmamaya karar vermişlerdi.

Rafael onu bıraktı, diğer adamın omzundan görünmez bir toz zerresini silkeledi. Hafif ve umursamaz bir tavırla. Öğrenci kalabalığının arasına karışmadan önce bir şeyler mırıldandı.

Bea'nın midesi bulandı.

Bu da neydi böyle? Zorbalık değildi. Tiyatro gösterisi de değildi. Bir dersti. Rafael'in itaat sağlamak için gürültüye veya korkuya ihtiyacı olmadığını gösteren bir kanıtı.

Sadece o bakıyordu.

Dikkatini odanın her yerine, sanki varlığını hissediyormuş gibi yaydı.

Onu buldum.

Harika.

Çünkü bu anın kesinlikle ihtiyacı olan şey göz temasıydı.

Duruşunun onu kurtarabileceğini düşünerek doğruldu.

Başını yana eğdi, sanki onun tepkisini düşünüyordu.

Adeta meydan okurcasına yerinde durdu. Şimdi gözlerini kaçırırsa, bunu zayıflık olarak algılayacaktı.

Ve sonra, kadının endişesine rağmen, adam ona doğru ilerledi.

Her şey ağır çekimdeymiş gibi oldu. Sessizce saydı, sekize kadar geldi. Önce onun varlığı geldi. Sıcak, keskin, tıpkı bir kibritin tutuşmasından önceki ısı gibi etrafını sardı.

"Gösteriyi beğendiniz mi?" Sesi derindi, hafif bir meydan okuma tonu da vardı.

Bea yutkundu. Bu sorun değildi. Kaos tanrısı tarafından şaşkın şaşkın bakarken yakalanmaktan hoşlanıyordu.

"Ben—" Boğazını temizledi. "Sorunlarınızı genellikle böyle mi çözüyorsunuz?" Bunu söylediği anda pişman oldu.

"Sadece sabırlı olmak istemediğim zamanlarda."

Bea, onun şaka mı yoksa ciddi mi olduğundan emin değildi.

Söyleyebildiği tek şey, "Sabır senin işin değilmiş gibi?" oldu.

“Bu duruma bağlı. Bazı insanlar buna değer.”

Dudaklarını yaladı, sesine zorlama bir hafiflik kattı. "Ya o? O öyle değildi?"

Bakışları kısa bir an için dilinin değdiği yere indi, sonra tekrar yukarıya çevrildi. "Meraklı kız."

Böyle olmamalı. Kendini mazur görmeli. Gidip Georgina'yı bulmalı.

Bea omuz silkti, ama umduğu kadar sorunsuz olmadı. "Bazen benim zararına oluyor."

Onu gerekenden daha uzun süre inceledi.

Aklını tamamen yitirmiş gibi görünen kadın, "Sorsam," diye mırıldandı, "bana ne yaptığını söyler misin?"

Dışlerin parıltısı.

“Belki.” Gözleri onu süzdü. “Ama sanırım beni zorlarsan sana ne yapacağımınla daha çok ilgileniyorsun.”

Buna nasıl cevap vereceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Muhtemelen bu en iyisiydi. Zaten söyleyeceği her şey yanlış bir dille ifade edilirdi; anlamsız sözler, panik ya da yasal olarak kabul edilebilir bir şey.

Bir an için, bir engerek yılanıyla oynuyordu.

Eğlenceliydi. Ta ki seni ısırana kadar.

"Burada her şey yolunda mı?" O sakın, otoriter sesi şimdi tanıdı. Bea hızla döndü.

Gage.

Fark hemen belli oldu. Rafael'in alev aldığı yerde, Gage alevleri kontrol altında tuttu.

Rafael kıpırdamadı, ama duruşu biraz değiştı. Parmakları, sanki yumruklarını sıkma isteğini bastırmaya çalışıyormuş gibi seğırdi.

"Kral," diye mırıldandı. "Sözümü kesmeyi alışkanlık haline getirdin."

Gage'in dikkati, ifadesi okunamaz bir şekilde Bea'ye kayd, ardından tekrar Rafael'e döndü. "Görünüşe göre yeterince konuştun."

Rafael'in gözleri hafifçe kısıldı, ama yüzünün geri kalanı sakindi. "Bea benim burada olmamı istemiyorsa, bunu kendisi söyleyebilir."

Bea, ikisinin de bakışlarının ağırlığını hissetti.

Gözleri Gage'e kayd. Ona doğru uzanmadı. Ama ona doğru hafifçe eğildi. Tam da olması gerektiği kadar. İçgüdüsel olarak bu milyarderin daha güvenli biri olduğunu düşünüyordu.

"Georgie'ye bir içki ısmarlamalıyım," dedi, tarafsız olmaya çalışarak.

Gage dışarıdan herhangi bir tepki vermedi, ancak duruşu düzeldi, omuzları hafifçe gevşedi.

Rafael, satır aralarını son derece net bir şekilde okudu. Dudaklarının bir kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı. "Görüşürüz küçük Bea."

Adam kalabalığın içinde kaybolurken onu takip etti. Sonra Gage'e döndü, ancak onun bir an bile gözlerini ondan ayırmadığını fark etti.

Ve o da bunu biliyordu.

Daha güvenli olmak, gerçekten güvenli olmak anlamına gelmiyordu. Onunla birlikteyken, burada değil.

GAGE

Sabah ışığı, Gage'in ofisinin yüksek pencerelerinden eğik bir şekilde süzülerek cilalı meşe masanın üzerine uzun gölgeler düşürüyordu. Mekan, hayatındaki her şey gibi, titizlikle düzenlenmişti.

Arkadaşı, iş sırdaşı ve King Global Capital yönetim kurulu üyesinin oğlu Nathaniel West, son beş dakikadır onu sessiz bir eğlenceyle izliyordu. Gage'in masasının karşısındaki sandalyede, bir ayağını dizinin üzerine yaslamış bir şekilde oturuyordu; bu, Gage'in genellikle katlanılabilir bulduğu türden bir rahatlıktı.

Bugün canımı sıktı.

"O sayfaya sanki sana kişisel olarak hakaret etmiş gibi ne kadar süre daha bakmaya devam edeceksin?" dedi Nate.

Gage başını kaldırmadı, sadece belgeyi fare altlığına tam dik açıyla yerleştirdi.

"Kendi sesini duymayı çok seviyorsun, değil mi?"

"Seni böyle izlemekten daha çok keyif alıyorum." diye sırttı Nate.

Gage sandalyesine yaslandı. "Ne gibi?"

"Henüz fiyatını belirlemediğiniz bir fırsatı değerlendiriyorsunuz ve biri de tam o fırsat için teklif veriyor gibi."

Gage cevap vermedi.

Nate öne eğildi. "Peki. Bea."

"Bey-ah. Babasının İspanyolcası," diye düzeltti Gage.

"Babasının uyruğunu biliyorsun." Nate'in ağzı seğirdi.

Gage hiçbir şey söylemedi. Nate onu çok uzun zamandır tanıdığı için kandırılmazdı.

"Neyse, Bey-ah ve... Rafael? Konuşuyorlar mı?" diye tahmin yürüttü Nate, onu dikkatle izleyerek.

Gage bunu söylemeyi planlamamıştı. Ama zaten ağzından çıkmıştı.

Ona baktı. Sanki daha şimdiden ne istediğini düşünen biri gibi.

"Ve?"

Hiç dokunmayabilirdi. Ama kendine yalan söylemek hiçbir zaman işe yaramamıştı.

Gage kalemi parmaklarının arasında bir kez çevirdi. "İlgilenmişti."

Nate duraksadı. Kadınlar söz konusu olduğunda, Gage'in rekabeti hesaba katması hiç gerekmiyordu. Genellikle hiç rekabet olmazdı.

"Sence ikinizi de mi kandırıyor?"

"Hayır." Gage'in sesi kesindi. "Eğer onun hakkında tamamen yanılıyor değilsem, oyun oynamıyor." Bu da gördüğü her şeyin gerçek olduğu ve bir noktada zaten yanlış hesap yaptığı anlamına geliyordu.

Nate kısık bir kahkaha atarak başını salladı. "Rafael zorlukları seviyor."

Tabii ki yaptı. Bea diğer kadınlara benzemiyordu. İlgileniyordu ama kendini çoktan bu işten vazgeçirmeye başlamıştı. Rafael bu tür direnişler için yaşıyordu.

"Demek Griffin'le ilgileniyor. Belki de," diye düşündü Nate. "Kimin umurunda? Sen Gage King'sin. Onu istiyorsan, senindir."

Ortamda sessizlik hakimdi. Gage'in çenesindeki gerginlik bir nebze olsun azaldı.

"Seni hiç böyle birine karşı bu kadar coşkulu görmemiştim, Kral."

Hiç olmadı.

Çok uzun zamandır aynı yerde dönüp duruyordu. Artık hareket etme, ya da yürüme zamanı gelmişti.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

"On beş dolar mı?" diye haykırdı Bea, elindeki tek bir diş macunu tüpünü sanki elmaslarla süslüymüş gibi havaya kaldırarak. "Dişlerimi fırçalıyor mu? Uyurken bana olumlu sözler fısıldıyor mu?"

Ütülü takım elbiseli bir adam ona şaşkın bir bakış attı. Bea onu görmezden geldi. Pazar öğleden sonraydı ve son derece güzel bir bakkalda duruyordu. Tertemiz cam raflar, özenle seçilmiş ithal ürünler ve meyveleri mücevher gibi gösteren loş ışıklandırma. Üstelik kendi kendine konuşuyordu.

Eski üniversitesinde, marketlerde floresan lambalar vardı, koridorlar tıklım tıklım doluydu ve fiyatlar insanın hayat tercihlerini sorgulamasına neden olmazdı. Şurada bir öğrenci indirimi, orada daha ucuz bir marka. Her kuruşu ustalıkla kullanabiliyordu. Ama burada, bütçe dostu diye bir şey yoktu.

İçini çekerek en ucuz seçeneği tercih etti. On dolar. Saçma.

Gitmek için arkasını döndü, ancak arkasındaki biriyle neredeyse çarpışacaktı.

"Ah! Özür dilerim—" Durdu.

Sıradan bir adam değil. Adeta yürüyen bir Rolex reklamı. Beyaz-sarı saçları, dar kesim mavi gömleği ve fiyat etiketine bakmak zorunda kalmamış olmanın verdiği o rahat ifadesiyle.

"Sizi korkutmak istemedim," dedi yumuşak bir sesle.

Bea bir adım geri çekildi, bu şehre geldiğinden beri ne kadar çok erkekle karşılaştığının birden farkına vardı. Sadece burada değil, kampüste,

kafelerde, hatta Mayfield Hall'da bile. Gittiği her yerde, sanki lüks bir parfüm reklamının setine girmiş gibiydi.

Gözlerini kısarak sordu: "Neden bu kadar çok kişisiniz?"

Adam biraz geriye çekildi. "Affedersiniz?"

Yüzünü buruşturdu. "Yani, eee, erkekler... Burada çok fazla erkek var."

Dürüst olmak gerekirse, gücenmiş gibi görünmedi, sadece eğlendi. "Eh, erkek egemen bir üniversiteye gidince böyle şeyler olur işte."

Bea'nın yüzü kızardı. Evet, aynen öyle.

St. Ives'e gelmeden önce oradaki cinsiyet dengesizliği hakkında okumuştı, ama bunu yaşamak bambaşka bir şeydi. Memleketinde, derslerinin çoğunda kadın-erkek oranı neredeyse elli elliydi. Burada ise sabahki ekonomi dersinde yetmiş kişiden sadece altısı kadındı.

Çok tuhaftı.

Sadece oran değil, erkeklerin tipi de önemliydi. Hepsi çok kendinden emin ve özgüvenliydi. Sanki doğduklarından beri bir odaya girip ortama hakim olmak üzere eğitilmişlerdi. Yaşıtları bile adeta mini CEO'lar gibi davranıyor, piyasa trendlerini ve varlık alımlarını sanki hafta sonu planlarından bahsediyorlarmış gibi konuşuyorlardı.

Doğrusu, çok yorucuydu.

"Buraya yeni taşındım," diye açıkladı. Pahalı diş macununu göstererek, "Hâlâ her şeye alışmaya çalışıyorum." dedi.

"Tahmin etmiştim." Adam raftan bir şey almadan önce kadına baktı. "Sende öyle bir ifade var."

Kaşını kaldırdı. "Ne bakış?"

"Sanki tek bir kötü etkileşimden sonra varoluşsal bir krizin eşiğindesiniz."

Bea, istemeden de olsa kısa bir kahkaha attı. "Bu kadar açık, değil mi?"

"Acı verici bir şekilde."

Nefesini verdi ve başını salladı. "Evet, bu içimi rahatlattı."

Adam arkasını dönmeden önce ona tembelce yarım bir gülümseme attı ve eline geçirdiği her şeyi sepetine attı.

"St. Ives'e hoş geldiniz," dedi omzunun üzerinden. "Sakın sizi canlı canlı yemesine izin vermeyin."

Bea, onun koridorda gözden kayboluşunu izlerken içini çekti.

Harika. Rastgele gelenler bile Bond filmlerindeki kötü adamlara benziyordu.

Bea, Mayfield Hall'un dışındaki havaya adımını attığı anda teni ürperdi. St. Ives'te sonbaharın ortası, taş döşeli yollara dağılmış altın ve kızıl yapraklar, hafif esintide asılı duran keskin toprak ve odun dumanı kokusu demekti.

Çantasının askısını düzeltti ve ellerini kollarının içine soktu. Kampüs bu saatte sessizdi. St. Ives nüfusunun çoğu için uyanmaya değecek kadar erken bir saatti. Yakınlardaki tek hareketlilik, bir avuç hevesli koşucu ve kapıların hemen ötesinde konuşlanmış, sabah ışığında silüetleri belirginleşen 24 saat nöbet tutan güvenlik görevlilerinden geliyordu.

Artık güvenlik önlemlerine neredeyse alışmıştı. Gizlice yerleştirilmiş kameralar, plaka tarayıcıları, ara sıra tepeden geçen gözetleme dronlarının vızıltısı... St. Ives, zarafetle bezenmiş bir kale gibiydi. Bunun nedeni UR'nin tehlikeli olması değildi. Tam tersine. Ancak bu koruma seviyesi, duvarlarının içinde ve hatta kasabaya biraz taşarak, öğrencilerin her yerde onları takip eden özel güvenlik görevlilerinden kurtulmuş bir şekilde özgürce hareket edebilecekleri anlamına geliyordu.

Burada koruma kolektifti. Bu, lojistiği daha temiz, daha sorunsuz hale getirdi. Ve bu ayrıcalıklı mirasçılara normal öğrenciler oldukları yanılmasını verdi.

Ana yola yeni girmişti ki Rafael'i gördü.

Elleri cebinde, bir botunu diğerinin üzerine geçirmiş, taş kapıya kayıtsızca yaslanmıştı. Ceketini hafiften, yakası kalkıktı. Sanki soğuk ona hiç dokunmamış gibiydi. Sanki hiçbir şey ona dokunamazmış gibi.

Bekliyordu.

Kaburgalarının arkasında haince bir kıvılcım çaktı. İlk içgüdüğü bakışlarını kaçırmak, onu fark etmemiş gibi davranmaktı. Ama o fırsat bulamadan, onun kutsal olmayan yeşil bakışları onun gözlerine kilitlendi.

“Bea.”

Onun ağzından onun adını duymak tehlikeli hissettirdi. Bir kez olsun lafı uzatmadığını fark etti.

Birkaç adım ötede durdu. Çenesindeki hafif sakal izlerini görebilecek kadar yakındı.

"Merhaba," dedi. "Burada ne yapıyorsunuz?"

Dudakları kasıtlı bir şekilde kıvrıldı. "Neye benziyor?"

"Görünüşe göre birini bekliyorsunuz."

"Birisi değil. Sen."

Omurgası ilk tepkiyi vererek düz bir şekilde kilitlendi.

Fark etti. "Seni tedirgin mi ediyorum?" diye sordu, sesi biraz sertti. Anlaşılan kadın hiç de sakin bir tavır sergilemiyordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Ben yanıdayken böyle oluyorsun."

"Ne gibi?"

Rafael araya girerek aradaki mesafeyi kapattı. Hâlâ temas yoktu, ama yine de ona dokunmuş gibi hissettirdi.

"Biraz fazla hareketsizsin." Sesi alçaldı. "Sanki tepki vermekten korkuyorsun."

"Ben—" Sözü duraksadı.

"Seni düşünüyorum." Bunu çok hızlı söyledi. Sanki dudaklarının ucunda bekliyormuş gibiydi.

Sözler, aralarında adeta çakmak taşının taşa çarpması gibi bir anda yere çakıldı.

"Gerekenden fazla," diye ekledi.

Bir şey söylemek için ağzını açtı. Adam henüz sözünü bitirmemişti.

"Seni gördüğümde, bir sonraki ne söyleyeceğini merak ediyorum." Bakışları yüzünün hatlarını takip etti. "Ve bilmediğimde, nerede olduğunu merak ediyorum."

Gözlerini kırptırdı. Hazırlıklı gibi gelmiyordu. Sanki gerçekten içten söylüyormuş gibiydi.

Burada nasıl davranılması gerektiğinden emin değildi ama... eğer o dürüst davranıyorsa, belki o da dürüst olabilirdi.

"Düşünemediğim zamanlardan hoşlanmıyorum," dedi sessizce.

Bir adım daha yaklaştı, vücudu soğuk sabah havasına sıcaklık yaydı. Tenindeki sabunun temiz kokusunu alabiliyordu.

"Sana bunu mu yapıyorum? Beynini kısa devre mi yapıyorum?"

"Ben öyle demedim," dedi sinirli bir şekilde.

"Benimle ne yapacağınızı bilmiyorsunuz sanırım," diye mırıldandı.

Göğsü sıkıştı. "Seninle hiçbir şey yapmamam gerektiğini düşünüyorum."

Sözü ağzından çıkar çıkmaz pişman oldu. Yapmalıydı. Yapamaz değil. Yapmak istemiyor değil. O da duydu.

Yüz ifadesi şeytani bir hal aldı. "Bunun için artık çok geç olabilir."

Başka bir şey söylemeden arkasını döndü. Hızlı adımlarla uzaklaştı.
Bu altı kelime onu uzun süre rahatsız edecekti.

Öğleden sonra havası ılıktı ama hafif bir serinlik de hissediliyordu. Bea ve Georgie, kampüsün en işlek kahve arabasının yanındaki şık ahşap bir banka yaslandılar. İşletme fakültesi ve idari binalar arasında stratejik bir konumda yer alan bu araba, kafeini adeta bir can simidi gibi gören, kusursuz giyimli öğrencilerin sürekli akınına uğruyordu.

Bea, kahvesini avuç içine aldı, sıcaklık parmaklarına kadar yayıldı.

Georgie, başını geriye doğru dramatik bir şekilde atarak, "Bir kişi daha bana 'sesini yükselt' derse, gerçekten çılgılık atacağım," diye inledi.

"Bu sorunu çözmez miydi?"

Georgie ona ters bir bakış attı. "Konu bu değil."

Bea gülümsedi, bakışları merakla kalabalığın üzerinde gezindi.

Günün son ışıkları St. Ives'ı daha da sinematik bir hale getirmişti. Öğrenciler ütülü keten giysiler ve kat kat şık kıyafetler içindeydi. Kahve almaya gitmek gibi basit bir şey bile, zenginliğin her zaman arka planda olduğu bir film sahnesi gibiydi.

İşte o sırada Gage'i fark etti.

Bir saniye önce orada değildi. Ya da belki de onu görmeyi çok fazla umuyordu.

Bea, öğrencilerin içgüdüsel olarak ona doğru baktıklarını, bazılarının başıyla onayladığını, diğerlerinin ise sadece fark ettiğini izledi.

Göz göze geldiler.

Bea'nın nefesi kesildi.

Yönünü değiştirdi ve sanki kalabalığın içindeki tek sabit nokta oymuş gibi ona odaklandı.

Onlara ulaşırken, "Bea," dedi.

"Gage," diye karşılık verdi.

"Georgie."

Georgina da karşılık olarak gülümsedi.

Elini Bea'ye uzattı. "Telefonunu ver."

Kaşlarını çattı ama yine de uzattı. "Neden?"

Cevap vermedi. Bunun yerine, cihazı ona doğru çevirdi ve yüz tanıma özelliğinin kilidi açmasını sağladı. Birkaç dokunuşun ardından, kendi telefonu cebinde titredi.

Saniyeler içinde tamamlandı.

"Numaranı aldım," dedi ve sanki yeni bir iş anlaşması imzalamış gibi numarayı geri verdi.

Bea ekrana bakakaldı.

Gage King. Emoji yok, süsleme yok.

Kaşları hafifçe çatıldı. "Sorabilirdin, biliyorsun."

"Yine de," diye mırıldandı, kendi telefonunu cebine geri koyarken, "beni aradığında yine de cevap veriyorsun."

Sinirlenmesi gerekirdi. Bunun yerine, parmakları telefonu daha sıkı kavradı, parmaklarının değdiği yerde hala bir sıcaklık hissediliyordu.

Başka bir şey söylemeden gitti ve Bea arkasından bakıp başını salladı.

Tüm bu konuşmayı büyük bir keyifle izleyen Georgie, onu dürttü. "Onun seni kandırdığının farkındasın, değil mi?"

Bea içini çekti, telefon ekranında parmaklarıyla gezindi. "Evet," diye mırıldandı, dudakları seğiriyordu. "Fark ettim."

Telefonu titredi.

En kısa, en saçma saniye için, kalbi hızla çarpmaya başladı.

Aşağıya baktı.

O değildi. Ve bu onu hiç hayal kırıklığına uğratmadı.

CLAIRE BEAR: Milyarderlerin yaşadığı Hogwarts'ta yaşayan biri için çok sessizsin. Dedikodu gönder yoksa anneni arayacağım.

Bea homurdandı.

BEYA SLAYA: Az önce gasp edildim.

CLAIRE BEAR: NE?

BEYA SLAYA: Bunu yapabileceğinden emin olan zengin bir adam tarafından.

CLAIRE BEAR: Haha, ne aldı acaba?

BEYA SLAYA: Numaram.

O gece ilerleyen saatlerde Bea, masasında oturmuş, sanki bilgisayar ondan özür dilemeliymiş gibi dizüstü bilgisayarına bakıyordu.

Georgina'nın içeri girdiğini, aniden yatağa yığılıp bir kedi gibi gerinene ve bir elinde oje şişesini sıkıca tutana kadar duymadı.

Georgie, saçları ıslak, ipek sabahlığı belinden sıkıca bağlanmış halde, "Bu iç karartıcı reddedilme nasıl gidiyor?" diye sordu.

Bea, bıkkınlıkla arkasını döndü.

"Bunların hepsi ne anlama geliyor ki? 'İstikrarlı gelecek planları'? 'Uzun vadeli yerleşim durumu'? 'Kayıtlı bir sponsor aracılığıyla önceden onay'?" Parmağını şakağına bastırdı. "Öğrenci vizesiyle buradayım. Finans okuyorum. On altı yaşımdan beri çalışıyorum." Duraksadı. "Ücretsiz, toplantı tutanaklarını tutan bir pozisyon için yetersiz değilim."

"Yetersiz değilsin." Georgina ona anlayışlı bir bakış attı. "Sadece sponsorun yok."

Bea gözlerini kırptırdı. "Ne?"

Georgina, "Sizin için kefil olacak birini istiyorlar," diye açıkladı. "Sizi sahiplenecek birini. Mesela, ortadan kaybolmanızı veya rakip bir firmanın varisiyle kaçmanızı engelleyecek birini."

Bea alaycı bir şekilde, "Kimseyle kaçacak değilim," dedi.

"Elbette değilsin. Ama onlar bunu bilmiyorlar." Dizlerini yukarı çekti ve kollarını etrafına sardı. "Güzel, yabancı ve bekar birisin. Üniversite ortamında bu üç kırmızı bayrak demek."

"Bu olamaz," diye itiraz etti Bea. "Gerçekten de böyle bir şey yapmazlardı..."

Ancak Georgina'nın yüz ifadesi bunun aksini söylüyordu.

"Yani ben... bir riskim."

Georgie kayıtsızca başını yana eğdi. "Sen daha çok... denetlenmemiş bir varlığa benziyorsun."

Bea inledi.

Georgina onu rahatlatmak için sırtını okşadı. "Şimdiye kadar kaçınıcı ret cevabın oldu?"

"On yedi."

"Vay canına. Çoğu kız beş yaşında sahte nişan yüzükleri yapmaya başlardı."

Bea kahkaha attı. Çünkü gülmezse dağılıp gidecekti.

Parmakları dalgın dalgın dokunmatik yüzeyde geziniyordu. "Yani durum bu mu? Kimseye ait olmadığım için on yedi kez reddedildim mi?"

Georgina şimdi ayak tırnaklarını koyu erik rengine boyuyordu. Başını kaldırmadı. "Böyle söyleyince önemsizmiş gibi geliyor."

Bea masadan kalkıp yatağın üzerinde onun yanına oturdu. "Tekrar anlatır mısın? Sanki beş yaşındayım ve Noel Baba'nın gerçek olmadığını yeni öğrenmişim gibi. Çünkü şu anda tam olarak öyle hissediyorum."

"Tamam. Bakın. Northgate'teki seçkin finans firmalarına başvuruyorsunuz. Bu yerler sadece sizi işe almıyor. Aynı zamanda arkanızda kimin olacağını, sizi kimin koruyacağını da işe alıyorlar."

"Beni koruyacak kimseye ihtiyacım yok."

Georgina kaşını kaldırdı, hâlâ ayak parmaklarına odaklanmıştı. "Sen böyle düşünüyorsun. Onlar böyle düşünmüyor." Bea'ye baktı, onu değerlendirircesine. "Mesele yetenek değil. Zekisin, çalışkansın. Sen... korkutucu derecede dürüstsün." Ağzı seğirdi. "Bunların hepsi harika. Ama sadece bunlara bakmıyorlar."

"Daha ne isteyebilirler ki?"

"İstikrar. Uyum. Yatırım yapmanın güvenli olup olmadığını bilmek istiyorlar. Siyasi olarak. Sosyal olarak. Tanınmış bir isim tarafından desteklenip desteklenmediğinizi."

Bea'nın ağzı aralandı ama hiçbir kelime çıkmadı.

Bir anlığına, imkansız bir saniyelğine, aklına Rafael geldi. Sonra da Gage.

Düşünce tam olarak oluşmadan onu engelledi.

"Yani... bir erkek." Kollarını kavuşturdu.

Georgie omuz silkti. "Kadın da olabilir. Ama St. Ives finans stajları için? Erkek olma ihtimali ikiye bir."

"Bunların hepsini biliyordun..." Bea'nın sesi gergindi. "...başından beri. Ve yine de yirmi başvuru göndermeme izin verdin mi?"

Georgina ojeyi yere bıraktı. "Sana iş bulmak için bir erkeğe ihtiyacın olduğunu söyleyecek kişi ben olmayacaktım. Ve dürüst olalım, dinlemezdin de zaten."

Bea sertçe nefes verdi. Bu kısım canını yakmıştı, çünkü doğrudu.

Georgina yumuşadı. “Tek başına ne kadar ilerleyebileceğini görmek istedim. Ve belki de biraz yanılmış olmayı umdum. Ama Bea, burada ne kadar oldun... altı hafta mı?”

Başını salladı.

Georgina, saçlarını omzunun üzerinden atıp ayak parmak uçlarına üflerken, "Belki de bu kadar çok çabalamayı bırakmalısın," dedi. "Henüz çok erken. Zamanı gelince her şey yoluna girecek."

"Yani bir erkeğim olduğunda mı demek istiyorsun?" dedi Bea alaycı bir şekilde.

“Hayır. Demek istediğim, yeterince güce sahip biri size sponsor olmaya karar verdiğinde. Ve birdenbire, göz ardı etmekten korktukları kişi siz oluyorsunuz.”

DOKUZUNCU BÖLÜM

Bea kalemini yatağın üzerine fırlattı ve sırt üstü uzanarak tavana bakmaya başladı.

"Bir hobiye ihtiyacım var," diye belirtti.

Tavan, ne yazık ki, hiçbir yanıt vermedi.

Üç saatlik aralıksız vaka incelemesi beynini yormuştu. Georgina provalara gömülmüşken, daire çok sessizdi. Eğer yakında dışarı çıkmazsa, mobilyalarla konuşmak zorunda kalacaktı.

Ve gerçekçi olmak gerekirse, bir işe ihtiyacı vardı. Diş macunu olayı hâlâ aklından çıkmıyordu.

Sponsoru olmayabilir ve teknik olarak ücretsiz stajlara uygun olmayabilir, ancak bu durum onu UR'de dürüst bir gün çalışmaktan kesinlikle alıkoymazdı. Tam da bir yat sahibi birinin onayını gerektiren türden bir iş.

Telefonunu kaptı ve bir arama başlattı.

Annesi telefonu ilk açan oldu, ekrandaki yüzü aydınlandı. "Bebeğim! Sıkı çalışıyor musun?"

"Çok zor," diye inledi Bea. "Anne, bir hobiye ve bir işe ihtiyacım var."

Annesi kaşlarını çattı. "Zorlanıyor musun? İhtiyacın olursa daha fazla gönderebiliriz—"

"Hayır, hayır," diye aceleyle onları rahatlatmaya çalıştı Bea. "Yaz için biriktirdiğim param hâlâ duruyor. Ama sanırım bir işim olması bana... bilmiyorum, daha çok entegre olmama yardımcı olacak. Bir yerim olduğunu hissetmemi sağlayacak."

O sırada babası göründü ve onaylarcasına bir ses çıkardı. "İyi fikir, kızım. Çalışmak karakteri geliştirir."

Bea gülümsemesini bastırdı. Her şeye verdiği cevap buydu.

Annesi merakla, "Peki, bir hobin var mı?" diye sordu.

Bea omuz silkti. "Aktif bir şey."

Umma kahkaha attı. "Sen mi? Aktif misin?"

Gözlerini kısarak, "Forma girebilirim," dedi.

"Elbette yapabilirsiniz," dedi, yüz ifadesini bozmamaya çalışarak. "Egzersiz önemlidir."

Bea gerindi. Pencereden dışarı baktı. St. Ives onu çağırıyordu.

"Yakında tekrar arayacağım," dedi doğrulup oturarak. "Biraz keşfe çıkacağım. Belki bir şey bulurum."

"Keyfini çıkar!" dedi annesi neşeyle. "Belki de iyi bir oğlanla tanışırsın."

Babası güvenlik konusunda homurdandı.

"Tamam baba," diye onayladı Bea, başını sallayarak telefonu kapattı.

On dakika sonra Bea, St. Ives kasabasının Arnavut kaldırımli sokaklarında dolaşıyordu. Üç parçalı bir takım elbisenin sergilendiği bir terzi dükkanının önünden geçti; ince yün kumaş, kurşunlu cam bölmelerden süzülen yumuşak öğleden sonra ışığını yansıtıyordu. Ardından, dış mekan masalarında zarif porselenler ve taze lalelerle dolu vazolar bulunan bir butik kafeye rastladı.

Biraz ileride, bir kuyumcu atölyesi ile ısmarlama ayakkabıcının arasına kusursuzca sıkışmış bir şekilde, onu fark etti: HAVOC COMBAT SYSTEMS.

Dış cephesi kusursuz bir şekilde çevreyle uyum sağlıyordu; gösterişli tuğla cephesi, koyu yeşil panjurları ve ağır, cilalı meşe kapısıyla dikkat çekiyordu.

Bea geniş pencerelerden içeriye baktı. Açık planlı bir antrenman alanı vardı; sıralar halinde dizilmiş ağır kum torbaları, son darbelerden dolayı hafifçe sallanıyordu. Minderler düzgün bir şekilde sıralanmış, en uçta ise yükseltilmiş bir ring bulunuyordu. Bir ders devam ediyordu, hareketler hızlı ve agresifti. Önde bir adam keskin, kısa komutlar vererek rakibini yere seren bir teknik gösteriyordu.

Bea dudağını ısırды.

Kendini savunmak en kötü fikir olmazdı. İlk tercihi değildi ama en azından pratikti. Bu konuyu fazla araştırma eğilimi hiç olmamıştı.

Zamanının büyük bir kısmı burs başvurularında iyi görünmesi için yaptığı ders dışı aktivitelerle geçmişti.

Kendini ikna edip bu fikirden vazgeçiremeden içeri girdi.

Hava, deri, temiz ter ve hafif metalik bir kokuyla doluydu. Hoparlörlerden sürekli bir müzik sesi geliyordu. Resepsiyonun arkasında bir adam başını kaldırdı. Kısa boylu, kırklı yaşlarının başlarında, tıraşlı bir kafa ve düzgünce kesilmiş bir sakalı vardı. Siyah tişörtü geniş omuzlarının üzerinde gerilmişti, sol kolundaki soluk dövmelemin olduğu yerde kumaş hafifçe geriliyordu.

"Merhaba," diye selam verdi, aksanı Brooklyn ve bela karışımıydı.

Bea gülümsedi. "Merhaba. Dersler hakkında bilgi almak istiyordum."

Adam tezgâha yaslandı, onu düşmanca olmayan, sadece değerlendiren bir bakışla süzdü. "Deneyiminiz var mı?"

"Hiç de değil," diye itiraf etti.

Gülümseyerek, "Bugün başlamak için iyi bir gün. Bu arada, ben Manny." dedi.

"Bea."

"Bea, birkaç seçeneğin var. Krav Maga, Muay Thai, Brezilya Jiu-Jitsu. İnsanlara vurmayı mı yoksa onları boğmayı mı öğrenmek istiyorsun?"

Bea göz kırptı. "Şey... daha az şiddet içeren bir şey var mı?"

Manny'nin gülümsemesi daha da genişledi. "Aslında yakın zamanda bir Pilates dersine başladık."

Bea'nın yüzü aydınlandı. "Bu bana daha uygun geliyor."

Tezgahın altından bir broşür alıp kadına uzattı. "Size kısa bir tur yaptırıp burayı gösterebilirim?"

"Elbette! Teşekkür ederim."

Resepsiyon masasının yanından onu takip etti. Antrenman alanı yakından bakıldığında daha da büyüktü. Aynalı duvarlar hızlı ve acımasız hareketleri yansıtıyordu ve arkadaki ağırlık bölümü sessiz bir yoğunlukla vızıldıyordu. Birkaç kişi tek başına antrenman yaparken diğerleri dövüş antrenmanı yapıyordu.

Manny onu oradan, arka tarafa doğru götürdü. Buzlu camın arkasında ayrı bir mat alanı vardı. "Pilates derslerimizi burada yapıyoruz. Küçük bir yer, sadece birkaç düzenli katılımcımız var."

"Çok fazla talep yok mu?"

Manny bir omzunu kaldırdı. "Buradaki adamların çoğu bir şeye vurmayı tercih ediyor." Ona alaycı bir gülümseme attı. "Sen de birine

yumruk atmak istemiyor musun?"

Bea güldü. "Sanırım Pilates'e devam edeceğim."

"Şey, bir öğrenciye daha ihtiyacımız var. Sınıfı iptal etmeyi düşünüyorduk."

Ön tezgaha doğru ağır adımlarla geri döndüler. "İptal mi ediyorsunuz?"

"Şu anda sınıfta sadece iki çift var." Omuz silkerek bir not defteri aldı. "Ama madem ilgileniyorsunuz, belki devam ettiririz."

"Hiç baskı yok, değil mi?"

Manny kıkırdadı. "Yok canım. Denemek ister misin?"

Tanıdık olmayan mekana göz gezdirirken kısa ve mahcup bir gülümseme sundu. Hiçbir zaman uzaktan yakından atletik bir yanı olmamıştı. Yapabildiği en sportif şeyler bisiklet sürmek ve paten kaymaktı. Denge. Denge, vardı. Bu kesinlikle onun işi olabilirdi.

Üstelik, sadece stres atmak için bile olsa, egzersiz ona iyi gelebilirdi.

Bea ellerini karnının alt kısmında birleştirdi. "Ne kadar?"

Manny o rakamı sanki cebindeki bozuk paraymış gibi bir kenara attı.

Neredeyse boğulacaktı. "Ders başına mı?"

"Evet, hanımefendi. Burası seçkin bir spor salonu. En iyi eğitmenler, en iyi tesisler."

En iyi yatırım getirisi.

"Bunu bir düşüneceğim." Hafifçe gülümsedi. Belli ki hobisinden önce işe ihtiyacı vardı. "Tur için tekrar teşekkür ederim."

Manny başını salladı. "Sorun değil. Yakında bir kampanya olursa diye numaranı alayım."

Bakışları bir anlığına yana kaydı.

"Telefonla pazarlama yapanlara satmayacağıma söz veriyorum," diye şaka yaptı Manny.

Bea güldü ve hemen sıraladı.

"Pekala," dedi, mesajı yazarken. "Bir fırsat çıkarsa size haber veririm."

Bea, kafeyi tiyatronun arkasına gizlenmiş halde buldu. Yoğun espresso kokusu havayı dolduruyordu. Kalın kadife bir perde girişi çerçeveleyip, dışarıdaki sokak gürültüsünü bastırıyordu. İçerideki aydınlatma altın rengi

ve loştu, ince porselenlere yansıyor ve ahşap masaların üzerine yumuşak yansımalar düşürüyordu.

Bea, Georgina'yı takip ederek köşe masasına gitti. Orada zaten iki kız oturmuş, fısıltılı bir sohbe dalmışlardı; Bea yaklaşınca sohbet yavaş yavaş kesildi. Bakışları Bea'nın üzerinde gezindi, hafif merak yerini daha sıcak bir şeye bıraktı.

Georgina, odanın merkezinde olmaya alışkın birinin zahmetsiz zarafetiyle bir sandalyeye oturarak, "Bea, Naomi ve Isabel ile tanış," diye tanıttı. "Onlar da benim gibi tiyatro bölümü öğrencisi."

Kıvrımlı ve kendinden emin, omuzlarına kadar dökülen kalın, koyu kahverengi bukleleri olan Naomi, bir elinde kocaman bir kapuçino fincanı tutuyordu. Kahverengi gözleri yaramazlıkla parlıyordu ve alaycı bir gülümseme sergiledi.

"Sonunda. Georgina'nın gizemli yeni ev arkadaşıyla tanışıyoruz."

Bea kaşını kaldırdı ve çantasını yere bıraktı. Otururken, "Gizemli olduğumu fark etmemiştim," dedi. "Hoş Geldin Galası'ndaydım."

Isabel, keskin ama kaba olmayan ela gözleriyle, "Yani burslu öğrenci olduğunuzu kastediyor," diye açıkladı. "Galaya katılamadık."

Bea onu inceledi. Uzun boylu, ince yapılı, zarif. Soğukkanlı, incelikli güzelliği, yüksek moda dergilerinin çekimlerine yakışır nitelikteydi. Şık koyu saçları kusursuz bir atkuyruğu şeklinde toplanmış, belirgin elmacık kemikleri ışığı yansıtıyordu.

Georgina, "Ailesinin bir yayın platformu var," diye ekledi.

Isabel, espressosunu kaldırırken sakince, "İkinci en büyük," dedi. "Ama üzerinde durmayalım."

"Evlilik ve Adada Yaşama" dizisini izlemiyormuş gibi yapacağım," diye itiraf etti Bea.

Naomi nefes nefese kaldı. "Sen o rezilliği mi izliyorsun?"

"Sadece derin ve gerçek bağlar için." diye gülümsedi.

Naomi güldü. "Eğer onlar bir adada aşkı bulamıyorlarsa, biz diğerleri için ne umut var ki?"

Bea da güldü, omuzlarındaki gerginliğin azaldığını hissediyordu bile.

Naomi gülümsedi, gamzeleri belirdi. "Ben Naomi. Babam bir moda imparatorluğu kurdu ve annem de tüm işi kendisinin yaptığını iddia ediyor."

Isabel kahvesinden bir yudum alırken, "İşin tamamını o yaptı," diye mırıldandı.

Naomi ona sert bir bakış attı. "Bunu bir daha söylersen masayı deviririm."

Bea, sandalyesine yaslanırken dudakları hafifçe seğirdi. Zengin, evet, ama ferahlatıcı bir sıcaklık ve açıklık da vardı. Belki de bu, oyuncu, yaratıcı insanlardan, başkalarının hayatlarına girmeye, başkalarının bakış açılarını anlamaya alışkın insanlardan gelmelerinden kaynaklanıyordu.

Georgina, Bea'ye şöyle bir baktı. "Daha önce iş aradığını söylemiştin?"

İnledi. "Evet. İdeal olarak esnek bir şey. St. Ives'ı seviyorum ama para kazanmaya başlamazsam şampuanımı idareli kullanmak zorunda kalacağım."

Naomi düşünceli bir şekilde mırıldandı. "Şey, belli ki perakende sektöründe çalışamazsın."

"Neden, elbette?" diye düşündü Bea.

Naomi ona belirsiz bir şekilde işaret etti. "Tam bir 'Ben bu iş için fazla yetenekliyim' ifadesi takınıyorsun. Müşteriler senden nefret ederdi."

İtiraz etmek için ağzını açtı. Duraksadı.

"...Pekala, haklısın."

"Lüks bir restoranda hostes mi?" diye önerdi Isabel.

Georgina homurdandı. "O zengin bankacıların flört etme şekline bakılırsa, ya işi bırakırdı... ya da birinin metresi olurdu."

Bea yüzünü buruşturdu. "Geçiyorum."

"Kişisel asistan mı?" diye sordu Naomi.

"Kime?"

Naomi omuz silkti. "Birinin babası. Ya da annesi."

Birileri için kişisel işler yapmayı hayal etmeye çalıştı ve anında ürperdi.

"Tamam, belki o değil." Naomi düşünürken tırnaklarını bardağına vurdu. "Peki ya özel ders? Burslu bir öğrencisin, zekisin, değil mi?"

Hayatı boyunca hep en yüksek notları alan bir öğrenci olmuştu; bu başarısını doğal yeteneğinden çok, saatlerce süren ders çalışmaya borçluydu. Lisede sınıf arkadaşlarına ödevlerinde yardım etmiş, makalelerini düzeltmiş, öğle aralarında matematik denklemlerini açıklamıştı. Toronto Üniversitesi'nde ise lise öğrencilerine özel ders vermişti.

"Bu...aslında mantıklı." Bea başını salladı. "Eğer bir şey duyarsanız, bana haber verin."

Georgina kahve fincanını Bea'nınkine çarptı. "Eminim yakında bir şey bulursun. Zengin çocukların her zaman özel öğretmenlere ihtiyacı vardır."

Bea ieeğinden bir yudum daha aldı, gün boyunca olduğundan biraz daha sakin hissediyordu. Yumuşak koltuğ iyice yerleşti. Özel ders verme fikri aklında rahat bir şekilde oturuyordu; pratik, esnek ve makul ölçüde yeteneklerine uygun bir işti.

Konuşma, Naomi'nin felaketle sonuçlanan son seçmelerinden, Isabel'in yeni bir film uyarlamasına yönelik acımasız eleştirisinden ve Georgina'nın devam eden tiyatro provalarından bahsetti. Bea kendini konuşmanın içine bıraktı, sıradanlık onu bir battaniye gibi sardı.

Masaya gelen sert bir titreşim o anı bozdu.

Aşğıya baktı ve başparmağının hafif bir hareketiyle kilidi açtı.

BİLİNMEYEN NUMARA: Hey evlat, ben Manny. Şanslıydım. Yeni ğrenciler için kampanya başladı. Üç ay cretsiz. Salı günü saat 8'de başlıyor. Katılmak istiyorsan bana haber ver.

Bea göz kırptı.

Parmakları ekranın üzerinde gezindi. Tanıtım videosu mu? Zamanlaması çok iyiydi.

Belki de fazla düşünüyorum.

"Bu ne biçim bir yüz?" diye sordu Georgina.

"Şey, eee..." Bea ona baktı. "Buraya gelmeden önce ş spor salonuna bir göz atmaya gittim. Resepsiyondaki adam az önce bana mesaj attı. Birdenbire cretsiz dersler için bir kampanya başlattıklarını söyledi."

"Vay canına," dedi Naomi, kaşlarını kaldırarak. "Bu çok uygun."

Bea'nın kaşları çatıldı. "yle değıl mi?"

Premium kulüpler ne sıklıkla üyeliklerini bedava veriyor?

Isabel kahvesinden bir yudum aldı. "Belki de evren seni dllendiriyor."

Bea homurdandı. "Evet, çünkü evren benim kişisel fitness yolculuğuma gerçekten çok önem veriyor."

Georgie, "Evren verdiğinde sen de almalısın kızım," diye cesaretlendirdi, ancak Bea gözlerinde bir muziplik olduğunu da fark ederdi. "Evet de. Ücretsiz Pilates'i hayata geçir."

Bea metne tekrar baktı. Dudağını ısırdı. Ücretsiz dersler kulağı hoş geliyordu ama zamanlaması canını sıkıyordu. Yazmaya başladı.

Çok doğırudan. Sil.

Çok paranoyak. Sil.

Neden tereddüt ediyordu? İyi bir teklifti. Mantıken, kulübün kaybedeğ şey onunkinden daha fazlaydı. Ve işler tuhaf çıkarsa, her

zaman ayrılabilirdi. Bu gerçek olamayacak kadar iyiydi. Ama belki de, bu seferlik, hayır demenin bir nedeni değildi.

BEA: Teşekkürler, Manny. Orada olacağım.

Mesajı gönderdikten sonra telefonunu masanın üzerine yüzüstü koydu.

“Verimli bir öğleden sonra oldu.” Gülümsedi. “Hem hobimi hem de işimi çözdüm.”

Naomi karşılık olarak gülümsedi. "Denge kraliçesi."

Eh, hâlâ iş bulması gerekiyordu. Ve düşmemesi, başarısız olmaması gerekiyordu.

Bea başını sallayarak güldü.

Denge kraliçesi.

ONUNCU Bölüm

St. Ives'deki kütüphane, herkesi bir bilgin haline getirebilecek türden bir yerdi. Görkemli ve geniş, yüksek tavanları ve karmaşık tavan pervazlarıyla, saf eski Avrupa zarafetini yansıtıyordu. Geniş kemerli pencereler, gecenin zifiri karanlığını çerçevesliyordu.

Daha önce hiç gerçek bir şöminenin yandığı bir kütüphaneye gitmemişti.

Kitaplarla dolu bir odada yangın çıktı.

Bariz tehlikenin yanı sıra, garip bir şekilde mükemmeldi; titreyen alevler balık kılçığı desenli zeminler ve maun masalar üzerinde huzursuz desenler oluşturarak tüm mekanı başka bir zamandan kalma bir yer gibi hissettiriyordu.

Tıpkı eskiden okumanın herkesin karşılayabileceği en büyük zevk olduğu zamanlardaki gibi.

Bea birkaç saat ders çalışmayı planlamıştı. Zaman nasıl geçti anlamadım. Notlarının arasından sıyrıldığında kütüphane neredeyse bomboştu.

Saat 22:00 mi?

Yarınki Pilates dersi giderek daha cazip gelmeye başladı. Omuzlarındaki kas düğümlerini gevşetmek için esneme hareketleri yaptı.

Ondan iki masa ötede, tanıdık bir figür gördü. Saçları neredeyse kendininki kadar koyu, çene hattı taştan oyulmuş gibi keskin, geniş omuzları ise gömleğinin düzgün çizgileriyle çerçevelenmişti.

Gage ne zaman gelmişti?

Kadın, adamın hareketlerindeki sessiz odaklanmaya kapılarak onu izledi. Uzun, zarif parmaklarının klavyede sanki zihninin işleyişine ayak uydurmaya çalışıyormuş gibi hareket edişini izledi. Ekranın ışığı yüzüne gölgeler düşürerek elmacık kemiklerinin belirgin hatlarını ortaya çıkarıyordu.

Bakışlarını hissetmiş olmalı, çünkü gözleri yukarı doğru kaydı.

Bea, dizüstü bilgisayarını işaret ederek başını salladı. "Çalışma mı, yoksa dünya hakimiyeti mi?"

"Ben de öğrenciyim. Şimdilik."

Bea ayağa kalktı ve kitaplarını çantasına yerleştirdi. "Doğru. Teknik olarak hâlâ bizden biriyim."

Dizüstü bilgisayarını hafif bir tık sesiyle kapattı. "Bitirdin mi?"

"Evet. Eve gidiyorum."

Uzaktaki duvardaki eski büyükbaba saatine baktı. "Geç oldu. Seni bırakayım."

"Daha önce de yürüyüş yapmıştım," dedi refleks olarak, ancak sinir sistemi çoktan onay vermişti.

Gage sadece kaşını kaldırdı ve bekledi.

Çantasını kaptı ve onun yanına doğru yürümeye başladı.

Gece havası berrak, sokaklar geçen bir arabanın ara sıra çıkardığı vızıltı dışında sessizdi. Binalar, görkemli nöbetçiler gibi, sessiz bir vakarla çevrelerine yükseliyordu.

Ona dokunacak kadar değil, sadece varlığını hissettirecek kadar yaklaştı; ama tüm vücudu onun varlığına uyum sağladı. Sessizliğin içinde rahatlamış bir şekilde tek kelime etmedi. Genellikle çoklu görev yapmada çok başarılı olan beyni, birdenbire sadece tek bir şey yapabildi: onu fark etmek.

Alakasız ayrıntılardan dikkatini dağıtmak için bir şeyler söylemesi gerekiyordu; herhangi bir şey. Mesela adımlarının ne kadar düzgün ve kusursuz olduğu gibi.

"Hâlâ okuman gerektiğini bilmiyordum," dedi yarı şaka yollu. "Kral Küresel Sermaye zaten dünyanın haritasını senin için çıkarmadı mı?"

Gage'in ağzı kıvrıldı. "Elbette. Ama bazı şeyler yine de çaba gerektiriyor."

"Beğenmek?"

"İnsanları tanımak gibi."

Kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Rahat bir tavır, ama anlam dolu bir bakış.

Mükemmel. Bu gece üzerinde kafa yoracak yeni bir konu.

Mayfield Hall'a ulaştılar.

Bea ona baktı. "Sanırım burada iyi geceler demeliyiz."

Gage'in gözleri kısa bir an binaya kaydı, sonra tekrar binaya döndü. "Henüz yorulmadım. Gitmemi istemediğiniz sürece."

Onun gitmesini kim ister ki?

Gage, "Benimle yürüyüşe çık," diye önerdi.

Hayır demeliydi. Geceleyin son derece yakışıklı erkeklerle ortalıkta dolaşan türden bir kız değildi. Ya da belki de öyleydi. Ve adamın ona beklentili bakışları, hayır demenin yanlış bir seçim olacağı hissini uyandırıyordu.

Daha da sakın bir yola girdiler. Bu yol, fakülte binalarının arkasına gizlenmiş, mermer banklarla ve yayılmış sarmaşıklarla çevrili küçük bir bahçe alanına çıkıyordu.

Bea, hafif soğuğa karşı kollarını kavuşturarak sandalyelerden birinin kenarına oturdu. Bunu gören Gage, takım elbise ceketini çıkarıp üzerine örttü. Sıcaklık omuzlarına yerleşti ve içinden geçerek her sinirini harekete geçirdi. İpeksi astar çıplak kollarının üzerinden kaydı ve kokusu kumaşa sinerek, beklemediği şekillerde duyularını harekete geçirdi.

"Teşekkür ederim," diye zar zor söyleyebildi.

Uzun boylu bedeni, aldatıcı bir şekilde rahatlamış bir halde, onun yanındaki korkuluğa yaslandı. Bir an için ikisi de konuşmadı.

Sonra sordu: "St. Ives'e neden geldiniz?"

"Bana neden transfer olduğumu mu soruyorsun?"

Gage başını salladı.

"Sanırım... daha fazlasını istedim," dedi. "Birinci sınıfta muhasebeye başladım. İyi gelecek vaat eden, mantıklı bir seçim. Ama nefret ettim."

Dinledi.

"Bu yüzden yeniden başladım, ekonomi ve finans bölümüne geçtim. Daha zordu, bu daha iyiydi." Bir an duraksadı. "Ama yine de... yeterli değildi. Bu yüzden buraya başvurdum. En iyilerin arasında olmak için. Kendimi daha da geliştirmek için."

"Bunu neden istiyorsun?"

Gözleri, kafesin etrafına dolanan sarmaşıkları takip etti. "Tek çocuğum. Ailem, bir çocuk daha sahibi olmak için yıllarca tüp bebek tedavisi gördü;

para, umut, her şeylerini harcadılar.” Sesi yumuşaktı, sanki bir itirafta bulunuyordu. “Ama elde ettikleri tek şey ben oldum.”

Gage kıpırdamadı. Kadın onun dikkatini çektiğini hissetti.

“Bana asla yetersiz olduğumu hissettirmediler. Beni seviyorlar. Harikalar. Ama gördüm... sonunda çabalamayı bıraktıklarında yaşadığım kalp kırıklığını.” Parmakları hafifçe ceketinin kolunun içine kıvrıldı. “Kimse benden bu yükü taşımamı istemedi. Ben sadece taşıdım.”

Bir duraklama.

“Belki de bu yüzden bu kadar çok çabalıyorum. Yeterli olmak istiyorum. İki kişi için de.”

Gage bir an daha sessiz kaldı, sanki başka kimsenin erişemediği veri noktalarını sıralıyormuş gibiydi.

Sonunda, düşünceli bir şekilde, "Bu seni açıklıyor," dedi. Sanki eksik olduğunu fark etmediği bir yapboz parçasını yerine oturtmuş gibiydi. "Ama bu taşınması ağır bir yük."

Omuzlarından biri hafifçe yukarı kalktı. Omuz silkme değil, daha çok bir kabulleniş gibiydi. "Belki de sonunda buna katlanamayacağım. Ama denemeden de edemem."

Onu, giderek daha karmaşık ve daha ilginç hale gelen bir denklem gibi gördü. "O zaman zaten çoğu kişiden daha fazlasısın."

Bea'nın nefes verişindeki ses, bu kadar kuru olmasaydı belki de bir kahkaha olurdu. "Bu mu senin cesaretlendirme anlayışın?"

"Bu bir gözlem."

Onlar da o dostane sessizliğe yeniden yerleştiler.

Ona bu kadarını söylemeyi planlamamıştı. Şimdi ise söylediklerini geri almak istemediğini fark edince şaşırdı.

Ona tam olarak güvendiği söylenemezdi. Ama onu dinlemişti ve hemen yargılamamıştı. Bu da bir şey ifade ediyordu.

Gage ilk önce hareket etti, korkuluğa yaslandığı yerden doğruldu. "Hadi gel. Seni eve kadar götüreyim."

Bea ayağa kalktı ve tekrar birlikte yürümeye başladılar. Kampüs sessizdi, durgundu, gölgeler ve yumuşak bir ışıkla yıkanmıştı. Sanki her şey onlara yer açmak için geri çekilmişti.

Mayfield Hall'un önünde durdu ve döndü. Hiçbir şey söylemeden ceketini omuzlarından indirdi ve geri verdi.

"Evet, bir günü daha atlattım."

Gage ona neredeyse... sıcak bir bakışla baktı. "İyi geceler, Bea."

"İyi geceler, Gage."

Dairesinin kapısını kapatırken telefonu titredi.

Ona şöyle bir göz attı.

GAGE KING: Beni düşünerek çok geç saatlere kadar uyanık kalmayın.

Bea gülümsedi. Mesajı tekrar okudu. Üçüncü kez. Ve sonra aptalca bir şey yazmadan önce telefonunu kilitledi.

Bea ilk Pilates dersinden ne bekleyeceğini bilmiyordu, ancak dövüşçülerle dolu bir odanın içinden geçerken, bağırarak verilen komutların sesiyle minderlere vuran insanları görünce, dersin dövüş içermediğine sevinmişti. Özellikle yüksek bir çarpma sesiyle istemsizce irkildi ve hızını artırdı.

Cam kapı arkasından hafif bir tık sesiyle kapandı.

Barış.

Aynalarla kaplı stüdyo bambaşka bir dünya gibiydi. Sessiz, serin, neredeyse fazla temiz. Kendini yabancı hissetmemeye çalışarak taytını ve askılı tişörtünü düzeltti.

Odada sadece altı kişi daha vardı: minderlerinin üzerinde oturan iki çift; vücut yağ oranı belki yüzde dokuz olan ve eğitmen olması gereken bir kadın; ve Manny.

Yaklaştı. "Gergin misin evlat?"

"Hayır," diye yalan söyledi.

Omuzuna sert bir el darbesi indirdi ve onu minderlere doğru yönlendirdi. "Hadi, cesaretini kaybetmeden önce seni tanıştıralım."

Pilatesin sadece esneme hareketlerinden ibaret olmadığı ortaya çıktı.

Bea kısa sürede iki şeyi fark etti: Hiçbir kontrolü yoktu ve eğitmeni acıya karşı aşırı neşeliydi.

Yavaş, nazik pozlar, rahatlatıcı bir şeyler bekliyordu. Bunun yerine, zarafet kılıfına bürünmüş acımasız bir karın kası egzersiziyle karşılaştı. Bacaklarının titremesine ve varlığından bile haberdar olmadığı kasların çalışmasına neden olan pozisyonlarda durması söylendi.

Nova, "Nefes alıp vererek atlat," diye talimat verdi. "Hareketi kontrol et, onun seni kontrol etmesine izin verme."

Bea çenesini sıktı. Kollarınız bağımsızlığını ilan edip beyninizden emir almayı bıraktığında nefes almak pek işe yaramıyordu.

Sınıftaki iki çift, egzersizleri sorunsuz bir şekilde, nefes alışverişleri düzenli ve geçişleri akıcı bir biçimde gerçekleştirdi. Bea ise her pozda beceriksizce hareket etti, o kadar çok sendeledi ve devrildi ki, odada kayıt yapan kamera olup olmadığını kontrol etti.

Manny'nin sesi kapı aralığından, fazlasıyla eğlenmiş bir şekilde geldi: "Harika görünüyorsun evlat."

Bea ona öyle bir bakış attı ki, adamı ateşe vermesi gerekirdi.

Ders bittiğinde perişan haldeydi. Ter içinde, bitkin ve bacaklarının kontrolünü bir daha asla geri kazanıp kazanamayacağını merak ediyordu.

O hâlâ minderin üzerinde yatıyordu ve eğitmenin konuşmasını yarım yamalak dinliyordu. Diğer öğrenciler yavaşça dışarı çıkıyor, giderken Nova ile sohbet ediyorlardı.

Manny yanına doğru yürüdü ve ayağıyla onu dürttü. "Ne olmuş yani? Geri dönecek misin?"

Bea kulaklarının altındaki teri sildi ve ona öfkeyle baktı. "Bu, Olimpiyat jimnastikçileri için bir çeşit ileri seviye Pilates dersi mi?"

"Hayır. Bildiğimiz sıradan olanından."

"Şey, geri bildirim topluyorsanız, broşürünüzdeki resimler yanıltıcı. Titanic'ten bir sahne kullanmalısınız. Geminin ikiye ayrıldığı andan hemen sonrasını."

Manny sadece sırttı.

Bea başını mindere yasladı. "Söyle bana, bir dahaki sefere daha iyi olur."

Gülümsemesi daha da genişledi. "İçinde biraz mücadele ruhu olduğunu biliyordum evlat."

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Ertesi sabah, Bea, St. Ives arazisindeki sarmaşıklarla kaplı iki bina arasına kurulmuş, güneş ışığıyla aydınlanmış bir kafeye doğru topallayarak ilerledi. Vücudundaki her kas resmen şikayet ediyordu. Kolları eski haline dönmemişti. Bir madalyayı hak ediyordu. Ya da bir sağlık görevlisini.

St. Ives'te kafeterya yoktu. Normal üniversite kampüslerindeki gibi değildi. Sadece her türlü mutfağa, diyet gereksinimine veya ruh haline hitap eden restoranlar, bistrolar ve çay salonlarından oluşan bir ağ vardı. Hatta dün sadece alkali oluşturan yiyecekler servis eden bir kafenin önünden geçmişti. Öğrenciler asla yemek başına ücret ödemezdi. Her şey hesapları üzerinden halledilirdi, bu da kampüs hayatına işlemiş bir ayrıcalıktı.

Yanında duran Lillian Clarke, hırkasının kollarını düzeltti ve açık kahverengi saçının gevşek bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı. Zarif bir güzelliği vardı; narin yüz hatları, her şeyi fark eden koyu renk gözleri ve fazla yer kaplamak istemiyormuş gibi duruşu. Örgüsü biraz gevşemişti, sanki içeri girerken birkaç kez yeniden toplamış gibiydi.

Lillian Avustralyalıydı ve Bea'nın kafasında bu, kendine güvenen, rahat, biraz da gürültülü biri olduğu anlamına geliyordu. Ama hayır, o sessizdi. Dikkatliydi. Önce dinleyen ve yavaş yavaş açılan türden bir insandı. Sevimli derecede çılgın en yakın arkadaşı Claire'in tam zıttıydı.

Ayrıca Bea'nın finans alanında burslu olarak okuyan diğer tek kadın öğrenci de oydu. Bu dünyada büyümeyen başka birini bulmak bir rahatlamaydı. Lillian fazla konuşmazdı, ama konuştuğunda Bea onu dinlerdi.

Bea, omuzlarındaki hafif ağrıyı dindirmek için çantasını yana kaydırđı. "Ne oldu Lils?"

Lillian, içeri alınacaklarından emin değilmış gibi kafeyi inceledi. "Bunun da dahil olduğundan emin misiniz?"

Yemyeşil bitkiler demir armatürlerin etrafını sarmış, altın sarısı ışık keten örtülü masaların üzerine vuruyordu. Üniversite öğrencileri için bir yer gibi görünmüyordu.

Bea, her hareketinde vücudunun çığlık atmasına aldırmadan başını salladı. "Eminim. Kampüs alanının her yeri öyle."

Lillian ikna olmuş görünmüyordu.

Burslu yemek kartları siyah, kabartmalı ve önemli hissettirecek kadar ağırdı. Erişim sembolüydü ama aynı zamanda buralı olmadığını da sessizce hatırlatıyordu.

Bea, Georgina ve arkadaşlarını pencerelerin önünde gördü. Ceketleri gelişigüzel sandalyelerinin arkasına asılmıştı, etraflarına da tasarımcı çantaları dizilmişti.

Georgina onları gördü ve el salladı. "Gelin, bize katılın."

Bea, Lillian'ı dürttü. "Hadi ama. Isırmazlar."

Herkes kendini tanıtırken, boş olan iki koltuğa oturdular. Lillian fazla konuşmadı, ancak kızların tavrı cana yakın ve rahattı. Bu da işleri kolaylaştırdı.

"Sanki kamyon çarpmış gibisin," dedi Naomi, Bea'nın ceketini son derece dikkatli bir şekilde çıkarışını izlerken.

Bea yüzünü buruşturdu. "Sanırım iki kez üzerimden geçti."

"Bilmek istiyor muyum?"

"Pilates." Bea içini çekti ve omzunu acıyla çevirdi.

"Ah, kesin ilk dersindi," dedi Naomi anlamlı bir gülümsemeyle.

"Bunun daha çok... esneme gibi olacağını düşünmüştüm."

Georgina içeceğine uzandı. Şeftali yaseminli spritz, fesleğen tohumları, bütün ahududular ve incecik şekerli bir bardak kenarı. "Ah, canım. Bu yoga. Yaygın bir hata. Pilates, zengin kadınların bilerek acı çektiği yerdir."

Bea inledi. "Bu sabah, yataktan doğrulmak yerine yuvarlanarak kalkmak zorunda kaldım."

Isabel, hiç aldırmadan menüyü karıştırdı. "Gelecek haftaya bağımlısı olacaksın."

"Evet, bunu anlayabiliyorum. İşkenceyi bir kenara bırakırsak... hoşuma gitti."

Kontrolün verdiği o his, yavaş yavaş artan güç, zihninin haftalar sonra ilk kez sakinleşmesi, bir şekilde doğru gelmişti.

Naomi'nin gözleri parıladı. "Bak sana, egzersizden zevk alıyorsun. Burslu öğrencilerin sadece kitaplarla meşgul olması gerekmiyor muydu?"

Bea avucunu gösterdi. "Burada kalıplaşmış düşünceleri yıkıyoruz."

Naomi, Lillian'a döndü. "Peki ya sen? Spor yapmayı sever misin?"

Lillian başını salladı ve açık kahverengi saçının gevşek bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Kitap okumayı seviyorum."

Naomi hoşgörölü bir şekilde iç çekti. "Çok tatlı." Sonra, sanki mesele çözülmüş gibi, neşelendi. "Fiziksel travmadan bahsetmişken, Katie nişanlandı. Thomas dün gece nişanı kesinleştirdi."

Georgina, sanki konuşma nihayet iyi bir yöne doğru gidiyormuş gibi öne eğildi. "Thomas'ı mı seçti?"

"Bu da Marcus'un yeniden avlanmaya başladığı anlamına geliyor," diye ekledi Naomi.

Isabel homurdandı. "Sanırım evlenmeye uygun kızların listesi içeren o elektronik tablo güncellenecek."

"Bir dakika. Thomas'ın nişanlanmasının Marcus'la ne ilgisi var?" diye sordu Bea.

Georgina hiç tereddüt etmeden devam etti: "İkisi de onun peşindeydi. Evlilik sözleşmesine itiraz etmeyecek, her şey yolunda ve dava da yok. Thomas önce halletti. En azından hala sonbahar. İki buçuk sezonda çok şey olabilir."

Bea zihninde hesaplama yaptı. "Yani Marcus'un mezuniyetten önce yeni bir nişanlı bulması mı gerekiyor? Bu gerçekten gerekli mi?"

"Bu bir kural değil. Daha çok... güçlü bir öneri," diye açıkladı Naomi. "Ve eğer alt düzey bir varisseniz, iyi varisler gitmeden önce birini güvence altına alırsınız."

Lillian'ın merakı utangaçlığının önüne geçti. "Düşük seviyeli varis ne demek?"

Isabel, "Resmi olmayan anlamda, ailenizin serveti üç haneli milyonlardan azsa orta sınıf sayılırsınız" dedi. Bunu, diğer insanların orta sınıf derken kullandığı bir üslupla söyledi.

Lillian'ın gözleri faltaşı gibi açıldı. "Sadece."

Isabel mırıldanarak, "UR'ye hoş geldiniz," dedi. "Aşk esnektir. Evlilik değil."

İki kadın söylenenleri başıyla onayladı; diğer ikisi ise söylenenler karşısında şaşkına dönmüş gibi baktı.

"Tanrıya şükür o sirkte yer almıyorum," dedi Bea.

Georgina, "St. Ives'te uygun bir kadın öğrencisiniz. Otomatik olarak bu topluluğun bir parçasısınız," dedi.

"Marcus'un altındaki kademe ne? Listenin en altındakiler mi?" diye sordu Bea şaşkınlıkla.

Naomi güldü. "Bu sınıflandırma kadınlar için geçerli değil."

Lillian göz kırptı. Bea'nın kaşları çatıldı.

Georgina kadehini kaldırdı. "Asıl ödül sensin, unutma?"

Isabel sırtıttı. "Ailelerimiz her zaman aynı fikirde olmayabilir, ama Z kuşağından itibaren geçerli olan slogan şu: İstedığımız kişiyi seçmek için yeterince paramız var."

Georgina, esprili bir şekilde, "Şimdi de bu karışıma ufak bir cinsiyet dengesizliği ekleyin," dedi.

Naomi ejder meyvesi ve hindistan cevizi karışımını karıştırdı. "İşte o zaman işler eğlenceli hale geliyor."

Bea yavaşça nefes verdi. "Bunların hepsi çok uğursuz geliyor."

Georgina hayalperest bir iç çekişle, "Heyecan verici," diye düzeltti. Sonra Bea'ye anlamlı bir bakış attı. "Ya da korkutucu, kimin seni kendine ait ilan edeceğine bağlı."

Lillian titrek bir nefes verdi. "Sanırım çaya ihtiyacım var. Belki de bir sakinleştiriciye."

Bea, karnındaki uyarıyı görmezden gelmeye çalışarak güldü. "Evet. Aynı şey."

Saat farkı ve ikisinin de ne kadar meşgul oldukları göz önüne alındığında (Bea ders yükü altında eziliyordu, Claire ise üniversite eğitimini tamamlarken garsonluk yaparak vardiyalı çalışıyordu), artık uzun telefon görüşmeleri için nadiren enerji bulabiliyorlardı. Yazmaya çok yorgun, konuşmaya da çok meşgul oldukları için, bunun yerine sesli mesaj alışverişi yapma alışkanlığı edinmişlerdi.

Bea inleyerek topuklu ayakkabılarını çıkarıp yatağa yığıldı ve Claire'in son kitabını açtı.

CLAIRE BEAR: Hayat nasıl gidiyor, Beya Slaya? Bugün Gucci kokulu küçük çocuklarla brunch'ı atlattın mı? Yoksa altı dolarlık suyunu Downton Abbey'nin varisinin üzerine mi döktün?

Bea, altı yaşındayken, teneffüslerde "Single Ladies" şarkısını söyleyip dans etmeyi bırakmadığı zamanlarda kendisine verilen takma isme gülümsedi. Claire, "çok iyi iş çıkarıyorsun" demiş, ona "Beya Slaya" lakabını takmış ve bir gün onu Beyoncé kadar ünlü yapacağına ısrar etmişti. İsim öylece kalmıştı.

Kayıt düğmesine bastı.

BEYA SLAYA: Öncelikle, bahşış dahil sekiz dolarlık suydü. İkincisi, lütfen burada zar zor ayakta durduğumu anlayışla karşılayın. Anlaşılan, eğer finaller nedeniyle meşgul değilsem, indirimli ürünler bölümünden birini görevlendiriyorlar.

Bir dakika sonra Claire karşılık verdi.

CLAIRE BEAR: Yani, ne tür bir gümrük memurundan bahsettiğimize bağlı. Helikopterle duygusal olarak ulaşılmaz mı? Tamam. Podcast dinlerken duygusal olarak dengesiz mi? Çok fazla drama. Ayrıca, az önce bir çift çubukla sütyenimden bir tavuk nugget çıkardım, yani sen yokken hayat becerilerim gelişti.

Bea güldü ve telefonunu yanlışlıkla göğsüne düşürdü. Sonra telefonu geri aldı.

BEYA SLAYA: Seni özledim. Gel ziyarete. Yemin ederim hayatımda yediğim en iyi kruvasanları burada yedim, üstelik sen burada değilsin de benimle birlikte değerlendiremiyorsun.

CLAIRE BEAR: Cazip. Ama eğer uçak biletimi ezici öğrenci borcum ve serotonin eksikliğimle ödeyemezsem, sanırım şimdilik burada mahsur kaldım. Yarın benim için bir kruvasan ye.

BEYA SLAYA: Tamam. Ama gelecek yıl ziyarete geleceksin, değil mi? Benimle birlikte zenginlerle dalga geçecek birileri olmalı.

CLAIRE BEAR: Ah bebeğim. Artık zengin olan sensin.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Bea, Georgie'nin küfretmesiyle uyandı.

Sessizce, fısıltıyla söylenen bir küfür değil, tam anlamıyla "Öleceğim" diye haykıran, ancak yatak odasının kapısından boğuk bir şekilde duyulan bir dizi küfürdü bunlar.

Bea doğruldu, gözlerini ovuşturarak uykusunu dağıttı. Uykulu bir halde Georgina'nın yatak odasından geçip banyosuna girdi.

"Soyulmaya mı uğruyoruz, yoksa bu sadece sıradan bir panik atak mı?"

Georgie, üzerinde bol bir sabahlık vardı, saçlarının yarısı kıvrılmıştı ve göz kalemi, üzüntüden ovuşturduğu için dağılmıştı.

"Monologumu unuttum. Lanet olası monologumu unuttum, Bea!"

"Uyurken ezberden okuduğun o mu?"

Georgie dramatik bir şekilde kolunu savurdu. "Gitti! Beynim bomboş! Beynim yok! Ve kostüm provam bir saat sonra, ve ciddiyim, eğer beni yine yanlış fildişi tonunda giydirirlerse, ben—"

Bea, Georgina'nın kollarını kavradı. "Tamam, öncelikle, derin nefes al. İkincisi, replikleri çalışmak mı istersin yoksa sana yalan söyleyip ne olursa olsun harika olacağını mı söylememi istersin?"

Georgie onu işaret etti. "İkisi de."

Bea, Georgina'nın odasına girdi ve komodinin üzerindeki senaryoyu alıp, artık kendisinin bile ezbere bildiği sayfayı açtı.

"Pekala, başlayalım. En baştan."

Georgie derin bir nefes aldı ve gözlerini kapattı. Gözlerini açtığı anda hâlâ gergindi, ama en azından histerisi biraz azalmıştı.

Bea yumuşadı. "Bunu başaracaksın Georgie. Bu gece muhteşem olacaksın."

Georgie dramatik bir iç çekişle, "Ah, ne kadar iyi bir arkadaşsın. Daha önce transfer olmaman çok kırıcı." dedi.

Bea güldü. "En yüksek sesle alkışlayarak ve tüm alt metni anlıyormuş gibi yaparak telafi edeceğim."

Georgie kaşını kaldırdı. "Eğer yere yığılırsam, tıbbi bir acil durum numarası yapmış olursunuz. Ben şaşkınlık dolu bakışlar istiyorum."

Bea sırtıttı. "Tabii ki, pratik yapıyorum."

Bea, sonbaharın kasvetli gökyüzü altında kahve arabası kuyruğu yavaşça ilerlerken ayaklarının üzerinde kıpırdandı. Elbise rahatsız edici değildi, sadece... biraz garip duruyordu. Öğrenci kuyruğu için fazla şık, dışarıda durmak için fazla soğuk ve kesinlikle stres terlemesi için fazla narin.

Üçüncü dersinden sonra eve koşup üzerini değiştirmiş, sonra da son bir ders için hemen geri dönmüştü. Zaten geç kalmıştı. Ama yaşadığı günün ardından ve gözlerinin arkasındaki baş ağrısıyla, Georgina'nın oyunundan önce kafeine ihtiyacı vardı.

Telefonuna baktı. Saat 17:27.

Gage her an burada olabilir.

Karnı kasıldı.

Bunu gerçekten hiç düşünmemişti. Ta ki şimdiye kadar, sanki biri bütün çatal bıçak çekmecesini merdiven boşluğundan aşağı düşürmüş gibi iç organları şangırdayarak sırada bekleyene kadar.

Tek başına arabaya binmek üzereydi.

Gage King ile birlikte.

Sadece Gage değil. Takım elbiseli Gage. O sesiyle, o bakışlarıyla Gage. Sessiz, sakın, görmezden gelmek imkansız.

Sıra yavaşça ilerledi. Önündeki kız, içecek siparişi vermekten çok hisse senedi portföyü siparişi vermeye benzeyen, son derece ayrıntılı bir sipariş verdi.

Bea iç çekti ve çantasını düzeltti. İçindeki topuklu ayakkabılar o kadar ağır değildi ama dizüstü bilgisayar ve diğer her şeyle birlikte, sanki küçük

bir örs taşıyormuş gibi hissediyordu.

Arkasından gelen bir ses uğultuyu kesti. "Dört."

Bea döndü.

Rafael.

"Affedersiniz?" diye sordu ona.

"Bu, bugün içtiğiniz dördüncü kahve."

O alaycı bir şekilde, "Öyle değil," dedi.

Kaşlarını kaldırdı, sanki ona hesaplamayı yapması için meydan okuyordu.

Evet, yaptı.

Ah. Haklıydı. Dört sayısının hala kalp sağlığı için uygun olup olmadığından veya müdahale gerektirip gerektirmediğinden emin değildi.

"Sürekli sakın kalmaya çalışan bir kız için çok fazla kahve içiyorsun."

"Ve sen, sanki tam zamanlı bir işmiş gibi spor yapan bir adam için yeterince içki içmiyorsun," diye karşılık verdi.

Cevap vermedi, sadece dudaklarının yavaşça kıvrılması etkisini gösterdi. Kadının parmakları çantasının askısını sıkıca kavradı.

Harika. Ona gerçekten dikkatle dinlediğinizi göstermenin mükemmel bir yolu.

Bea döndü, tezgaha yaklaştı, her zamanki siparişini verdi ve siyah kartını okuttu.

Geriye doğru bir bakış atmaya cesaret etti.

"Dikkatli ol, küçük Bea," diye mırıldandı. "Merak her şeyin başlangıcıdır."

Tekrar öne döndü, nabızı düzensizleşiyordu. "Ben her zaman dikkatliyim."

Barista bardağını tezgahın üzerinden kaydırды.

"Bu akşamki gösterinin tadını çıkarın," dedi.

Nasıl bildiğini sormadı. Sadece bardağını alıp uzaklaştı.

Çok hızlı değil.

Çok yavaş değil.

Bea kaldırırma vardığında Gage çoktan oradaydı.

Arabası, sokak lambalarının kehribar rengi ışığı altında girişin yanında rölantide çalışıyordu. Kaputa yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, kusursuz takım elbisesiyle, ona o anlaşılmaz ifadeyle bakıyordu.

Yavaşlarken parmakları kahve fincanının sıcaklığını daha sıkı kavradı. Bir yudum aldı. Buna ihtiyacı olduğu için değil, kendini dengelemek için.

"Özür dilerim," dedi sessizce. Geç kalmıştı ve adam bunun hoşuna gidecek türden biri gibi görünmüyordu.

Gage cevap vermedi. Bakışları onu geçip kahve arabasına doğru kaydı. Karnı kasıldı.

Biliyordu. Ve belki de, eğer çok şanssızsa, görmüştü.

"Bir yerde mola verdin." Sesi sakindi. Sanki onu hiç rahatsız etmemiş gibiydi. Ama içinden bir ses, rahatsız ettiğini söylüyordu. Gözleri tekrar ona döndü. "Belki de kahve için başka bir yere gitmelisin."

"Beni bulurdu," dedi.

Sözlerin sıradan bir şeymiş gibi görünmesi gerekiyordu. Ancak sözler ağzından çıktıktan sonra ne kadar doğru olduklarını fark etti.

Ve Gage'in onları nasıl yanlış anlayabileceği.

Vücudu hafifçe gerildi. Yavaşça doğruldu ve kadın gözlerindeki hesaplamayı gördü. Gerçeği anladı.

Rafael'in yanına gidiyordu.

Karnı alt üst oldu. "Bekle. Ne? Hayır."

Düşünmeden elini uzattı. Avucunun tamamı, onu durdurmak istercesine, göğsüne yapıştı. Temas sadece bir saniye sürdü, ama yeterliydi. Kumaşın altındaki sıcaklık. Güç. Onun muazzam yoğunluğu. Bir akım gibi içinden geçti. Ciğerleri bir anlığına ne yapacağını unuttu.

Kendi tepkisinden sarsılan kadın, hızla geri çekildi.

Gage, çenesi kasılmış olmasına rağmen kıpırdamadı. Elleri yumruk haline geldi, sonra zorla gevşetti.

"Yapma," dedi boğazı düğümlenmiş bir şekilde. "Lütfen. Unut gitsin."

Geri adım atmadan önce eli kolunu yakaladı. Dikkatini çektiğinden emin olmak için tutuşu tam da olması gerektiği kadar sıkıydı.

"Unutmayacağım," dedi.

Kalp atışları hızlandı. "Gage," diye mırıldandı. "Hadi gidelim."

Gözlerine baktı. Ne aradığını bilmiyordu ama sanki bulmuş gibiydi. Yavaşça onu bıraktı. Tek kelime etmeden kapısını açtı. İçeri girdi, geçerken omzu ceketinin kenarına değdi.

Bea daha önce hiç Aston Martin'e binmemişti, ama Gage'in arabasının tam olarak hayal ettiği gibi olduğunu hissetti. Kusursuz. Kontrol için tasarlanmış. İçerideki her şey, kavisli deri koltuklardan cilalı göstergelere kadar titizlikle yerleştirilmişti.

O, spor arabaları her zaman gürültülü, gösterişli şeyler olarak dşnmşti. Ancak bu araba, gösteriş kadar yetenek için de tasarlanmıştı. Tıpkı sahibi gibi.

Parmakları kahve fincanının etrafında kenetlenmiş halde pencereden dışarı baktı. Zihni tekrar tekrar aynı yere dönüyordu.

Unutmayacağım.

Sözler aklında kalmıştı. Ama daha da önemlisi, hareket ederkenki bakışlarıydı. Sanki bir çizgi ekecekmiş gibiydi. Onu koruyacakmış gibi, ya da benzeri bir şey. Bu romantik miydi? Ne olduğunu tam olarak bilmiyordu.

Yanında, Gage sessizce araba sürüyordu.

Bu anın yoğun geçeceğini biliyordu. Ama dayanılmaz olacağını tahmin etmemişti. Sadece ikisi. Çok fazla yakınlık. Saklanacak yer yok.

Ve sonra onun kokusu vardı; sıcak odunsu notaların üzerine katmanlanmış keskin narenciye kokusu, beynine en sevdiği koku olarak kazınmış, söyleyebileceği faydalı herhangi bir şey düşünme yeteneğini tamamen alt st etmişti.

"Sessizsin," diyebilirdi ancak.

"Her zaman konuşmaya ihtiyaım yok."

"Bunu kastetmedim." Kahvesini bardak tutacağına koymayı düşündü. Ama vazgeçti, çünkü o zaman elleriyle ne yapacaktı?

"zr m bekliyorsunuz?" diye sordu, gözleri yola dikilmişti.

"Ne için?"

"Umursadığı için."

"Patronluk tasladığım için mi demek istiyorsun?" Kendi sözlerine hafifçe irkildi.

Araba kırmızı ışıkta durdu. Ona doğru döndü. Uzandı. Omuzundan sarkan simsiyah ipek bir sa telini düzeltti.

Parmakları sadece koluna hafifçe değdi, ama bu onun içinde bir fitil gibi kıvılcım aktı. Teninin çok gergin, çok tetikte olduğunu, her sinirinin ona odaklandığını hissetti.

"Belki hoşuna gider," diye mırıldandı.

İnkâr et, inkâr et, inkâr et. Bu, zihninde bir uyarı zili gibiydi.

Bunun yerine, usulca, "İşık yeşil, Gage. Geç kalacağız," dedi.

Ona sanki haklı olduğunu kanıtlamış gibi baktı. Kadın ise anlamamış gibi davrandı.

Hızını artırdı.

Daha koltuklarına bile oturmamışlardı ki Bea, yanlış hesap yaptığını çoktan anladı.

Tiyatro salonunun resepsiyon alanına adım atmak, bir öğrenci oyununa gelmekten çok, bir tacın içine girmek gibiydi; kırmızı kadife, altın işlemeler ve yerçekimi etkisi yaratacak kadar büyük avizeler. Mekanı boydan boya kesen görkemli bir merdiven, süslü korkuluklar ve yüksek portrelerle çevriliydi.

Geç de olsa telefonunu çıkardı ve Georgina ile kızların kendi aralarında bir iki kez kullandıklarını duyduğu tiyatronun takma adını Felemenkçeden İngilizceye Google Translate ile çevirdi.

Taç Salonu

Ha, doğru.

Bu da, gösterişli zenginliğin nedenini açıklıyordu.

Vardıklarında ortalık zaten hareketliydi. Gage yanına, kalabalığın etraflarında kıpırdanmasına yetecek kadar yaklaştı. Ona dokunmadı ama yine de bir şekilde yolu gösterdi.

Elbisesi zarif ama sadeydi. Güvercin grisi rengine narin dantel, yüksek yaka, kısa kollu, dizlerinin hemen altında biten etek boyu. Klasik. Zamansız. Tam da üniversite tiyatro oyununa uygun olacağını düşündüğü türden bir şeydi.

Ama kalabalık sadece öğrencilerden oluşmuyordu. Profesörler, mezunlar, takım elbiseli beyler, boğazlarında ve bileklerinde pırlantalar parıldayan kadınlar... Yerlere kadar uzanan bir elbiseyle bir kadın hızla geçip gitti. Bunlar sadece misafir değildi. Hamiler ve hayırseverlerdi. Sadece bir üniversite etkinliğine katılmakla kalmayan, onu finanse eden bir kesimdi.

Üzerindeki kıyafet çok inceydi.

Gage ise tam tersine son derece rahat görünüyordu. Gri üç parçalı takım elbisesi kusursuz kesimliydi, yelege vücutuna çok iyi oturuyordu. Para dolu

bir odada bile, sanki oranın sahibiymiş gibi görünmeyi başarıyordu.

Gage onun rahatsızlığını fark etmiş olmalıydı. İlk başta hiçbir şey söylemedi, sırada beklerlerken eline aldığı broşürü inceledi.

"Gayet iyi görünüyorsun."

"Sormadım ki," dedi, ses tonunu sakın tutmaya çalışarak.

Bu, onun ona bakmasına neden oldu. Bakışları başının tepesinden aşağı doğru gezindi.

Bunun üzerine ensesinde bir karıncalanma hissetti ve bu karıncalanma giderek aşağı doğru indi, ta ki derisinin altındaki her şey uğuldamaya başlayana kadar.

"Çok güzel görünüyorsun."

Bea keskin bir nefes aldı.

Sonra, sanki hiçbir şey olmamış gibi, biletlerini ve şampanya kadehlerini topladı ve beklentiyle durdu. Kadın, topuklarının hafifçe tıkırtısı eşliğinde tiyatroya doğru yürümeye başladı.

Sonra zil çaldı. Bir duyuru yapıldı. Kalabalıklar zarif ve sabırsız bir şekilde öne doğru ilerledi. Ama ona doğru değil. Onun bedeni, sanki ona dokunmasına izin verilmiyormuş gibi, kaosu engelledi.

Yerlerine oturdular ve birkaç dakika sonra ışıklar kısıldı. Salonda bir sessizlik hakim oldu. Sahneyi kızıl bir ışık aydınlattı, minimalist bir dekor ve bakışları birbirine değmiş iki oyuncu ortaya çıktı.

Moderndi. Şıktı. Duygusaldı. Kimsenin ne düşündüğünü, artık önemi kalmayana kadar söylemediği bir hikayeydi. Aşkın parçalanmadığı, sadece çözüldüğü bir hikayeydi, çünkü kimse onu adlandıracak kadar cesur değildi. Bea, bu tür hikayeleri her zaman en trajik bulmuştu. Sonundan dolayı değil, söylenebilecek olanla söylenen arasındaki tüm boşluktan dolayı.

Georgina başrol oyuncusu değildi, ama sanki öyleymiş gibiydi. Sahneye adım attığı anda, sahnenin sahibi oldu. Sesi berrak ve doğal, varlığı ise manyetikti. Kahramanın en iyi arkadaşını, keskin zekâlı ve trajik bir geçmişe sahip olan, hak ettiği sevgiyi hiçbir zaman tam olarak alamayan karakteri canlandırdı.

Bea büyülenmiş bir şekilde izliyordu. Acı içindeydi. Gözlerini sertçe kırıştırdı. Çok geçti. Gözünden bir damla yaş süzüldü, yakalayamadı.

Ara.

Işıklar tamamen yanmadan önce gözlerini sildi.

Gage gerindi, omuzlarını silkti ve sonra ona döndü. "Bir içki daha alıyorum. Sen de bir şey ister misin?"

Başını salladı. "Bir bardaktan fazla içmiyorum. Yani, iyiyim. Teşekkür ederim."

Başını bir kez salladı. Sonra kalabalığın arasına karışarak gözden kayboldu.

Bea koltuğuna yaslandı ve şu anda yaşadığı bu gerçeküstü deneyimin tadını çıkarmaya koyuldu. Oyun. Atmosfer. Yanında Gage'in varlığı.

Geri döndüğünde, tekrar oturmadan önce paltosunu çıkardı. Elindeki içecek ışığı yansıtıyordu.

"Bu bir kola mı?" diye sordu gülümseyerek.

"Bu gece için bir tanesi yeter," dedi gizemli bir şekilde.

Muhtemelen şampanyayı onun yüzünden içmediğini söylemiyordu. O kesinlikle bunu böyle algılamamalı.

Her neyse, midesi inanılmaz derecede saçma bir şey yaptı.

"İyiymiş, değil mi?" dedi Gage, başını öne doğru eğerek.

Bea, adamın ifadesinde bir yumuşaklık izi yakaladı. Sevgi. Bir tutam gurur.

"Öyle," diye içtenlikle onayladı. Sonra, bir an duraksadıktan sonra ekledi, "İyi bir kuzensin, biliyor musun?"

"Şaşırmış gibisin."

"Tam olarak şaşırmadım. Sadece merak ettim."

Gage kolunu onun kolunun yanına koydu. Sadece gömleğinin kumaşı çıplak tenlerini ayırıyordu ve bilekten dirseğe kadar tenleri birbirine değiyordu. Tüyleri diken diken oldu, engelleyemedi. "Ben bir kralım. O bir Ashcroft."

Konuşabilmek için sesinin yeterli olup olmadığını anlamak için iki kez yutkunmak zorunda kaldı. "Peki, bu ne anlama geliyor?"

Gage kısaca, "O oynadı," dedi. "Ben oynayamadım."

Bu sözler onun dikkatini tekrar ona çekti.

Hiçbir acı yok. Saf gerçek.

Bea çekinerek, "Ve onun hala bunu yapabileceğinden emin olmak mı istiyorsunuz?" diye sordu.

Bir an için soruyu havada bırakacağını düşündü. Ama sonra, basitçe "Evet" dedi. Hiçbir ayrıntıya girmede. Gereksiz duygusallığa yer vermedi.

Bea hafif bir gülümsemeyle, "Bu... gerçekten çok güzel," dedi.

Gage hareketsiz kaldı. Sonra sessiz bir nefes verdi—neredeyse bir kahkaha, neredeyse başka bir şey. "Daha önce kimse bana 'iyi' demedi."

Bea göz kırptı. "Benim demek istediğim..."

Dudakları yavaşça ve anlamlı bir şekilde kıvrıldı. "Evet, yaptın." Kola'sından yavaşça bir yudum aldı, bakışlarını ondan ayırmadı. "Bunu düzelteceğim."

Nefesi kesildi, aralarındaki mesafe daraldı.

Duraksadı.

Sonra dikkatlice kendi kendine, "İyi biri olduğunu düşünmemi istemiyor musun?" diye düşündü.

Gage başını hafifçe yana eğdi, duruşunda çok ufak bir değişiklik oldu. "Beni düşündüğünde ağzından 'güzel' kelimesini duymak istemem." Bakışları bir anlığına dudaklarına kayd, sonra tekrar onunkilere döndü. "Ama aklıma gelen birkaç kelime var ki, güzel olacaklar."

İkinci perde de böylece sona erdi. Beyni resmen devre dışı kalmıştı.

Alkışlar henüz dinmemişti ki Georgina onları tiyatronun dışında, sahne ışıklarının parıltısı hala üzerimizdeyken, makyajı biraz dağılmış halde buldu.

"Peki?" diye sordu, ellerini beline koyarak.

"İnanılmazdın," dedi Bea gülümseyerek. "Monolog kusursuzdu."

Gage, elleri cebinde, başını salladı. "Fena değil, Georgie."

Georgina gözlerini devirdi. "Kabul ediyorum." Bea'ye döndü. "Gel bizimle kutla. Oyuncular dışarı çıkıyor."

Bea topuklarının üzerinde kıpırdandı. "Şey... seninle birlikte eve gidecektim."

"Ah, tatlım." Georgina, Bea'nın yanağını nazikçe okşadı. "Eve gideceğimi mi düşünüyorsun?" İkisine de kaşlarını çatarak ve ima dolu bir bakış attı, sonra da sahnenin nasıl gelişeceğini tam olarak gören bir oyuncu seçimi yönetmeni gibi gülümsedi. "Görünüşe göre onunla birlikte gideceksin."

Bea gerildi. "Ben sadece..."

Georgina kolunu bir rol arkadaşının koluna doladı ve Bea'ye bakarak geri geri gitmeye başladı. "Beni bekleme!"

Etrafları insanlarla, hareketlilikle, konuşmalarla doluydu ama Bea bunları neredeyse hiç fark etmedi. Her şey ona odaklanmıştı.

"Yolunuzu kesiyor."

"Öyle."

"Eve başka bir yoldan gidebilirdim."

"Yapabilirdin."

Ama kendine karşı dürüst olsaydı, ki genellikle olmaya çalışırdı, bunu istemiyordu. Üstelik gecenin kendiliğinden düzgün bir şekilde gelişmesine kolay bir alternatif de yoktu.

Çıkış yönünü işaret etti.

Başka bir şey söylemedi. Sadece öne doğru bir adım attı.

Çünkü gerçek şu ki, o çoktan kararını vermişti.

GAGE

Ona ağızında ne istediğini söyledikten sonra pek bir şey söylememişti.

Gage sessizliğe aldırış etmedi. Zaten yeterince şey söylemişti.

Bir cevap beklemiyordu, sadece gerilim bekliyordu. Ve kadın da ona bu gerilimi cömertçe verdi.

Bea, dikkatli bir duruşla yanına oturdu. Elleri kucağında kavuşmuştu. Gözleri ileriye bakıyordu. Sanki orada yokmuş gibi davranmak işe yarayabilirdi. Ama o, tüm o sessizliğin altında onun dikkatini hissedebiliyordu, bu dikkat bir türlü kaybolmuyordu.

Orta konsoldaki su şişesine uzandı. Parmak boğumları kadının dizine hafifçe değdi.

Tesadüf değil.

Kasıldı. Kımıldamadı. Öylece oturdu, etkilenmemiş gibi davranmaya çalıştı.

Bir yudum aldı. Yüzünde hafif bir gülümseme belirdi ama bunu gizlemeye çalıştı.

"Çok sessizsin," dedi, yolda konuşmayı nasıl başlattığını hatırlayarak.

"Sen de öylesin."

"Bir şey söylememi ister misiniz?"

"Eğer o kendini beğenmiş yorumlardan biri olacaksa, hayır."

O ses tonu. O keskin, alaycı ton. Kadın tedirgindi ve kontrolü ele geçirmeye çalışıyordu. Adam bu çabayı beğendi. Kadının kendisine verdiği tepkiyi izlemekten hoşlandı.

Mayfield Hall'a vardılar. Motoru rölantide çalıştırdı.

Kapıya uzanmadı.

Gözleri dizine indi, dokunuşu karşısında nasıl donakaldığını ama geri çekilmediğini hatırladı. Bunu tekrar denemek istedi.

"İyi geceler?" diye sordu.

Sonunda ona baktı. Ne demek istediğinden emin değildi. Bilerek belirsiz bırakmıştı. "Evet," dedi dikkatlice. "Georgie'nin oyunu harikaydı."

"Peki ya şirket?"

Kadının soruyu nasıl değerlendirdiğini, cevabını anlık olarak tarttığını izledi. "Kabul edilebilir."

Neredeyse gülümsedi. Kadın şimdi iyice gergindi. Ama belli etmemeye çalışıyordu.

Gage ona doğru eğildi. Yavaşça. Dikkatlice. Nefes almayı bıraktığı anı biliyordu.

Emniyet kemerini çözdü, geri fırlamadan önce tokasını yakaladı. Parmakları köprücük kemiğine, omzuna hafifçe değdi. Çok hafif bir temas.

Kendini tutmak için çok çaba gösteriyordu.

"Buradayız," diye fısıldadı.

Nefesini keskin bir şekilde verdi.

Nefesi kesilmişti ama bunu umursamadı. İstek, zamanlamayı belirlelemiyordu.

"İçeri gir Bea. Fikrini değiştirmeden önce."

Tereddüt etti. Sadece bir saniyeliğine. Sonra başını salladı, kapıyı açtı ve arkasına bakmadan çıktı.

Kadın camın ardında kaybolana kadar bekledi, sonra harekete geçti.

Her santimini hak etmesi gerekecekti. Ona kolayca gelmeyecekti. İyi. Tam da bunun için yaratılmıştı.

ON üçüncü Bölüm

Bea, saat dokuzdan hemen önce sağlık kliniğine girdi, randevusu için kayıt yaptırdı ve rutin işlemlerin yapılmasına izin verdi. Boy, kilo, tansiyon. Standart bir kontrol. Rutin kan tahlilleri. Acil bir şey yoktu, sadece yarıyıl sınavları onu tamamen yutmadan önce halledeceğine kendine söz verdiği türden sıkıcı, sorumluluk gerektiren bir işti.

Hafif kazağının kollarını çekiştirdi, kampüsün içinden geçerken çantasını kolunda daha yukarıya yerleştirdi. Sokaklar her zamankinden daha sessizdi. Öğrencilerin çoğu ders çalışmak için evlerine çekilmişti, sınav sezonunun ilk belirtileri rutinlerini sıkılaştırmıştı bile. Uzakta bir yerlerde, pencereler açıkken biri keman çalıyordu, yumuşak, düzensiz notalar bakımlı çimenlerin üzerinde yankılanıyordu.

Telefonunun kilidini açtı. Yeni bir sesli mesaj vardı.

CLAIRE BEAR: Beya Slaya. Sanırım hala hayattasın. Aramak için saat farkını hesaplamaya çalıştım ama beynim kısa devre yaptı. Bana bir mesaj at. Ya da, mesela, mikrofona homurdan ki zengin insanların okyanusunda boğulmadığını anlayayım.

Adımlarını yavaşlatırken başparmağı mikrofon düğmesinin üzerinde duruyordu.

BEYA SLAYA: Hâlâ hayattayım. Zar zor. Sadece merhaba demek için bir haftalık kira bedelinin yarısını almayan bir doktor arıyordum. Neyse ki yakınlarda bir tane buldum. Muayene ve kan tahlillerimi yaptırdım, yani bugünlük yetişkinlik kotamı doldurdum sayılır. Evde her şey nasıl?

Silahlı ateşledi ve yürümeye devam etti.

Mayfield Hall'a vardığında, sabahın ağırlığı kemiklerine işlemiştir. Sadece yorgunluk değil, aynı zamanda çok fazla işi aynı anda yürütmekten kaynaklanan, sürekli ve hafif bir bitkinlikti bu. Dersler, sınavlar, iş bulmak, kendisi için tasarlanmamış bir dünyada var olmak...

O sadece çay istiyordu. Belki de biraz uyumak.

Ve sonra kutuyu gördü.

Kapısının önüne düzgünce yerleştirilmişti. Büyük, yolculuktan köşeleri yıpranmış. Annesinin el yazısı kalın siyah bir kalemle üstüne karalanmış, adı iki kez altı çizilmiş ve sonuna küçük bir kalp iliştilmişti.

Bea gözlerini kırptırdı, sanki bunu hayal ediyordu.

Dairesinin içindeki kutuyu ayağıyla itti, çantasını tezgâhın üzerine bıraktı ve bir dakika boyunca ona dokunmadan başında durdu.

Diz çöktü, sonra bantı geri çekti ve katlanmış kısımları açtı.

Önce koku burnuna çarptı.

Kimchi değildi—fermente edilmiş hiçbir şey gümrükten geçemezdi, ama ona yakın bir şeydi. Kavrulmuş deniz yosunu. Kenarlarına susam yağı ve tuz yapışmış, vakumla kapatılmış ve toplu halde paketlenmişti. Bea neredeyse saygıyla kutunun içine uzandı ve içindekileri tek tek inceledi.

Her şey tanıdıktı. Acılı hazır tteokbokki kapları, kırmızı ve gülünç. Ezilmiş ama sağlam bir kutu Orion Choco Pies. İki çeşit karides krakeri, orijinal ve acı, çünkü annesi onun acıya dayanıklı olduğundan emin olmak için hiçbir fırsatı kaçırmazdı. Ballı badem ezmesi. Kışın vazgeçilmezi olan yuzu limon çayı paketleri, annesinin ilaçtan daha iyi olduğunu ısrarla söylediği bir demet ısıtıcı yastığın yanında duruyordu.

En altta, buruşuk kağıtların ve yarısı İngilizce, yarısı Korece yazılmış bir notun arasında, President's Choice marka akçağağaçlı kurabiyelerden oluşan bir paket vardı. Babasının onu hafta sonları markete götürdüğü zamanlarda No Frills'ten aldıkları türden. Hafifçe ezilmişti. Ama yine de mükemmeldi. Babasının bulmak için Toronto'nun öbür ucuna kadar gitmiş olabileceğini bildiği, en sevdiği bademli polvoron kurabiyelerinden oluşan bir teneke kutu.

Bea'nın boğazı düğümlenmişti.

Ev gibi kokuyordu. Tam olarak değil ama yeterince yakındı.

Ve son olarak, atıştırılmalıkların arasına, son bir katman dolgu ve özen gibi yerleştirilmiş, eski Toronto Üniversitesi kapüşonlu kazağı.

Lacivert. Kocaman. Yıllarca yıkanmaktan yumuşamış, önündeki logo sanki onu çok fazla giymiş birinin ürünüymüş gibi hafifçe solmuştu. Bea, onu memleketinde dondurucu bir günde aldığını hatırladı; o zamanlar sadece erkek büyük bedenleri kalmıştı ve çadır gibi durmasına aldırış etmeyecek kadar üşümüştü.

İçgüdüsel olarak başından geçirdi. Kolları parmak uçlarından aşağı sarktı. Hafifçe ev kokusu vardı; annesinin çamaşır deterjanı, eski arabasının içi, hafta sonu mutfakta geçirdiği sabahlar.

Bea, dizlerini kendine çekerek, kapüşonlu kazağının kollarını yumruklarının etrafına toplayarak kutunun yanındaki yere oturdu.

Elini yüzüne bastırdı. Tam olarak gözyaşları değildi, ama neredeyse taşmak üzereydi.

Dışarıda, gökyüzü erken sonbaharda aldığı o yumuşak, soluk mavi renkteydi, sanki ısınmaya mı yoksa soğumaya mı karar verememiş gibiydi. Hafif esinti, aralık balkon kapısından içeri giriyor, perdeleri hafifçe çekiştiriyordu.

Bea telefonuna uzandı, Claire ile olan sohbetine geri döndü ve Kaydet düğmesine bastı.

BEYA SLAYA: Claire Bear. Bugünlük işim resmen bitti. Önümde anneannem ve dedemden bir hediye paketi var ve yerde perişan bir halde oturuyorum çünkü anlaşılan beni yıkmaya yetecek tek şey yerel Asya marketinden ve Maria'nın dükkanından atıştırmalıklar. Ve bana Toronto Üniversitesi kapüşonlu sweatshirt'ümü de göndermişler. Hatırlıyor musun, kar yağdığında ve donarken aldığımız o kocaman lacivert olanı? Tek kalan beden neredeyse elbise gibiydi. Şu anda onu giyiyorum.

Derin bir nefes aldı ve devam etti.

BEYA SLAYA: Evimi özlüyorum. Bazen kendime soruyorum... Gerçekten doğru şey bu muydu? Buraya gelmek. Onları bırakmak. Bilerek bu kadar zor bir şey yapmak. Ve işin aslı şu ki, bunun ne kadarının onlar için, ne kadarının benim için olduğundan bile emin değilim.

Bir duraklama.

BEYA SLAYA: Bilmiyorum. İyiyim. Sadece bugün daha çok hissediyorum. Öğle yemeğine kadar her şey yolundaymış gibi davranmaya geri döneceğim. Seni özledim.

"Gönder" tuşuna bastı ve telefonu yere koydu.
Çay bekleyebilir. Akşam yemeği bekleyebilir. Her şey bekleyebilir.
Şimdilik, sadece o, kapüşonlu sweatshirt ve yanındaki kutuda sessizce duran ev tadı vardı.

İkinci el eşya dükkanı, eski kitapların ve lavanta keselerinin kokusuyla doluydu; kokular zamanla yumuşamış, unutulmuş bir kazağın kıvrımlarına saklanmış bir anı gibi havada asılı kalmıştı. Toz zerrecikleri, altın sarısı öğleden sonra ışık huzmeleri arasında tembelce süzülüyor, on yıllık parmak izlerinin lekelerini taşıyan eğri büğrü pencerelerin yanından kayıp gidiyordu.

St. Ives yakınlarındaki özenle seçilmiş butiklere hiç benzemiyordu. Burası, St. Ives ve Northgate'i ayakta tutan insanların yaşadığı, banliyölerin sessiz yayılımının içinde, kıyıda yaklaşık bir saat içerideydi. Baristalar, barmenler, çift vardiya çalışan cerrahi hemşireler, trenle cam kulelere gidip gelen analistler... Buradaki sokaklar daha geniş, daha yaşanmışlık dolu, aile işletmesi fırınlarla, bağımsız hırdavatçılarla ve menüleri güneşten solmuş ama kahveleri hala latte sanatıyla süslenmiş kafelerle doluydu.

Lillian, Bea'ye ikinci el eşya satan dükkanlara gelmek isteyip istemediğini sormuştu ve Bea, hem dükkan hem de Lillian'ın bu işe yaklaşımıyla ilgili merakından dolayı kabul etmişti.

Bea, dağınıklığın acımasız labirentini inceledi. Raflar, unutulmuş eşyaların ağırlığı altında çökmüştü. Giysiler birbirine çok sıkı bir şekilde asılmıştı. Lillian, Bea'nın onu bir konferans salonunda gördüğü türden sessiz bir odaklanmayla, giysileri ikinci bir dil gibi okuyarak, rafların arasında hızla dolaşıyordu.

Bu biraz zaman alacaktı.

"Peki...bunu yapmanın doğru bir yolu var mı?"

Lillian, bir eşarp kutusuna uzanıp ipek bir eşarp çıkarırken, "Yeterince derine bakmanız gerekiyor," dedi ve ışığa doğru tuttu. Bir an sonra, eşarba

düzgünce katlayıp sepetine koydu.

Bea, beyni çalışırken her zaman olduğu gibi dudaklarını büzerek o yüz ifadesini takındı. " 'Yeterince derin' ne demek, bunu açıklayacak mısın, yoksa bu, kendi başıma çözmem gereken kutsal bir sanat formu mu?"

"İçinizden gelen şeyleri bulmanız yeterli."

Bea, ağzına kadar dolu raflara dikkatlice sağa sola baktı. "Burası sanki birinin deposu patlamış gibi görünüyor."

"Dağınıklığı görmezden gel." Askıyı çevirdi ve krem rengi bir ceket ortaya çıktı; yapılı ama yumuşak, şık ama gösterişsiz. "Bunun gibi."

Bea gözlerini kırptırdı. Güzeldi... Muhtemelen yeni alındığında pahalıydı.

Lillian başını yana eğerek onu kaldırdı. "Sanırım bu sana yakışabilir."

Sanki sözsüz bir öneriymiş gibi, eteği nazikçe Bea'nın koluna yerleştirdi, sonra da etekleri karıştırmaya devam etti.

Bea kollarını kolluklara geçirdi. Elbise biraz boldu ama salaş değildi. Bilerek yapılmış gibi görünüyordu. Uzaktaki duvardaki aynaya doğru döndü.

Bu ona çok yakıştı.

Tabii ki Lillian bu karmaşanın içinde bunu fark etmişti. Kız, kıyafetleri sanki altyazılıymış gibi okuyabiliyordu.

Lillian omzunun üzerinden yansımasına baktı. "İşte," diye mırıldandı. "Bu tam da... burslu öğrenciyken sosyeteye karışmış birinin hali."

Bea ceketini çıkardı, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Bu bir hakaret gibi geldi."

Lillian başını salladı, yumuşak kahverengi örgüsü omzunun üzerinden kaydı. "Hakaret değil. Sadece bir gözlem."

Mağazanın içinde sessizce ilerlediler, aralarında dostane bir sessizlik vardı, duyulan tek ses metal direklere sürtünen elbise askılarının hafif sürtünme sesiydi.

"Çalışma haftası için eve gitmeye karar verdin mi?" diye sordu Bea.

"Evet," diye yanıtladı Lillian, gri beyaz bir elbiseyi düşünerek. "Uçak biletimi aldım."

"Güzel. Ne zaman ayrılıyorsunuz?"

"Yarından sonraki gün." Elbiseyi ilgisizce yerine düzeltti. "Sanırım... geri dönmeyeceksin, değil mi?"

"Yok canım. Sadece birkaç günlüğüne geri dönmek için on yedi saat ve birkaç bin dolar harcamaya değmez."

Lillian başını salladı. "Doğru. Vay canına... Evden gerçekten çok uzaktasın."

Bea, apartmanda kendisine gönderilen hediye paketini düşündü. En azından artık küçük bir ev hatırası kutusu vardı. "Noel'de geri döneceğim. Onu kaçırmayacağım."

Lillian başını salladı. "Kesinlikle Noel."

Bu fikir aralarında bir boşluk bırakarak, ikisinin de anlayabileceği şekilde birbirini tamamlıyordu. Noel'e yedi ay vardı. Ama sanki bir ömür gibi geliyordu.

"Burada Noel yaz mevsiminde kutlanıyor." Bea kelimeleri denedi, sanki anlam kazanmaya başlayacaklarmış gibi dilinde yuvarladı. "Bu yasa dışı gibi geliyor."

"Belki de sana öyle gelir."

Bea iç çekti ve dalgın dalgın bir şekilde başka bir atkı kutusunu karıştırdı. Bir atkı çıkardı. Ekose, kalın yün, gerçek kışlar için üretilmiş türden. "Noel soğuk olmalı. Kar, buz pateni, ökseotu."

Lillian, askıdaki yazlık elbiselerin arasına dalmış, birinin eteğine parmaklarıyla dokunuyordu. "Bu sadece filmlerde olur. Avustralya'da hava çok sıcak."

"Hava sıcakken Noel'de ne yapıyorsunuz ki?"

"Mangal yapın. Plaja gidin. Güneş yanığı olmamaya çalışın."

"Yani, kulağa harika geliyor. Ama Noel gibi gelmiyor."

"Hâlâ tüm alışveriş merkezlerinde Noel ağaçları ve Noel babalar var. Ve bazen kıymış gibi davranıyoruz. Mesela insanlar şişme kardan adamlar ve bahçelerine yapay kar koyuyorlar. Ya da çirkin Noel kazakları giyiyorlar."

Bea kaşını kaldırdı. "Otuz beş derecelik sıcakta mı?"

Lillian omuz silkerek, "Sanırım Avustralyalılar bile beyaz bir Noel hayal ediyor," dedi.

Bea hafifçe içini çekti. "Bing Crosby ile tartışmak zor."

Mağazanın neredeyse en arka tarafına kadar gelmişlerdi. Lillian'ın sepeti potansiyel eşyalarla doluydu. Bea'nın sepeti ise Lillian'ın daha önce onun için seçtiği beyaz ceket dışında hâlâ boştu.

Lillian ona, "Büyük bir aile Noel'i kutlar mısınız?" diye sordu.

"Evet. Annem yemek konusunda abartıyor. Babam ışıkları takmaktan şikayet ediyor ama yine de takıyor. Bütün akrabalar geliyor. Sabah hediyeleri veriyoruz, öğleden sonra uyuyoruz ve sonraki üç gün boyunca artıkları yiyoruz. Eskiden öyleydi, sonra küçük kuzenlerim boy uzama

dönemine girdiler ve şimdi kilerde yedek olarak Cheerios bulundurmamız gerekiyor.”

Lillian gülümsedi, narin bir bluzu çevirip dikişlere gözlerini dikti. "Kulağa eğlenceli geliyor."

"En iyisi bu." Bea'nın sesi alçaldı. "Bunu kaçırmak istemezdim."

Gümüş rengi bir elbiseyi düşündü; potansiyeli vardı, sonra da sepetine koydu.

“Soğuk ve karlı havaya kıyasla sıcak havayı ve plajı her zaman tercih ederim. Noel hariç,” dedi. Lillian başını kaldırdı ve Bea hafif bir gülümseme sundu. “Karın olması gereken tek zaman o.”

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bea, temiz havanın nasıl bir his olduğunu unutmaya başlamıştı.

İki gününü masasına yapışmış, finansal modelleme denklemlerine ve ekonomi teorisine gömülmüş, sadece kafein ve yemek için dışarı çıkmıştı. Georgina, Naomi ve Isabel ile tiyatro provalarının kara deliğine dalmış, Lillian ise çalışma haftası için eve gitmişti.

Telefonu masasının üzerinde titredi.

GAGE KING: Çalışmalar nasıl gidiyor?

BEA CRUZ: Ekonomi beni mahvediyor. Huzur içinde yatsın.

GAGE KING: Yardıma mı ihtiyacınız var?

BEA CRUZ: Teklifte bulunuyor musunuz?

GAGE KING: Saat 5'te yüksek lisans çalışma salonunda buluşalım.

Bea mesajını tekrar okudu. Sonra bir daha okudu.

Zamanı kıymetli ve programı yoğun olan Gage King, onunla birlikte ders çalışmayı teklif etti. Hem de öyle sıradan bir öneri değildi. Zaman, yer, orada görüşürüz şeklinde bir durumdu.

Bayılmıyordu. Belki de. Kalbi bir şeyler yapıyordu...

Muhtemelen caz el hareketleri.

BEA CRUZ: Meşgul değil misiniz?

GAGE KING: Seni araya sıkıştırırım.

Karnının derinliklerinde kelebekler uçuşuyordu. Kendine, fazla düşünmemesini, bu kadar kısa ve basit bir metni daha büyük bir şeye dönüştürmemesini söyledi.

Ama heyecan yine de filizlendi, göğsünden yükselip dudaklarına kadar ulaştı ve sonunda geniş, çaresiz bir gülümsemeyle, her zaman sadece yeterli, yalnızca yeterli sözlerle onu altüst eden bir adama kapılmış gibi görünüyordu.

Lisansüstü Çalışma Salonu teknik olarak lisans öğrencilerine kapalıydı, ancak Bea orada bulunma nedenini çoktan haklı çıkarmaya karar vermişti. Gage yakında burada olacaktı. Bu yeterli bir sebepti.

İçerisi, kütüphanenin Avrupalı ihtişamıyla tam bir tezat oluşturuyordu. Temiz çizgiler, parlak yüzeyler ve yumuşak gömme aydınlatma, burayı bir çalışma alanından ziyade üst düzey bir şirket ofisi havasına büründürüyordu. Hava tertemizdi, mükemmel bir şekilde iklimlendirilmişti; sanki verimliliğin kendisi tasarımın içine yerleştirilmiş gibiydi.

Geniş ve açık alanlar, özel kabinler, ortak masalar ve etkileşimli beyaz tahtalardan yüksek çözünürlüklü monitörlere kadar her şeyle donatılmış cam duvarlı odalarla doluydu. Odaklanmak için, gökdelenlerdeki toplantı odalarına ve kurumsal hayatın sessiz, kendinden emin uğultusuna zaten alışmış insanlar için inşa edilmişti.

Bea, dizüstü bilgisayarlarının başında toplanmış bir grubun yanından geçti; içlerinden biri bir hedge fonunda yaz stajı ayarlamaya çalışıyordu. Cam kapılar, sarmaşıklarla kaplı bir pergolanın altında uzanan açık hava çalışma alanına açılıyordu. Öğrenciler açık havada çalışıyor, dizüstü bilgisayarlarını yakındaki kahve arabasından aldıkları espresso fincanlarının yanına yerleştiriyorlardı.

Bea, arka köşedeki özel odaya girene kadar hızını kesmedi.

Özellikle canını sıkan bir soru hakkında notlar almaya başlamıştı ki kapı aniden açıldı.

Yukarıya doğru baktı ve tüm sinir hücreleri devre dışı kaldı.

Geç de olsa, onunla ders çalışmanın anahtarının dikkatini dağıtmadan ders çalışabilmek olduğunu fark etti. Bu da akademik ve biyolojik olarak

başarısız olacağı anlamına geliyordu.

Gage içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

Yine sakal bırakmıştı, kasıtlıymış gibi duracak kadar hafif bir sakal, sanki çok daha önemli bir yere gitmesi gerekiyormuş gibi şekillendirilmiş saçlar. Ders çalışmak gibi sıradan bir şey için burada olamayacak kadar iyi görünüyordu.

"Erken geldiniz," dedi gereksiz yere.

"Sen de öylesin," diye karşılık verdi.

O odada olunca oda çok daha küçük görünüyordu.

"Ortam değişikliğinin beni daha akıllı yapabileceğini düşündüm." Bir de kazağını o kadar çok değiştirmişti ki, bu kısır döngüyü durdurmanın tek yolunun kapıdan dışarı çıkmak olduğunu biliyordu.

Çantasını yere bırakıp yanındaki koltuğa otururken kaşları kalktı, gözleri açık defterinin üzerinde gezindi. "İçeri girdiğimde çalışıyor gibi görünmüyordu."

Bea homurdanarak kalemını masaya vurdu. "Eğer başarısız olursam, burs komitesine milyarderlerle çevrili olmanın bana sahte bir güvenlik duygusu verdiğini söyleyeceğim."

Gage'in ağzı seğirdi. "Denemekte serbestsin. Komitede tanıdığım birkaç kişi var."

"Onlara rüşvet verilebilir mi?" diye sordu, çoğunlukla şaka yollu.

"Sizin sayenizde değil," dedi sakince. "Ama teklife bağlı olarak olabilirim."

Kalbi bir an durdu. Bir kez. İki kez. Sonra şükürler olsun ki sakinleşti. "Umarım o noktaya gelmez," dedi sesini hafif tutarak.

"Nerede takıldınız?"

Bea içini çekti ve sandalyesine yaslanarak kalemiyle işaret etti. "Neyi yanlış yaptığımı bilmiyorum. Kavramı anladığımı sanıyordum ama hesaplamalarım tamamen yanlış."

Hiçbir şey söylemeden defteri elinden aldı. "Bir bakayım."

Adamın sayfayı taramasını izledi, sonra adam onun kalemını alıp denklemin bir kısmını yeniden yazdı.

"Esnekliği bir kapitalist gibi değil, bir ekonomist gibi hesaplıyorsunuz."

"Bu ne anlama gelir?"

"Bu, piyasaların adil bir şekilde işlediğini varsaydığınız anlamına gelir. Oysa piyasalar adil işlemez."

Daha da yaklaştı, sayfayı ona doğru çevirdi ve Bea, vücudunun sıcaklığını kendi vücuduna yakın hissetti. Kokusu temiz, erkeksiydi ve iyi verilmiş bir kararın yankısı gibi kalıcı, sessiz bir yoğunluğa sahipti. Artık tanıdıktı, bulunduğu her alana işlemişti.

Gage kalemi uzattı. "Al."

Bea otomatik olarak kabul etti, ama adam hemen bırakmadı. Bunun yerine, tutuşunu ayarladı, parmakları onun parmaklarına sıcak bir şekilde değdi.

"Çok sıkı tutuyorsun," diye mırıldandı. "Rahatla."

Bea'nın eli karıncalandı. Sayılara, onun ne kadar yakın olduğuna odaklanmaktan başka her şeye odaklanmaya çalıştı, ama sesi çok sakın, çok derin, yanındaki varlığı çok belirgindi.

"Dinlediğinden emin misin?" Sesi şimdi daha yumuşak, daha kısık çıkıyordu.

Çenesi hafifçe aşağı indi. "Evet."

Başparmağı hafifçe parmak boğumlarına dokunduktan sonra elini bıraktı. "Güzel." Gage geriye yaslandı. İfadesinde bir anlayış, biraz fazla memnuniyet vardı.

Gözlerini kısarak, "Sen çok..." dedi.

Kaşını kaldırdı. "Neyi kastediyorsun?"

"Kendine güvenen."

Dudakları hafifçe kıvrıldı. "Olmamayı mı tercih ederdin?"

Hayır. Sorun buydu.

Bea'nın dikkati notlarına yöneldi, odaklanmaya çalıştı.

Gage bir an daha onu inceledi, sonra kayıtsız bir tonla konuştu: "Eğer modelinizi tamir edersem, bana bir akşam yemeği ısmarlayacaksınız."

Ona dikkatlice baktı. "Akşam yemeği mi?" Ayrıntıya girmedi, sadece sessiz bir beklentiyle bakışlarını karşıladı. "Sadece nazik davrandığını düşündüm."

Bakışları kısa, neredeyse fark edilemeyecek bir an için dudaklarına kaydı, sonra tekrar gözlerine döndü. "Daha önce de söyledim," dedi. "Beni düşündüğünde ağzından 'güzel' kelimesini duymak istemiyorum."

Sanki hatırlatılmaya ihtiyacı varmış gibi. Beyni o anıyı çizik bir plak gibi atlayıp duruyordu.

"Karşılığını almadan hiçbir şey yapmam, Bea."

Yüksek sesle inlemeden önce kendini tuttu. Bunu da, gecenin birinde aklından çıkmayan Gage repliklerinin giderek büyüyen derlemesine ekledi.

"Devam edelim mi?" Gözleri, sabit bir şekilde onun gözlerine kenetlendi.

Zaman kazanmak istercesine yavaşça göz kırptı. Sonra başını salladı. Dudakları hafifçe kıvrılmıştı; tam bir gülümseme değildi ama sayılırdı. Gage uzanıp dizüstü bilgisayarını ona doğru çevirdi. "Dikkat et." Bea yaptı. Ama rakamlara değil. Hesaplamalara değil. Ona.

Neden bu kadar gergindi ki? Sadece akşam yemeği idi. Ama... değildi. Özellikle de restoranı Gage seçmişti.

Adam ismini gönderir göndermez Google'da aradı. Northgate'in kalbindeydi: Michelin yıldızlı, gösterişsiz, modern bir yerdi; rezervasyonlar haftalar öncesinden yapılıyordu ve menülerde fiyatlar yazmıyordu.

Bir dakika boyunca internet sitesine bakakaldı, bunun bir şaka olduğunu itiraf etmesini bekledi. Ama o hiç itiraf etmedi.

Bea, taksi yolculuğunun yarısını hesap yaparak, zihinsel olarak hesap bakiyesini kontrol ederek geçirdi. Bunu karşılayabilirdi, ama kolay kolay harcayacağı bir miktar değildi.

Restoran, incelikli zarafetin bir örneği idi. Yüksek, kemerli pencerelere vuran sıcak mum ışığı, antika avizelerin beyaz keten örtülü masalara yaydığı yumuşak parıltı... Alçı duvarlar, karmaşık pervazlar ve antika aynalar, sessiz sohbetlerin hafif uğultusunu ve kristal bardakların şıkırtısını yansıtıyordu.

Kıyafetini özenle seçmişti; hem olduğundan daha önemli bir şey olduğunu düşünüyor muş gibi görünmek istememiş, hem de mekan göz önüne alındığında yersiz görünmek istememişti. Yumuşak pembe elbise narin ama yapıydı, göğüs kısmı vücuda oturuyor, ardından dizinin birkaç santim yukarısında biten A kesim bir eteğe dönüşüyordu. Dalgalı kenarlar yakasını ve etek ucunu takip ederek, yaklaştığı adamın keskinliğine ince bir tezat oluşturan, hafif bir yumuşaklık katıyordu.

Gage, ceketini sandalyesinin arkasına asmış, sadece yelegeyle oturuyordu. Kollarını özenle, her kıvrımı kusursuz bir şekilde sıyırmış, kaslı ön kolunun bir kısmını ortaya çıkararak onu rahatsız etmişti.

Kadın yaklaşırken ayağa kalktı, yanına geçti ve sandalyesini çekti. Oturur oturmaz kalbi göğüs kafesine sert bir şekilde çarptı.

"Merhaba," dedi Bea, sessizliğin çok uzamasına izin vermeden önce. Bu sadece bir teşekkür yemeğiydi. Arkadaşlar arasında mıydı?

Sanki bambaşka bir şeydi. Gage'in oynadığı oyundaki bir hamle gibiydi.

"Merhaba." Ona bir menü uzattı ve kadın bunu bir can simidi gibi kaptı. Odaklanabileceği bir şey verdi. Gözlerinden başka her şeye. Göz teması kuracak enerjisi yoktu.

Garson siparişlerini almak için geldi. Tekrar yalnız kaldıkları anda Gage başını hafifçe yana eğerek onu süzdü. "Gergin görünüyorsun."

Bea, kucağındaki peçeteyi sıkıca kavradığı sırada alaycı bir şekilde, "Gergin değilim," dedi. Gergin olmamaya çalışmaktan biraz oksijensiz kalmıştı, elbette.

Dudaklarında çok hafif bir titreme belirdi. "Tamam, gergin değilsin." Onun bu onayı kadının kendini daha iyi hissetmesini sağlamadı. "Elbiseyi beğendim."

"Kot pantolon ve tişörtün bu ortama uygun olacağını düşünmedim," dedi rahat bir tavırla.

"Hayır, olmazdı."

Hâlâ bu durumun içinde nasıl bir denge kuracağını anlamaya çalışırken nefesini verdi.

Dikkatlice sordu: "Gage, neden buradayız?"

Öne eğildi, kolunu masaya dayadı. Mum ışığı saatindeki parıltıyı yansıtıyordu. "Çünkü yardım ettim," diye mırıldandı. "Ve akşam yemeği yemek istedim."

Boğazını nazikçe temizledi. "Bir dahaki sefere yeri ben seçebilir miyim? Yardımınız için teşekkür ederim, ama Michelin yıldızlı bir yer... aşırı minnettarlık olurdu."

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "şimdiden bir dahaki sefere düşünüyorsunuz."

Bea'nın parmakları bardağı daha sıkı kavradı. Bunu o şekilde kastetmemişti. Hele ki sesli olarak. Beyninin acilen bir halkla ilişkiler ekibine ihtiyacı vardı.

"Bu iyi bir şey," diye devam etti. "Bu, bunun nasıl işlediğini öğreniyorsunuz demektir."

Kadın konuyu değiştirmek için ağzını açtı ama adam her zamanki sakinliğıyle konuşmaya devam etti.

"Evet," dedi neredeyse tembelce, "yerini siz seçebilirsiniz."

Kaşları kalktı.

"Ama sanırım yanlış anlıyorsunuz. Ödemeyi siz yapmıyorsunuz." Bunu bir nezaket kuralıymış gibi değil, bir kuralmış gibi söyledi. "Benimle akşam yemeğinin parasını sizin ödemenize izin vereceğimi nereden çıkardınız?"

Başka birinden gelseydi, hava atmak gibi gelirdi. Ama Gage hava atmıyordu. Açıklama yapıyordu.

Garson yemekleriyle geldi. Aralarında buhar yükseliyordu. Bea çatalına uzandı, ama daha bir lokma bile almadan Gage kendi çatalını aldı ve tek kelime etmeden bir parça bifteği dudaklarına götürdü.

Bea donakaldı.

Yüz ifadesi değişmedi, ama hareketi çok samimiydi. Fazla samimiydi. Ve bunu bilmemesi imkansızdı.

Parmakları aletlerin etrafında seğirdi. Aralarındaki hava gerildi.

Gage ısrar etmedi. Konuşmadı.

Sadece bekledim.

Koyu kaşlardan biri beklentiyle kalktı. Bir meydan okuma.

Şimdi reddetmek çok şey ifade ederdi. Henüz hazır olmadığını, hem buna hem de ona hazır olmadığını gösterirdi.

Bea'nın nabızı düzensizleşti. Sonunda dudaklarını hafifçe araladı ve onun ısırtığı diline bastırmasına izin verdi. Zengin, lezzetli tat duyularını sardı, ancak nefesinin kesilmesine neden olan şey yemek değildi.

Yüzünde karanlık ve tatmin edici bir ifade belirdi. Hâlâ onu izlediğinin farkında olarak dikkatlice çiğnedi, sonra boğazındaki ani gerginliği atlatmaya çalışarak yutkundu.

Çatal bıçağını yere bıraktı, ellerinin titrememesini diledi. Sonra, hafifçe geriye yaslandı; daha önce hiç boşluk olmayan yeri yeniden kazanacak kadar.

"Çalışma arkadaşlarınızı her zaman besler misiniz?"

Gage'in yüzündeki alaycı gülümseme aceleci değildi, sanki bu anın tadını çıkarmak için dünyadaki tüm zamana sahipmiş gibiydi. "Hayır."

Bir an geçti.

Sonra sesi tekrar geldi, sakın, rahat bir tonda, sanki hava durumu hakkında konuşuyorlarmış gibi. "Erkeklerin ağzına bir şeyler sokmasına her zaman izin veriyor musun?"

Bea'nın görüşü bir anlığına gerçekten de bulanıklaşmış olabilir.

Parmakları masanın kenarına kenetlenerek kendini sabitledi. "Bunu söylediğine inanamıyorum."

Gage, hiç de rahatsız olmamış bir şekilde şarabından bir yudum aldı. "Rahatla," diye mırıldandı. "Hiçbir şey ima etmedim." Uzun, hesaplı bir sessizlik. "Bunun cevabını zaten biliyorum."

Bea, geri kalanların gelmesini acı içinde beklerken kalbi düzensiz ve şiddetli bir şekilde çarpıyordu.

Mavi gözleri bardağından kalktı ve ona kilitlendi. "Sadece ben."

Bakışlarını kaçırdı, onun gözlerine kilitlenemedi. Sanki göz teması onu sınırın ötesine itebilirdi.

Haklıydı.

İkisi de konuşmadı. Aralarındaki gerilim, görünmez ama inkar edilemez bir şekilde iyice sıkışmıştı. Uzun dakikalar boyunca duyulan tek sesler, çatal bıçakların hafifçe sürtünme sesi ve odanın alçak mırıltısıydı.

Tam da bu anın geçeceğini, belki de baskının azalacağını ve bu akşamı atlatabileceğini düşünmeye başlamıştı ki, bir dokunuş hissetti. Gage'in eli.

Bea hareketsiz kaldı.

Parmakları ısrarcı değildi, aksine hafif bir bağ gibiydi. Başparmağı, bileğindeki nabız noktasındaki hassas deriye hafifçe dokundu. "Yemeğine neredeyse hiç dokunmadın," diye belirtti.

"O kadar aç değilim."

Teninde tek bir daire çizdi. "Sana benden daha fazlasını vermemi ister misin?"

Bea ona dik dik bakmaya çalıştı. Başaramadı.

Gülümsemedi ama gözleri onu ele verdi. Bundan zevk alıyordu. Ne kadar ileri gidebileceğini öğreniyordu. Kadının teninde, itiraf etmek istemediği yerlerde bir karıncalanma hissetti.

"Bu gece neden geldin?"

Bir cevabı olmalıydı. Beş cevabı olmalıydı. "Bilmiyorum."

Gage onu sessizce ve değerlendirircesine inceledi. Sanki nazlanıyor mu yoksa gerçekten henüz durumu fark etmemiş mi diye anlamaya çalışıyordu.

Sonunda, elindeki tutuşu gevşedi.

"Öyleyse yetiş," dedi nazikçe. "Çünkü zaten işin içindesin, Bea."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Dönem ortası sınavlarının bir avantajı da Bea'nın beynini hayatta kalma moduna zorlamasıydı. Aşırı düşünmeye yer kalmamıştı. Ne Gage ile akşam yemeği hakkında, ne de Gage'in onu nasıl beslediği hakkında, ya da her hakkı varmış gibi bileğine dokunması hakkında.

St. Ives'te sınavlar sadece akademik bir mesele değildi. Aynı zamanda meşruiyetin de kanıtıydı.

Büyük sınav salonu geniş ve sessizdi; dikkat dağıtıcı unsurları bastıran ve tereddütleri boğan türden bir sessizlikti bu. Eski öğrencilerden oluşan sıralar, sıkılmış ve kendinden emin bir şekilde oturuyordu. Kimse kıpırdamıyordu.

Onlar buraya aitti.

Bea derin bir nefes aldı, bu düşünceyi zihninden uzaklaştırdı.

O da öyle yaptı.

Sınav kitapçığı önünde tertemiz duruyordu. Beklentinin ağırlığı omuzlarına çökmüştü. Burslu bir öğrenciydi. Başarısız olamazdı.

İlk sayfayı açtı.

Birinci Soru: Ampirik araştırmalar ve ekonomik modellemeler kullanarak, UR'nin son kurumlar vergisi reformlarının yabancı doğrudan yatırımlar üzerindeki kısa ve uzun vadeli etkilerini tartışın.

Kalemını eline aldı.

Önce tanımlar geldi. Sonra yapı. Ardından katmanlı, rasyonel, kesin argüman. Hafızasından kaynaklar gösterdi, geçmiş reformlar arasında karşılaştırmalar yaptı ve üç vaka çalışmasına atıfta bulundu. Eli içgüdüsel

olarak hareket ediyordu. Özgüveni sarsıldığında bile disiplin onu ileriye taşıdı.

Dakikalar geçti. Sonra bir saat.

Elini uzatacak kadar durdu. Komşularını gözlemledi.

Solunda, ipek bir fular ve yakut küpeler takmış, her hareketi özenle hazırlanmış, sanki bu an için eğitilmiş bir kız duruyordu. Sağında ise kol düğmeleri ve özel dikim bir ceket giymiş bir çocuk, Montblanc kalemini masaya vuruyordu. Muhtemelen Northgate'te adına ayrılmış bir park yeri çoktan vardı.

Ama asıl mesele şuydu... o sadece onlarla rekabet etmiyordu. Yeterli olması gereken kendi versiyonuyla rekabet ediyordu. İki kişi için yeterli olması gereken bir versiyonla. Gage'in söylediklerini düşündü.

Bu taşınması çok ağır bir yük.

Yine de kaldırdı ve yazmaya devam etti.

Son zil çaldığında, Bea'nın beyni tamamen kurumuştı.

Kitapçığını teslim etti ve parlak öğleden sonra güneşine doğru adım attı; hem sersemlemiş hem de rahatlamış hissediyordu. İlk UR sınavları bitmişti.

Çevresindeki öğrenciler çoktan sınav sonrası değerlendirme moduna girmişlerdi. Gruplar halinde bakımlı çimenliğe yayılmış, tasarımcı sırt çantalarını bir kenara atmış, cevaplarını sanki bir yarışma sporuymuş gibi inceliyorlardı.

“Argümanımı mali esneklik projeksiyonlarını kullanarak yapılandırıdım, ancak düzenleyici boşluklara odaklanmalıydım—”

“Esneklik mi kullandınız? Aman Tanrım, bu riskli. Ben teşvik tabanlı modeller kullandım. Daha savunulabilir.”

Bea hızla onların yanından geçti.

Henüz analiz yapmak istemiyordu. Her cevabı, her olası hatayı yeniden yaşamak istemiyordu. Yeterince şey yaptığına inanmak istiyordu.

Telefonu titredi.

GAGE KING: Sonuncusu nasıldı?

Bea kalabalığın arasından geçerken metni okudu.

Onun hatırlamasına neden şaşırdığını bilmiyordu. Gage hiçbir şeyi unutmazdı.

BEA CRUZ: Her şey yolunda gitti.

GAGE KING: Gayet iyi mi?

BEA CRUZ: Başarısız olmadım. Muhtemelen.

GAGE KING: Başarısız olamayacak kadar zekisin.

Bea nefes nefese kalmış bir kahkaha attı.

Bu bir iltifat değildi. Aslında değildi. Ama cevabında hiçbir tereddüt, hiçbir şüpheyeye yer yoktu. Sanki sırtına bir el uzanmış, onu desteklemiş gibiydi.

Bea telefonunu çantasına tıktırdı ama sözler aklından çıkmadı.

Başarısız olamayacak kadar zekisin.

Hayır, muhtemelen iyi iş çıkardın. Hayır, zar zor atlattın. Sadece kesinlik.

Sırtında güneşin sıcaklığını hissederken, göğsündeki ağırlık eskisinden biraz daha hafiflemiş bir halde yürümeye devam etti.

Bu bir özgüven değildi. Henüz değildi. Ama ona çok yakındı.

Bea, egzersize minnettar olacağını hiç düşünmemişti, ama görünüşe göre artık öyleydi. Havoc'a girerken saçlarını gevşek bir topuz yaptı ve stüdyonun dinginliğini içine çekti.

Bir aydır haftada iki kez geliyordu, hareketler artık ona yabancı gelmiyordu. Hala derin karın kası tutuşlarında, sabır gerektiren, güçten ziyade yavaş ve kontrollü geçişlerde zorlanıyordu. Ama iyileşiyordu ve hareket aralığı da genişliyordu.

Çantasını yere bıraktı, omuzlarını geriye atarak mindere doğru ilerledi.

Bu rutin bir işti. Düzen. Kontrol edebileceği bir şeydi.

Vücudu her esneme hareketinde ilerledi. Yavaşça nefes alarak dengeyi koruyarak, karın kaslarının çekişiyle yere sabitlenmiş bir şekilde, bir "teaser" pozisyonuna yükseldi. Ardından, omur omur aşağı inerken ölçülü bir nefes verdi.

Her hareket onu şimdiki zamana bağıladı.

Vücudunu yukarı doğru iterek plank pozisyonuna geçti, kasları hafifçe titriyordu ama birkaç hafta öncesine göre daha azdı. Dayanıklılığı artıyordu.

Nefes alın. Nefesinizi tutun. Nefes verin. Yanma hissi boyunca sayın.

Sonraki bir saat boyunca başka hiçbir şeyin önemi kalmadı.

Zihni, ilk defa, mutlulukla bomboştu.

Sınav yok. Beklenti yok. Sadece zihni ve bedeni uyum içinde çalışmayı öğreniyor.

Bea, Pilates dersinden çıktıktan sonra geceleyin St. Ives'ın yoğun uğultusuna adım attı. Şehir, sanki kanıtlayacak bir şeyi varmış gibi, sıcaklık ve gürültüyle doluydu. Öğrenciler gevşek gruplar halinde dolaşüyor, çok yüksek sesle gülüyor, ceketlerini bol omuzlarına atmışlardı. Sınav stresi, sokak gitaristinın yumuşak tınılarıyla eşlik edilen pahalı kokteyller ve gece geç saatlerde yenen dondurmalarla eriyordu.

El çantasını daha sıkı kavradı ve sweatshirt'ünü daha da sıkıca giydi. Vücudu, onu yeniden insan hissettiren o dürüst, yorucu ağıyla sızlıyordu.

Yirmi dakika. Hepsi bu kadardı. Bütün zaman boyunca yürüdü.

Kaldırım kenarında durdu. Telefonunu çıkardı. Yakınlarda Uber yoktu. İki kez sayfayı yeniledi. Hala bir şey yoktu.

Sanırım yürüyordu.

"Uzun bir gece miydi, küçük Bea?"

Dönerek hızlandı, karnındaki kelebekler anında uçuşmaya başladı.

Rafael kapüşonlu bir sweatshirt ve kot pantolon giymişti, yani rahat bir tarzı vardı ama yine de pahalı ve tehlikeli görünüyordu.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Ben burada yaşıyorum."

"Kasabada mı?"

Ona sanki bu garip bir soruymuş gibi baktı. "Kampüste yaşayacağımı mı sandın?"

"Bir yerlerde gizli bir milyarder sığınağınız olduğunu tahmin ediyordum."

Rafael'in ağız seğırdi. Kitapçının ve kilise kulesinin hemen ötesindeki tepenin kıvrımına doğru başını salladı. "Benim evim orada. Yavaşsanız on dakikalık yürüme mesafesinde."

İşaret ettiği yöne doğru baktı. Ağzından çıkan ilk soru şuydu: "Yalnız mı yaşıyorsunuz?"

"Ev arkadaşlığı yapmam," dedi gözleri parlayarak. "Ya biri ziyarete gelmek isterse?"

Bu ima karşısında içinden bir elektrik akımı geçti. Hayal gücü gereğinden fazla sonuca varıyordu.

"Görmek ister misin?" diye meydan okudu.

Evet demeyi hayal edecek kadar pervasızdı. Çünkü gerçek şu ki, görmek istiyordu. Tıpkı bir günlüğüne, hatta bir saatliğine başka biri olmak istediği gibi istiyordu. Daha az mantıklı biri olmak gibi.

Ama öyle değildi.

"Hayır, teşekkürler."

Başını yana eğdi. "Hiç 'evet' diyor musun?"

Derin bir nefes verdi. "Evet dersem, bunu bana asla unutturamazsın."

"Evet deseydin, asla ayrılmak istemezdin," diye düzeltti Rafael, tam bir kurt gibi.

Çok yakında duruyordu. Ya da çok derin nefes alıyordu. Ya da ikisi birden. Onun kokusu olmayan bir havaya ihtiyacı vardı.

"Eve gitmem gerek," dedi Bea.

"Seni yürüyerek götüreyim."

"Ben iyiyim."

"Senin öyle olmadığını söylemedim."

"Burada yaşıyorsunuz."

"Benim de bacaklarım var."

Gözlerini hafifçe kıstı. "Her zaman bu kadar ısrarcı mısın?"

"HAYIR."

Bu onu şaşırttı. "Hayır mı?"

"Genellikle öyle olmama gerek yok." Cevabı biraz alaycıydı.

Tabii ki yapmadı. Dudaklarında isteksiz bir gülümseme belirdi.

Arkasını dönüp yürümeye başladı.

Rafael yakın durdu ama çok da yaklaşmadı. Elleri ceplerindeydi. Adımları onun adımlarıyla aynıydı. Onu hissedebiliyordu. Onun sıcaklığını. Çekim gücünü.

İlk başta konuşmadılar. Kadın onun ne istediğini bilmiyordu. Aslında bilmiyordu. Ama söylediklerini hatırlıyordu. Ve üç hafta sonra bile, bedeni hâlâ o sözlerin nasıl duyulduğunu hatırlıyordu.

Dikkatli ol, küçük Bea. Her şey merakla başlar.

Kasaba arkalarında kayboldu, kahkahalar ve müzik yerini sessizliğe bıraktı. Sokak daraldı, sokak lambaları eski binalar arasında uzun gölgeler oluşturdu. Hafif bir esinti sweatshirt'ünü çekiştirirdi.

"Biliyorsun, bana sadece beni izlemediğimi sandığın zamanlarda bakıyorsun."

Göğsünde bir kızarma belirdi, teninin altında bir sıcaklık yayıldı. Bunu inkar etme tuzağına düşmenin doğru olmadığını biliyordu. Ama bunu doğrulamaya da niyetli değildi.

Bu yüzden pervasızca davrandı: "Bu senin için yeni bir şey olamaz." Bari yakışıklı olduğunu itiraf etsin. Bunu bilmemesi mümkün değildi.

Sırıttı. "Genellikle bakmak, bir şey istediğin anlamına gelir."

"Ne tür bir şey?"

"Söyle bana, küçük Bea." Sesi baştan çıkarıcı bir tondaydı. "Şu anda ne istiyorsun?"

Ona şöyle bir baktı. Bu samimi miydi? Yoksa bir strateji miydi? Soruyu gerçekten mi sordu, yoksa sadece nasıl cevap vereceğini mi görmek istedi, anlayamadı.

Kendini geri çekmeye fırsat bulamadan kelime ağzından kaçtı: "Kesinlik."

Bir an duraksadı. "Büyük bir istek."

Omuz silkti. "Son zamanlarda çok şey değişti." Çok fazla şey. Yeni ülke. Yeni okul. Yeni kurallar.

Sessizliğe büründü. Sanki bu yanıtla ne yapacağına karar veriyordu.

Mayfield görüş alanına girdi, kemerli pencerelerden ışıklar süzülüyordu. Bea rahatlamış bir şekilde derin bir nefes aldı. Dairesinin bu kadar yakın olmamasını dileyen o minicik yanı mı? Evet, o yanının susması gerekiyordu.

"Benimle yürüdüğünüz için teşekkür ederim." Siyah kapıdan birkaç metre ötede durdu.

Rafael cevap vermedi. Bakışları yüzünde gezindi, sonra da aşağıya indi.

Tek kelime etmeden öne doğru bir adım attı. Parmak boğumlarının arkası köprücük kemiğine hafifçe değdi. Geri adım atmayı düşünmeden önce, hareketsizlik onu sardı.

Yavaşça, nazikçe, kolyesinin ucunu yerine geri çevirdiğini hissetti. Yürüyüşten önce veya yürüyüş sırasında bir noktada dönmüş olmalıydı. Parmakları orada oyalandı—sıcak ve bilinçli bir hareketti. Ne yaptığını ve onun bunu daha sonra hatırlayacağını çok iyi biliyordu.

Temas kısa sürdü ama gözeneklerini yeniden yazdı. Kendine bunun sadece yakınlık olduğunu, hava yer değiştirmesi olduğunu, fizik kuralları olduğunu söyledi. Ama nabızı, sanki onu ele vermeye çalışıyormuş gibi, narin zincire karşı gümbür gümbür atıyordu.

Rafael'in yeşil gözleri parladı. "Kesinlik istediğini söylüyorsun," diye mırıldandı, "ama farklı türleri var." Sonra arkasını dönüp uzaklaştı ve onu statik bir boşlukta öylece bıraktı.

Ne tür bir insan olduğunu anlamaya çalışıyordum.

Ve kendine zaten ihtiyacı olan türden bir şey olmadığını söylüyordu.

ON ALTINCI Bölüm

Kanepede yanlamasına kıvrılmış olan Bea'nın gözleri, yarı açık balkon kapısına kaydı. Serin bir esinti içeri süzülerek odayı sakın bir şekilde aydınlattı ve sehpanın üzerinde bıraktığı çalışma kılavuzlarını hışkırdattı. Telefonunun yanındaki küçük hoparlörden Norah Jones'un müziği geliyordu; biraz nostaljik, biraz buruk ve bir şekilde ruh haline mükemmel bir şekilde uyuyordu.

Elindeki ılık su bardağına uzandı ve yavaşça bir yudum aldı, ama suyun soğuduğunu fark etti. Bir şeyler yemesi gerekiyordu ama dışarı çıkıp yemek yemeye üşendi. Buzdolabı bu hafta neredeyse hiç dokunmadığı şeylerle doluydu: meyve, Yunan yoğurdu, sınıf arkadaşlarının yarısının içtiğini gördükten sonra aldığı pahalı yulaf sütü.

Kaşlarını çattı. Yulaf sütü içmeye ne zaman başladım ki?

İşte bunlar gibi küçük şeylerdi. İnce değişimler. Alışkanlığın bir parçası haline gelene kadar fark etmediği değişiklikler. Sinsi sinsi uyum süreci.

Telefonu titredi—Claire.

"Doğrulup kendine geldi," diye yanıtladı Bea.

Ekranı Claire'in yüzü kaplamıştı; saçları dağınık, eski ekose bir flanel gömlek giymiş, iki elinde de birer kahve fincanı tutuyordu. Arkasında sabah ışığı yumuşak bir şekilde parlıyordu.

"Ölü gibi görünüyorsun," dedi Claire hemen. "Bu iyi bir işaret. Hayatta kaldığın anlamına geliyor."

"Bir şekilde," diye mırıldandı Bea, Toronto Üniversitesi kapüşonlu kazağını daha da sıkıca çekştirerek, "St. Ives sınavları tam bir kan sporu."

"Geleceğin oligarklarına karşı hâlâ ayakta mıyız?"

“Kendimi savunmak gerekirse, muhtemelen çizgi film izlemek yerine vaka çalışmaları çözerek büyüdüler.” Düz, siyah saçlarını eliyle düzeltti. “İşler nasıl gidiyor?”

"Dün avukatların oturduğu masaya bir tepsi su döktüm, yani normal bir durum işte."

Bea koluna doğru homurdandı. "Nasıl işini koruyorsun anlamıyorum."

"Parlak kişiliğimden olmalı," dedi Claire alaycı bir şekilde. "Sonunda özel ders verme işi buldun mu?"

"Evet, ilk seans yarın. Nico adında bir çocukla deneme yapacağız. Lise ikinci sınıf öğrencisi. Anlaşılan biraz baş belasıymış."

"Kesin zengin bir ailenin çocuğu olmalı."

"Bence onlar Gage King seviyesinde zengin değiller, daha çok normal zenginlikteler."

Claire kaşını kaldırdı. "Bu konuda yeni bir gelişme var mı?"

Bea yanağının içini ısırdı. "Sana daha önce söylediklerimden başka bir şey yok."

Telefonunu birkaç kez çıkarıp, başparmağıyla mesajın üzerinde gezinerek bir mesajın hata mı yoksa rahatlatma mı olacağını düşündüğünü eklemedi. Şimdilik, kendini tutma galip geliyordu. Zar zor.

"Yakında bir şey olacak. Bunu hissedebiliyorum," dedi Claire, koyu renk gözleri parıldayarak.

Bea başını salladı. "Aşk hayatımın bu kadar kaliteli bir eğlence olması ne güzel."

"Yirmi iki yaşına giriyorsun ve daha neredeyse hiç öpülmedin. Bu çoktan hak ettiğin bir şeydi."

"Biliyorum. Böyle olmayı planlamamıştım," diye homurdandı Bea. "Keşke erkeklerle daha fazla tecrübem olsaydı. Muhtemelen faydası olurdu."

"Hayır, asla. O güzel, masum havan senin en önemli özelliğin."

Kahkaha atarak, "Keşke burada olsaydın," dedi.

"Ama Junction Spoon'dan nasıl ayrılabilirdim ki?" dedi Claire, yapmacık bir ciddiyetle. "Benim gibi garsonlar nadir bulunur."

Bea, "Öğretmenlik yapabilirsin," diye önerdi. "Hâlâ lise öğrencisinden daha zeki olduğumu kanıtlamam gerekiyor, ama eğer başarırısam, kazanç inanılmaz olur."

"Ne kadar ücret alıyorsunuz? Saatte bin dolar mı?"

“Keşke.” diye kıkırdadı Bea. “Ama para yardımcı olacak. Gitmeden önce bana sürekli bahsettiğin o kıyafet aboneliğini almayı düşünüyorum.”

Claire kahvesini içerken boğuldu. "Ciddi misin? Bey, bunu aylar önce yapman için sana yalvarmıştım."

"Biliyorum. Artık bahanelerim tükendi. Sürekli aynı üç kazağı giyip gelemem. Buradaki herkes sanki podyumdan yeni inmiş gibi görünüyor."

Claire bardağını ekrana çarptı. "Aa, bakın kim gelmiş. Sanki her şeyi biliyormuşum gibi."

"Evet, evet. Haklıydın."

"Bunu yazılı olarak almam gerekecek."

Bea dilini çıkardı. "Sana postayla göndereceğim."

Claire arkasına yaslandı, kupasını yanağına dayadı. "Hemen gidip tereyağlı tart yiyelim. Şimdi... Her şeyi bırakıp gidelim."

İnledi. "Bunu neden söyledin ki?"

"Çünkü ayın o dönemindeyim ve canım çok çekiyor."

Bea koltuğa daha da gömüldü. "Benim için de biraz ye."

Claire çenesini ellerinin arasına koydu. "Sensiz olmak garip, biliyor musun?"

Bea donup kaldı. Claire, gerçekten içtenlikle söylemediği sürece duygusal biri değildi. "Sana başvurmanı söylemiştim..." Bea sesini hafif tuttu. "Sen de burada olabilirdin."

Claire'in ağzı büzüldü, gözleri kadrajın hemen dışında bir şeye odaklandı. "Evet... biliyorum."

Başka bir şey söylemedi.

Bea ısrar etmedi.

Ama Claire o üç kelimenin ardındaki anlamı hissetti. Sanki Claire bunu sandığından daha çok düşünmüş gibiydi.

Belki de başvurmamıştı çünkü içten içe buraya ait olabileceğine inanmıyordu. Ve şimdi Bea burada olduğuna göre, yanılmış olup olmadığını merak etmeye başlamıştı.

Claire sonunda kahvesinden bir yudum alarak, "Bir gün," dedi. "Belki de yaparım."

Hiç düşünülmeden kapatılan bir kapı, yeniden aralanıyordu.

"Gerçekten mi? Şimdi mi bunu düşünüyorsun?" diye sırttı Bea. "Bu ülkenin buna hazır olup olmadığından emin değilim."

Claire kısıp bir kahkaha attı ve başını salladı. "Evet, öyle işte. Belki de UR'nin biraz sarsılmaya ihtiyacı var."

Daha mesajı incelemeye fırs bulamadan ekranında başka bir arama bildirimi belirdi.

"Annem arıyor. Telefonu açmazsam, arama ekibi gönderecek."

"Ona benden selam söyle. Ve yarın için iyi şanslar, Beya Slaya."

"Teşekkürler. Bugün bir şey dökmemeye çalışın."

"Bu zorlu bir görev ama deneyeceğim."

Bea, görkemli kırmızı tuğlalı eve on dakika erken geldi. Şu anda Northgate'e yürüme mesafesinde, lüks bir banliyöde bulunuyordu. Naomi, bir hafta önce annesinin sosyal kulübündeki bir ailenin özel ders öğretmenine çok ihtiyacı olduğunu belirten bir mesaj göndermişti. Ücret şüpheli derecede cömertti, bu yüzden ya son çareydi ya da bir tür rüşvetti. Her iki durumda da, birkaç telefon görüşmesinden sonra deneme dersi ayarladı.

Ev görevlisi zaten bekliyordu; son derece profesyonel ve bembeyaz bir ifadeyle, yüzünde kibarlığın ötesinde hiçbir duygu belirtisi yoktu.

"Bu taraftan, hanımefendi," dedi ve Bea'yı sessiz koridorlardan geçirdi.

Yumuşak altın ve bej tonlarında dekore edilmiş, hiçbir şeye dokunmamaları gerektiğini bilen konuklar için tasarlanmış, resmi bir oturma odasının önünden geçtiler. Mutfak, bir teşhir salonu gibi parıldıyordu: mermer tezgahlar, çift ocak, muhtemelen özel bir şef dışında kimsenin kullanmadığı bir sıra bakır tencere. Müzik odasında, bir köşede bir Steinway, diğer köşede ise eski bir Ludwig seti duruyordu, sanki ikisine de sahip olmak normalmiş gibi.

Bea yavaşlamadı. Neredeyse hiç bakmadı bile. Bu gibi yerler onu haftalar önce şaşırtmayı bırakmıştı.

Aklı önündeki görevdeydi. Neredeyse on altı yaşında olan ve varlığından hiç de memnun olmayan kıza odaklanmıştı. Bu onun ilk deneyimi değildi. Tavır, hoş geldin paketinin bir parçasıydı. Ve itici davranışlar genellikle başka bir sorunun kamufle edilmesi idi ve bunu mümkün olan en kısa sürede ortaya çıkarması gerekiyordu.

Hizmetçi onu koridordan aşağıya götürdü, bir kapıyı iterek açtı ve içeri girmesi için kenara çekildi.

Bea onu tam da beklediği yerde buldu: deri bir koltuğa yayılmış, gözleri neon mavisi patlamalarla titreşen duvar boyutundaki bir ekrana kilitlenmişti. Oyunun ışığı yüzünde yanıp sönüyordu, çenesi hafifçe kalmış bebek yağlarıyla sivriydi.

Enerji içeceklerinin, pahalı kolonyaların ve ergenlerin soyut isyanının kokusu havayı dolduruyordu.

Ona şöyle bir bakmadı bile. Onu hiç fark etmedi.

İşte başlıyoruz.

Bea nefesini vererek içeri girdi.

"Geç kaldın," dedi kayıtsızca.

Bea saatine baktı. "Hayır, değilim."

"Evet, ben zaten başladım. Yani teknik olarak geridesin."

"O zaman sanırım bana yetişmeniz gerekecek," dedi sakın bir şekilde çantasını yere bırakırken.

Oyunu durdurmadı. Daveti kabul etmedi.

Kendini rahat hissediyordu. Bu yaptığıının yanına kalacağını düşünüyordu.

"Nico." Sesi ifadesizdi.

Sonunda ona baktı. Parmakları kumandadan hiç ayrılmadı. Ama gözleri buluştuğunda Bea anladı. Onu sınıyordu. Koyu kahverengi gözleri, ne tür bir rakip olacağını anlamaya çalışıyordu.

Pekala evlat. Hadi oynayalım.

"Ben Bea, öğretmeninizim," dedi sert bir sesle. "Şimdi onu yere bırak. Başlıyoruz."

"Şu anda bir—"

Bea öne çıktı ve güç düğmesine bastı.

Ekran karardı.

Sessizlik.

Uzun saniyeler boyunca, az önce olanları tam olarak kavrayamamış gibiydi.

Sonra, tehlikeli bir yavaşlıkla, başını ona doğru çevirdi. "Sen deli misin?"

"Muhtemelen." Sandalyeyi çekip karşısına oturdu. "Şanslısın ki, İsviçre'deki yatılı okula tek yön bilet almanın önünde duran tek kişi de benim. Hani üniformalı, oyunsuz ve kızsız olanlardan bahsediyorum ya?"

Yüzünde bir anlık bir ifade belirdi. Sadece rahatsızlık değil, daha çok tereddüt. Mikro bir ifade. Bir ipucu.

Bea yakaladı.

Sandalyesine yaslandı, kollarını kavuşturdu, omuzlarını gevşetti. "Öğretmene ihtiyacım yok."

"Okulunda kalmak istiyorsan öyle yapmalısın." Başını yana eğdi. "Ama istersen, annene senin eğitilemez olduğunu söyleyerek gidebilirim."

O bekledi.

Ve sonra, sanki tüm blöfünü ortaya çıkarmak yerine ona sadece hafif bir rahatsızlık vermiş gibi, içini çekti. "Hadi şu işi bitirelim artık."

Bea kendi kendine gülümsedi.

Ben de öyle düşünmüştüm.

"Senin sorunun aptal olman değil," dedi Bea yirmi dakika sonra. "Sorun tembel olman."

Nico arkasına yaslandı, kalemini çevirdi; zahmetsiz bir kibir örneği idi bu—fazla zengin, fazla sıkılmış, eleştirilmeme alışkanlığına fazla alışmıştı.

"Tembel değilim. Sadece... enerjimi seçici bir şekilde kullanıyorum."

"Doğru. Matematik, biyoloji ve tarih derslerinden özellikle başarısız oluyorsunuz, öyle mi?"

"Matematik bir aldatmaca," diye suçladı.

"Telefonunuzun çalışmasının sebebi de bu," diye belirtti.

"Evet, öğretmenim benden nefret ediyor."

"Belki de denklem çözmekten çok ağzını çalıştırmakla vakit geçiriyorsundur?"

Nico'nun yüzü asıldı, gözleri kısıldı. "Bana karşı gelmekte hiçbir sakınca görmüyorsun, değil mi?"

"Bana ödeme yapıyor musunuz?"

"...HAYIR?"

"O zaman ben senin için çalışmıyorum. Bu da demek oluyor ki, bu konuda surat asman umurumda değil."

Ve gerçekten de surat astı.

Ama sonra, onun şaşkınlığına, o küstah maske düştü. Bir anlığına neredeyse çocuksu bir hal aldı. Sanki en azından onun komik olduğuna karar vermiş gibiydi.

“Hımm,” diye düşündü. “Fena değil, öğretmenim hanım.”

Bea ders kitabına dokundu. "Madem benimle çalışmak zorundasın, o zaman gerçekten bildiklerinle başlayalım."

Bir saat sonra Bea omuzlarını silkerek kitabı kapattı.

"Pekala," dedi gerinerek. "Zaman yönetimine bir dahaki sefere çalışırız."

Nico gözlerini devirdi ama itiraz etmedi. Küçük bir zaferdi bu. Bir süre önce surat asmayı bırakmıştı, istemeyerek de olsa onun bu şekilde rahat davranmasına izin vermeyeceğini anlamıştı.

"Küçük olduğunu biliyorsun ama biraz da korkutucusun," diye itiraf etti.

Bea homurdanmamaya çalıştı. UR'deki herkes neden bu kadar uzundu? Lise ikinci sınıf öğrencisiyle burun buruna geliyordu. Kabul edilemez.

"Senin boyunda olsaydım ne kadar korkutucu olurdu bir düşün," dedi alaycı bir şekilde.

Güldü. Sonra, umursamaz bir tavırla ekledi: "Biliyor musun, vaftiz babam senin gibi kadınların idare edilmesi en zor kadınlar olduğunu söyler."

"Ne?" diye sordu.

"Evet. Güçlü kadınlarla ilgili püf noktası, aslında ipleri elinde tutan sizken, kontrolün onlarda olduğunu düşünmelerini sağlamaktır."

Ona anlamlı bir bakış attı. "Manipülatif geliyor."

"Hayır, o bir efsane. El Jefe. Adam kadınlar hakkında her şeyi biliyor."

Patron.

Çünkü elbette, zar zor geçen özel ders öğrencisinin vaftiz babası, bir kartel liderine benziyordu.

Bea kitaplarını üst üste koydu ve Nico'ya uzun uzun baktı. "Pekala, gitmeden önce son sorum."

Nico homurdandı. "Artık matematik yok."

"Matematik değil," dedi. "Aslında neden başarısız oluyorsun?"

Alaycı bir şekilde, "Sana az önce söyledim, enerjimi seçici kullanıyorum," dedi.

Kollarını kavuşturdu, başını hafifçe yana eğdi. Buna inanmıyordu. "Aptal değilsin. Okulunda kalmayı önemsiyor gibisin. O zaman sorun ne?"

Omuz silkti ama ifadesi eskisine göre daha az kendinden emin görünüyordu. "Herkes okulda başarılı olamaz."

"Bu değil."

İnleyerek elini kahverengi saçlarının arasından geçirdi. "Gerçekten de hiç durmuyorsun, değil mi?"

"Evet," dedi Bea. "Ama sadece insanlar bana yalan söylemeyi bıraktığında."

Bir duraklama.

O bekledi.

"Karmaşık bir durum," diye mırıldandı Nico.

"Bahse girerim. Karmaşıklığın bir adı var mı?"

Nico gözlerini kısarak baktı, şüpheleri iyice artmıştı. "Bunu nereden aldın?"

"Sen."

Hafifçe sinirlenmiş gibi görünüyordu.

Yakaladım.

"Ne hakkında konuştuğunu bilmiyorsun," diye suçladı.

"Elbette," dedi sesi daha yumuşak bir tonda. "Ve benim tecrübeme göre, üç şekilde sonuçlanıyor: Erkek, kızın üzerinde üstünlük kurarak onu etkilemeye çalışır, erkek dikkati dağılır ve gerilemeye başlar, ya da erkek kızın ilgisini çekemediği için tamamen pes eder."

Nico dişlerini gıcırdatarak başka yöne baktı.

"Hangisi olduğunu bana söylemene gerek yok. Sadece başarısızlığın buna değip değmeyeceğini anlaman yeterli," diye ekledi Bea. "Çünkü sonuçta, kendine yardım etmezsen ben sana yardım edemem."

Vücudu kaskatı kesilmişti. Ama onu duymuştu.

Bea, sessizliğin bir an uzamasına izin verdi, sonra ona alaycı bir gülümsemeyle baktı. "Neyse, notlarını yükselttikten sonra onu nasıl etkileyeceğimiz konusunda bir görüşme ayarlayabiliriz."

Başını hızla geriye doğru çevirdi. "Affedersiniz?"

"Merak etmeyin, bunun için annenizden ücret almayacağım." Gülümsemesi kurnazca bir hal aldı.

Bir an.

Nico burnundan nefes verdi, sanki bu bile çok fazla çaba gerektiriyormuş gibi çenesini ovuşturdu. "Pekala. Ne olursa olsun. Madem

her şeyi bildiğini sanıyorsun. O zaman dahiyane planın ne?"

"Benim dahiyane planım mı?"

"Kadınların sırrını çözmüş gibi davranan sensin."

Bea içini çekti, bu haberi ona söylemek zorunda kalmaya razı olmuştu.

"Bak, eğer ondan gerçekten hoşlanıyorsan, onu tahmin etmeye zorlamayı bırak."

Burnunu buruşturdu. "Ne?"

"Kızlar hoşlandıkları erkek yüzünden kafalarının karışmasını istemezler," dedi basitçe. "On altı yaşında olmak zaten yeterince zor."

Şahsen gücenmiş görünüyordu. "Bu şimdiye kadar duyduğum en kötü tavsiye."

"Öyle mi? Peki, yönteminiz sizin için nasıl sonuç veriyor?"

Ona dik dik baktı.

Bea saniyelerin geçmesine izin verdi. "Öyle tahmin etmiştim," diye ekledi, "Neden biraz daha nazik olmayı denemiyorsun? Gününün nasıl geçtiğini sorabilirsin."

Nico yüzünü ellerinin arasına aldı. "Lütfen durun."

Arkasına yaslandı, artık keyif alıyordu. "Hayır, eğleniyorum."

"Bu, El Jefe'nin söylediklerinin tam tersi ve o adam asla yanılmaz."

"Belki de vaftiz babanız bir sonraki toplantımıza katılmalı." Bunun üzerine ayağa kalktı ve eşyalarını topladı.

Kadın kapıya ulaştığında adam hâlâ kaşlarını çatmış haldeydi.

"Perşembe günü görüşürüz," diye seslendi omzunun üzerinden.

"Bunu haftada iki kez mi yapmamız gerekiyor?" diye yakındı Nico.

"İsviçre'yi tercih etmiyorsanız tabii." Tatlı bir gülümsemeyle ekledi:

"Bir dahaki sefere görüşürüz?"

"Evet, tamam."

Bu da, gençlerin dilinde, esasen coşkulu bir onay anlamına geliyordu.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Hava beklediğinden daha soğuktu. Berrak ve temiz, kulaklarını çınlatan türden bir sessizlik vardı. Bea, işletme fakültesinin yakınındaki boş bir geçitten geçti, botlarının taş zemine vuruş sesleri duyuluyordu. Paltosunu daha sıkı çekti, nefesi havada buharlaşıyordu. Bu yoldan daha önce de geçmişti, ama sessizlikte her adım çok gürültülü geliyordu. Gece, tanıdık yerleri bile garip hissettirmenin bir yolunu bulmuştu.

Sonra sesler geldi.

Düşük. Tembel. Erkek.

Yukarı baktığında midesi kasıldı. Patikanın yakınında iki kişi duruyordu. Aralarından derin, kibirli bir kahkaha yankılanıyordu.

Yüzleri belirsiz bir şekilde tanıdıktı; onları kampüste görmüştü. Mezunlardı. Muhtemelen yönetim kurulu üyelikleri onları bekliyordu, soyadları işlerini kolaylaştırıyordu ve paraları onları sıkıntılardan koruyordu. Hayatlarında hiçbir şeyden mahrum kaldıklarını ya da kalmayı beklemediklerini hayal bile edemiyordu.

Bea yürümeye devam etti. Daha özgüvenli görünmek için adımlarını ve duruşunu ayarladı.

Onu fark ettiler.

"Hey," diye seslendi kısa boylu adam, kızı baştan aşağı süzerek. "Sen burslu kızlardan biri değil misin?"

Çantayı zırh gibi yanına sıkıca bağladı.

"Bu kadar geç saatte çıkmanıza izin vereceklerini düşünmemiştim," dedi uzun boylu adam, sanki bir şaka yapıyormuş gibi gülümseyerek. Ama gülümsemesinin ardında bir merak vardı. Değerlendirici bir merak.

"Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu ilki, gayet rahat bir tavırla.
Durmadı.

"Acele etmeye gerek yok," diye mırıldandı ikincisi. Sözleri sert değildi.
Ama kaburgalarının altında sıkışmış bir şey sertti.

Onlardan biri hareket etti, patikaya doğru yaklaştı. Yolu tamamen kapatacak kadar yaklaşmadı, ama fark edilecek kadar yaklaştı.

Bea'nın parmakları kıvrıldı, tam bir yumruk değildi ama hazırды.

Korkmuş değildi. Sadece tetikteydi. Çok, çok tetikteydi.

Ve sonra— "Bu kadar yeter."

Ses ona ait değildi. Daha derindi. Sessizliğinde ölümcül bir ton vardı.

Adamlar donakaldı. Bea döndü.

Gage.

Onu yüz yüze görmeyeli bir haftadan fazla olmuştu. Şimdi yolun sonunda duruyordu, bir eli cebinde, bakışları aralarındaki mesafeyi kesen bir neşter gibiydi.

Adamların yüzlerinde sessiz ve anlık bir tanıma ifadesi belirdi. Kısa boylu adam Bea'ye, sonra da Gage'e baktı. Kafa karışıklığı netleşti. "Ah," dedi. "Doğru. Tanıdık geldiğini düşündüm."

Bea'nın iç organları kasıldı.

Uzun boylu adam, sanki her şey mantıklıymış gibi, kendi kendine homurdanarak başını salladı. "Senin olduğunu bilmiyordum."

Kalp atışları keskin ve ani bir şekilde nabız gibi attı. "Ben değilim—" diye başladı ama Gage sözünü kesti.

"Artık biliyorsun."

Onlardan biri başıyla onaylayarak geri çekildi. "Her şey yolunda."

Diğeri kısık bir kahkahayla karşılık verdi: "Bununla hiçbir şey kastetmedim."

Saniyeler içinde yok oldular.

Gage, onlar gidene kadar kıpırdamadı. Sonra yavaşça ona döndü. "Eve hep uzun yoldan mı geliyorsun?"

"Daha önce hiç sorun yaşamadım," diye yanıtladı biraz dalgın bir şekilde. Zihni hâlâ onun burada olduğuna, işe yaradığına, sadece sesine bile alışmaya çalışıyordu.

Boş patikayı süzdü. "Bu gece bir tane daha vardı."

Ona kendi başının çaresine bakabileceğini, bunun onun işi olmadığını söylemeliydi. Ama onu gördüğü anda kalbi sakinleşmişti çünkü Gage olayı tırmandırmamış, başlamadan bitirmişti.

Bea yavaşça nefes verdi, göğsündeki baskı azaldı. "Teşekkür ederim."

Gage yaklaştı. Sonra, umursamaz bir şekilde elini uzattı, parmakları çantasının askısına dokundu, ardından çantayı omzundan alıp kendi omzuna astı.

"Ne yapıyorsun?"

Çantası yanına yaslanmış halde, Mayfield Hall'a doğru döndü. "Seni eve kadar bırakacağım."

Bea onun yanına adımladı.

O an geçip gitmeliydi. Hafif sarhoş iki adam, tuhaf bir karşılaşma, daha başlamadan bitmeliydi. Ama burası UR'du ve farklı hissettiriyordu. Sanki bir şey kaydedilmiş, dosyalanmış gibiydi. Ve yanındaki adamın bunu kendisinden çok daha net gördüğünü biliyordu.

"Hiçbir şey değildi, değil mi?"

Gage ona baktı. "Ne düşünüyorsun?"

"Sanırım bu beni biraz tedirgin etti." Sonra daha yumuşak bir sesle, "Ve bence onların doğru olmayan bir şeye inanmalarına izin verdiniz."

Açıklama yapmak için acele etmedi. Sonunda, sakın bir şekilde, "Bunu yapmamalarını mı tercih edersin?" diye sordu.

Bea kaşlarını çattı. "Bir şey değişir miydi ki?"

Bakışları sabit bir şekilde ileriye doğruydu, sokak lambalarının altında ifadesi okunamazdı. "Sana zarar vermeyeceklerdi." Sesi sakindi. "Seni sınıyorlardı."

"Nasıl tepki vereceğimi görmek için mi?"

Başını salladı. "Bunun sonuçları olup olmadığını kontrol etmek için."

Şımarık erkekleri anlıyordu. Kendini beğenmiş erkekleri. Ama Gage'in bunu söyleme biçiminde egoyla ilgili bir şey yoktu. Daha çok çarpık bir görgü kuralı gibiydi.

"Sonuçları mı?" diye tekrarladı.

Gage ona yan bakış attı. "UR kadınlar için tehlikeli değil, Bea. Tehlikeli olmaya da gücü yetmez. Burada, en kötü şeylerin asla yaşanmaması için acımasız cezalar var." Duraksadı. "Ama yine de bu bir oyun. Ve bu kampüsteki her erkek nasıl oynanacağını biliyor."

Bunu anlamak, kavramak için bir dakika düşündü. Hissettikleriyle varsayıdıklarını birbirinden ayırmaya çalıştı.

Vücudu tehdide karşı kendini hazırlamıştı.

Ama daha yakından incelendiğinde, belki de bu durumun düzeltilmesi gerekiyordu. Şimdi, onların sözlerini, beden dillerini didik didik etti.

Aslında onu tehdit etmemişlerdi. Kesinlikle onu değerlendirmişlerdi. Sanki bir teklifmiş gibi.

Belki de potansiyel bir kurban gibi değil. Belki sadece... potansiyel.

"Sizi dinlediler."

Dudaklarında hafif bir alaycı gülümseme belirdi. "Elbette yaptılar."

"Neden?"

"Çünkü onlar gibi adamlar benim gibi adamlara meydan okuyamazlar."

Bea yavaşladı. "Peki bu benim için ne anlama geliyor?"

Kaşını kaldırdı. "Bu gece mi? Hiçbir şey. Yarın mı? Herkes senin nerede durduğunu bilecek."

Omurgasının dibinde sıcak bir kıvrım belirdi.

Söylediği şey tam olarak yerine oturdu.

Testin amacı, kadının zaten bir ilişkisi olup olmadığını, yerine geçebilecek birinin olup olmadığını görmektir.

Artık cevaplarını almışlardı.

Ama bu tam olarak doğru değildi. Onunla Gage arasında her neyse, eğer bir şey varsa, bu henüz şekillenme aşamasındaydı. Hala ondan uzaklaşma hakkı vardı.

O, bu tercihin dolaylı olarak çalınmasını istemiyordu. Ve kesinlikle Gage'in mecburiyetten dolayı içine düştüğü bir şey olmak istemiyordu. Onunla birlikteyken asla.

"İnsanların varsayımlarda bulunmasından hoşlanmıyorum," dedi sakın bir vakarla.

Gage döndü, bakışları onunkiyle kesişti. "Yanıldıklarından emin misin?"

Boğazında hava tıkanıp, askıda kaldı. Bu, bir sınır çizme şansydı.

Yapmadı. Yapmak isteyip istemediğinden emin değildi.

Bakışları kilitlendi. İnsanın kan bağına inanmasını sağlayacak türden bir yüzü vardı. Her köşesi jilet gibi simetrikti. Çene, elmacık kemikleri, kaşlar. Ama onu asıl etkileyen boynundaki kaslar, bir kez yutkunduğunda oluşan gergin kasılmaydı. Kitaplarında böyle erkekler hakkında okumuştı. Ama gerçek birini hiç tanımamıştı, hele ki ona böyle bakan birini hiç tanımamıştı. Damarlarında sıcaklık hızla yayılırken, paltosu yüz derece fazla sıcak geliyordu.

Gage, yüzünde beliren düşünceleri görmüş olmalı ki, duruşu hafifçe gevşedi.

Tekrar hareket etmeye başladılar ve Mayfield Hall'un merdivenlerine ulaşana kadar sessizce yürüdüler.

Çantasını omzundan kaydırıp nazikçe ellerine bıraktı. Bea'nın parmakları çantayı kavradı.

Gözlerini kısarak ona baktı. "İnsanlar adına karar vermeyi çok seviyorsun, değil mi?"

Burun delikleri hafifçe genişledi, neredeyse eğlenmiş bir şekilde nefes verdi. "Benim bölgeme girdin Bea. Nasıl kazanacağımı bildiğime şaşırma."

Bea gece geç saatlere kadar ayakta kalmayı planlamamıştı. Ancak adamlarla yaşadığı karşılaşma ve Gage ile yaptığı yürüyüşten sonra, düşünceleri o kadar birbirine karışmıştı ki, bir türlü toparlanamıyordu.

Dolayısıyla Georgina'nın mesajı geldiğinde, yukarıda yalnız kalmaktansa davete uymak daha kolaydı.

Mayfield Hall'un çatısı, serin geceye karşı sıcak peri ışıklarıyla parıldıyordu. Sandalyelerin üzerine ustaca bir şekilde uyumsuz birkaç battaniye serilmişti. Kızlar çoktan ellerinde içecekleriyle battaniyelerin içine kıvrılmışlardı. Korkuluğun ötesinde, St. Ives pırıl pırıl parlıyordu; tertemiz, düzenli, rahatsız edici derecede mükemmel.

Bea, dizlerini göğsüne çekerek Naomi'nin yanına çöktü ve bir fincan papatya çayını aldı.

"Bu gece hepimiz birden pes mi ettik?"

"Evet," diye onayladı Isabel.

"Kesinlikle," diye ekledi Naomi, başını kaldırmadan ona bir paket cips uzatarak. "Tuz ve sirkeli mi?"

"Mükemmel."

Şezlonga uzanmış olan Georgina, şöyle bir baktı. "Buna ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

Bea tek omuz silkerek, "Uzun bir gündü," dedi.

Kızlar ara sıra konuşuyorlardı: dedikodu, yakınmalar, bir sonraki gala için yarım yamalak planlar... Ama Bea bunların neredeyse hiçbirini duymuyordu. Aklı hâlâ Gage'deydi, erkeklerdeydi, yarının belirsizliğindeydi.

Haftalardır kafasını kurcalayan, sessizce büyüyen bir soru vardı. Kadın bakış açısına ihtiyacı vardı.

"Size bir şey sorabilir miyim?"

Georgina bardağını tembelce eğdi. İzin verildi.

"Hiç korktuğunuz oluyor mu?"

Naomi ona bakmak için döndü. "Ne demek istiyorsun?"

"Az önce ufak bir tartışma yaşadım. Eve dönerken birkaç adamla karşılaştım. Önemli bir şey değildi. Ama... burada çok fazla erkek var. Bu kampüste. Bu ülkede."

Naomi'nin bakışları keskinleşti. "Korkuyor musun? Elbette, bazen. Ama güvensiz hissetmiyorum. Burada değil."

Isabel onaylarcasına hafif bir ses çıkardı.

Bea çayına baktı. "Memleketimde, öylece varsayımlarda bulunamazsın. İster yabancı olsun ister tanıdığın biri, fark etmez. İçinin küçük bir parçası her zaman buna karşı tetikte olur." Duraksadı. "Tanıdığım bazı kızların anlatacak hikayeleri var."

Bu durum grubu susturdu.

Naomi'nin kaşları düşünceli bir şekilde çatıldı. "Evet... Sanırım dışarıdaki hayatı unutuyoruz. Biz sistemin içinde büyüdük. Sen büyümedin." Daha rahat bir pozisyon bulmak için yerinde kıpırdandı. "Buradaki erkekler yoğun. Baskınlar. Ama umursamazlar."

"Bahsettiğin o çizgi mi?" dedi Georgina. "O çizgiyi geçmiyorlar." Gözleri sabit bir şekilde ona baktı. "Korunuyoruz. Yani... aşırı derecede korunuyoruz."

Bea bunu hissetmişti. Bu geceden önce bile.

Korkularının yokluğu.

Güçlü erkeklerle karşı bir çekicilik vardı, kadınların onların gücüne duyduğu doğal bir arzu. Ancak memlekette bu durum, sessiz bir tetikte olma hali, akıllı davranma ve tetikte kalma refleksiyle birleşmişti. Her ihtimale karşı.

Bu kadınlarda o refleks yoktu.

Bu, onların kültürünün dışında tasarlanmıştı, çünkü kültür erkeklerini kontrol ediyordu. Sadece kanunla değil, beklentilerle de. UR'de erkek olmak, disiplinli olmak demekti.

Ve nedense, erkeklerin kadınlardan çok daha fazla olduğu bir yerde, kadınlar kendilerini daha güvende hissettiler.

"Bu yüzden mi burada kalıyorsunuz? Yani UR'da. Londra'ya, Paris'e ya da başka herhangi bir yere gitmek yerine."

Isabel homurdandı. "Yani halk görüşmelerinin olmadığı bir yer mi demek istiyorsun?"

"Evet."

Gülmelerini bekliyordu. Ama kimse gülmedi.

Tam bir dakika boyunca kimse cevap vermedi. Hafif rüzgar battaniyelerin kenarlarını çekiştiriyordu.

Ardından Isabel konuştu: "Burası evim."

Naomi başını salladı. "Bunu sevmeyi öğrenerek büyüdük. Çocukluğumuzdan beri bu bir miras, bir görev, bir istikrar."

Georgina bacaklarını uzattı ve kupasındaki çayı çevirdi. "Ve etrafına bak Bea. Kötü bir anlaşma değil. UR, dünyanın en zengin, en güvenli ve en güçlü ülkesi. İnsanlar burada sahip olduklarımıza sahip olmak için canlarını bile verirdi."

Bea'nın bakışları tekrar ufuk çizgisine kaydı. St. Ives ışıldıyordu, güzel, dokunulmaz.

Georgie sözlerine şöyle devam etti: "Sanırım bizim için durum farklı. Ama bu ekonominin birinci kanunu, değil mi? Nadir olanın değeri vardır. Ve değer korunur."

Bea'nın parmakları kupasını daha sıkı kavradı. "Ve sahiplendi," diye fısıldadı.

Georgina, hiç rahatsız olmadan başını çevirdi. "Bir bakıma." Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Ama eğleniyoruz, seçeneklerimizi açık tutuyoruz. Tıpkı dünyanın her yerindeki kadınlar gibi."

"Herkes bir oyun oynuyor. Sadece kurallar burada farklı," dedi Naomi.

"Ama sonunun nasıl biteceğini her zaman biliyorsunuz," diye belirtti Bea.

"Bu illa kötü bir şey değil. Riskleri netleştiriyor," diye belirtti Isabel. "Ve eğer sen erkeği seçersen ve erkek de seni seçerse, bunda ne yanlış var?"

Naomi iç çekti ve battaniyesini daha yukarı çekti. "Aileyi, çocukları, hayatı istiyorum. Ve bunu burada istiyorum. Başka bir yerde özgür olmayı tercih edeceğini söylemek kolay, ama..." Papatya çayından uzun bir yudum aldı. "...başka yerler UR gibi işlemiyor."

Bea saçlarının uçlarıyla oynadı. "Eğer bir şeyden uzaklaşamazsan, o özgürlük müdür?"

Georgina bilgece, "Aslında kimse özgür değil Bea," dedi. "Sadece en çok beğendiğin kafesi seç."

Şiirselliğiyle tartışmak imkansızdı. Doğruluğuyla da alay konusu edilemezdi.

Naomi başını ona doğru eğdi. "Natalie Wu'yu hiç duydun mu?"

Bea başını salladı. "Natalie Wu kim?"

"Birkaç yıl önce mezun oldu. Diplomasını alır almaz kaçtı. İki yıl boyunca Asya'da parti yaptı. Muhteşem, zengin, çılgın. Herkes onun asla geri dönmeyeceğini düşünüyordu."

Isabel sıırttı. "Evet, işte bakın. UR nakliye hanedanının varisiyle nişanlanan kimmiş biliyor musunuz? Her şeyden önce, hafta sonu Hollanda'da tanışmış. Paris'te aşık olmuş. Şimdi de tam yedi karatlık elmas takıyor ve yaz düğünü planlıyor."

"Vay canına. Geri tepme etkisi."

"Aynen öyle," diye onayladı Georgie. "Gitmekte özgürüz. Ama UR bizi geri çekiyor. Her zaman öyle olur. Erkekler. Koruma. Gelecek. Hepsi burada. Yerçekimine neden karşı koyalım ki?"

Olayı kavramaya başlıyordu.

UR'de kadınlar sadece sisteme uyum sağlamakla kalmadılar; sistemin varoluş nedeniydiler.

Kaldığınızda her şeye sahip oldunuz: zenginlik, güvenlik, prestij. Karşılığında ise onların oldunuz: onun karısı, onların vatandaşı, bu ülkenin geleceği.

Naomi omzuna hafifçe vurdu. "Şimdilik derin düşünmeyi bırak. Biraz cips ye."

Bea gözlerini kırptırdı, sanki yeni su yüzüne çıkmış gibiydi. Varoluşsal kriz: durakladı. Cipsler: kabul edildi.

Elini çantanın içine soktu. "Evet. Tamam."

Ve gecenin geri kalanında, her şeyin öylece kalmasına izin verdiler. Bir grup kız, bir çatı katı ve Cumhuriyet'in onlardan daha fazlasını istemesinden önceki son sadelik dönemi.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Bea bir bildirimle uyandı.

Telefonu tahtaya çarptığında bir kez titredi. Gerindi, sonra yana döndü ve telefonuna uzandı.

Ekranın loş ışığı çarşafın üzerinde belirliyordu.

Sabah 6:15

GAGE KING: İş için ayrılıyorum. Bir hafta boyunca ulaşamayacağım. Sorun çözüldü. Gerekirse Georgina size yardımcı olur.

Sonraki mesaj görünmeden önce kısa bir sessizlik oldu.

GAGE KING: Bununla uğraşmak zorunda değilsiniz. Henüz değil.

GAGE KING: Döndüğümde görüşürüz.

Bu tür mesajlar aldıktan sonra tekrar uyumak mümkün değildi.

Yavaşça doğruldu, zihni tamamen yerine oturmuştu. Gage ileriye görmüş, sonuçlarla tek başına yüzleşmek zorunda kalmamasını sağlamıştı.

Burnundan derin bir nefes aldı ve dudaklarından yavaşça nefesini verdi. Bir kez daha. Bu, zorlu bir gün olacaktı.

Elini saçlarının arasından geçirerek düğümleri çözdükten sonra battaniyeyi üzerinden atıp yataktan kalktı.

Kahvaltı. Her zaman.

Kahvaltının güvenebileceği tek öğün olduğunu çok uzun zaman önce öğrenmişti. Öğle ve akşam yemekleri güne bağlıydı; dersler, çalışma

seansları, Claire ile gece geç saatlerde yapılan telefon görüşmeleri... Kahvaltısı ise sadece zamanında uyanmasına bağlıydı.

Bunun yanı sıra, eğer yemek vermezse annesinin okyanusu geçip bizzat onu doyuracağına da neredeyse emindi.

Otomatik pilot modundaymış gibi buzdolabına uzandı. Kendine bir fincan kahve doldurdu, çok az yulaf sütü ekledi ve elinde telefonla tezgahın başına oturdu.

Klavyeyle bir yanıt yazdı.

BEA CRUZ: Anladım.

Tereddüt etti. Sonra ekledi,

BEA CRUZ: Kendinize iyi bakın.

Kahvesinden bir yudum almıştı ki Georgina'nın kapısı ardına kadar açıldı.

Derin bir nefes aldı. "Bu da ne?"

Bea içini çekti, kendini hazırladı. Başını kaldırmadı, sadece kaşığına uzandı ve bir lokma yoğurt ve granola aldı. "Erken kalkmışsın."

Georgie mutfakta ipek bir sabahlık içinde, saçları açık, gözleri keskin bir şekilde duruyordu. "Ne yaptın?" diye sordu.

Bea yutkundu. "Kahvaltı ettin mi?"

"Şirinlik yapma. Mesajlarım var, Bea." Georgina telefonunu çıkarıp, vurgu yapmak için salladı. "Kuzenim neden bu hafta sosyal medyada görünmen için saklanman gerekebileceğinden endişeleniyor?"

Bea gözlerini kısa bir süre kapattı. Elbette Georgina'nın mesajları vardı. "Bu değil—"

Tırnakları özenle yapılmış parmağını kaldırdı. "Durun. Henüz açıklama yapmayın." Bir an Bea'yı inceledi, sanki durum hakkındaki tüm anlayışını yeniden gözden geçiriyormuş gibi. Sonra aniden arkasını döndü ve yürümeye başladı.

Bea kaşlarını çattı. "Neredesin—"

"Dolabınız."

Gözlerini kırptırdı. "Ne? Neden?"

Georgina arkasına bile dönmedi. "Çünkü," diye seslendi omzunun üzerinden, Bea'nın odasına doğru çoktan kaybolmuşken, "eğer insanlar bugün sana bakacaklarsa, tam olarak ne görmek istediklerini görmelerini sağlayacaksın."

Bea içini çekti ve kaşığına yere bıraktı. Bunun için henüz çok erkendi. Kahvesinden bir yudum daha aldı ve isteksizce Georgina'nın peşinden gitti.

Bea, altın yaldızlı kemerli girişten içeri adım attığında, mekan açıldıkça göğsünde tanıdık bir hayranlık duygusu yeniden yeşerdi.

Bu odayı çok sevdi.

St. Ives'te cam ve mermerden yapılmış modern yapıların yanı sıra kumtaşı ve granitten yapılmış ihtişamlı binalar da vardı, ancak bu tiyatrodaki farklı bir şey vardı. Zamanın ötesinde bir bilginlik havası taşıyordu; endüstrileri şekillendiren tartışmaları ve devrimlere yol açan konferansları fısıldayan bir hava. Kurşunlu pencereler, öğleden önceki güneş ışığını kırık desenler halinde yakalayarak, tarih kokan cilalı deri koltuklara ışık saçıyordu.

Lillian tam da beklediği yerde oturuyordu. Orta sıra, sol taraf. Hem sohbet edebilecek kadar yakın, hem de gözlemleyebilecek kadar uzakta. Bea yanına oturdu ve tabletini bıraktı.

Ve sonra bunu fark etti.

Duraklama.

Göze çarpan bir şey yoktu, sadece yeterliydi. Bakışların önce ona doğru kayması, sonra sanki hiç bakmamış gibi yana kaçırması, konuşmaların yeniden başlamasından önceki o kısacık duraksama.

Yüz ifadesini nötr tuttu.

Gage halletmişti.

Ancak St. Ives'in spekülasyon yapmak için izne ihtiyacı yoktu. Merak, kendi başına bir tür para birimiydi ve öğrenci topluluğu bunu özgürce harcıyordu.

Lillian ona döndü. Bea, neredeyse sorulacak bir soru olduğunu hissetti. Ona hem davet hem de meydan okuma içeren bir bakış attı.

Lillian bir an daha gözlerini ondan ayırmadı. Sonra dikkatlice, "Paylaşmak istediğin bir şey var mı?" diye sordu.

Bea'nın kalbi göğsünde gümbür gümbür atıyordu ama o sadece gülümsedi ve tabletini açtı. "Henüz değil." Bacaklarını çaprazladı ve arkaya

yaslandı.

Ders başladı.

Ekrana yansıtılan: Birleşmeler ve Hanedanlık Serveti – Milyarder İmparatorluklarının Yeniden Yapılanması.

Profesör Whitmore'un sesi salonun her yerine yayıldı.

"İş dünyası dayanıklılıkla ilgilidir," dedi. "Ne zaman genişleyeceğinizi, ne zaman geri çekileceğinizi ve belki de en önemlisi, ne zaman absorbe edeceğinizi bilmekle ilgilidir."

Kürsüye hafifçe vurdu.

"Önümüzdeki birkaç derste üç vaka incelemesi yapacağız. Bunlardan ilki, Doğu Asya'da düzenleyici müdahaleden önce tüm büyük altyapıyı kontrol eden son hanedan olan Lin Konsorsiyumu'nun nesiller boyu süren genişlemesi."

"Sutherland Madencilik Ailesi. Bir zamanlar Birleşik Krallık'taki en büyük özel metal imparatorluğu. İçten içe çökmeden önce."

"Ama gelin daha yakından bir örnekle başlayalım: Griffin Ventures."

Odada bir dikkat dalgası yayıldı. Bedenler dikleşti, telefonlar indirildi ve yan konuşmalar kesildi.

Gözler içgüdüsel olarak etrafı taradı. Rafael bu sınıfta bile değildi, bu grupta bile değildi. Onu burada görmeyi beklemiyorlardı zaten.

Griffin Ventures kuralları yeniden yazmıştı. Mütevazı bir inşaat şirketi olarak başlayan bu girişim, artık dünyanın en karlı özel ve ticari projelerinden bazılarını tasarlayan, inşa eden ve elinde bulunduran küresel bir güç haline gelmişti. Projeleri, bütçelerle değil, gizlilik ve getirilerle değer ölçen müşteriler tarafından sipariş ediliyordu.

Yükselişleri çok hızlı olmuştu. Rafael'in babası, köklü hanedanların gitmeyeceği yerlere, gelişmekte olan dünyaya gitmişti. Güneydoğu Asya. Afrika. Doğu Avrupa. Dönüşüme hazır pazarlar; hız, sermaye ve hassasiyet, rakipler fırsatı görmeden önce en iyi arazileri ele geçirebiliyordu. Bu dayanak noktalarından yola çıkarak, dokunulmaya değer her yüksek getirili pazara hızla yayıldılar.

Tek bir nesilde, şantiyedeki azimli çalışmayı küresel güç dengelerinin belirlendiği masalarda yer almaya dönüştürerek milyar dolarlık bir imparatorluk kurmuştu. Ve şimdi, henüz mezun olmamış oğlu da kendi izini bırakıyordu: Sadece en güçlü geliştiricilerin ayakta kalabildiği bir oyunda cesur, acımasız ve özür dilemeden agresif bir tavır sergiliyordu.

Griffin Ventures sadece ekonomik dalgalardan faydalanmadı. Onları yarattı, çelik ve camla sabitledi ve dünyadan kira aldı.

Dikkatini veren sadece Bea değildi.

Son birkaç haftayı defterlerine karalamalar yaparak geçiren en kayıtsız öğrenciler bile derinden etkilenmişti. Rafael Griffin, ders kitaplarının sayfalarındaki uzak bir milyarder değildi. Onların akranıydı. Ve rakipleriydi.

Kalemi hızla hareket ediyor, her kelimeyi adeta içine çekiyordu. Büyülenmişti.

Hatta belki de ona hayranlık duyuyordu.

Kafe, tonozlu tavanlar ve klasik mimarının modern lüksle buluştuğu görkemli bir avluda yer alıyordu. Konforlu oturma yerleri, parıltıyan mermer zeminler ve beyaz orkidelerin zarif kokusu, burayı bir öğrenci yemekhanesinden çok özel bir üye kulübüne benzetiyordu.

Bea daha önce hiç burada bulunmamıştı. Sadece Georgina'dan zaman ve yer bilgisi içeren bir mesaj gelmişti.

Deri koltukların serinliği çıplak kollarına değdiğinde, bir kabine oturdu.

Garson yemeğini masaya bırakmıştı ki Georgina geldi, karşısındaki sandalyeye oturdu ve çantasını banka fırlattı. "Lillian nerede?" diye sordu Georgina.

"Dairesinde bir şeyini unutmuş, bu yüzden onu almaya gitti."

Georgina başını salladı ve sanki mekanın sahibiymiş gibi gerindi. Bir garsonu çağırdı ve siparişini verdi.

Bea elindeki gazlı suyu kaldırıp bekledi. Bu sadece bir öğle yemeği değildi. Bugün değil.

Georgina, masadaki porselen tabaktan bir küp şeker alıp parmaklarının arasında çevirirken, "İyi ki bugün mükemmel görünüyorsun," diye düşündü. "Bütün sabah dönüp durdu."

Bea'nın kaşığı salatasının üzerinde duruyordu. "Ne var?"

"Gage. Ve bir kız."

Çatal bıçak takımını daha sıkı kavradı.

Doğrulanamadı. Doğrulanamaz.

Gage, söylediği her şeyi aynen yapmıştı. Adamları kilit altına almıştı. Ama her türlü açık uç kalma ihtimali vardı. Bunu da önceden tahmin etmişti, bu yüzden Georgina hazırda bekliyordu.

Georgina, tırnaklarını masaya hafifçe vurarak, "Birileri bir şey gördü," dedi. "Sizin bu konuda bir bilginiz var mı acaba?"

Bu bir hikaye değil. Olasılık bile çok düşük.

Belirsizlik, yayılmasına neden olan şeydi.

"Dün gece size birkaç adamla yaşadığım küçük bir olaydan bahsetmiştim, hatırlıyor musunuz? Gage'in araya girdiğini söylemeyi unutmuşum," diye itiraf etti Bea. "Bundan sonra oldukça çabuk geri çekildiler."

Georgina'nın kaşları kalktı. "Onları o yaptı."

"Aşağı yukarı öyle."

"Ve onların senin onun sevgilisi olduğunu düşünmelerine izin verdi, değil mi?"

Georgina'nın içeceği geldi ve Bea'nin cevap vermesinden kurtardı.

Ama buna gerek yoktu. Zaten yüzünden okunuyordu. Ve Georgina, herkesten daha iyi bir şekilde, nüansları kalın harflerle yazılmış gibi okuyabiliyordu.

"Elbette yaptı." Georgina başını salladı. Arkasına yaslandı ve Bea'yi korkutucu derecede kralvari bir şekilde süzdü. Bea, bu inceleme altında kıpırdanmamaya çalıştı. "Ve şimdi kampüsteki en doğrulanmamış dedikodu parçası sensin."

Topuk sesleri, kesintinin gerçekleşmeden önce habercisi oldu. İki kız standı yaklaştı. Hepsinin yüzünde pürüzsüz gülümsemeler ve kusursuzca yapılmış makyaj vardı; ilgi, kayıtsız bir selamlaşmanın altında gizlenmişti.

"Georgina, tam da seni düşünüyordum," dedi içlerinden biri biraz fazla coşkulu bir şekilde, alev alev yanan bir saç tutamını kulağının arkasına sıkıştırarak. "Cuma akşamı Southgate'teki etkinliğe hâlâ geliyor musun?"

Diğer kız Bea'ye kibar ve yapmacık bir gülümseme sundu; dikkat etmezseniz gerçek gibi görünebilirdi. Bea burada yeterince uzun süredir bulunuyordu ve daha iyisini biliyordu.

Bu, Southgate ile ilgili değildi. Bu, yakınlıkla ilgiliydi. Sanki oraya aitmiş gibi, Gage King'in kuzeni Georgina Ashcroft'un karşısında oturan kızla ilgiliydi.

Ağlarla balık avlıyorlardı. Ne çıkacağını, eğer bir şey çıkacaksa, göreceklerdi.

Bea, sakin ve mesafeli bir gülümsemeyle karşılık verdi ama hiçbir şey söylemedi. Georgina'nın yönlendirmesine izin verdi.

Georgina da aynı derecede kararsızdı. "Ah, bilmiyorum." Kan portakallı fesleğen toniğini tembel bir zarafetle karıştırdı. "Çok meşguldüm."

"Meşgul müsün?" Kızın bakışları kısa bir an Bea'ye kaydıktan sonra tekrar bana döndü. "Neyle?"

Georgina, içeceğindeki fesleğen yaprağına, odadaki en ilginç şeymiş gibi dokundu. Sessizlik uzadı. Uzun. Kasıtlı. İnsanların sorularını yeniden düşünmelerini sağlayan türden bir boşluk.

Sonunda, nazıkçe, "Bugün çok meraklısın, değil mi?" dedi.

Kız hafifçe güldü, ardından garip bir şekilde geri çekildi. "Sadece sohbet ediyorduk."

Oyun bitti. Georgina sesini yükseltmesine bile gerek kalmamıştı. Bu, grup sohbetinden dışarı atılmaya eşdeğer bir sözlü uyarıydı.

Kızlar çabucak kendilerine geldiler. Yakında görüşeceklerini söylediler ve merakları dinmemiş bir şekilde aceleyle yollarına devam ettiler.

"Bu konuda iyisin," diye mırıldandı Bea.

"Pratik yap." Georgina, sanki performansın bir parçasıymış gibi içkisinden bir nefes çekti. "Bunu da iyi yapacaksın."

Öyle umuyordu. Bu dünyada hayatta kalacaksa, bir keskin nişancının reflekslerine ve bir sosyetik kızın gülümsemesine sahip olması gerekiyordu.

Georgina yüzüklerini düzeltti. "Kimse sana doğrudan sormayacak. Henüz değil."

Bea çenesini yukarı kaldırdı ve kararlılıkla çatal bıçağını aldı. "Bırak yapsınlar."

Georgie'nin başı net bir şekilde sallandı. "İşte bu ruh hali."

Bea, Lillian'ın geldiğini görünce onu yanına çağırdı.

Georgina, sanki sadece Bea'nın duyması gereken bir oyunun son repliğini söylüyormuş gibi hafifçe öne eğildi. "Ama akıllıca davranmış. Seni benimle bırakması. Yani o gittiğinde bile... hâlâ odadaymış gibi hissettiriyor." Ses tonundaki hayranlığı gizlemeye çalışmadı. "Erkek olsaydım ben de aynısını yapardım."

Bea, öğleden sonra güneşinin altında gözlerini kırpıştırarak butik bakkaldan dışarı çıktı. Northgate sokaklarının bu kadar derinliklerine ilk kez giriyordu. Mağaza, Avrupa'dan ithal edilen ürünlerde uzmanlaşmıştı; el yapımı cam şişelerde reçeller; sanki emniyet kemeri takılı uçaktan getirilmiş gibi fiyatlandırılmış Belçika trüfleri.

Elleri, bir kavanoz Fransız fıstık ezmesini tutuyordu. Saçma, pahalı ve görünüşe göre abartıldığı kadar iyiydi. Üç ayrı derste arkadaşlarının bu ezmeyi övdüğünü duymuştu. Merakı ağır basmıştı. Ayrıca, fıstığa karşı özel bir ilgisi vardı.

Üç adım attıktan hemen sonra, tanıdık bir ses serin akşam havasını yarıp geçti.

"Seni trendlerin peşinden koşan biri olarak görmemiştim."

Kalp atışları düzensizleşti.

Döndü, kim olduğunu zaten biliyordu.

Gage birkaç adım ötede durmuş, hesaplı ve sessiz bir niyet karışımıyla onu izliyordu. Bu bakışlar, geçmişi ve ulaşılması güç bir şeyi çağırıyordu.

Üzerinde yine üç parçalı bir takım elbise vardı; bu sefer koyu, sıcak kahverengiydi ve o kadar keskin kesimliydi ki muhtemelen yara açabilirdi. Her yönüyle bir imparatorluğun varisi gibi görünüyordu.

Birdenbire birçok şeyin farkına vardı. Kendi görünümünün ne kadar rahat olduğunu: siyah kot pantolon, pas rengi tişört. Onu ne zamandır görmediğini. Son mesajından bu yana yedi gün geçmişti. Ve birlikte yaptıkları son yürüyüşün şimdi ne kadar uzak geldiğini. Sanki sesindeki sarsılmaz sakinliği, her şeyin kendi varsayımlarına nasıl izin verdiğini hayal etmişti.

Bea doğruldu, kavanozu biraz fazla sıkı tutuyordu. "Bazı trendler diğerlerinden daha lezzetli geliyor."

Adamın bakışlarının tüm ağırlığını hissetti; ölçülü ama şüphesiz ki son derece dikkatli bakışları, üstündeki yumuşak pamuklu bluzdan, kot pantolonunun kıvrımlarına, sonra da yüzüne kadar iniyordu. Sanki geri döndüğünde onu nasıl bulduğunu katalogluyordu.

Boynunun arkasından yukarı doğru bir sıcaklık hissetti.

"Buraya kadar bunun için mi geldiniz?"

Bea, birden utanarak omuz silkti. "İnsanların alışveriş listeleriyle normalde ilgilenir misin?"

“Normalde değil.” Sonra, ses tonunda anlaşılmaz bir şeyle, “Sadece benim yaşadığım semte geldiklerinde” diye ekledi.

Bea kaşlarını çatı, tam soracakken onun kaşının kalktığını fark etti. Bilinçli bir işaret. Sessiz bir dürtü.

Ve sonra, gecikmeli de olsa, başını kaldırdı.

Yukarı.

Yukarı.

Ve işte oradaydı.

Şık, görkemli, eşsiz. Karşı caddede, cephesi solmakta olan ışııkta parıldayan cam cepheli bir gökdelen. En tepesinde, kalın, arkadan aydınlatmalı harflerle yazılmış bir isim vardı ve bu isim onun damarlarında bir dalgalanma yarattı.

Kral Küresel Sermaye.

Utanç duygusu teninin altında yakıcı ve keskin bir şekilde yükseldi.

Onun buraya bilerek geldiğini, onu görmek için geldiğini, onu bulmak için geldiğini düşünebileceğini sandı.

O düşüncesini bile tamamlamak istemedi.

"Ofisinizin burada olduğunu bilmiyordum." Kelimeler ağzından çok hızlı bir şekilde döküldü.

Gage ona baktı. Sonra, neredeyse dalgın bir şekilde, sanki boğulmadan önce ona bir ip atıyormuş gibi, "Bu sabah iniş yaptım," dedi.

Sözler, onun paniğini tam olarak kabul etmeden, o anı sakinleştirecek kadar gerçekçiydi.

"Sorun yok mu?" diye sordu, onu dikkatle izleyerek.

Onun ne demek istediğini anladı.

Fısıltılar devam etmişti ama büyümemişlerdi. Gerçekle kurgu arasında, Gage'in bıraktığı yerde, öylece kalmışlardı.

Başını hafifçe salladı.

Bir adım öne çıktı. Çok fazla değil. Sadece vücudunun onu hatırlaması için yeterliydi. Şeklini. Varlığının baskısını. Her sinir ucu canlandı, sanki bekliyorlarmış gibi.

"Geri döndüm," dedi, sanki bir sözünü yerine getiriyormuş gibi. "Vakti."

Bununla uğraşmak zorunda değilsin. Henüz değil.

Görünüşe göre henüz tükenmemişti.

Kadın bakışlarını kaçırana kadar gözlerini ondan ayırmadı, sonra saatine baktı. "Bir toplantım var. Hemen dönebilir misin?"

"Uber çağıracağım."

Başını salladı.

Hâlâ o saçma kavanozu sıkıca tutan Bea yürümeye başladı.

“Bea.”

Düşünmeye fırsat bulamadan ayakları durdu. Yavaşça döndü.

Gage onu izliyordu, gözleri keskin, solgun ışıktaki inanılmaz derecede maviydi. "Yarın saat altıda hazır ol. Paltonun altına bir elbise giy. Seni almaya geleceğim."

ONDOKUZUNCU Bölüm

GAGE

17:59

İlk tanıştıkları günden beri kapısını çalmamıştı. O an beklenmedik bir şekilde dönüm noktası olmuştu, ona bakış şeklini bile anında hatırlayabiliyordu. Geniş, masum gözler, etkilerinin farkında değildi. Ondan ne bekleyeceğini bilemiyordu.

Artık onun hakkında ne düşünmesi gerektiğini tam olarak biliyordu.

Elini kaldırdı ve kapıyı çaldı.

Kapı açıldı.

Apartmanın pencerelerinden gelen ışıkla aydınlanan kadın, ayakta duruyordu. Genellikle dümdüz olan saçları, onun için yumuşak, parlak dalgalar halinde şekillendirilmişti. Dokunulmayı isteyen türden bir yumuşaklık. Adam ellerini ceplerine soktu.

Elbise beyaz ve açık maviydi. Kadınsıydı. Başka birinin üzerinde mütevazı durabilirdi. Ama Bea'nın vücudu, kısıtlamayı bir çağrışıma dönüştürüyordu. Elbisenin ne kadar kolay çıkarılabileceğini düşünmesine izin vermedi.

"Buradasın," dedi, gülümsemesi neredeyse temkinliydi.

Eşiği geçti, aralarındaki mesafeyi kapattı. Kokusunu fark etti—vanilya, biraz da çiçeksi. Çekimi hissetti. Karşı koymamaya karar verdi.

"Buradayım."

Hafif bir ağırlık dengesi değişikliğiyle kıpırdandı. Gergin görünüyordu. "Ne tür bir elbise giyeceğime emin değildim. Nereye gideceğimizi

söylemedin."

Gage, kadının sorusunu bir izin olarak algılayıp, dikkatlice baktı. "Bu yeterli."

Basit bir özet. Şüpheyeye yer yok.

Arabasına doğru yürürlerken, avucu kadının belinin alt kısmına değdi. Dokunuşuyla omurgasının içgüdüsel olarak nasıl uzadığını fark etti.

Kadın sessizce arabaya bindi. Adam kapıyı kapattı, sonra sürücü koltuğuna geçti.

Muhtemelen St. Ives kasabasını bekliyordu. Ya da belki Northgate'i.

Yarı odaklanmış, yüzeysel bir şekilde konuştular; tıpkı bir sonraki adımı gerçekten düşünen insanların sohbet etme şekli gibi.

O, yola bakıyordu. Adam da gözünün ucuyla onu izliyordu.

On beş dakika sonra döndü. Önünde özel bir havaalanı pisti uzanıyordu; kapıları kapalı, ışıkları aydınlatılmış, içinde zaten bekleyen jet dışında bomboştu.

Bea göz kırptı. Ona döndü. "Şaşırmalı mıyım?"

Gage'in dudakları kıvrıldı. Hiçbir şey söylemeden serin havaya çıktı. Gözlerinin arabanın ön camından onu takip ettiğini hissetti. Yanına geçti ve kapısını açtı.

Kadın tereddüt edince, adam elini uzattı. Kararlı ve pişmanlık duymayan bir tavırla, "Güvende olacaksın." dedi.

Çenesi kasıldı. Sanki kendini toplamaya çalışıyordu.

Parmakları onun parmaklarına değdiği an, onunla birlikte gideceğini anladı.

Merak, yerini güvene bırakmıştı—tam da yeterli miktarda. Asfalta adım attı, topuğu beton zemine hafifçe takıldı. Adam içgüdüsel olarak kavrayışını sıkılaştırdı ve tökezlemeden önce onu dengeledi.

Kabin görevlisi Macy, lacivert üniformasıyla kusursuz bir şekilde merdivenlerin dibinde bekliyordu; gülümsemesi yapmacık ve profesyoneldi.

"Hoş geldiniz, Bay King. Bayan Cruz."

Gage başıyla onayladı ve Bea'yi basamaklardan yukarı, kabine doğru yönlendirdi. İçeride hava berraktı, hafif deri ve narenciye kokusu vardı. Gümüş bir kovada soğutulmuş bir şişe şampanya duruyordu, dibinde yoğunlaşma birikmişti.

Macy, sessizce ve becerikli bir şekilde çarşafı düzeltti ve ayarları kontrol ettikten sonra uzaklaştı.

Gage şişeye uzandı.

Bea dikkatlice oturdu ve uzattığı bardağı aldı. "Nereye gittiğimizi söyleyecek misin?"

"Bu bir şeyi değiştirir miydi?"

Kaşını kaldırdı. "Pasaporta ihtiyacım olursa olur."

"Sanırım bunu zamanla öğreneceksin."

Bea, istemsizce gülümseyerek başını salladı.

Macy geri döndü. "Kısa süre içinde havada olacağız Bay King, Bayan Cruz. Bir şeye ihtiyacınız olursa bana bildirin."

Kadın mutfağa doğru kaybolurken Bea sessizce teşekkür etti.

Uçak pistte ilerlerken, kabin hafif bir ivmeyle titreşirken, kadın koltukların kollarına sıkıca tutundu ve ardından sorunsuz bir şekilde gökyüzüne yükseldi.

Bilmemekten hoşlanmıyordu.

Ama o, olanlara izin veriyordu. Onu bilinmeyen bir yola götürmesine güveniyordu. Bu, söyleyebileceği her şeyden daha önemliydi.

Çünkü bundan sonra olanlar geri döndürülemezdi. Yönetim kurulunu sıfırlayan türden bir tırmanıştı.

Gage'in de küçük oynamaya hiç niyeti yoktu.

BİR BUÇUK SAAT SONRA

Uçak gün batımından hemen sonra iniş yaptı.

Asfalta adım attılar ve Bea paltosunu çıkardı; geride bıraktıkları keskin sonbahar soğğunun yerini nemli hava aldı. Gage tek kelime etmeden paltoyu ondan aldı ve şık siyah bir arabanın yanında bekleyen şoföre verdi.

Adanın kenarı boyunca kıvrılan dar bir yolda ilerlediler. Hava tuz ve ebegümece kokusuyla doluydu. Ağaçların arasındaki boşluklardan, Oteman Dağı'nın sivri silüeti yıldızlarla dolu gökyüzüne karşı beliriyordu.

Bea, adanın parça parça ortaya çıkışını izledi: yoğun orman, uzanan beyaz kumlar, sonra su. Hep su.

Yol, lagüne doğru uzanan küçük bir iskelede sona erdi. Kenarda tahta bir tekne bekliyordu, kürekçisi sessizce, çoktan ayağa kalkmıştı. Soru yoktu. Talimat yoktu.

Bea tekrar duraksadı.

Bu bir tekneydi, diye düşündü kendi kendine. Bir metafor değildi. Bir tuzak da değildi.

O zaten bu kadar yolu gelmişti.

Bea ilk önce girdi. Gage onu takip etti.

Tekne, lagün üzerinde neredeyse hiç ses çıkarmadan süzülüyordu. Uzakta, su üzerindeki villalar denizde yüzen fenerler gibi parlıyordu.

Uzak uçta yer alan özel bir bungalova ulaştılar. İskele doğrudan mum ışığıyla aydınlatılmış bir terasa açılıyordu. Bir masa. İki sandalye.

Bea yavaşça döndü. Göğsünde yavaş yavaş bir zonklama başladı ve dışarı doğru yayıldı.

Uçsuz bucaksız okyanus. Sonsuz gece. Ay ışığı, suyun üzerinde dökülen gümüş gibi parıltıyor. Ve bu anın, o gelmeden çok önce onu beklediğine dair sessiz bir his.

Daha önce hiç bu kadar bilinçli bir şekilde güzel bir şey görmemişti. Sanki bu anı tasarlayan kişi, onu nasıl etkisiz hale getireceğini tam olarak biliyordu.

Önündeki adam.

"Gage," diye fısıldadı. O hiçbir şey söylemedi, anın kendisini anlatmasına izin verdi. Kadın yavaşça ona döndü, inanmazlığını gizlemeye çalışmadı. "Bu..."

"Akşam yemeği," dedi kısaca.

Bakışlarını tekrar denize çevirdi. Sonra ona. "Bu delilik."

Gage öne doğru yaklaştı. Ayakkabılarının uçları onunkilere değecek kadar yaklaştı. Kadın elini göğüs kemiğine bastırdı, parmaklarını yana açtı, sanki bu hissi sabitleyebilirmiş gibi.

"Beni Bora Bora'ya akşam yemeği için mi uçurdun?" diye fısıldadı.

"Evet."

Gülüştü sessiz, inanmaz bir tondaydı. Onu anlamaya çalışarak tekrar başını salladı. Sonunda fısıldadı, "Ne yapıyorsun?"

"Bana tüm dikkatinizi verdiğinizden emin olmak."

Bea'nın göğsü, durgun ve ölçülü nefeslerle inip kalkıyordu. Bakışlarında cevaplar, bir ipucu, bir numara arıyordu. Ama bulduğu tek şey o sinir bozucu istikrardı. Bunun işe yarayacağını ummuyordu; zaten işe

yarayacağını biliyordu. Kendini kapana kısılmış hissetmeliydi. Bunun yerine... görüldüğünü hissetti.

Boğazını temizledi. "Peki, bunu sık sık yapıyor musunuz?"

"Ne yap?"

Etrafı işaret ederek, "Kızları tropikal adalara uçurun. Onları büyüleyin." dedi.

Gage onu izledi. "Bunu yapsam bir şey değişir miydi?"

Bea gözlerini kısarak, "Evet," dedi.

Dudaklarının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı. "O halde, benim öyle düşünmemem ikimiz için de iyi bir şey."

Gülümseyerek başını salladı ama adam onu masaya doğru götürürken direnmedi.

Onun karşısındaki koltuğa oturmadı. Yanına oturdu. Çok yakınına.

Bea'nın gözleri önündeki ayrıntıları inceledi. Altın varakla çevrili tabaklar, deniz kenarından toplanmış ağaç parçaları rengindeki dokuma altlıkların üzerinde duruyordu. Krem rengi keten peçeteler, ince palmiye lifleriyle sarılıp bağlanmıştı. Palmiye ağaçlarının arkasından bir yerlerden yumuşak bir ukulele sesi geliyordu.

Rüya görüyor olmalıydı. Güzel bir rüya. Uyanmak istemeyeceğiniz türden bir rüya. "Bu hiç de gizli değil."

Hiç tereddüt etmedi. "İnce taktikler sonuç getirmez."

Mum ışığında belirginleşen profilini inceledi. "Her zaman sonuç beklersin."

"Karşılığını almadan hiçbir şey yapmam, Bea."

Bu sözleri daha önce de duymuştu. Bilerek tekrarlıyordu. Bir hatırlatma niteliğindeydi bu; bir gün, yakında, parasını tahsil edecekti.

Araba, Mayfield Hall'un önünde sorunsuz bir şekilde durdu. Motorun sesi kesildi, ancak aralarındaki sessizlik devam etti.

Bea kolyesinin ucundaki pendantsifle oynadı. Böyle bir geceyi nasıl bitirdin? Yanındaki adam onu Fransız Polinezyası'na sanki şehrin sıradan bir yeriymiş gibi uçurmuşken, teşekkür etmek anlamsız geliyordu.

Gage bir elini direksiyona, diğeri uyluğuna koymuştu. Vücudu şimdi ona doğru dönüktü, onu izliyordu. Sessizlik ağır geliyordu, sanki söylemediği şeyi biliyormuş gibiydi.

Kendini konuşmaya zorladı. "Bu..." diye başladı, sonra sözü kesildi.

Başını yana eğdi. "İyi geceler mi?"

Hafifçe gülümsedi. "Evet."

Şimdi gitme zamanıydı. Kapıya doğru uzanma zamanıydı.

Yapmadı.

Sessizlik iyice bastırdı, bir karar vermesini bekliyordu. Ona bakacak kadar cesur değildi.

"Bea." Bir davet. Bir meydan okuma.

Kadın tedirginlikle arkasına döndü. Kalbi zaten hızla çarpıyordu.

Bekleyiş o kadar yoğundu ki, aralarındaki saniyeler o kadar uzuyordu ki, sanki dünya durmuş ve sadece onları izliyormuş gibiydi.

Bunun geleceğini biliyordu. Kendi adını bildiği kadar kesin bir şekilde biliyordu.

Çenesine dokundu, hafifçe çenesini yukarı kaldırdı. Nefesi kesildi. Yaklaştı, dolgun dudakları acı verici bir hassasiyetle onun dudaklarına değdi. Aceleci değildi. Talepkar değildi. Ama onu mahvetti. Teninin altında vahşi ve şaşırtıcı bir sıcaklık dalgası yükseldi, dengesini bozdu. Zihni yetişmeden önce bedeni öne doğru eğildi.

Nazik olması önemli değildi. Daha önce hiç hissetmediği kadar samimiydi.

Onu tekrar öptü, bu sefer biraz daha derinden. Çok dikkatliydi. Sanki onun da bu seçimi hissetmesini istiyordu. Sanki kendisi çoktan kararını vermiş ve ona da kendi kararını vermesi için alan tanıyordu.

Bunu çok fazla istedi. Çok çabuk. Çok kolay.

Parmakları gömleğini buldu. Kıvrık. Hafifçe bastırılmış.

Bunu hissetti. Durdu.

Dudakları bir saniye daha orada kaldı; bu, onun yokluğunu hissetmesini sağlamak için yeterliydi.

"İçeri girmeliyim," diye fısıldadı.

Yavaşça geri çekildi. Eli bir kez konsola yaslandı. "Tamam."

Ama gözlerini ondan ayırmadı. Ve onun teninde yaktığı ateş sönmedi.

Bea titrek bir nefes alarak kapı koluna uzandı. "İyi geceler, Gage."

"İyi geceler, Bea."

Kapıyı açtı, sonra durdu. Omzunun üzerinden baktı. Gülümsedi. "Ve teşekkürler. Şimdiye kadarki en iyi ilk randevu için."

Onun tepkisini beklemedi. Kendine tereddüt etme fırsatı vermedi.

Dışarı çıktı, arkasından sessizce kapıyı kapattı ve geriye bakmamaya kendini zorladı.

Yirmiinci Bölüm

Kozue'nin samimi mekanını soya sosu, ızgara balık ve aburi'nin sıcak kokusu dolduruyordu. Şehrin kalbinde gizlenmiş minimalist, modern bir suşi dükkanydı. Burada odak noktası işçilikti. Japon şefler açık bir tezgahın arkasında çalışıyor, jilet gibi keskin bıçaklarıyla parıldayan ton balığı ve somon dilimlerini profesyonel bir kolaylıkla kesiyorlardı.

Bea burayı çok sevdi.

Kadın, lüks deri taburede kıpırdandı, şefin bir parça çipurayı özenle pirinç yığınının üzerine yerleştirmesini, ardından pürmüzle kızartarak kenarlarını kabartıp yağın eritmesini hayranlıkla izledi. Bu, mutfakla ilgili bir ASMR deneyimiydi.

Karşısında, Georgina tezgâha yaslanmış oturuyordu. "Pekala, anlat bakalım."

"Neyi anlatayım?"

Georgina, sanki Bea gereksiz yere zorluk çıkarıyormuş gibi iç çekti. "Bütün hafta sersemlemiş haldeydin. Seni bu kadar etkileyen ne? Gage mi?"

Bea açıklamaya başladı ama kelimeler diyaframı ile ağzı arasında bir yerde takılı kaldı. Sonunda, "Akşam yemeği yedik," dedi.

Georgina taburesinde biraz daha dik oturdu. "Akşam yemeği mi? Nerede?"

"Bora Bora'da..."

Sessizlik.

"Affedersiniz?" Georgina hiçbir şeye boğuldu. Gerçekten boğuldu. Bardağı çalkalarken durdu, sake kenarına doğru dalgalandı. "Yani ilk

randevunuzda... sizi başka bir ülkeye mi götürdü?"

Bea, nedenini tam olarak bilmesine de, biraz utanarak başını salladı.

Georgie, neredeyse patlayacakmış gibi, fısıltıyla, "Aman Tanrım," dedi. "Yani, Gage'den bahsediyoruz, bu yüzden elbette böyle saçma bir şey yapabilir ama..." Sesi hayranlıktan hesapçılığa dönüştü. "Hiç yapmadı."

Bea'nın parmakları kucağında kıpırdandı. Bu kadar kusursuz bir şey gerçekten ilk seferde mi olmuştu? Çok mükemmel hissettirmişti. Daha önce yapmış olsaydınız daha kolay olacak türden bir şeydi.

"Emin misin, yapmadı mı? Belki de sana söylememiştir."

"Lütfen. Ben bilirim," dedi. "Annesinin kullandığı aile uçağını kullanmış olmalı. Annesi de anneme söylemiş olmalı."

Aman Tanrım.

Aileye ait uçağı kullanmıştı.

Annesi de bunu biliyordu.

"Aylık akşam yemeğimiz gelecek hafta." Georgina neredeyse sevinçten ellerini ovuşturuyordu. "Onunla konuşacak çok şeyim olacak."

Bea yüzünü kısa bir süre eliyle kapattı ve inledi. "Lütfen, yapma."

"Merak etme, bana hiçbir şey söylemeyecek. Tüm detayları senden alacağım, inan bana," dedi Georgina sırtırtken. "Ama ayıyı kışkırtmak eğlenceli olacak."

Bea ellerini uyluklarının altına soktu. "Erkekler burada böyle mi yapıyorlar? Açılış hamlesi, final gibi mi hissettiriyor?"

"Evet ve hayır," diye yanıtladı Georgina. "Birçok şeye bağlı. Mesela adama. Ve ne kadar ciddi olduğuna. Ve ne kadar ileri gitmeye istekli olduğuna."

"Çok zordu," diye itiraf etti Bea sessizce.

Georgina homurdandı. "Çok mu? Uluslararası bir ilk buluşmaydı. Bunu nasıl bilmedim?"

"Sen dışarıdayken beni o aldı," dedi Bea, bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırırken.

"Ve olay yaşanmadan önce bana mesaj atmayı aklına bile getirmedin mi?"

Bea'nın omuz silkmesi mahcup bir ifadeydi. "Nereye gittiğimizi bilmiyordum."

Aralarındaki hava, gizemle ağırlaşmıştı. "Peki? Seni öptü mü?"

Bea'nın boynuna doğru bir kızarıklık yayıldı.

O öpüş. Hâlâ hissedebiliyordu. İtiraf etmek istemediği kadar çok kez tekrar tekrar zihninde canlandırmıştı; onun, kendisi yaklaştığında nasıl da azıcık geri çekilip onu kendine yakın tuttuğunu, sonrasında ona nasıl baktığını, sanki teslim olmasının keyfini çıkaracakmış gibi bakışlarını incelemişti.

"Kesinlikle yaptı." Georgina'nın sesi onu birden gerçekliğe döndürdü.

Bea yüzünü buruşturdu. "Sessiz olabilir misin?"

O anda şef, neredeyse bir ritüele varan bir saygıyla iki tepsi nigiriyi tezgâhın üzerine kaydırды. Duman yukarı doğru kıvrıldı, hoş kokulu ve geçiciydi, koku yanık ve tuzun fısıldıyordu. Geri çekilmeden önce saygıyla başını salladı.

"Mmm," diye mırıldandı Georgina, dikkati dağılmıştı. "İşte şimdi doğru yoldayız."

Hep birlikte gözlerini kapatarak, tereyağlı, umami dolu lokmaları sessizce yediler. Bir süreliğine konuşma tamamen unutuldu.

Georgina sonunda yemek çubuklarını bıraktı ve memnuniyetle içini çekti. "Gage ile olan bu olay hiç de sıradan görünmüyor, değil mi?"

Bea'nın yemek çubukları havada asılı kaldı. "Belki de düşündüğün gibi değildir."

Georgie kaşını kaldırdı. "Peki sence ben tam olarak ne düşünüyorum?"

Onunla başa çıkabileceğini, ona yetebileceğini hissetti.

Bunun yerine, "Bir yere varacak," dedi.

Georgina düşünceli bir şekilde parmağını masaya vurdu. "Ve sence öyle değil mi?"

"Bilmiyorum." Bir an için yanağının içini ısırды. "Olabilir mi?"

Georgina'nın gözleri, Bea'nın sesindeki belirsizliği fark etmiş gibi keskinleşti. "Endişeleniyorsun çünkü o Gage King."

"Elbette öyleyim." Bea'nın dudaklarında bir kaş çatması belirdi. "Onun dünyasına nasıl uyum sağlayabilirim ki?"

"Bunun bir kullanım kılavuzunda yer alan bir şey olduğunu düşünmüyorum. Olay yaşanırken çözmeniz gerekiyor."

Bea, umutsuzca gülme dürtüsüne direndi. Parkuru ilk kez denemeden önce insanların kullandığı mantık buydu. Ve bu genellikle nasıl sonuçlanırdı? Ağzına kaldırım taşlarının dolması.

"Dediğin gibi, çok fazla. Çok şeyle geliyor. Anlıyorum." Georgina'nın sesi daha gizemli bir tona büründü. "Sanırım, doğrudan Kuzey Kutbu'na dalmadan önce durumu test etmek istiyorsan... bir alternatif var."

"Alternatif ne?"

"Her zaman Rafael var."

"Bay Köpekbalığı," dedi Bea kuru bir sesle.

Georgina çenesini eline yaslayarak kıkırdadı. "Ama gerçekten de ilginç bir şey."

"Ne?"

"Bugün seni soruyordu." Ağzına bir parça suşi attı.

Bea kendini hazırladı. "Umarım uygunsuz bir şey olmaz."

"Şey, Rafael'den bahsediyoruz, o halde... uygunsuzluğu tanımlayın."

Bea ona ifadesiz bir bakış attı.

Georgina, Rafael'in ses tonunu taklit etti; tembel ama anlam yüklü bir şekilde. "Doğruyu söyle Georgie. Onu eğlendiriyor mu?"

Bea'nın midesi kasıldı. "Bu çok..." Sözüünü kesti ve başını salladı. "Neden umurunda ki?"

Georgie başını yana eğdi, gözlerinde anlamlı bir parıltı vardı. "Asıl soru bu değil mi?"

Bea alnını ovuşturdu. "St. Ives broşüründe şöyle bir uyarı olmalıydı: 'Güç oyunlarında ustalaşmış erkeklerle başa çıkma konusunda deneyimi olmayan kadınlar için uygun değil.'"

"Bence bu, öğrenim ücretlerinde zaten ima ediliyor."

Bea iç çekti. "Daha açık bir şekilde belirtmeliler. Belki de 'risk primi' başlığı altında listeleyebilirler." Başını salladı. "Bir dakika hayat normal, bir dakika sonra ise..."

Georgina alaycı bir şekilde, "Sen bir kurt sürüsünün önünde sallanan kocaman, sulu bir biftek misin?" diye ekledi.

"Tam olarak bunu kastetmiyordum."

Georgina, sahte bir kadeh kaldırma hareketiyle bardağını Bea'ye doğru eğdi. "St. Ives'ın en çok arzulanan bakiresi olmanın şerefine!"

Bea kekeledi, neredeyse çayı fincanına geri sıçratacaktı. "Georgie."

"Ne?" Çok eğleniyordu. "Doğru. Kral ve Köpekbalığı, ikisi de etrafında dönüyor? Yani, inanılmaz. Efsanevi bir şey."

"Bu hiç komik değil." Bea sertçe bakmaya çalıştı ama tam olarak başaramadı.

Georgie sırıttı, gözleri parıldıyordu. "Ah, çok komik."

Bea ona dilini çıkardı ve Georgie kıkırdadı. "Ama ciddi söylüyorum, Kral ile Köpekbalığı arasında... En azından insan gibi davrananla şansımı deneyeceğim."

“Avcını seç Bea. Her iki durumda da yenilecek gibi görünüyorsun.”

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Bea durmayı planlamamıştı. Ama işte buradaydı.

Günün sonlarına doğruydı, keşif yapmak için neredeyse çok geç kalmıştık.

Ama saatlerce ders çalıştıktan sonra hava almaya, hareket etmeye ihtiyacı vardı.

Dışarı çıkmıştı. Yarım yıl geçmesine rağmen, St. Ives kampüsünün tamamını henüz keşfetmemişti bile. İçinde tam olarak işleyemediği birçok düşünce ve duygu birikmişti. Randevu. Georgina'nın analizi. Ve sonra o tek satır.

"Doğruyu söyle Georgie. Onu eğlendiriyor mu?"

Bea bu anıyı hatırlayınca kaşlarını çattı ve gecenin soğuk havası tenini dondururken biraz daha hızlı yürümeye başladı.

Bunun bir tuzak olduğunu biliyordu. Ve işe yarıyordu. Sorun da buydu. Doğrudan konuşmalarının üzerinden bir ay geçmişti. Oynadığı oyun ne olursa olsun, bunu kabul etmek zorunda değildi.

Ve sonra duydu. Topun kaldırırma çarpmasının düzenli, ritmik sesi.

Bea yavaşladı.

Mahkemeler.

Burası ışıklarla aydınlatılmamış, sanki kampüsün bu kısmı bilerek gölgede bırakılmış gibiydi. Sokak lambalarının loş ışığı, kaldırım boyunca uzun, eğik çizgiler oluşturuyor, topun her sekmesiyle titriyordu. Spor ayakkabıların asfalt üzerindeki sürtünme sesleri, sessizliğin içinde keskin bir şekilde yankılanarak geç akşamın dinginliğini noktalıyordu.

Sahada iki kişi vardı. Bea onlardan birini anında tanıdı.

Rafael.

Kalp atışları boğazında şiddetle çarpıyordu.

Yanındaki adamın koyu sarı saçları vardı ve Rafael'in temposuna uzun zamandır aşina olduğunu gösteren akıcı bir özgüvenle hareket ediyordu. Onları sayısız kez birlikte görmüştü. En yakın arkadaşı olduğunu tahmin etti.

Bea onu hiç tanııyordu ama bunun bir önemi yoktu.

Önemli olan, tek tanığın o olmasıydı.

O, kortun hemen kenarında, loş ve titrek ışığın altında bekledi ve izledi. Top, sanki onun bir parçasıymış gibi hareket ediyordu. Rafael alçak ve hızlı bir şekilde top sürüyordu, ritim içgüdüsel. Sanki kas hafızasıyla. Düşüncenin ötesinde hareket. Karşısında, arkadaşı onun adımlarını taklit ediyor, keskinliğini koruyacak kadar dirençle geri itiyordu. İkisi de konuşmuyordu.

Gidebilirdi. Yanından geçip, hiçbir şey görmemiş gibi davranabilir, olayı unutabilirdi.

Ama yapmadı.

Henüz iyice düşünmeden harekete geçmişti bile.

Rafael'in tüm dikkati ona yöneldi. Onu adeta kalp atışı gibi takip etti.

Giydiği elbise narin ve yumuşaktı. Kadın yaklaşırken, adamın bakışları yavaş ve dikkatli bir şekilde elbisenin üzerinde gezindi; kadın tam karşısına gelip başını kaldırına kadar yaklaşmaya devam etti.

Onun bu cesaretine neredeyse gülümser gibiydi.

"Beni sorduğunu duydum," dedi Bea selam verirken.

Rafael topu sürerken yakaladı, parmakları lastiğin üzerinde esnedi.

"Şey," diye mırıldandı. "Bakın kim beni buldu."

"Bu bir cevap mı?"

Daha önce göz ardı edilen arkadaşı araya girdi: "Merhaba, ben Sebastian. Şimdi biraz su almaya gidiyorum. Birbirinizi öldürmemeye çalışın."

Rafael omzunun üzerinden, "Kulak misafiri olmamaya çalış," diye seslendi.

Sebastian sadece güldü. "Evet, tabii."

Bea, onun kesinlikle gizlice dinleyeceğinden şüpheleniyordu.

Ama o sadece Sebastian'a başıyla onay verdi ve en azından duyma mesafesinden uzaklaşana kadar bekledi. "Bunun anlamı neydi?" diye sordu Rafael'e.

"Ne?"

İçinden ona kadar saydı. "Biliyor musun? Georgie'ye yaptığım o yorum..."

Yüz ifadesi tamamen kışkırtıcıydı. "Yani, bana doğruyu söyle Georgie. Onu eğlendiriyor mu?"

Bea, onun bunu kasten tekrarlama biçimi karşısında omurgası kaskatı kesildi.

"Bunu bu kadar çabuk duyacağınızı düşünmemiştim."

Yanağındaki bir kas seğirdi. "Bunu yapmam mı gerekiyordu?"

"Sonunda."

Parmakları kollarının içine kıvrıldı. "Neden?"

Rafael başını yana eğdi. "Seni neden rahatsız etti?"

Sinirlenerek, "Öyle olmadı," dedi.

Dudakları hafif bir memnuniyetle kıvrıldı. Bakışları dudaklarına indi. "Hayır mı?"

Derin bir nefes verdi. "Bunu yapma."

"Ne yap?"

Bea kollarını kavuşturdu, ama bunu sıradan bir şekilde yapmadı. Sanki bir zırh giymiş gibiydi. "Her şeyi bir sınava dönüştür."

"Bunun bir test olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Hep öyle hissediyorum," diye mırıldandı sessizce.

"Öyleyse neden buradasınız?" diye meydan okudu.

"Çünkü bana söylemek istediğiniz bir şey varsa, söyleyin. Georgina aracılığıyla yapmayın."

"Doğrudan sana gelmemi mi tercih edersin?" Kaşları kalktı, gözleri parladı. "Beni özledin mi, küçük Bea?"

Bu onu hazırlıksız yakaladı. Vücudu gerginlikten titriyordu; dışarıdan soğukkanlılığını koruyordu ama içten içe panik alevleniyordu. Küçük bir adım geri attı. Sadece bir adım, ama gözlerinin ayaklarına kaydığını görünce fark ettiğini anladı.

Bakışları soğudu, yeniden ayarlandı. "Madem buradasın, bana kendin cevap verebilirsin." Kadın hareketsiz durdu ama gözlerini kaçırmadı. "Seni eğlendiriyor mu?"

Elleri küçük yumruklar haline geldi. Sonunda, ifadesiz bir sesle, "İyi geceler, Rafael," dedi.

Kadın dimdik, omuzları gergin bir şekilde uzaklaşırken, adam cevap vermeye tenezzül etmedi.

Ve sonra koşarak uzaklaştı.

Bea, sinir bozucu bir şekilde titreyen ve analiz etmek istemediği başka bir duyguyla karışık, parmaklarının arasından sarkan telefonuyla yatağına çöktü.

Durmamalıydı. Hiçbir şey söylememeliydi.

Ama Rafael, onun sinirini bozmayacağından emin olmak istemişti. Oysa bozmuştu. Ve o kendini beğenmiş, her şeyi bilen bakışı, bunu bildiğini ona gösteriyordu.

Bea homurdanarak telefonunun kilidini açtı ve bir mesaj yazdı.

BEYA SLAYA: Neden böyleyim?

Gönder düğmesine basmadan önce bir saniye baktı. Birkaç saniye sonra noktalar belirdi.

CLAIRE BEAR: Çünkü doğru şeyi yapmak için çok uğraşıyorsunuz ve sonra işler feci şekilde ters tepiyor. Bu da bir bakıma sevimli.

Bea yastığına yüzünü gömerek inledi. Yine bir vızıldı.

CLAIRE BEAR: Durun bir dakika. Ne yaptınız?

Bea i çekti.

BEYA SLAYA: Hiçbir şey. Sadece Rafael'i gördüm ve aptalca bir şey yapmaya karar verdim.

CLAIRE BEAR: Onun yanında her zaman tuhaf davranıyorsun. Bu neredeyse bir yetenek gibi.

BEYA SLAYA: Biliyorum.

Telefonunu yatağın üzerine bıraktı ve yüzünü ovuşturdu.

Telefonu tekrar titredi ve Claire'den bir başka çok edici gerçek bekleyerek sırt üstü döndü.

Ama bu Claire değildi.

Gelen arama: Gage King

Bea ekrana bakakaldı.

Hayal kırıklığı yeniden odaklandı, başka bir şeye dönüştü. Bir an için onu görmezden gelmeyi düşündü. Ama aslında hiçbir yanı bunu istemiyordu.

Ekranın üzerinde baş parmağını kaydırды. "Merhaba?"

"Uyanıksın."

Bea yatakta kıpırdandı, battaniyeyi yukarı çekti. "Ben de senin için aynısını söyleyebilirim."

"Bu hafta da öyle haftalardan biri." Kağıtların hafifçe hışırtısını, bir bardağın hafifçe şıkırtısını duydu. "Bir bakayım dedim."

Kalp atışları titredi. "Giriş yaptınız mı?"

"Hâlâ beni düşünüp düşünmediğini görmek için."

Bea karanlığa doğru hafifçe homurdandı. "Bunu teyit ettirmeniz mi gerekiyor?"

"Hayır," dedi Gage. "Ama bunu itiraf ettiğini duymak hoşuma gitti."

Dudaklarını ısırды. "Geç oldu."

"Hım." Hiç de pişman görünmüyordu. "Ne giyiyorsun?"

Bea tavana bakarak gözlerini kırıştırdı. "Ciddi misin?"

Telefonda hafif bir nefes veriş sesi duyuldu. Tam bir kahkaha değildi. "Cevap vermeyin. Bunu bizzat öğrenmeyi tercih ederim."

Yanakları kızardı ama hiçbir şey söylemedi.

"Cumartesi," dedi. "Saat altı. Üzerinize sıcak bir şeyler giyin."

Bea tereddüt etti. Battaniyeyi daha sıkı kavradı. "Ne yapıyoruz biz?"

"Göreceksin," diye takıldı. Sesi kadifemsi ve ölümcül bir tona büründü. "Beni bekleyebileceğini mi sanıyorsun?"

Birdenbire çok sıcakladığı için battaniyeyi çenesinin altına kadar çekti. "Gage..."

"Beş gün."

Hafifçe gülümsedi. "Sanırım hayatta kalacağım."

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye tekrarladı, yavaş ve eğlenmiş bir şekilde. "Emin değilim. Geçen gece bana baktığın şekilden sonra."

Yanakları kızarmıştı ve onun bunu göremediği için minnettardı. "Hayal görüyorsun."

"Hayal etmiyorum," dedi. "Gözlemliyorum."

Bea nefesini verdi, sırt üstü döndü ve tavana baktı. Hiçbir tepki vermedi.

"Uyu artık, Bea. Tatlı rüyalar gör."

Elbette orada, gözleri faltaşı gibi açık, karanlığa bakarak yatıyordu. Rafael unutulmuştu.

Dikkatini tam da Gage'in istediği yere yöneltmişti.

Bea'nın odası, geniş Mayfield Hall dairesinin en yumuşak köşesiydi. Şifonyerinin üzerindeki mumun titrek ışığından hafifçe siyah ahududu şekeri kokusu geliyordu. Yatağının üzerinde Toronto'dan getirilmiş örgü bir battaniye vardı ve komodinin üzerinde en sevdiği Little Miss Sunshine kupası papatya çayıyla yarı dolu duruyordu. Odanın dört bir yanına birkaç tane son derece yumuşak, tüylü pastel renkli yastık yerleştirilmişti.

Şifonyerin üzerinde fotoğraflar sıralanmıştı: Toronto Limanı önünde gülen anne babası; Claire'in barış işareti yaparken gözlerini devirdiği an; dördünün de lise mezuniyetlerinde güneşe bakarken çekilmiş fotoğrafları. Evden küçük hatıralar, sanki hâlâ başka bir hayata ait olduğunun kanıtı gibi özenle düzenlenmişti. Eğer onlara yeterince uzun süre baksa, belki hâlâ o hali olabilirdi.

Lillian, pencere kenarındaki koltuktan sessizce, "Odan gerçekten çok güzel," dedi. Dizlerini bol, ikinci el bir hırkanın altına çekmişti. Kolunun kenarını parmaklarının arasında kıvrırken, açık kahverengi saçları bir kulağının arkasına doğru serbest bırakılmış, dışarıdaki nemli rüzgardan uçları kıvrılmıştı.

Bea, siyah abonelik kutusunu yatağın üzerine sürüklerken gülümsedi. "Teşekkürler. Rahat bir tarz tercih ettim. Georgina'nın odası Architectural Digest dergisinden çıkmış gibi. Onunla yarışamam."

Lillian hırkasını daha sıkıca çekti. "Claire bunu beğenecektir."

Bea güldü. "Claire burada beş dakika bile dayanamaz. Bir baristayla kavga ettiği için yasaklanır."

Lillian'ın dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. "Eğlenceli biri gibi görünüyor."

"Baş belası." Bea kapağı açtı. "Pekala. Hayat seçimlerimi yargılamaya hazır mısın?"

İçeride, özenle katlanmış, tertemiz altı kışlık kıyafet vardı: uzun, güvercin grisi yün bir palto, açık kahverengi bir kazak elbise, yüksek yakalı bir kaşmir bluz, kareli bir blazer ceket, kalın yulaf ezmesi rengi bir hırka ve lacivert bir pantolon. Bea önce paltoyu kaldırdı ve elini astarının üzerinde gezdirdi. İçindeki etiketler neredeyse gerçeküstüydü; dokunmayı, hele giymeyi hiç hayal etmediği markalardı. Birinin kapısına gelip onları geri isteyeceğini neredeyse bekliyordu.

Lillian hafifçe öne eğildi, gözleri irileşti. "Vay canına."

Bea sırtıttı. "Öyle değil mi? Claire, ayrılmadan önce bile bunu yapmam için bana yalvarıyordu. Aylık kiralama. Bu eşyaları peşin almamın imkanı yok ama... son birkaç ayda kıyafetlere yıllardır harcadığımdan daha fazla para harcadım bile."

Lillian'ın parmakları kolunun kumaşında durakladı. "İnsanlar bir şeyler söylediği için mi?"

"Doğrudan değil. Her zaman değil. Sadece... ufak tefek iğnelemeler. 'İlginç bir seçim.' Ya da, 'Aslında sana çok yakışmış.'" Hafifçe gülümsedi. "Benim dahil olmadığım bir iç şaka gibi."

Parçaları sessizce kutularından çıkardılar ve dikkatlice yatağın üzerine yerleştirdiler.

Lillian kumaştaki bir kıvrımı takip etti. "Bu sadece kıyafetlerle ilgili değil. İnsanlar konuşuyor."

Bea hareketsiz kaldı. "Ne hakkında?"

"Sen ve Gage."

"Ah?"

"Önemli olan olup olmadığınız değil... önemli olan ne kadar ciddi olduğunuz."

Bea yavaşça başını salladı. "Burası St. Ives."

"Ve bu Gage King." Lillian hafifçe omuz silkti. "Başka biri olsaydı belki merak ederlerdi. Ama o söz konusu olduğunda? Kimse senden hayır demeni beklemez."

Varsayımlardan hoşlanmazdı, ama bu varsayım rahatsız edici derecede gerçeğe yakındı.

Gage King'di. Kim hayır derdi ki?

Lillian'ın bakışları kısa bir anlığına yukarı kalktı. "İkinci bir randevuya mı çıkıyorsun?"

Bea sırtıttı. "Evet. Bana dün söyledi."

"Sana söylemiş miydin?" Lillian'ın gözleri hafifçe irileşti.

Bea omuz silkti. "Aslında sormadım. Sadece hazır olmamı söyledim."

Yeni parçaları Bea'nın gardırobuna astılar, çiçekli kumaşlarla Claire'in paketlemesine yardım ettiği hırkaların arasına yer açtılar.

Bea baktı ve "Her zaman muhteşem görünüyorsun. Ciddi anlamda. İkinci el mağazalarından buldukların efsanevi." dedi.

Lillian başını eğdi, yanakları kızardı. "Kimse izlemediğinde daha kolay oluyor."

Bea homurdandı. "Lillian, insanlar senin otuz dolarlık Chanel ceketine takıntılı."

"Yirmi beş yaşındaydı."

Bea güldü, gerginlik dağıldı. "Çok komiksin. Ve bir bakıma kahramanımsın."

Bir süre sessizce çalıştılar, rüzgar cama hafifçe vuruyordu.

Ardından, Bea'nın neredeyse duymayacağı kadar alçak sesle, Lillian, "Sanırım Rafael'i bazen fark ediyorum..." dedi.

Bea eteği askıda düzeltmeye devam etti. "Fark ettin mi?"

"Kahve arabasının yanında. Koridorda. Nerede olursanız olun. Sizi izliyor."

Bea'nın midesi kasıldı. "Fark etmemiştim."

"Gerçekten mi?"

"Belki de... yapmamaya çalışıyorum."

Belki de en başından beri öyleydi. Cehaletle başa çıkmak, ayartmayla başa çıkmaktan daha kolaydı.

Lillian şaşırtıcı bir açıklıkla, "Gage seni mahvedecek gibi görünüyor. Ama Rafael... Rafael bundan zevk alacak gibi görünüyor," dedi.

Bea kahkahayla güldü. "Benim için o yolculuğu çok seviyorum."

Lillian neredeyse özür dilercesine gülümsedi. "Özür dilerim."

"Pişman değilsin."

İkisi de sessizce güldü, aralarındaki hava yeniden hafifledi.

"Ama sen bununla başa çıkıyorsun." Lillian'ın sesinde bir yumuşaklık, bir tür saygı vardı. "Yorumlar. Erkekler. Her şey."

Bea omuz silkti. "Her zaman öyle hissetmiyorum."

"Görünüşe göre sen bunu yapıyorsun. Bu da benim yapabileceğimden fazlası."

Bea ılık çayından bir yudum aldı. "İnan bana. Sandığından daha fazlasının üstesinden gelebilirsin."

Lillian bunu anlamış gibiydi, parmakları tekrar kolunun içine kıvrıldı. Bir an sonra sordu: "Kalır mısın? Mezuniyetten sonra?"

"Bilmiyorum. Ama buraya gelmek için çok çalıştım... buradan ayrılmak çılgınca geliyor. Ya sen?"

Lillian yavaşça başını salladı. "Aynı fikirdeyim. Geri dönebileceğimi sanmıyorum. Burası insanın içine işliyor ve... seni değiştiriyor."

Bea pencereye doğru baktı. Camın ötesinde, kampüs karanlıkta parıldıyordu—kusursuz, dokunulmaz. "Sanırım hapsolmak için daha kötü yerler de var."

İkisi de birkaç saniye boyunca geceyi izledi.

Lillian mırıldandı: "Melbourne şu anda buz gibi. Özledim."

Bea evini düşündü. Anne babası muhtemelen arka kapıları açık bırakmış, vantilatörleri çalıştırıyor, ızgarada yemek pişiriyorlardı.

"Benimkiler tam tersi. Eriyorlar."

Lillian hafifçe gülümsedi. "Belki bir gün ziyaret edebiliriz."

"Sen Kanada'da donabilirsin, ben de Melbourne'de yanarım." diye sırtı Bea.

"Anlaşmak."

Kutunun son parçalarını da yerleştirdiler. Dışarıda rüzgar şiddetlendi.

Bea için, duygularını açıklamaya gerek duymadan anlayan birinin olması güzeldi. Onunla birlikte, bu yerde kendinden parçalar kaybeden başka birinin olması.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Bea arabadan inerken hafif bir esinti yanaklarını ısırdı, paltosunu daha sıkıca üzerine çekti. Karanlığa doğru uzanan, aynalı cam ve çelikten yapılmış, üzerinde hiçbir işaret bulunmayan uzun bir kulenin arka girişinde duruyorlardı. Gage kapıyı tutarak onu içeriye yönlendirdi. Lobi zarıftı; koyu renkli paneller, yumuşak aydınlatma altında soluk altın detaylarla tamamlanmıştı. Bir görevli onlara başıyla selam verdi.

Asansöre binerlerken Gage, "Masa üst kata yakın. Beğeneceksin," dedi.

Bea kaşını kaldırdı ama gülümsemesi yüzüne yayıldı. "Bundan emin görünüyorsun."

"Yanılıyorsam beni düzeltebilirsiniz."

Asansör kapıları açıldı ve onlar öne doğru adım attılar.

Burası bir gökyolu köprüsüydü; Northgate'in ikiz binaları De Dubbel arasında asılı duran cam köprü. Daha önce duymuştu ama henüz ziyaret etmemişti. Geceleyin farklı görünüyordu ve girdikleri yönden bakıldığında tanınmaz haldeydi.

İşlevsel yaya yolu bir dinlenme salonu/barı dönüştürülmüştü. Cam duvarlar, ufuk çizgisine uzanan milyonlarca dağılmış elmas gibi parıldayan şehir ışıklarını çerçeveliyordu. Yukarıda, açılır kapanır çatı geri çekilmiş, yıldızlarla dolu bir gökyüzü ortaya çıkmıştı. Ortada bir sıra ateş çukuru yanıyor, havada hafif bir ardıç kokusu yayılıyordu. Saksı bitkileri özenle yerleştirilmiş, her oturma alanını ustaca bölerek özel köşeler oluşturmuştu. Sanki birileri sırf yapabildiği için havada bir vaha inşa etmeye karar vermişti.

Bea içini çekti. "Pekala. Bunu sana veriyorum."

Gülümsemedi. Ama kadın yine de gülümsemeyi hissetti.

Bir garson onları camın yanındaki bir masaya yönlendirdi. Paltosunu çıkarıp iki kişilik koltuğa bıraktı. Gage yanına oturdu, omuzları birbirine değecek kadar yakındı, geriye yaslandı. Onun yakınlığı kadının kalbinin hızla çarpmasına neden oldu.

Birkaç dakika içinde bir garson ızgara deniz ürünleri ve fırında sebzelerle dolu tabaklar getirerek geldi. Tabii ki Gage önceden siparişini vermişti.

"Burası çok güzel," dedi Bea, tabağını karides ve kalamarla doldururken. "Ve... tuhaf bir şekilde bomboş."

"İşte bu yüzden hoşuma gidiyor."

"İnsanlardan kaçınmak için mi?"

"Kesintilerden kaçınmak için."

Eli masanın altında dizini buldu. Dokunuş onu şaşırttı ve elinin bu kadar yakın ve hassas bir yerde olması, vücudunun tek odak noktası haline geldi. Sıcaklık vücudundan hızla geçti, alçak ve ağır bir şekilde birikti, o kadar ki hareketsiz kalabilmek için uyluklarını sıkmak zorunda kaldı. Yukarı bakmaya ya da gözlerine bakmaya cesaret edemedi. O hareketi hissetmişti. Bunun sebebinin kendisi olduğunu biliyordu.

Dizinin şu anda oldukça kibar bir kriz geçirdiğini görmezden gelmek daha kolaydı. "Böyle bir yerin varlığından haberim yoktu."

Onun işaretini anlama nezaketini gösterdi.

"Herkes açık değil. Sadece bazı hafta sonları oluyor," diye yanıtladı Gage. "Ve masa ayırtmak için işletme sahibini tanımanız gerekiyor."

"Sahibini tanıyor musunuz?"

Bardağını hafifçe eğerek, "Doğal olarak" der gibi bir ifade takındı.

"Masa ayırtmak için ne gerekiyor?"

"Nadir bulunan bir viski şişesi ve olay çıkarmayacağınıza dair bir söz."

Bu onu şaşırttı. Sahne yaratmak Rafael'in tarzına daha uygundu, Gage'inkine değil. "Neden senden böyle bir söze ihtiyacı olsun ki?"

Gage'in ağzı hafifçe yukarı kıvrıldı. "Belki de benim onu kırmamı umuyor."

Gülmeyi yeni bitirmişti ki odanın karşısından gelen iki ses dikkatini çekti. Barda oturan iki kadın, başlarını birbirine yaslamış, fısıldaşıyor ve onların yönüne bakıyorlardı. Bea birden kendini garip hissederek doğruldu.

"Yapma," dedi Gage kendi kendine.

"Ben değilim—"

“Öylesin.” Gözleri onun gözleriyle buluştu, soğuk ve kararlı bir şekilde. “Ve onlar önemli değil.”

"Söylemesi senin için kolay."

Ona doğru eğildi ve kulağına fısıldadı: "Bırak baksınlar. Onlar senin gibi olmak istiyorlar."

Nefes almayı bıraktı.

Göz göze gelmek için hafifçe döndü. Gözlerinde erkeksi bir niyet sezdi. Kontrollüydü, ama bu gece zar zor. Huzursuz bir enerji dalgası omurgasından yukarı tırmandı, topuklarının içinde ayak parmaklarını kıvırdı.

Akşam yemeğini yavaş yavaş bitirdiler. Az konuşan bir adam olmasına rağmen, onunla sohbet akıcıydı. Soru sormakta iyiydi ve dinlemekte daha da iyiydi; sanki onun hakkında, her bir hücrelerini tek tek inceleyerek veri topluyormuş gibiydi. Kendini daha yavaş konuşurken, kelimelerini daha düşünerek seçerken buldu. Dikkatini toplamasına, daha derin düşünmesine neden oluyordu. Yorucuydu. Ve canlandırıcıydı.

Bütün akşam isimsiz bir şeyle doluydu. Sessizce kaynıyordu, her duraklamada yükseliyor, her yaklaştığında nabız gibi atıyordu. Garson hesapla birlikte ayrıldığında Gage, "Hazır mısın?" diye sordu.

Gitmek mi? Kalmak mı? Yoksa kendini tutmayı bırakırsa neler olacağını görmek mi?

Bea ilk başta ne sorduğundan emin değildi. Ya da evet demesine izin verip vermeyeceğinden.

GAGE

Bea içini çekerek topuklu ayakkabılarını çıkardı ve üç santim kısalttı. Ayakkabısız, Gage'in çenesine bile zor yetişiyordu. Bunun bir önemi olmamalıydı. Ama oldu.

Artık daha küçüktü. Daha yakındı. İsterse alması daha kolaydı.

Onu izlerken yakaladı. Ağzı kıvrılmış, açık ve rahattı, teninin altında gelişen baskının farkında değildi.

"Üzerimde bu kadar dik durmayı bırak, Gage. İçeri gel."

Bir davet. Dikkatsizce. Düşüncesizce.

Aradaki mesafeyi kapattı. Bir eli beline kayd, diğeri eli çenesini yukarı kaldırdı. O karşılık veremeden dudakları onun dudaklarını kapladı.

Bea titredi. Adam onu daha da sıkıca kucakladı. Ağzı amaçlı bir şekilde hareket etti, onu cezbediyor, kendine çekiyordu. Ve sonra hissetti. Dilinin onunkine karşı ihtiyatlı bir şekilde kaymasını.

En küçük, en tatlı teslimiyet.

Tam da olacağını bildiği yerdeydi.

Kollarını sıkılaştırdı, onu kendine doğru bastırdı. Kadının elleri gömleğine uzandı, daha fazlasını istemekle kendini tutmak arasında kalmıştı.

Başka biri olsaydı, durmazdı. Ama Bea sıradan biri değildi.

Öpüşmeyi yavaşlattı, yarattığı gerilimi yavaş yavaş ortadan kaldırdı.

“Bea.” Sesi alçaktı. Göz kapakları açılana kadar bekledi. “Benim olmanı istiyorum. Bana benim olduğunu söyle.”

Öpücüğün yarattığı bulanıklık dağıldı. Her şey netleşti.

"Bu bir soru mu," diye mırıldandı, "yoksa bir emir mi?"

Bir anlığına hareketsiz kaldı.

Elini bileğinden yakaladı, elini göğsüne doğru yönlendirdi ve avucunun altında istikrarlı, kesintisiz ritmi hissetmesini sağladı. Yaklaştı, dudakları kulağına değdi.

“İkisi de. Bunu senin ağzından duymak istiyorum,” diye mırıldandı Gage. Onun nefes almayı kestiğini hissetti.

Bir an için öyle yapacağını sandı. Ama o yutkundu. Döndü.

Bıraktı.

Uzaklaştı. Hızlı, tereddütlü adımlarla, sanki mesafe onu durdurabilirmiş gibi. Mutfağa doğru yöneldi.

Bea tekrar döndü ve adam çoktan oradaydı.

Gözleri faltaşı gibi açılmış bir şekilde donakaldı.

Ona doğru yavaşça ilerledi. Onun ürkeceğini biliyordu.

"Zaten bildiğim şeyi bana söyle," dedi sessizce. Başparmağıyla yanağını okşadı, çenesinin üzerinde durdu.

“Ya yapmazsam?”

Elleri belinde yukarı doğru kayarak direncini yokladı. "Titriyorsun," diye gözlemledi.

“Ben değilim—”

Sözünü bitirmesine izin vermedi. Tek bir hareketle onu mutfak tezgahının üzerine kaldırdı. Denge sağlamak için bacakları içgüdüsel olarak aralandı ve o da aralarına girerek, sanki o boşluk kendisine aitmiş gibi doldurdu.

Derin bir nefes aldı.

Elleri onu sabit tuttu. Ona bunu hissettirdi: kısıtlamayı, sabrı, uyarıyı.

"Emin değilsin..." Yüzündeki her şüphe ve arzu belirtisini inceledi. "...emin misin?"

Dudakları onun dudaklarına bir, iki kez değdi, sonra çenesinden aşağı, boynuna doğru indi, kalbinin attığı yeri tattı.

Ama bir şey büyüğü bozdu.

"Dur," diye fısıldadı sesi neredeyse duyulmuyordu. "Yeter."

O, hareketsiz kaldı.

Geri adım atmadı. Onu bırakmadı. Onu incelemek için yeterince geri çekildi. Her olasılığı, her riski hesapladı.

"Bana söyle, böylece senin yerine karar vermek zorunda kalmayayım."

Bea durdu.

Sonunda, sesi o kadar yumuşaktı ki neredeyse aralarında duyulmuyordu, "Kal," dedi. "Bu gece söyleyebileceğim tek şey bu."

Uzun bir sessizlik hüküm sürdü.

Sonra, tek kelime etmeden, onu tekrar kucağına aldı. Onu odanın karşısına taşıdı ve kanepeye çöktü, onu sıkıca kucağına çekti. Teselli için değil.

Onu sahiplenmek için.

Kısa bir an için kasıldı. Sonra yavaşça, onun kendisi için yarattığı şekle teslim oldu. "Bu... farklı," diye mırıldandı.

"Bu bir erteleme," diye düzeltti.

Parmaklarını birbirine geçirdi. Parmak boğumlarını ağzına götürdü. Bir kez öptü.

Bir itidal sözü.

Merhamet değil.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bea, tabletini çantasına koyarken elini ovuşturdu; parmaklarındaki ağrı, haftanın amansız sınavlarının tanıdık bir hatırlatıcısıydı. Son dönem baskısı. Nefes almaya bile vakit yok, yemek yemeye bile zar zor zaman. Gage bunu fark etmişti. İki kez yemek göndermişti bile, her seferinde aynı mesajı vermişti: Hepsini bitir. Bahane yok.

Yorgunluğunu üzerinden atmaya çalışarak omuzlarını silkeledi. Yarın sadece bir sınav daha vardı. Sonra işi bitecekti. Çantasının askısını düzelterek koridora çıktı. Öğrencilerin uğultusu havayı dolduruyordu, konuşmalar piyasa trendleri ve yatırım stratejileri üzerineydi.

Sonra onu hissetti—havada bir dalgalanma, sanki yerçekimi katı bir şeye doğru eğiliyormuş gibi. Hareket ettirilemez bir şeye.

Birisi. O.

Gage, kapının çaprazında duruyordu; koyu renk takım elbisesi, koridorun parlak ışıklarına karşı heybetli bir figürdü. Saate bakarken saati parıltıyordu.

O, öylesine beklemiyordu. Bilinçli bir şekilde bekliyordu.

Bea'nın adımları yavaşladı. Ensesinde bir sıcaklık hissetti. Sadece onu görmek değildi, gerçi bu bile nabzının hızlanmasına yeterdi. Asıl sorun, onun burada, tam da final haftasının en yoğun zamanında, sınıflar arası sınavların olduğu bir dönemde, kampüsün en işlek koridorunda olmasıydı.

Ve o da biliyordu. Adam bu anı seçmişti.

Bundan sonra ne olursa olsun, görülmesini istiyordu.

Göz ucuyla onu da gördü.

Rafael. Koridorun ortasında, sütunlardan birine yaslanmış, diğer son sınıf öğrencileriyle birlikte. Ceketini kapüşonunun üzerine atmış, kollarını kavuşturmuş.

Ve nedense, Rafael'in izleyiciler arasında olması onu daha da bilinçli hale getirdi. Gage yavaşça ona yaklaşırken çantasını daha sıkı kavradı, kalbi hızla atmaya başladı.

Sürekli devam eden kahkaha ve konuşma sesleri seyrekleşti, kırık mırıltılara dönüştü. Yavaş ve kaçınılmaz bir sessizlik salona yayıldı, tıpkı çarpmadan önce geri çekilen bir dalga gibi. Ayak sesleri ritmini kaybetti.

Bea etrafına bakmasına gerek kalmadan anlayabiliyordu; herkes onu bekliyordu.

Gage'in yumuşak sesi, gergin havayı kolayca yarararak tam da istediği yere ulaştı. "Hazır mısın tatlım?"

Bu sevgi sözcüğü, kuru otların arasında bir kıvılcım gibi, ortamı aydınlattı ve her türlü belirsizlik izlenimini ortadan kaldırdı.

Bea'nın midesi altüst oldu, bunca gözün ağırlığı altında teni karıncalandı. Herkesin zihninde gerçeğin kesin ve nihai bir şekilde, imzalanmış bir sözleşme gibi yerleştiğini hissetti.

Gage iddiasını ortaya koyuyordu.

İlk başta kıpırdamadı. Şüpheden değil, bunun ne anlama geldiğini tam olarak bildiği için.

Benim olmanı istiyorum. Bana benim olduğunu söyle.

O gece bunu söylememişti. Şimdi ise, o gelip bunu duyacaktı.

Ve içten içe bunun olacağını biliyordu.

Dikkatlice ona doğru adımladı. Gage elini uzattı, avuç içi yukarı bakıyordu. Parmakları onun parmaklarına kenetlendi. Onun kavrayışı da onunkini sıkıca kavradı—sıcak, sıkı, tam da sahiplenici bir şekilde. Başparmağının tenine hafifçe değmesi, neredeyse hissedilmiyordu. Ama o bunu her yerinde hissetti.

Gage arkasına bakmadan döndü ve onu koridordan geçirdi, adımları yavaş ve görevi tamamlanmıştı. Onlar hakkında ne bildiklerini sanıyorlarsa, Gage her şeyi kesin olarak ortaya koymuştu.

Rafael, sütunun yanındaki yerinden kıpırdamadı. Çenesinde bir gerginlik varsa da Bea bunu göremedi. Sadece Gage'in elinin kendi eline değdiğini hissetti.

Serin akşam havası tenine değerken, kapanan kapıların ardında kampüs sohbetlerinin uğultusu kayboldu.

Bea ona baktı. "Bunu bilerek yaptın."

Yüzündeki alaycı gülümseme uyuştu. Sanki her şeyin tam olması gerektiği gibi gelişmesini az önce planlamış birinin sakinliğiyle araba kapısını açtı. "Açıkçası."

"Yani, artık resmen birlikteyiz, değil mi?"

İşaret parmağının tersiyle çenesine hafifçe dokundu. "Sevgilim," dedi alçak, sıcak bir ses tonuyla, "bu, sen bana karşılık öptüğün an kesinleşti."

Bea başını hafifçe çevirerek şehrin ışıklarının yanıp sönmesini izliyormuş gibi yaptı, ama aslında sadece Gage'i izliyordu. Elleri direksiyonun üzerinde rahatça duruyordu, zarif parmakları kıvrılıp hareket ediyordu. Bu, tahrik edici olmaması gereken bir şeydi, ama kesinlikle öyleydi.

Aylar süren gidip gelmeler, çekişmeler ve dirençler, gerilim ve alaylar, tüm bunlar bu noktaya yol açmıştı. Bu gerçekleşiyordu.

Resmi olarak Gage King ile birlikteydi.

Umutluydu. Ama aynı zamanda, ileride bu konu hakkında kötü şiirler yazacağından da şiddetle şüpheleniyordu. Gerçekten çok kötü şiirler.

Sessizlik o kadar uzadı ki, ne diyeceğini bilemedi.

"Peki..." Sesi biraz titredi, sonra toparlandı. "Nereye gidiyoruz? Waikiki'ye mi?"

"Yarın sınavın var," diye mantıklı bir şekilde yanıtladı. "Seni eve götürüyorum."

Başını koltuğa yasladı. "İlk randevumuzda beni Bora Bora'ya götürmemeliydin gerçekten. Beklentilerimi çok yüksek tuttun."

Keskin bakışlarla ona baktı. "Sence bu, elimden gelenin en iyisi miydi?" diye sordu.

Parmakları dizine doğru kasıldı. Belki de bir dürtüydü. Ya da belki de sadece ne yapacağını görmek istemişti. "Bilmiyorum. Öyle miydi?"

Dudaklarının kenarında çok hafif bir kıvrılma vardı. Bu da ona kendi kaderini imzalamış gibi hissettirdi.

"Sevgilim, bunun ne anlama geldiğinden haberin yok."

Ağzı kurumuştı ama dudaklarını yalamaya cesaret edemedi. "Şaka yapıyordum."

"Ben değildim."

Mayfield Hall'un otoparkına girerlerken koltuğunda hafifçe kıpırdandı.
"Yani... beni haksız çıkaracaksın, öyle mi?"

"Ne yaptığınızı gayet iyi biliyordunuz."

Göğsünü bir sıcaklık kapladı, hem heyecan hem de uyarıydı bu. Bundan bu kadar hoşlanmaması gerekirdi. Ama hoşuna gitti. Gerçekten, hem de çok.

Bea içeri adımını atar atmaz Georgina, elinde telefonla, gözlerinde dizginlenemeyen bir sevinçle, adeta ısı güdümlü bir füze gibi üzerine çullandı.

"Sen."

Bea geriye doğru sendeledi, ancak Gage'in beline koyduğu destekleyici eli sayesinde kurtuldu. Georgina'nın telefonu zaten yüzünün dibindeydi, bildirimler havai fişek gibi patlıyordu.

💬 BUNU GÖRÜYOR MUSUN??

Onunla birlikte. Hem de tam anlamıyla onunla.

💬 Ona HERKES ÖNÜNDE SEVGİLİM diye seslendi.

💬 Onu herkesin önünde mi sahiplendi??

Lütfen hemen onaylayın.

💬 Aman Tanrım, Rafael'i gördün mü??

💬 Ne dedi o??

Bea inledi. "Ciddi misin?"

Georgina'nın yüzü gülüyordu. "Uzun zamandır bu kadar eğlenmemiştim, aslında hayır. Bu, başıma gelen en eğlenceli şey."

Bea telefonu itti ama dudakları seğirdi. "Sizin gibilerin hobiye ihtiyacı var." Dramatik bir nefes verdi ve kendini kanepeye bıraktı.

"Ah, hobilerimiz var," diye mırıldandı Georgina, hızla telefonu kaydırırken. "Ve şu anda en önemli hobim sensin Gage ve az önce yaşanan o inanılmaz olay." Kuzenine suçlayıcı bir bakış attı. "Yarın yapamaz mıydın? O zaman ben de orada olabilirdim."

Bea, Georgie'nin sesindeki gerçek öfkeye neredeyse kahkahayla gülecekti. Sanki Gage, St. Ives'in ortasına bayrağını dikmeden önce onun sınav takvimini de hesaba katmalıymış gibi.

Gage, sanki kaos onu hiç etkilememiş gibi duruyordu. St. Ives'in kadın nüfusu onun yüzünden adeta çıldırmışken, o ancak böyle durabilirdi.

Telefonunu çıkardı, bir şeylere dokundu, sonra nihayet dikkatini Bea'ye çevirdi. "Üzerini değiştir."

Bea doğruldu. "Şu anda mı?"

Gage gözünü bile kırpmadı. Soruyu hiç dikkate almadı. Cevabın çok açık olması gerekiyormuş gibi ona baktı. "Sıcak bir şey," diye ekledi. "İhtiyacın olacak."

Bea bir an onu inceledi, itiraz edip etmemesi gerektiğini düşündü. İtiraz etmek istemiyordu zaten. "Yarın sınavım olduğunu söylemiştin."

"Ve zirveye ulaştığımı öne sürmüştün." Kaşı kısaca kalktı. "Zamanla geri döneceksin." Bir duraklama. "Muhtemelen."

Bea, Georgina'ya bakarak sessizce takviye istedi.

Georgina sırtmaya bile çalışmadı. "Bana bakmayın. O hâlâ benim kuzenim."

Tam olarak sakin hissetmiyordu. Ama geri adım atmaya da niyeti yoktu.

Bea ayağa kalktı.

Gage'in telefonu titredi. Hiçbir şey söylemeden cebinden çıkardı, ekrana baktı, sonra arkasını dönüp balkona çıktı. Telefonu kulağına götürürken silueti camda belirdi.

"Ne yaptın?" diye bağırdı Georgina.

Bea yanağının içini ısırdı. "Aslında bunu tam olarak böyle kastetmemiştim... ama anlaşılan krala meydan okumuşum."

"Cesur bir hamle."

Şehir, ışık ve gölge çizgileriyle bulanık bir şekilde geçip gitti. Bea, yarı büyülenmiş, yarı da rotayı çözmeye çalışarak izledi. Gage söylemedi, Bea de sormadı. Hoparlörlerden enstrümantal caz müziği yayılıyordu, viski ve yağmur karışımı gibi hissettiren türden. Müzik, adamı yansıtıyordu; sakin, cılalı, kelimeler olmadan konuşan.

Müzik zevki daha az rafineydi ve büyük ölçüde annesinin eski iPod'unda bulunan müziklerden etkilenmişti. Hatta şimdi bile, yaklaşık kırk yıllık R&B ve pop müziklerini içeren Spotify çalma listelerinde birlikte çalışıyorlar.

Ama bu müzik ona yakışıyordu.

Hafifçe kıpırdandı, elini elbisesinin önünden aşağı doğru kaydırıp ve örgü kumaşın yumuşaklığını hissetti. Uzun etek baldırlarını sıyrıp geçiyor, fildişi rengi paltosunun sıcak ve düzgün duruşu omuzlarından aşağı dökülüyordu. Gage'in bakışları onu botlarından yakasına kadar sessizce süzmüş, tam da olması gerektiği gibi göründüğünü düşündüğünü söylüyordu.

Ve sonra onu gördü: UR'deki en yüksek bina.

De Wacht Kulesi, ufuk çizgisinde yükseliyordu; zarif, iğne benzeri formu inanılmaz derecede yükseğe uzanıyor, sanki tanrıların elleriyle çizilmiş gibi gökyüzüne doğru inceliyordu. Bir mühendislik harikası olan, parıltıyan cam ve çelik yapı, eski bir ağacın kökleri gibi dışa doğru yayılıyor, ardından nefes kesici derecede dar bir kuleye dönüşüyordu.

Geceleyin ise bambaşka bir şeydi; ışık ve gölgenin monolit bir örneğiydi, dış cephesi neredeyse göksel bir parıltıyla ışıltıyor, aşağıda uzanan şehrin uçsuz bucaksız manzarasını yansıtıyordu. Muazzam yüksekliği insanı şaşırtıyordu, tepesi o kadar yüksekti ki zamanı ve yerçekimini büküyor, karanlığın içinde kayboluyormuş gibi görünüyordu.

Bu sadece bir bina değildi. Bir mesajdı. Güce, kontrole, hem kelimenin tam anlamıyla hem de mecazi olarak dünyanın geri kalanından üstün yaşayanlara bir anıttı.

Araba, hiçbir tabela, görünür giriş noktası olmayan özel bir girişe usulca yanaştı. Adreslerin ve rehberlerin alanının dışında kalan, isimlerinin listelerde yer almasına ihtiyaç duymayan insanlara ait bir yerdi burası.

Dışarı adım attıkları anda, üniformalı bir görevli yaklaştı, başını sertçe salladı ve onları halkın gözünden uzak bir asansöre doğru yönlendirdi.

Asansör kapıları kayarak kapandı. Düğme yoktu. Seçenek yoktu. Sadece Gage'in başparmağını üzerine basmadan önce şöyle bir göz ucuyla baktığı, göze çarpmayan bir biyometrik tarayıcı vardı.

Sonra hareket etmeye başladılar. Sayılar göz açıp kapayıncaya kadar geçti, herhangi bir binanın çıkmaya hakkı olmadığından daha yükseğe çıktılar.

60. 80. 100. 120.

Hız baş döndürücü olmalıydı, ama Gage daha da yaklaşmış, eli sıkıca onun belindeydi. Bea ona yaslandı. Gage rahat görünüyordu, diğer eli cebindeydi, sanki Olimpos'a çıkmıyorlarmış gibi.

160.

Kapılar açıldı. Bir rüzgar esintisi tenine serin bir şekilde çarptı.

Bea dışarı çıktı ve nefes almayı unuttu.

Şehrin zirvesinde, camdan bir cennet önlerinde serilmişti. Kristal berraklığındaki cam duvarlar onları çevreliyordu; o kadar kusursuzlardı ki, gökyüzüne karışıp kayboluyor, yeryüzü ile yıldızlar arasındaki sınırı siliyordu. Başlarının üstünde, uçsuz bucaksız bir açık hava manzarası vardı; geceye yayılmış sonsuz bir takımyıldızlar kümesi. Ortada, mükemmel bir şekilde kurulmuş tek bir masa. İncecik buharlar yükseliyor, sarımsak ve taze biber kokusunu taşıyor, çatıdan esen rüzgarla sıcak ve hoş bir koku yayıyordu.

Onun ötesinde, son teknoloji ürünü bir gözlemevi düzeneği bekliyordu. Devasa ve şüphesiz gelişmiş olan teleskop, sanki evreni ulaşılabilir kılmak için oraya yerleştirilmiş gibi, gecenin en açık kısmına doğru açılı olarak konumlandırılmıştı.

Bea yavaşça döndü, her şeyi dikkatlice inceledi. Ayrıcalığı. Cüretkarlığı. Bütün bunların, arabada yaptığı şaka ile kıyafetlerini değiştirmesi arasında bir zamanda ayarlanmış olması.

Göğsünde yavaş yavaş bir sıcaklık belirdi, bu sıcaklık tüm uzuvlarına, sanki gerçeğin ağırlığı yerleşmiş gibi yayıldı.

"Gage," diye fısıldadı. "Bunu bana ikinci kez yaptın."

Sessizliği biraz uzattı, tam da onun hissetmesini sağlayacak kadar. "Bora için çıtayı çok yüksek tutmadım," dedi. "Bu çıta meselesi değil. Bu benim kimliğim."

Bea yutkundu.

Ona sadece gösterişli bir şey göstermiyordu. Ona kendini gösteriyordu. Dünyalar arasında nasıl hareket ettiğini gösteriyordu; herkesin yaşadığı dünya ile onun üstündeki dünya arasında. Tanrıların yaşadığı dünya.

Ve ilk defa anladı. O sadece oraya ait değildi; onu da oraya götürebilirdi.

"Bunu yapabilirim. Bundan daha fazlasını da yapabilirim." Gözleri, dipsiz mavi, onun gözlerine kilitlenmişti. "Ama mesele gösteri değil. Mesele sonuç."

"Peki bunun sonucu ne olur?"

“Bugün ilk adımdı.”

“Peki ya sonrası?”

Yüz ifadesi değişmedi. "Benimle mutlu olmanı istiyorum."

Aralarında rüzgar esti. Bakışları yumuşadı. "Sanırım sana inanmaya başlıyorum."

"İyi."

Masaya oturduktan sonra akşam yemeklerini gördü. İnce dilimlenmiş sığır eti, enoki mantarları ve parlak Çin lahanası şeritleriyle kaynayan Kore usulü bir güveç. Bir termos dolusu pirinç. Küçük tabaklarda kimchi, turşu turp ve susamlı ıspanak. Uzun bir sürahi arpa çayı ve bir şişe yeşil üzüm sojusu.

Bu düzenek onları kendi kendilerine yeten bir hale getirdi; garson yoktu, kesinti yoktu, sadece yemek pişirmenin ve yemenin yavaş ritmi, tamamen kendilerine aitti. Uçsuz bucaksız, sonsuz gecenin altında, aşağıda uzanan şehrin sessiz uğultusu, uzak ve önemsizmiş gibi yemek yediler.

Konuşmaları zahmetsizce ilerliyor, alaycı sözler, zekice şakalaşmalar ve arada sırada gelen, boşluk hissi vermeyen sessizlikler arasında gidip geliyordu.

Gage, Bea'nın kasesine biraz daha çorba koydu ve ona uzattı. Rahatlamış görünüyordu, yüz hatları daha az sertti. Sanki sadece geceyi yönetmekle kalmıyor, aynı zamanda bundan zevk de alıyordu. Çünkü Bea da öyleydi. Ve tüm manevralarına rağmen, tam olarak kontrol edemediği tek şey onun tepkisiydi. Buna ihtiyacı da yoktu. Bea tam olarak olmak istediği yerdeydi.

Bea başını geriye doğru eğdi. Yıldızlar nefes kesici bir berraklıkla gözlerine uzanıyordu.

Gage teleskobu işaret etti. "Gel."

Kadın onu takip etti, dürbüne doğru eğildi. Tam o sırada Gage arkasına geçti. Avucu belinden kaydı ve hafifçe göbeğinin üzerine yerleşti. Elinin sıcaklığı elbisesinden sızarak kalçalarının arasında ağır bir şekilde birikti.

“Ne görüyorsun?” diye mırıldandı, nefesi tenine sıcak bir şekilde değiyordu. Odaklanmaya çalışarak objektife baktı. Yıldızlar, tanıyamadığı desenler halinde uzanıyordu. Ama Gage'in yakınlığıyla sarmalanma hissinin ötesinde bir şey fark etmek zordu.

"Pek bir şey değil," diye itiraf etti titrek bir sesle.

"Hâlâ mı? Bu sıradan bir yıldız gözlem ekipmanı değil."

"Şey, biraz... dalgınım."

Parmak uçları karnına hafifçe bastırdı. Çok hafif bir baskıydı bu. Kadın bunu bir emir gibi hissetti ve döndü.

Gage bekliyordu. Parmakları çenesinde gezindi, yüzünü hafifçe yukarı kaldırdı. Ağız aşağı indi. Onun ağzını kapladı.

İçinde şiddetli, tatlı ve biraz da bunaltıcı bir ihtiyaç titreşimi vardı; dizleri titreşiyordu, ta ki eli belini kavrayıp onu destekleyene kadar. Sanki içindeki bir şeyi, ham ve korumasız bir şeyi açığa çıkarmış gibiydi.

Çatı, gökyüzü, yıldızlar—her şey bir anda yok oldu. Sadece o vardı.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bea'nın dairesi sıcaktı. Dışarıda, kış havası pencerelerin köşelerini hafifçe buğulandırıyordu. İçeride, Bea ve Gage nerede olurlarsa olsunlar, ısı vardı. Eğer Georgina evde olsaydı, şimdiye kadar onun odasında, kapı kapalı olurdu. Aksi takdirde, burada, sessizlik içinde, yalnız başlarına sadece ikisiydiler.

Dudaklarında hâlâ onun öpücüğünün izlerini, kalçalarında ise ellerinin izini hissedebiliyordu.

Bu artık rutinleşmişti. Tehlikeli bir şekilde tanıdık bir hal almıştı. Akşam yemekleri gece geç saatlere kadar süren araba yolculuklarına dönüşüyor, yolculuklar da burada son buluyordu. Ve her seferinde aynı imkansız çizgide yürüyorlardı.

Sınırı geçmemişlerdi. Ama ona doğru sinsice yaklaşmaya devam ediyorlardı. Çok yaklaşıyorlardı.

Daha önce hiç erkek arkadaşı olmadığı için bu hiç sorun olmamıştı. Gage'den sonra da bu konuyu düşünmesine izin vermemişti. Ama gerçek giderek görmezden gelinemez hale geliyordu. Er ya da geç, bununla yüzleşmek zorunda kalacaktı. Onunla yüzleşmek zorunda kalacaktı.

Gage, bir kolunu arkaya yaslamış, uzun bacaklarını önünde uzatmış bir şekilde kanepenin kenarına oturdu. Kadının gözleri onu baştan aşağı süzdü—geniş omuzları, gevşek kravatı, rahat yayıllı vücutu—ve ağzı kurudu.

Onun bir şeye doğru ilerlediğini görebildiğini biliyordu. Onun o şeye ulaşmasını bekliyordu.

Sonunda arkasını döndü ve nefes verdi. Artık kaçınmanın imkanı yoktu. "Gage... Bunun işe yarayıp yaramayacağından emin değilim."

Kıpırdamadı. "Peki, bunun sebebi ne?"

Nasıl ifade edebilirim?

Çünkü aralarında yaşananlar tek bir yöne doğru ilerliyordu. O saf değildi; Gage gibi bir adamın bir ilişkiden ne beklediğini biliyordu. Daha yaşlıydı, deneyimliydi ve muhtemelen tereddüt etmeyen kadınlara alışkındı. Ne yaptığını bilen kadınlara.

Onlardan biri değildi ve bu onu dehşete düşürüyordu.

Doğal olarak daha fazlasını isteyecekti. Ona vermeye hazır olmadığını anlamadan önce ne kadar süre daha dayanabileceğinden emin değildi.

Peki sonra ne olacak? Gidip gidecek mi? Onu beklettiği için ona kırgın mı kalacak? Ya da daha kötüsü: bekleyecek ve sonra onun buna değmediğini mi fark edecek?

Ama o sadece, "Çünkü sanırım ben senin genellikle çıktığın türden bir kız değilim" dedi.

Kalın kaşları hafifçe kalktı. "Peki, genellikle ne tür kızlarla çıkıyorum?"

Bea yutkundu. Bunu söylemek neden bu kadar zor?

Ama önemliydi, bu yüzden ilerlemeye devam etti. "Zaten ne beklediğinizi bilen türden."

Bir anlık sessizlik.

"Tam olarak beklentilerimin ne olduğunu düşünüyorsunuz?"

İkisi de cevabı biliyordu.

"Biliyorsun," diye mırıldandı çok, çok sessizce.

"Belki." Sesi sinir bozucu derecede yumuşaktı. "Ama varsaymaktansa senin ağzından duymayı tercih ederim."

Yüzünü elleriyle kapatarak inledi. "Lütfen bunu söylememi istemeyin."

Dudaklarının kenarı hafifçe kıvrıldı. "Aklından geçenleri söyle." Elini uzattı, bileklerini kavrayarak ellerini nazikçe yüzünden çekti. "O zaman ben hallederim."

Bea hafifçe güldü. "Bunu kendin düzeltebileceğini düşünmen tam sana göre."

"Sevgilim, oyalanmayı bırak da açıklamaya başla. Sence neden bu işe yaramayacak..." Sözleri yarım kaldı, yüz ifadesi her şeyi biliyormuş gibi bir hal aldı.

Yüzü kıpkırmızı oldu. Adam anladı. Ama bu, durumu daha da kötüleştirdi.

"Anlıyorum," dedi, sesi sakın ve düzdü.

Çok utanmıştı. Onun gerçekten de gördüğünden korkuyordu.

Gage'in gözleri yumuşadı. "Size kişisel bir soru sorabilir miyim?"

Bea, adam soruyu bitirmeden önce başını salladı.

Yüz ifadesi çok hafifçe değişti ama kadın onun gülümsemesini bastırmaya çalıştığını biliyordu.

İyi. Eğer o anda gülümsemiş olsaydı, Georgina'nın moda dergilerinin altına gömülmüş olabilirdi. Onu bulmak haftalar sürerdi.

"Yine de soracağım"—yaklaştı—"ve bana cevap vereceksin, ister sözlerle ister yüzünün rengiyle." O safir gözler parıldadı. "Bakire misin, Bea?"

Üç nefes saydı. Cevap vermesi o kadar sürdü.

Sonra yavaşça başını salladı.

Kolunu kanepenin arkasına gevşekçe yaslamış olan adam kıpırdamadı, ama bileğindeki tendonların kasıldığını gördü. Çok hafif bir hareketti. Sözlerinin yerini bulduğunun tek işareti buydu.

"Ve sizce ben bununla ilgilenecek kişi mi olacağım?"

"Öyle değil mi?" diye sordu alaycı bir şekilde.

Sinsi gülümsemesi yavaş ve karanlıktı. "Biliyorsun ki öyleyim."

İnledi ama iniltisi kahkahayla karışık bir sestti.

"Anlamama yardımcı ol."

Onun böyle olacağını tahmin etmeliydi. Sakin, sabırlı, dinlemeye istekli. Yine de, sözler hâlâ boğazına düğümlenmişti.

Sonunda, "Bana göre seks aşk içindir," dedi. "Beni sevmediğini biliyorum. Ve sanırım sevişmeden önce benim seni sevmemi beklemek istemeyeceksin."

Gage onu inceledi ve şüphesiz saklamaya çalıştığı belirsizlik ve kırılganlık belirtilerini yakaladı.

Bea rahatsızca kıpırdandı. Ona her şeyi anlatsa iyi olurdu. "Sadece şunu bilmeni istiyorum, bundan utanmıyorum."

Sözler, beklediğinden daha kararlı bir şekilde çıktı ağzından. Bu onundu. Sakladığı, anlam ifade etmesini istediği bir şeydi. Bunun için özür dilemeyecekti.

Georgina ve kızlar bir konuda haklıydı. Hem Toronto Üniversitesi'nde hem de St. Ives'te insanlar farklı nedenlerle birlikte oluyorlardı: Eğlence, keşif, çekim. Claire dışında, diğer kadınların onun seks ihtiyacına katıldığına dair bir izlenim yoktu.

Başka kimseyi bu yüzden yargılamıyordu. Sadece ona göre değildi.

Eğer Gage onunla birlikte olacaksa, bunu bilmesi gerekiyordu.

“Muhtemelen eski moda bir şey, hele senin gibi biriyle, böyle bir yerde...” Parmaklarını birbirine doladı. “Senden hoşlanıyorum. Ama bunun yeterli olup olmadığından emin değilim.”

Bu seferki sessizlik daha uzun sürdü.

Bea buharlaşmak istiyordu.

Gage hiç de rahatsız görünmüyordu. Aksine, hiç etkilenmemiş gibiydi. Bu da, mantıksız bir şekilde, onu sinirlendirdi.

Ona öfkeyle baktı. "Bir şey söyle."

Düşünceli bir şekilde, parmak boğumlarını çenesinin keskin çizgisi boyunca gezdirerek yavaşça nefes verdi. "Gerçekten bunun benim için bir sorun olduğunu mu düşünüyorsun?"

Bunu o şekilde söyleyince aptalca bir şeymiş gibi geldi.

"Öyle değil mi?" Sesi kısık, neredeyse isteksizdi.

Gage çok uzun süre sessiz kaldı. Bu dayanılmaz bir durumdu. "Beklemek sorun değil."

Bea gözlerini kırptırdı, karnındaki gerilim hâlâ çok yoğundu.

Bu, akıl almaz görünüyordu. Hem akıl almaz hem de şüpheliydi. Gage King'in belirsiz bir süre beklemekten memnun olacağını düşünecek kadar saf değildi.

"Hiçbir beklentiniz yok mu?"

"Beklemiyorum," diye mırıldandı. "Ne geleceğini biliyorum."

Karnı alt üst oldu. "Bu ne anlama geliyor?"

"Tam olarak kulağa geldiği gibi."

Bu cevapla ne yapacağını bilemedi. Gelecekte sanki mürekkeple yazılmış gibi bahseden biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştı.

Kadın ona dik dik baktı. Adam da kadının gözlerini incelemesine izin verdi. Kadın sadece bir kesinlik gördü. Derin, sarsılmaz ve bir şekilde güven verici.

"Bu... biraz korkutucu."

Dudaklarının kenarları hafifçe yukarı kıvrıldı. "Öyle olmalı."

Bea varış yerini değiştirmemişti. Sadece varış saatini ertelemişti.

Ve ona bakılırsa, Gage King'in bolca zamanı vardı.

Saate baktığında geç olduğunu gördü ve birdenbire kendini bitkin hissetti. Sanki söylenen her şeyin ağırlığı bir anda üzerine çökmüştü.

Gage bunu hissetti ve sakın bir şekilde ayağa kalktı. "Biraz uyuyun."

Bea hafifçe güldü. "Ne zamandan beri uykuya önem veriyorsun?"

"Üzerime yığılacak gibi görünüyorsun, yarın Kış Yelken Yarışları var."

Gözlerini kıstı, ama dudaklarının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı.

Kapıda durdu. "Bea."

Yukarı baktı.

"Söylediklerimin arkasındayım."

Yutkundu. "Ben de öyle düşündüm."

"Ve açıkça söyleyelim..." Sesi alçaldı. "Beni seveceksin, sevgilim. Ve sevdiğin zaman..." Bakışları bir söz verir gibi onu süzdü. "...senin her bir parçasını ezbere bileceğim."

Nefesi kesildi.

O bir cevap düşünmeye fırs bulamadan adam çoktan gitmişti.

Solgun kış güneşinin altında, St. Ives Regattası bir rüyadan fırlamış gibi parılıyordu. Üniversitenin özel nehrinin bakımlı kıyılarından uzanan, uçsuz bucaksız mavi sular, demir attıkları yerlerde sallanan şık yatlarla çevriliydi. Kıyı şeridinin her karış yeri işgal edilmişti: bordo ve altın renkli bayraklarla süslenmiş geniş beyaz çadırlar, sıralar halinde dizilmiş kanepeler ve şampanyalar, en şık kışlık paltolarını giymiş öğrenciler, ustaca bağlanmış atkılar, tesadüfi gibi görünen ama aslında öyle olmayan şekilde botlarıyla uyumlu eldivenler...

Aşırıydı. Ama buradaki her şey aşırıydı zaten.

Bea, iskeleye adım attıkları sırada paltosunun düğmelerini ilikledi. Krem rengi yün palto, fazla çaba harcamadan şık görünmek için tam üzerine oturuyordu. Yanında Gage, oldukça etkileyici görünüyordu. Koyu gri palto onu daha uzun ve daha geniş gösteriyordu. Ona tekrar tekrar bakmak istemiyordu. Ama bakmamak imkansızdı.

"Bana dik dik bakıyorsun," diye mırıldandı, başparmağıyla elinin sırtına sanki sıradan ama sahiplenici bir şekilde dokunurken. "Hoşuna mı geldi?"

İlk tepkisi hafif bir panikti, onu yakaladığından emindi. Ama sonra bakışlarını takip ederek suya baktı, kendisine değil.

Gülümsedi. "Suyu çok seviyorum."

"Bunu bilmek güzel."

Gage, kalabalığın arasından geçerken Bea'yi yanından ayırmadı ve onun bu kaosu içine çekmesine izin verdi. Etraflarında, onlar hakkında

konuşmalar yankılanıyordu.

"Bu Gage King."

"Onu o getirdi, belli ki."

Bea'nın yanakları kızardı. Gage bunu duydu. Bea onun duyduğunu biliyordu.

"Bırakın konuşsunlar," dedi sakın bir şekilde. "Sıkılıyorlar. Daha iyi bir şey bulana kadar onları eğlendiriyoruz sadece."

"İşler böyle mi yürüyor?"

Yüzündeki alaycı gülümseme tembelceydi. "Çoğu gün."

Sanki tüm kampüs toplanmıştı. Bu da demek oluyor ki, Bea ilk defa bunu toplu halde gördü. Oranı.

Kusursuz yün palto giyen her kadın için, neredeyse iki kat daha fazla erkek onu izliyordu. İstatistikleri biliyordu, ama burada, özel dikim takım elbiseler denizinin ortasında dururken, gerçekliğin farkına vardı.

Rıhtıma doğru ilerlerlerken Catherine Vale yollarına çıktı. Beyaz paltosu ve kahverengi çizmeleriyle tam bir varis gibi görünüyordu, adeta asil bir güzelliğe sahipti.

Bea, yanında Gage'in duruşunun hafifçe değıştiğini hissetti. Tanıma belirtisiydi.

"Catherine," diye profesyonelce selam verdi ve kısaca başını salladı. Kibar. Samimi.

Catherine sakın bir gülümsemeyle, "Gage," diye karşılık verdi. "Şunu düşünüyordum da, anne babanı uzun zamandır görmemiştim."

"Seyahatteler," dedi gayet sakın bir şekilde. "Gelecek ay dönecekler."

"Elbette," diye düşündü Catherine, sanki zaten biliyormuş gibi. "Döndüklerinde onlarla iletişime geçeceğim."

Gage başını hafifçe eğdi. Sadece bir onaylama, hepsi bu.

Bea bir şey ekleyip eklemeyeceğine karar veremedi, biri Gage'in görüş alanına girdi. Tanıdık bir yüz, adını sesleniyordu. Dikkati bu kesintiye kayd. Ve Bea ile yalnız kaldığı o küçük alanda Catherine harekete geçti.

"Sizi tebrik etmeliyim. Bir şekilde onu seçim yapmaya ikna etmeyi başardınız."

Sözler yumuşaktı. Başkalarının duyabileceğı kadar yüksek değıldi. Sadece onun içindi.

"Genellikle böyle olur, değıl mi? İnsanlar birbirlerini seçerler."

Catherine onu süzdü. "Gage her zaman titiz olmuştur," dedi. "Eşyalarının incelikli ve tahmin edilebilir olmasını sever."

Bea'nın omuzları neredeyse fark edilmeyecek şekilde gerildi, ama Catherine gördü. Bea çenesini kaldırdı. "İyi ki ben bir 'şey' değilim o zaman."

Catherine yavaşça şampanyasından bir yudum aldı, gözleri kalabalığın üzerinde gezindi, sonra tekrar Bea'ye döndü. "Evet, ama nasıl olduğunu biliyorsun," dedi yavaşça. "Yeni olan her zaman dikkat çeker. Ama sonunda insanlar bakmayı bırakır."

Bea'nın parmakları hafifçe paltosunun kumaşına kıvrılmıştı. Bu kesik, gösterdiğinden daha derindi.

Catherine bir an daha onu izledi. Sonra, dönerken, son darbesini bir esinti gibi indirdi. "Bugünün tadını çıkar, Bea." Hafif bir gülümseme. "Yapabildiğin sürece."

Ve sonra gitti, Bea'yı en hassas yerinde bir morlukla baş başa bıraktı. Görünmeyen, ama yine de çok hassas bir morluktu.

Konuşmasını bitirmekte olan Gage'e döndü.

Ona döndü. "Hadi gidelim, tatlım."

Aşağıda, tekneler sıralanmıştı. Uzun, zarif, bembeyaz yelkenleri olan, suyun içinde bıçak gibi ilerleyen, her birinde sekiz kişilik bir ekip bulunan tekneler.

Rafael'i hemen fark etti. Ekiptekiler aynı beyaz dalış kıyafetlerini giymişti, Rafael'inkinde kolunda tek bir bordo çizgi vardı ki bu da onun bile rütbe işareti olduğunu fark etmesini sağladı. Halatları bağlarken rahatça gülüyordu, sanki bu iş için doğmuş gibiydi. Sebastian onun yanında durmuş, sanki kimin ikinci olacağını merak edercesine rakiplerini inceliyordu.

Bea başını Gage'e doğru eğdi. "Yarışıyor musunuz?"

"HAYIR."

"Neden?"

"Çünkü kazanmayı seviyorum."

Gözlerini tekrar suya çevirdi. "Sen de istemez miydin?"

"Griffin yarışıyorsa olmaz."

Bea gözlerini kırıştırdı. "Gerçekten mi?"

Bakışlarını takip etti. "Yelken benim tarzım değil. Ve o çok iyi. Sinir bozucu derecede iyi."

"İlginç," dedi gülümseyerek.

Cevap vermedi.

Tanıdık bir ses duyuldu. Georgina, Naomi ve Isabel'in eşliğinde kalabalığın arasından yaklaştı. Georgina'nın paltosu avcı yeşiliydi, botları ise yumuşak deriden yapılmış ve belli ki özel dikimdi.

Georgie, Bea'ye ve kuzenine alaycı bir bakış atarak, "İkinize de bakın," dedi.

Bea omuz silkti. "İlk yelken yarışım."

Isabel alaycı bir şekilde, "Miras yoluyla elde edilen zenginliğin bu gösterişli sergilenmesinden keyif aldığınızdan eminim," dedi.

Naomi, güneş gözlüğünü ayarlarken gülümseyerek, "Bu işin cazibesinin sadece yarısı," dedi. "Diğer yarısı ise Rafael'in herkesi aptal durumuna düşürmesini izlemek."

Georgina, "Bu yılki şampanya kustumuk gibi tadıyor," diye yakındı.

"Yeni bir şirket sponsor oldu," dedi Naomi. "Sanırım gelecek yıl bir daha şansları olmayacak."

Suyun öbür ucundan bir çan sesi duyuldu ve kalabalığın dikkati dağıldı. Yarış başlıyordu.

Bea, teknelerin su yüzeyinde zarif ve hızlı bir şekilde ilerleyişini izlerken kalbi hızla çarpıyordu. Etraflarında tezahüratlar yükseldi, şampanya kadehleri kaldırıldı, insanlar daha iyi bir görüş açısı için birbirleriyle itişip kakıştılar.

"Hadi gel." Gage'in başparmağı, ceketinin kolunda yavaş bir çizgi çizdi. "Buradan gördün. Şimdi nasıl izlenmesi gerektiğini göreceksin." Georgina ve diğerlerine doğru başını salladı. "Haydi gidelim."

Georgie, sanki başından beri onun bunu söylemesini bekliyormuş gibi görünüyordu.

Birlikte kalabalığın arasından geçtiler. Gage, Bea'nın elini tutarak önden gitti, iri cüssesi arkadan gelen kadınlar için yolu açtı. Merdivenlerde Gage güvenlik görevlisine başıyla işaret etti. Halat indi ve güvenlik görevlisi onları sorgulamadan geçirdi.

VIP terası adeta başka bir dünya gibiydi.

Kaosun üzerinde, nehrin tüm uzunluğuna hakim bir konumda. Cam korkuluklar. Deri koltuklar. Yumuşak altın rengi ışık yayan ısıtıcı lambalar. Garsonlar sessizce hareket ederek şampanya ve gümüş tepsilerde minik, mükemmel kanepeler sunuyorlardı.

Aşağıda, stadyumun içi gibiydi sesler; yükselen tezahüratlar, kadehlerin şıkırtısı, iskele tahtalarında ayakkabıların sürtünme sesi. Yukarıda ise, sanki sahiplerin locasındaymış gibi hissettim. Uzakta. Dokunulmaz.

“Çok daha iyi,” dedi Georgina, camın kenarındaki en iyi yere doğru ilerlerken. Naomi ve Isabel de onu takip ederek, sanki oraya aitmiş gibi yerlerine oturdular. Ki, elbette, gerçekten de oraya aittiler.

Soğuk havaya rağmen koyu renk paltosunun düğmeleri açık, elleri ceplerinde bir adam korkulukların yanında durmuş, aşağıdaki suyu inceliyordu. Uzun boylu, kısa kesilmiş koyu saçlı ve belirgin bir sakalı vardı. Sadece önemli bir şey söylemesi gerektiğinde ve yalnızca canı istediğinde konuşan biri gibi görünüyordu.

Onların yaklaşmasıyla arkasını döndüğünde, Bea, Gage'e verdiği sessiz, tanıdık selamı hemen fark etti. Yıllar geçmişti, sadece dostluk değil.

“Nate, bu Bea.” Avucunun sırtına bastırması onu öne doğru itti, sanki önemliymiş gibi. “Bea, Nathaniel West. Ağzından çıkan her şeye aldırma.”

Nate'in gözleri kızın üzerinde gezindi. "Demek kız buymuş," dedi ciddi ama bir yandan da eğlenmiş bir şekilde.

Bea, hafif ama kararlı bir şekilde gülümsedi. "Umarım öyledir."

"Siz çok konuşulan bir konu oldunuz."

“Öyle mi? İyi bir konu mu, yoksa kötü bir konu mu?”

Nate omuz silkti. "Ne kadar geriye gittiğimizden bahsediyoruz, ona bağlı."

Kaşları merakla kalktı. "Peki ya şimdi?"

Gage'e kupkuru bir bakışla baktı. "Buradan bakınca iyi görünüyor."

Bea ikisini de dikkatlice inceledi, onun söylemediklerini bir araya getirmeye çalıştı. "Sanırım bir gün duymayı çok istediğim bir geçmiş hikayeniz var," dedi, gülümsemesini gizleyemeden.

Nate başını salladı. "Bea, tüm geçmiş hikayelerini biliyorum."

Gülüştü neşeli ve içtendi. Karşılık beklemeden, özgürce verilen bir gülüştü.

Bu onu biraz şaşırttı. Nate, sanki kralları bile eritecek türden bir sıcaklık görmüş gibi, ona tekrar baktı.

Gage, belli ki işini bitirmişti, elini kadının sırtında gezdirerek onu bir koltuğa doğru yönlendirdi.

“Bu konuda sana bol şans diliyorum. Paylaşmayı pek sevmiyor.” Nate’in son cevabı, ikisinin de duyması için söylenmişti belli ki.

"Uyarı için teşekkürler," dedi Bea omzunun üzerinden.

"Onu görmezden gel," diye mırıldandı Gage.

"Onu seviyorum."

"Evet, herkes öyle yapar. Ta ki yapmayı bırakana kadar."

Bea koltuğuna iyice gömüldü. Daha eline tutuşturulan şampanyayı kaldırmamasına fırsat bulamadan, adam nazikçe şampanyayı elinden alıp kenara koydu ve yerine maden suyu ısmarladı.

Ona hatırlatmasına gerek yoktu. O hatırlamıştı.

Terasın diğer tarafından Georgina, şiddetli bir şekilde titredi. "Burada buz gibi soğuk."

Naomi, "Rafael'in bunu Olimpiyat Oyunları gibi ele almasını görmek buna değdi," dedi.

Isabel homurdandı. "Bahse girerim kendi rüzgar makinesini getirmiştir."

Bea, Rafael'in teknesinin akıntıyı yarararak ikinci sıradaki tekneyi bir boy farkla geride bırakmasını büyülenmiş bir şekilde izledi. Kendi kendine, "Gerçekten çok iyiler," dedi.

"Onu izlemenize gerek yok," dedi Gage.

"Rahat ol," diye takıldı. "Sadece tekneyi izliyorum."

"Belki de beni izlemelisin," diye şakayla karışık söyledi ve ardından onu öpmek için yaklaştı.

Georgina omzunun üzerinden seslendi, "Bea, bir yarış var."

Bea sadece gülümsedi.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Asansör sessizce yukarı çıktı. Yanında Gage telefonuna göz atıyor, e-postaları hızlıca gözden geçiriyordu ama eli hâlâ onun elini sarmıştı. Sanki bunu haftalar değil de yıllardır yapıyorlarmış gibiydi. Yine de ona hâlâ çok yeni geliyordu.

Kendine fazla düşünmemesini söyledi. Normaldi. Gelişmeydi. Yeterince uzun süredir çıkıyorlardı. Elbette onu evine davet edecekti.

Asansör yavaşça durdu ve kapılar açıldı; kısa bir özel koridor ve ön kapısının yanındaki gizli panel ortaya çıktı. Gage beş haneli bir kod girdi. Kilidin hafif tıklama sesi neredeyse duyulmazdı.

Kapıyı öne doğru itti.

Çatı katı karanlıktı. Bir an eşikte oyalandı, bir eliyle kapı çerçevesine tutundu, gözleri loşluğa alışmaya çalışıyordu.

Gage onu nazıkçe içeri çekti, kapı arkalarından kapanırken eli duvardaki bir konsola dokundu. Yumuşak bir ışık çizgisi süpürgelikleri takip etti, yukarı doğru yayıldı ve mekanı sıcak bir parıltıyla aydınlattı.

Gölgeler çekildi, yerini temiz hatlar, cam duvarlar ve Northgate'in iki taraftan ufka kadar kesintisiz uzanan, zifiri karanlık gecede parıldayan binlerce ışık noktası gibi bir manzarası aldı.

Ayakkabılarını çıkardı. Pürüzsüz parke zemin ayaklarının altında serindi. Manzaraya kapılarak pencereye doğru yarı yolda ilerlerken durdu ve arkasına dönüp ona baktı.

Paltosunu asarken onu izlediğini fark etti. "Hadi bakalım."

Keşfetme izni.

Salon, açık alana yayılmış koyu renk deri kanepeler ve cam bir sehpa ile döşenmişti. Tam iki yastık, simetrik olarak yerleştirilmişti. Sağındaki mutfak devasa, endüstriyel tarzda, tamamen paslanmaz çelik ve mermerden yapılmıştı. Onun ötesinde, pencerenin önünde sekiz kişilik bir yemek masası duruyordu, sandalyeler düzgünce yerleştirilmişti.

Mekânın tamamı etkileyiciydi. Minimalistti. Ama bir müze gibi değil. Daha çok zamanının neredeyse tamamını başka yerlerde geçiren bir adama aitmiş gibiydi. İş yerinde. St. Ives'te. Burası dışında her yerde.

Etrafta dağınık kağıtlar, yığınla eşya veya karmaşa yoktu, günlük dağınıklığın hiçbir belirtisi yoktu.

Duvarı kaplayan, sırtları askeri bir hassasiyetle dizilmiş kitap rafına doğru yavaşça ilerledi. Ekonomi. Küresel piyasalar. Politika. Ve... yemek kitapları mı? İşte bu ilginçti.

Kadın her şeyi dikkatlice dinlerken Gage anahtarlarını bir kenara koydu. "Analiz ne?" diye kuru bir tonda sordu.

"Burada pek vakit geçirmiyorsunuz gibi görünüyor."

"Burada uyuyorum."

"Hiç bitki yok. Hiç resim yok. Hiçbir şekilde özen gösterilmiş gibi görünen bir dekorasyon yok."

"İç tasarımı mı eleştiriyorsunuz?"

"Demek istediğim şu, ya geçen hafta taşındınız ya da burayı uzun süreli bir otel konaklaması gibi kullanıyorsunuz. Ama..." Başını kitaplığa doğru eğdi. "Yemek kitaplarınız var."

Gage mutfağa girdi ve büyük şarap buzdolabından bir şişe şarap çıkardı. Çünkü bir üniversite öğrencisinin evinde böyle bir buzdolabı olması tamamen normaldi. İki bardak alıp tezgâhın üzerine koydu. "Fırsat buldukça yemek yaparım."

Bea hafifçe irkilerek doğruldu. "Gerçekten mi?"

Gage şişenin kapağını açtı. "Sence ben tam olarak ne yiyorum?"

Dudaklarını ısırdı. "Bilmiyorum. Michelin yıldızlı yemek kutuları mı? Tokyo'dan uçakla getirilen yemekler mi?"

"İyi yemek yemeyi severim, ama aynı zamanda sevdiğim şeyleri nasıl yapacağımı da bilmeyi severim." Şarabı doldurdu ve bardağı ona doğru uzattı. "Bana sanki sana gizlice sihribazlık yaptığımı söylemişim gibi bakıyorsun."

Bea güldü ve parmaklarını bardağın sapına doladı. "Bu... beklenmedik bir şey."

Tezgaha yaslandı. "Sanırım benim birçok farklı yönüm olduğunu göreceksin, tatlım."

Güç ve kontrol katmanları tahminlerin bir parçasıydı. Ev içi yaşamın katmanları ise öngörülelememişti.

"Peki bu akşam ne pişiriyorsunuz, Şef Kral?"

Gage, dolap gibi görünen ama aslında buzdolabı olan bir kapıyı açtı. İçinden tek tek kaplar çıkarmaya başladı. "Sablefish. Kuskus ve nar salatası."

Bea, kahvaltı masasının taburelerinden birine oturmuş, şarabını çeviriyordu. "Bunun sıradan insanlara havalı geleceğini farkındasın, değil mi?"

Ağızındaki en ufak bir seğirme bile her şeyi anlatıyordu.

Çenesini eline yasladı, adamın sablefish balığını marine etmesini, kollarını sıyırarak sebzeleri hazırlamasını, sessiz ve ustaca hareket etmesini izledi. Gage King gibi güçlü, kendinden emin, her ortamda otoriter bir adamın, sanki yapacak daha iyi bir işi yokmuş gibi malzemeleri hazırlamasını izlemekte son derece çekici bir şey vardı.

Kadın parmaklarıyla tezgâha vurdu. "Yardıma ihtiyacınız var mı?"

"Neyle?"

"Bilmiyorum. Bir şey mi doğruyorsunuz? Bir şey mi karıştırıyorsunuz?" Belirsiz bir şekilde el hareketleriyle işaret etti. "Faydalı olmak."

Onu süzdü. "Yemek yapar mısınız?"

Bea cevap vermeden önce şarabından bir yudum aldı. "Birkaç temel yemeği yapabilirim."

"Hazır noodle gibi mi?"

Dudaklarını büzdü. "Elbette. Ben yarı Asyalıyım."

Elindeki yedek kesme tahtasını alıp kadının önüne koydu. "Pekala. Bakalım elimizde ne var."

Bea doğruldu ve kollarını sıvadı. "Bu üsluptan rahatsız oldum."

"Yapmalısın." Gage ona bir şef bıçağı uzattı. "Bıçağı doğru tutmayı biliyor musun, yoksa parmağını kesmeni mi izleyeceğim?"

Bea ona ters bir bakış attı. "Ben çocuk değilim."

"Hayır mı?" diye meydan okudu. "Öyleyse bana göster."

Derin bir nefes verdi ve bıçağı kendinden emin bir şekilde kavradı, kenara koyduğu taze soğanlara uzanırken çenesini hafifçe yukarı kaldırdı.

Bu kolaydı. Bunu yapabilirdi.

Kadın doğramaya başlar başlamaz Gage kısık bir kahkaha attı.

"Ne?"

"Hiç bir şey."

Gözlerini kısarak sordu: "Hayır. Ne?"

Öne doğru hafifçe eğildi, elini tezgaha dayadı ve onu bariz bir eğlenceyle izledi. "Daha önce hiç birinin sebze bıçaklamaya çalıştığını görmemiştim."

Bea kaşlarını çatı. "Doğrama yapacağım."

"Siber saldırı yapıyorsunuz."

Elini daha da sıkılaştırdı. "Küçülüyorlar, demek ki işe yarıyor."

Gage içini çekti, kendi bıçağını yere bıraktıktan sonra onun arkasına geçti. Yakın. Sıcak. Göğsü sırtına değdi, sıcak ve sertti; eli uzanıp küçük elini kavradı, parmakları onunkilerin üzerine kıvrıldı.

Bea donakaldı.

Onun varlığı her şeyi, hatta düşünceleri bile bastırdı. "Bırak beni."

Bıçak üzerindeki tutuşunu yönlendirdi, baskıyı ayarladı. Kemer tokasının hafifçe sürtünerek belinin alt kısmına değmesi, neredeyse hissedilmeyecek kadar azdı, ama karnının alt kısmında bir sıcaklık dalgası yaratarak dikkatini kül gibi dağıttı.

Nefesi alnına sıcak bir şekilde değdi. "Bırak bıçak işini yapsın."

Bea'nın nefes alışverişi birden sığılaştı. "Tamam."

Elini hiç kıpırdamadı. "Şimdi, bıçağı sallla." Bileğini tam doğru açıyla tuttu. Hareket daha yavaş, daha yumuşaktı. Ama Bea, bu kadar yakınıdayken buna pek odaklanamıyordu. "Daha iyi."

Artık hiçbir şeyi kesmediğini anlaması tam beş saniye sürdü. Hareket etmeyi bırakmıştı, ellerinin altında tamamen hareketsiz kalmıştı.

"O özgüvene ne oldu?" diye sordu, ses tonunda hafif bir kendini beğenmişlik sevgisi vardı.

Bea kaşlarını çatarak dirseğiyle onu dürttü. "Sus ve konsantre olmama izin ver."

Gage King mutfakta bile bir tehditti.

Yarım saat sonra Bea tezgâha yaslanmış, Gage'in yemekleri tabağa yerleştirmesini öyle bir ustalıkla izliyordu ki, bu durum onu mantıksız bir

şekilde kıskandırıyordu.

Her şeyde bu kadar iyi olması nasıl mümkün olabilir?

"Çok sinir bozucusun," diye yakındı.

Gage son tabağı masaya bıraktıktan sonra ona baktı. "Detaylandır."

Güzelce düzenlenmiş tabakları tek tek işaret ederek, "İşte bu. Profesyonel gibi yemek pişiriyorsun. En azından bir şeyde vasat olabilirdin," dedi.

Burnundan nefes vererek ona bir bardak gazlı su doldurdu. "Bunu telafi ediyorsun. Çoğunlukla da kaos yaratarak."

Bea, sahte bir şekilde gücenmiş gibi geri çekildi. "Yardım ediyordum."

Tezgaha doğru başını salladı. "Bir asistan için bu çok fazla dağınıklık."

İçini çekerek kollarını kavuşturdu. "Belki de Batı mutfağı bana göre değil."

"Hım," diye yanıtladı kayıtsızca. Aniden Gage kadehini sessizce kaldırdı. Gözleri onun gözleriyle buluştu. "Bir aya."

Kaşlarının arasında ince bir kırışıklık oluştu. "Henüz bir ay bile geçmedi."

"Mutfaktan beri."

Bea'nın ağzı, dile getiremediği kelimeyi oluşturdu.

Ah. Oradan saymaya başlamıştı.

Bardağını kaldırıp onun bardağıyla hafifçe tokuşturdu. "Bir ay için."

Yemek yediler, her zamanki gibi sohbetleri akıcıydı. Bea, Nico ile yaptığı özel derslerden anlattığı hikayelerle onu gülümsetmişti ve dersler ve son teslim tarihleri gibi sıradan şeylerden bahsederken, o da her zamanki gibi odaklanmış bir şekilde dinliyordu. Kısaca ama samimi bir şekilde işinden bahsetti. İşinin amansız temposundan. Hiç şikayet etmedi; Bea, hiç şikayet ettiğinden şüphe ediyordu. Ama mezuniyetten sonra onu neyin beklediğini tam olarak anladığını anlayabiliyordu.

Bütün bunların arasında bir yerlerde kış tatili için planlar yaptılar.

İşleri bitirdiklerinde Bea kendini daha hafif ve huzurlu hissediyordu. Bir noktada, farkında olmadan, onun alanında bir misafir gibi hissetmeyi bırakmıştı. Onunla burada olmak kolay geliyordu.

Kadın tabakları toplarken Gage odadan sessizce çıktı. Geri döndüğünde, tezgahın üzerine kadının önüne küçük, zarif bir kutu bıraktı. Yumuşak pembe renkte, kusursuz beyaz bir kurdeleyle bağlanmıştı.

Kollarını kavuşturmuş, tezgâha yaslanmış, onu izliyordu. "Aç onu."

Bea gözlerini kırptırdı, ardından kurdeleyi nazikçe çekerek kapağı kaldırdı.

İçeride, ince kağıda sarılı halde, lacivert ipek bir pijama gömleği vardı. Sıvı gibi yumuşak, baştan aşağı zarif düğmeleri olan ve cebinde küçük BC işlemeli baş harfleri bulunan bir gömlekti. Tam bedenine uygundu, dizine kadar uzanıyordu, belki biraz daha yukarıda.

Baş döndürücü bir an için, onu giydiğini hayal etti; çıplak teni serin ipeğe değıyor, kumaş kalçalarında hafifçe takılıyordu, gözleri ise neredeyse hissedebileceğı bir dokunuş gibi bu kaymayı takip ediyordu.

Yanaklarına yavaş ve çaresizce bir sıcaklık yayıldı. "Gage... çok güzel. Bunu yapmak zorunda değildin."

"İstedim."

Utanç içinde başını kaldırdı. "Size hiçbir şey almadım. Mutfaktan saydığımızı bilmiyordum."

Umursamaz bir şekilde omuz silkti. "Önemli değil."

Bea ipeğe bakarak gülümsedi. "Yine de sana da bir şey vermek istiyorum."

Yaklaştı ve tişörtü kutudan aldı. Tişörtü yavaşça ve nazikçe tutarken kumaş parmaklarının arasından kaydı. "Aslında bu senin için değil."

Ona baktı. "Nasıl öyle değil ki?"

"Bu benim için. Onu giyecek olan sadece sen olacaksın."

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Nico'nun çalışma masası şüpheli derecede düzenliydi: ders kitapları üst üste yığılmış, notlar konulara göre düzenlenmiş, etkileşimli bir tablet açık ve kullanıma hazır halde bekliyordu. Bir gencin masasından çok bir katalog sayfasına benziyordu. Bea, içinden annesini övdü.

Teknik olarak kış tatiliydi. Burada olmamaları bile gerekiyordu. Ama Nico'nun notları nihayet yükselmeye başlamıştı ve ailesi onun bu ivmeyi kaybetmesine izin vermeyecekti.

Masada karşı tarafta, Nico sandalyesine yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüzündeki kendinden memnun sırıtış o kadar belirgindi ki, tek başına cezayı hak edecek gibiydi. Henüz başlamamış olan tartışmayı çoktan kazanmış gibi görünüyordu.

"Bence," diye belirtti, "bu okul olayı biraz gereksiz. Genel olarak bakıldığında."

"Öyle mi?" diye sordu Bea, kaşını kaldırarak. "Peki, bu büyük plan neymiş?"

Nico masanın altında bacaklarını uzattı, yüzündeki alaycı gülümseme daha da derinleşti. "El Jefe, dünyadaki tüm önemli kişilerin kendileri için düşünmeleri için insanları işe aldığını söylüyor."

Bea göz kırptı. "On altı yaşındasın. Henüz milyoner değilsin."

Nico'nun alaycı gülümsemesi bir anlığına soldu, sonra tekrar toparlandı. "Henüz."

Kollarını kavuşturarak sertçe nefes verdi. "Peki, ilk milyonunuz gelene kadar tam olarak ne yapmayı planlıyorsunuz? Sadece keyif mi çıkaracaksınız?"

"Plan aşığı yukarı buydu."

Bea ona sert bir bakış attı. "El Jefe de özel dersin zaman kaybı olduğunu mu düşünüyor?"

Nico hiç etkilenmemiş bir şekilde omuz silkti. "İsraf değil. Sadece... isteğe bağlı."

"Pfft. Tembellik için uygun bir bahane gibi görünüyor."

"Buna strateji denir, Bea."

"Buna ödevini yapmamak deniyor, Nico."

İnleyerek, abartılı bir şekilde yere yığıldı.

Onu görmezden gelerek açık ders kitabına dokundu. "Çalışacaksın. Ve bunu sızlanmadan yapacaksın, çünkü şımarık zengin bir çocuktan daha kötü tek şey, çalışmadığıyla övünen şımarık bir zengin çocuktur."

Nico elini yüzüne götürdü. "Ugh. Tamam. Ama şunu kayıtlara geçirmek istiyorum ki, bunu son derece baskı altında yapıyorum."

"Harika. Bunu kahramanca fedakarlıklarınızın uzun listesine ekleyeceğim."

Defterini açıp kendi kendine mırıldandı: "El Jefe bu zulmün hesabını soracak."

"Titriyorum."

Nico anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı, ama gözlerindeki eğlence parıltısı onu ele verdi.

Bea başını salladı ve adam sonunda işe koyulunca kendi kendine gülümsedi.

GAGE

Gage, kollarını kavuşturmuş bir şekilde arabasının kaputuna yaslanmış, Bea'nın avını değerlendirir gibi yavaşça arabanın etrafında daireler çizmesini izliyordu.

"Isırmayacak."

Bea omzunun üzerinden ona bir bakış attı. "Sadece... alışmaya çalışıyorum."

"Bunu daha önce de yaşadın. Hem de defalarca."

"Evet," diye onayladı, geriye çekilip parlak siyah yüzeye sanki karakteri hakkında bir şeyler söylüyormuş gibi bakarak. "Yolcu koltuğunda. Eğer ben sürüyorsam, boyutunu bilmem gerekiyor."

"Buna gerçekten hazır mısın?"

Bea'nın çenesi yukarı kalktı. "Bunu bana sürekli soruyorsun, sanki araba kullanmayı bilmiyormuşum gibi."

"Yeteneklerini sorgulamıyorum tatlım." Anahtarları ona fırlattı ve gözünü kırpmadan yaptığı ustaca yakalayışını izledi. "Parmak uçlarında bu kadar güç varken nasıl davranabildiğini sorguluyorum."

Bea, gözlerinde alaycı bir parıltıyla tuşları bir kez çevirdi. "Bilmiyorum. Başarabiliyorsun galiba."

"Dokunmak."

Sanki zaten onunmuş gibi sürücü koltuğuna rahatça oturdu. Koltuğu ve aynaları ayarladı, gösterge panelini sakın bir şekilde kontrol etti. Hiç tereddüt etmedi.

Yolcu koltuğuna oturdu, emniyet kemerini bağladı ve sanki dünyanın tüm zamanına sahipmiş gibi arkasına yaslandı. "Pekala o zaman. Bana neler yapabileceğini göster."

Bea, onun yarı yarıya beklediği gibi, kalkış çizgisinden hızla fırlamadı. Bunun yerine, sanki ipek gibi yumuşak ve rahat bir şekilde otoparktan çıktı.

"Sandığınız kadar kararsız değilsiniz."

Ona yan gözle baktı. "Ne hakkında?"

"Araba kullanmak. Bu arabayı sanki size itaat ediyormuş gibi kullanmalısınız."

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Sana araba kullanabildiğimi söyledim. Sadece sınav beni çok korkutuyor. İzlenmekten nefret ediyorum."

Bakışlarını kadının profilinde gezdirdi. "Sen bir kadınsın. UR'desin."

"Ama herkes elinde not defteriyle beni değerlendirmiyor."

"Elindeki not defteriyle ilgilenen kişiyi ben mi olayım?"

İçten ve neşeli bir şekilde güldü. "Kesinlikle hayır. Sadece ilk seferde geçmek istiyorum," diye itiraf etti. "Başarısızlıkla başa çıkacak yapıda değilim."

"Başarılı kişiler genellikle öyle değildir."

Kış güneşinin yanlarındaki suya yansıması ve rüzgarın ağaçların arasından esmesi eşliğinde sahil yolunda ilerliyorlardı. Bir iki kez, onun teşvik edici başıyla işaret etmesiyle, gaza bastı ve motor boğuk bir hırıltıyla karşılık verdi. Araba ileri fırladı ve bir an için tüm dünya bulanıklaştı; sadece hız ve kontrol vardı, yüzünde ise coşku ifadesi.

Onu ne kadar uzun süre gözlemlerse, Gage'in içinde bir şeyler yerleşti. Arabayı idare edebilirdi. Hatta muhtemelen her şeyi idare edebilirdi.

Bir süre sonra, "Biliyor musun," dedi, "beni çok korkutacağını tahmin ediyordum."

"Hayal kırıklığına uğramış?"

"Biraz."

Arabayı bir seyir terasına çektiler. Vadi altlarında uzanıyordu, gökyüzü kış ışığıyla buruşmuştu. Bir an için, dünyanın kendilerine ait olduğunu hissettiler.

Bea vitesi park konumuna aldı, sonra gözleri parıldayarak ona döndü. "Peki?" diye sordu ısrarla. "Gage King testini geçtim mi?" Kendinden çok memnun görünüyordu. Tatlı. Biraz da kendini beğenmiş.

"İyiydın," diye belirtti.

"Gayet iyi mi?" diye tısladı, yapmacık bir şekilde gücenmiş gibi. "Bana bir daha paralel park etme becerimi göstermeni isteme."

"Sizi spa gezisi için ne zaman bırakmalıyım?"

Göstergedeki saate baktı. "Belki bir saatimiz var?"

"Mükemmel."

Ardından, Gage yavaş ve dikkatli bir şekilde uzanıp emniyet kemerini çözdü. Sessiz bir şekilde çıkan çıt sesi ikisi arasında yankılandı.

"Ne yapıyorsun?"

Meraklı eli, kadının belini yokladı. "Ders bitti. Şimdi ödeme zamanı."

Onu kucağına çekti, bedeni sıcak ve yumuşaktı, onun bedeniyle kaynaştı, kolları kolayca boynuna dolandı.

"Zaten milyardersin," diye iç çekti Bea. "Benim parama ihtiyacın yok."
Gage, tam bir kurt gibi gülümsedi. "Öyleyse ağzını bana ver."

Özel spa, taşa oyulmuştu; UR'nin en güçlü kadınlarının rahatlamak, strateji geliştirmek ve fısıldaşmak için geldiği gizli bir inziva yeri idi. Yasemin, sandal ağacı ve tuz kokuları, ısıtılmış havuzdan yükselen buharla birlikte havada asılı kalıyordu. Loş, altın rengi ışık yüzeyde parıltı olarak kemerli duvarlara sıvı gölgeler düşürüyordu.

Bea suya adımını attı, çıplak bacaklarının etrafını saran sıcaklık hissetti. Diğerleri zaten oradaydı; Georgina taş kenarına kedi gibi gerinmişti, Isabel gözleri kapalı bir şekilde yarı suya batmıştı, Naomi tembelce ortada yüzüyordu ve Lillian bir köşeye sessizce oturmuş, örgüsü suda kurdele gibi dalgalanıyordu.

Georgina tek gözünü araladı. "Bakın, sonunda kim kaçmayı başardı."

Naomi'nin sırtışı şeytaniydi. "Gage'in senin gitmene izin verip vermeyeceği konusunda bahse giriyorduk."

Bea'nın ağzı kendine gelmeden önce cildi onu ele verdi. Klasik. "Saat altıda buluşmaya karar vermiştik. Tam zamanında geliyorum."

Isabel gözlerini açmadan, "Hım," diye mırıldandı. "Ama yine de savunmacı bir tavır sergiliyorsun."

Naomi masum bir şekilde, "Tam da senin küçük masalından bahsediyorduk," diye ekledi.

"Masal?"

"Bea." Isabel sonunda gözlerini açtı, ses tonunda kuru bir eğlence vardı. "İnsanların sana nasıl baktığını fark etmemiş gibi davranma."

Naomi geriye doğru yaslandı ve su sıçrattı. "Tıpkı satranç gibi. Ve bir şekilde sen kraliçe oldun."

"Bu... biraz abartılı."

"Öyle mi?" diye sordu Naomi.

Artık bir yabancı değildi. Gage tarafından altın olarak işaretlenmişti. Ama kraliçe olmak tam olarak rahatlatıcı değildi.

Kraliçeler korunuyordu. Ve avlanıyorlardı.

“Konu açılmışken...” Isabel’in bakışları ona kaydı. “Birileri bu güç dengesindeki değişimden hiç memnun değil.”

Bea iç çekti. "Catherine."

“Açıkçası,” dedi Naomi, umursamazca ve acımasızca. “Hâlâ Bayan King olacağına inanıyor.”

"O bahsi kabul etmezdim," diye mırıldandı Isabel. "Gage ona hiçbir zaman sanki sıradan bir insanmış gibi bakmadı."

Georgina, Bea'ye "Sana bir şey söyledi mi?" diye sordu.

Bea başını salladı. "Yeni olan her zaman dikkat çeker, ama sonunda insanlar bakmayı bırakır," dedi.

Bir süre sonra kimse konuşmadı.

Naomi'nin dudakları büküldü. "Aramaya devam etmesi gereken tek bir kişi var. Ve o zaten aramaya başlamış bile."

Isabel yan tarafına dönerek, "Ne yapıyorsan yap, daha azını yap. Aralıklı ödül çok daha bağımlılık yapıcıdır," dedi.

Bea kıkırdadı. "Bu, rahatsız edici derecede bilimsel."

Isabel sözlerine şöyle devam etti: "Hayvan çalışmaları. Kıtlık onları aç bırakıyor."

Lillian, kenardaki sessiz yerinden kıpırdandı, sesi yumuşak ama netti. "Bu aynı zamanda saplantıya da yol açıyor."

Buhar adeta nefesini tutmuş gibiydi.

“İstedğimiz bu mu?”

Georgina kusursuz tırnağıyla bardağına hafifçe vurdu. "UR'da mı? Aşk ve saplantı o kadar da farklı değil. Burada sadece kızı kazanmakla kalmıyorsun; onu elinde tutman gerekiyor. Ve her zaman uzun vadeli bir oyun oynamaya istekli biri vardır."

Bu sözler yerini buldu. Kimsenin itiraz etmeye kalkışmadığı türden bir gerçektir.

Lillian suyun köprücük kemiğine hafifçe vurmasına izin verdi. "Peki siz üçünüz bu tuzaktan nasıl kurtuldunuz?" diye sordu samimiyetle. "Hâlâ nasıl bekarsınız?"

Naomi sırtıttı. "Zekice davranarak. Ve geçici olarak müsait olmayarak."

"Burası GQ dergisi kapağı modelleriyle dolu," diye araya girdi Bea. "Sonsuza kadar kaçamazsın herhalde."

Naomi içini çekti, nemli buklelerini yüzünden geriye itti. "Benim zaafım Charles. Soylu bir geçmişe sahip, seçim afişlerine yakışır elmacık

kemikleri var, geleceğin senatörü."

"Zayıflığına yenik mi düşeceksin?" diye takıldı Bea.

"Ben bir 'trophy wife' (ödül eşi) olmak için çok yaramazım. Bir gün dayanamayıp bağışçıların katıldığı bir brunch'ta siyasi olarak yanlış bir şey söyleyeceğim ve ona milyonlarca dolarlık bağış kaybettireceğim."

"Eğer kaza sonucu olmuş olsaydı, muhtemelen seni affederdi," dedi Georgina. "Ama sanırım kaza sonucu olmamıştır."

Naomi'nin sırtışı daha da keskinleşti. "Kesinlikle olmaz." Başını Isabel'e doğru eğdi. "Bu vakada da bir komplikasyon var."

Isabel, "Mason," diye ekledi. "Son derece zeki. Kâr marjlarını kirli gösteriyor."

Lillian şaşkın görünüyordu. "Nasıl..."

"Hayal gücünü kullan, Lils," diye takıldı Naomi.

Lillian'ın kaşları çatıldı, dudakları birbirine kenetlendi ve olayları birleştirmeye çalışırken gözle görülür bir şekilde kıpırdandı.

Bea sessiz kaldı, gülümsemesini bastırmaya çalıştı. Isabel'in ne demek istediğini tam olarak anlamamıştı, ama eğer Gage'in çalışmasını izlerken hissettiklerine benziyorsa—ellerinin klavyede nasıl hareket ettiği veya pazarlık yaparken sesinin nasıl çıktığına—o zaman evet, anlamıştı.

Tüm gözler Georgina'ya çevrildi.

İtiraz ediyormuş gibi yapmadı. Sadece tembel bir gülümseme verdi. "Avcı. İsmine yakışıyor. Sessiz, sabırlı, avını ürkütmeden etrafında dönecek kadar zeki. Sanırım şimdi onun beni yakalamasına izin vereceğim."

Lillian inleyerek yüzünü kollarına gömdü. Sanki bu kadınların tek başlarına harika bir hayat yaşadıkları fikrinden vazgeçmişti.

"Bekar kalmayacaksın. Burada kalamazsın," dedi Isabel ona.

Georgina cesaret verici bir şekilde, "Neyse ki, aralarından seçim yapabileceğimiz çok şey var," diye ekledi.

Bea gülümseyerek, "İkinci el mağaza stratejinizi kullanın," dedi. "Derinlemesine inceleyin ve size en uygun olanı bulun."

Naomi, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, "Ya da Bea'nın stratejisini dene," diye önerdi. "Gözlerin bağlı bir şekilde içeri gir ve Kralı alt et."

Havuzda kahkahalar yankılanıyordu.

Bea başını salladı, omuzlarından süzülen su damlacıkları parıldıyordu. "Şimdi sadece bir kraliçe gibi hareket etmeyi öğrenmem gerekiyor." Catherine'in sözleri hâlâ aklındaydı, buharın ötesine baktı. "Ve kralımı nasıl koruyacağımı."

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

King Global Capital'in lobisi, yumuşak aydınlatma altında parıltıyan mermer zeminleriyle soğuk bir zarafet sergiliyordu. Koyu renkli cam paneller, sessiz bir verimlilik havasını yansıtırken, temiz, cilalı ahşap ve abartısız zenginliğin kokusu havayı sarıyordu.

Bea, girişin hemen içinde durdu, parmakları çantasının askısını daha sıkı kavradı.

Burası sadece Gage'in ofisi değildi. Burası onun dünyasıydı. Gerçek dünyası. Mum ışığında bir akşam yemeği değil, kaldırımında duran siyah bir araba da değildi. Burası rakamların hareket ettiği yerdı. Tüm piyasaları değiştiren kararların alındığı yerdı.

Göğsünde bir şeyler burkuldu.

Bu gibi şirketleri yeterince zeki, yeterince becerikli ve yeterince değerli olduğuna ikna etmek için düzinelerce staj başvurusunda bulunmuştu.

Başarılı olamamıştı. Üniformayla reddedilmenin acısı hâlâ içini yakıyordu.

Kadın daha konuşmadan resepsiyonist kibar ve beklentili bir gülümsemeye başını kaldırdı. "Bayan Cruz?"

Bea şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. "Evet."

"Bay King sizi bekliyor. Doğrudan yukarı çıkabilirsiniz."

Soru yok. Bekleme yok. Sadece erişim.

Burada, tek bir isimle kapılar açıldı.

Benim yüzümden değil.

Özel asansöre bindi. Kapılar hafif bir sesle kapandı.

Bea, fırçalanmış çelik duvarlardaki yansımasına bakarak yavaşça nefes verdi.

En azından King Global'e başvurmamıştı. Bir tür ilahi takdir onu o linke tıklamaktan alıkoymuştu. Reddedilmek—ya da daha kötüsü, patronla çıkmaya başladıktan sonra kabul edilmek—dayanılmaz olurdu.

Yakın zamanda son bir firmaya daha başvurmuştu. Kadınlar tarafından kurulan, kadın girişimlerine odaklanan bir firmaydı. St. Ives programı aracılığıyla da değildi. İçten içe umutluydu.

Başını salladı ve bu düşünceyi aklından çıkardı.

Odaklan. Erkek arkadaşımınla öğle yemeği. Onun gökdeleninde.

Bu düşünceyle hafifçe homurdandı.

Telefonu titredi.

GAGE KING: Doğrudan ofisime gelin.

Geniş bir resepsiyon alanına girdi. Bir masa boş duruyordu, ancak kullanıldığına dair izler taşıyordu. Solda, geniş bir koridor toplantı odalarına ve özel ofislere uzanıyordu. Sağda ise buzlu camın ardında görkemli bir köşe süiti vardı.

Birdenbire kendini daha genç hissetti. Daha az bakımlı. Çok belirgin değil, ama yeterince. Elbisesi iyiydi. Bugün biraz daha fazla makyaj yapmıştı. Ama buradaki insanlar öğrenciler gibi yürümüyordu. İkinci bir deri gibi kendinden emin bir tavır sergiliyorlardı.

En yakın toplantı odası kapısının arkasından, kesik kesik sesler duydu.

“Bay King bundan hoşlanmayacak. Hâlâ zamanımız kısıtlı.”

“Bu benim sorunum değil. Zürih'e orijinal şartlara bağlı kaldığımızı söyleyin. Yüz milyon dolarlık bir fark var ve bunu açıklamak için koridorun diğer tarafına geçmeyeceğim.”

Bea hareketsiz kaldı.

İşte güç böyle bir şeymiş.

Başlangıç teklifi yüz milyonu.

İlk ses tereddütlüydü. İkincisi ise sarsılmazdı.

"Bay King'in bunu destekleyeceğinden emin misiniz?"

Sadece pazarlık yapmıyorlardı. Gage'i bekliyorlardı.

Bakışları, yalnızca onun ofisine açılacak ağır ahşap kapılara çevrildi.

Doğrudan içeri gelmemizi söylemişti.

Bea derin bir nefes aldı. Sonra itti.

Yerden tavana uzanan pencereler ufuk çizgisini çerçeveliyordu. Bu ona, tasarım olarak değil, felsefe olarak, onun çatı katı dairesini hatırlattı. Güç ve yapı, mekânda yankılanıyordu. Renk paleti, keskin kontrastlarla tek renkliydi. Her şey mükemmel bir simetriyle yerleştirilmişti, ancak önemli bir fark vardı. Belgeler ve klasör yığınları mekânda üst üste yığılmıştı: deri kanepelerin yanında, büfenin üzerinde, uzun bir konferans masasının boyunca.

Burası onun gerçekten yaşadığı yeri.

Gözü masanın üzerindeki isim levhasına takıldı.

GAGE KING

Stratejik Yatırımlar Direktörü

Yani bütün gün bunu yapıyor.

Bu, öğrenci ve erkek arkadaş olan Gage değildi. Bu, onun henüz giriş hakkını kazanamadığı bir dünyada müthiş bir güç olan Gage'di.

"Başardınız."

Masasına yaslanmış, hâlâ anlamaya çalıştığı o anlaşılmaz yoğunlukla onu izliyordu. Üç parçalı takım elbisesi, zarif bir köpek dişi deseniyle süslenmiş, her zamanki gibi kusursuzdu.

Gözlerinin kenarları hafifçe kırıştı. "Bütün öğleden sonra orada mı durmayı planlıyorsun?"

Bea elbisesini düzeltti. Ona neredeyse temkinli bir şekilde baktı. "Buradaki herkes size Bay King diyor."

Başını yana eğdi. "Bu benim adım."

"Bu... kulağa farklı geliyor."

Gage'in bakışları bir anlığına onunkilerle kesişti, sonra masadan kalkıp pencerenin yanındaki oturma alanını işaret etti. "Gel otur. Öğle yemeği hazır."

Odanın diğer ucuna geçerek ona katıldı.

GAGE

Gage onun endişeleneceğini tahmin ediyordu.

Bea kolay kolay gözü korkmayan biriydi, ancak dünyasının bu yeni katmanına girmek onun için alışılmadık bir durumdu.

Mesele buydu zaten.

Haftalar önce, ona içten ve samimi bir şekilde bakıp, seksin kendisi için aşkla iç içe olduğunu söylediği o konuşmadan beri, zihni problem çözme modundaydı. O andan itibaren, ilerisi için izleyeceği yolu planlamaya başlamıştı.

Baştan çıkarmaya yönelik değil. Kesinliğe yönelik.

Onun kırılabilirliği apaçık ortadaydı. İtirafı ise geri alınamazdı. Çünkü o hediye başkasına başka bir adamın açmasına asla izin vermeyecekti.

Ve her ikisi için de amaç aşk olduğundan, onun kendisini net bir şekilde görmesini istiyordu.

Onunla yaşadığı her deneyim, onun için de keşfedilmemiş bir bölgeydi. St. Ives'te bir kadını ilk kez alenen sahiplenmişti. Bir kadını çatı katındaki dairesine getirmişti. Birine yemek pişirmişti. Ve şimdi, bir kadını ilk kez öğle yemeği için ofisine davet etmişti.

Pencerenin yanındaki samimi masada onun karşısına oturdu, hareketleri metodikti. Önce peçete. Sonra su. Ancak bundan sonra aralarındaki sofraya göz attı, sanki yavaş yavaş kendini ayarlamak için kendine zaman tanıyordu.

O, bunun ne olduğunu anladı: kalibrasyon. Dünyayla etkileşime girmeden önce onu bir düzene sokma biçimi.

Sözünü kesmedi. Konuşmadı. Derin suya yavaş yavaş girmek gibi, onun ortama alışmasına izin verdi.

Başını kaldırdı. Çarpık, neredeyse utangaç bir gülümseme. "Telefonda da konuşabilirdik."

Gage suyunu alıp bir yudum içti. "Sesinin yeterli olduğunu mu düşünüyorsun?"

Kadının yemek çubukları havada donup kaldı. "Yatırım sektöründe çalışıyorsunuz. Minimum çabayla yüksek getiri elde etmeye alışkın olmanız gerekmez mi?"

"Değerli varlıklar için istisna yaparım."

Dudakları, hazırlıksız yakalanmış gibi aralandı, ardından hafif ve tatlı bir kahkaha attı; bu ses ortamı neşelendirdi.

Omuzları gevşedi. Gerginlik azaldı. İlerleme kaydedildi.

Gage hafifçe geriye yaslandı ve sonunda bir parça suşkiye uzanmasını izledi. "Bu hafta çok zor geçti. Ama yine de yemek yemem gerek."

Bea kaşını kaldırdı ve düşünceli bir şekilde çiğnedi. "Çok meşgulsün ama aşırı meşgul de değilsin, değil mi?"

"Senin için mi?" diye sordu Gage usulca, kendi yemek çubuklarını alırken. "Asla."

Gerçeği, süssüz bir şekilde duyması gerekiyordu.

"Bekle," dedi Bea, çantasına uzanarak. "Unutmadan önce. Sana bir şey getirdim." Küçük, özenle paketlenmiş şeffaf bir kap çıkardı. İple bağlanmıştı, etiketi kendi el yazısıyla yazılmıştı. "Bulgogi pirinç topları yaptım. Annem bunları babam geç saatlere kadar çalıştığında ona gönderirdi." Duraksadı. "Sonra için. Genellikle akşam yemeğini geç yediğini biliyorum. Belki seni idare eder diye düşündüm."

Gage kabın içine doğru baktı.

Hiç kimse ona yemek getirmedi. Çocukluğundan beri. Hiç böyle bir şey de getirmedi.

Pirinç tanelerinin üstüne minik deniz yosunu kalpleri yerleştirilmişti. Mükemmel bir şekilde hizalanmamışlardı, ama kesinlikle fark ediliyorlardı.

"Özür dilerim. Bu, annemin mutfağındaki zimba aleti."

"Özür dileme." Gage, kapağın kenarına başparmağıyla dokundu. Sanki yiyecekten daha değerli bir şeymiş gibi tuttu. Çünkü öyleydi. Hiçbir art niyet olmadan sunulan bir özen. Neredeyse ne yapacağını bilemedi. "Teşekkür ederim."

Ona biraz çekingen ama memnun bir gülümseme verdi. "Rica ederim."

Telefonu masanın üzerinde titredi. Bea'nın kendini durduramadan telefona baktığını gördü.

Gelen arama: Catherine Vale

Arayan kişiden etkilenmeyen adam, telefonu ekranı aşağı bakacak şekilde ters çevirdi. Hesaplı bir reddetme hareketiydi bu. Bea'nın bastırmaya çalıştığı o anlık tepkiyi yakaladı. Ama Bea sakinliğini korudu. Demek ki sarsılmamıştı. Öğreniyordu.

"Aklında bir şey mi var?" diye sordu, ses tonunu bilerek tarafsız tutarak.

O da ona karşılık verdi, sesi yumuşaktı. "Hayır. Sadece burada seninle olmaktan mutluyum."

Elini uzatıp, kusursuzca hazırlanmış bir başka suşi parçasını aldı ve ekranda bir kadının adını görmemiş gibi dudaklarının arasına kaydırıldı. Hiçbir dramatik hareket yoktu. Nefesini keskin bir şekilde içine çekmedi.

Onu suçlu hissettirerek üstünlük kurmaya çalışan türden bir kız değildi. Adam bunu takdir ediyordu. Histeriye yatkın bir adam değildi. Onun dünyasında tepkiler bir para birimiydi. O da parasını kolayca harcamıyordu.

O anda anladı. Onunla birlikte olmaktan ne kadar keyif aldığını. Gerçekten çok keyif aldığını.

Gençliğinin ve belirsizliğinin altında, sessiz bir rahatlık taşıyordu. Sanki buna engel olamıyordu; bu onun bir parçasıydı. İşlenmemiş bir zarafet. Yönetim kurulu toplantılarında, elektronik tablolarda veya keskin ışık altında var olmayan türden bir zarafet.

Bu gece geç saate kadar çalışmayı planlamıştı. Ama şimdi değil.

Ama o, karşısında oturup ona -sadece bir anlığına da olsa- bir yere değil, bir insana eve dönmenin nasıl bir his olduğunu gösterdiğinde durum farklıydı.

Öğle yemeğinin yarısına gelmişlerdi ki kapıya sert bir şekilde vuruldu.

Kim olduğunu zaten biliyordu. İnsanların onun emriyle hareket ettiği bir dünyada yaşıyordu. Kapıyı çalmak bir formaliteydi.

"Girin."

Bea, içeri giren kadını görünce döndü. Onun yüz hatları yumuşakken, bu kadın tamamen köşeliydi. Şık sarı saçları sıkı, gösterişsiz bir topuzda, keskin elmacık kemikleri vardı. Üzerinde mütevazı ama etkileyici, özel dikim siyah bir elbise ve her adımda tıkırdayan sivri topuklu ayakkabılar vardı.

Sözünü kestiği için özür dilemedi. "Bay King." Doğrudan masaya doğru ilerledi ve ince, deri ciltli bir dosyayı bıraktı. "Zürih görüşmesinden önce buna ihtiyacınız vardı."

Gage ona şöyle bir bakmadı bile. "Ne olmuş yani?"

Bea, Victoria'nın bileğini hafifçe sallayarak klasörü açmasını ve uzun bir sözleşmedeki tek bir satırı işaret etmesini izledi.

"Daha iyi bir değerlendirme için oyalanıyorlar." Sesi net, İngiliz aksanlı ve acımasızca sakin bir tondaydı.

Gage hiç de rahatsız olmamıştı. "İki günleri var."

"İki gün," diye tekrarladı, sanki bir karar vermiş gibi.

"Şefine haber vereyim mi?"

Gage, Bea'nın soya sosu tabağına uzandı ve içine tam olarak istediği miktarda wasabi koydu. Karıştırdıktan sonra tabağı ona geri uzattı. Sohbeti bölmeden tabağına iki parça suşi ekledi.

"Ben hallederim. Siz doğrudan Zürih'e gidebilirsiniz."

Başını salladı, gözleri onun hareketlerini incelikle takip ediyordu.

Zihninin bir kısmı, bunun dünyadaki çoğu insanın ondan daha önce hiç görmediği türden, sözsüz bir ilgi olduğunu fark etti. Hele ki asistanından hiç görmemişti.

Dosyayı hızla kapattı ve sonunda Bea'ye döndü. "Bayan Cruz."

Bea kaşını kaldırdı. "Beni tanıyorsun."

Dudakları kibarca kıvrıldı. "Onun için önemli olan her şeyi biliyorum."

Gage bu açıklamayı not aldı. Yanlış değildi, ama haddini aşmıştı. "Bea, bu benim asistanım Victoria."

"Memnuniyetle," dedi Victoria. Kısa bir duraksamanın ardından ekledi, "Daha önce böyle bir tanışma fırsatım olmamıştı diyemem." Sözler tarafsızdı. Ama anlamı öyle değildi.

"Sanırım değişmiş," dedi Bea, hafif bir ses tonuyla.

Tam o anda Gage, Bea'nın bardağına uzandı ve onu daha yakına getirdi. Bilinçli bir hareketti. Bir hatırlatma. Victoria'nın bakışları eline kaydı, sonra tekrar ona döndü. Anlamıştı.

Victoria, gözleri şimdi daha keskin bir şekilde, "Görünüşe göre yapmış," dedi. Gage'e baktı. "Öğleden sonra saat 2'deki görüşmeniz için gerekli ayarlamaları yapacağım."

Gage, "Akşam yemeğini de iptal edelim," diye ekledi. "Erken ayrılıyorum."

Bu, Victoria'nın bakışlarını hızla Bea'ye çevirmesine ve ardından başını sallamasına neden oldu. Topuklarının zeminde çıkardığı keskin sesle döndü ve geldiği gibi sessizce gözden kayboldu.

"Etkileyici biri," diye belirtti Bea.

"Çok verimli çalışıyor."

"Bu akşam için planın var mı?" diye sordu Bea, biraz umutlu bir şekilde.

Hafifçe geriye yaslandı. "Kız arkadaşım beni evine davet etti."

"Şanslı kız."

Başını bir kez salladı. "Ne kadar şanslıyım."

Ah, nasıl da kızardı. Gözleri bir anlığına yere düştü. Sanki onun bakışlarına dayanamadan bunu hissedemiyordu. Kadınının kızarmasını görmekten hoşlanmadığını söyleyen her erkek yalancıydı.

"Şef kim?" diye sordu, boğazını temizleyerek.

"Babam. Hâlâ CEO o."

“Ah.” Bakışları masasının üzerindeki kapalı dosyaya takıldı. İçindekiler önemliydi. Yine de, dokunulmadan öylece duruyordu.

Gage, onun farkına varmasını izledi. Çalkantılı bir haftaya ve tırmanan uluslararası müzakerelere rağmen, onun için zaman ayırmıştı.

Suşisini hızla yuttu. "Ne düşünüyorsun?"

Bea tabağına biraz deniz yosunu koydu. "Güzel suşi sipariş ettiğin için teşekkürler."

"Bu akşam ben de güzel bir şey getireceğim."

Akşam yemeği kolay geçmişti. Sıcak ve en güzel anlamda sıradan. Gage, ofisinin yakınındaki sevdiği bir Tay restoranından pad thai ve ördek körisi getirmişti ve Ed Sheeran arka planda kısık sesle şarkı söylerken önemsiz şeylerden bahsetmişlerdi. Georgina dışarıdaydı, görünüşe göre Hunter'ın onu tekrar yakalamasına izin vermişti.

Şimdi kanepenin yanındaki yere oturmuş, önünde açık olan dizüstü bilgisayarının ekranının yumuşak ışığı yüzünü aydınlatıyordu.

Gelen kutusu tüm hafta boyunca sessizdi. Artık değil.

Monaghan ve Stowe.

Konu: Başvuru Durumunuz – İlginiz İçin Teşekkür Ederiz

Kalbi bir an durdu, sonra da durdu.

Tıkladı.

"Başvurunuzdan çok etkilendik ve Monaghan & Stowe'a olan ilginiz için teşekkür ederiz. Şu anda, kurumumuzun yetenek havuzuna ve iç referans ağlarımıza daha uygun adaylarla ilerliyoruz."

İki kez okudu. Sonra bir kez daha.

Boğazı yanıyordu.

Nico'nun annesinden, alçakgönüllülükle, kendisi için kefil olmasını rica etmişti. Gerçek bir referans, hak ettiği bir referans.

Dürüst gelmişti. Belki de bu sefer mesele güçle ilgili değildi.

Dizüstü bilgisayarını kapattı. Sanki baskı reddediş duygusunu yok edebilmiş gibi avucunu kapağa bastırdı. Ama gözyaşları inatla yine de aktı. Bir tanesi bileğine kayana kadar aktığını bile fark etmedi. Yüzünü hızla sildi, tam o sırada Gage odanın diğer ucuna geçti.

Bardakları yere bıraktı ve yanına çömeldi. İlk başta hiçbir şey söylemedi. Sadece... orada durdu. Her zaman inanılmaz derecede sakin.

Yüzünü inceledi, çenesindeki gerginliği, gözlerinin etrafındaki kızarmış pembe rengi. "Ne oldu?"

Gergin bir şekilde güldü. "Görünüşe göre, başvuruma sizin adınızı yazmadığım sürece Northgate'te iş bulamıyorum."

Bir an sessiz kaldı. "Öyleyse neden yapmadın?"

Gözyaşlarından bulanıklaşan görüntüsüne bakarak, "Senin olmasını istemedim..." dedi. Burnunu çekti. "Benim olmasını istedim."

Hemen cevap vermedi.

Onu süzdü. Sanki sözlerinin ardındaki her nedeni, gururundaki her çatlağı görebiliyordu. "Yeterince iyi olmadığın için kaybetmedin," dedi sesi nazik ama kararlı bir şekilde. "Oyunu oynamayı reddettiğin için kaybettin."

"Bu oyunu neden oynamak zorundayım ki?"

"Sevgilim, UR'de erkekler ve kadınlar aynı değil. Ama eşitler. Burada başarılı olmak istiyor musun?" Elini uzatıp onun elini kendi eliyle kavradı. "Erkek gibi başvurma. Kadın gibi başvur."

"Bu ne anlama geliyor ki?"

"Bu, bağımsızlığınızla değil, değerlerinizle öne çıkmanız anlamına gelir. Kime ait olduğunuzu gösterirsiniz, o zaman sizi göz ardı etmenin bedelini anlarlar."

Bea hiçbir şey söylemedi.

"Bu bir zayıflık değil. Bu dünyanın işleyiş biçimi," dedi mantıklı bir şekilde. "Ve sen bunu kullanacak kadar zekisin."

Bea ondan çay fincanını aldı ve bir süre sessizce yudumladı. Düşünüyordu.

Yanına oturdu ve bekledi.

Dünyayı tek bir eksen üzerinden gördüğünü fark etti; yani o güçlendikçe kendisi zayıflıyordu.

Ama belki de UR'de paralel çizgiler üzerinde hareket ediyorlardı.

Onun gücü, kadının gücünü azaltmadı; aksine, kadının gücüyle paralel ilerledi.

Hâlâ yükselebilirdi. Ama bunu yalnız başına yapmak zorunda değildi.
Sonunda ona doğru eğildiğinde, başını omzuna yasladı.

Gage yerinden kıpırdamadı. Yanında, ne kadar sürerse sürsün orada kalacakmış gibi, sabit bir şekilde durmaya devam etti.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Bea, UR ehliyet sınavını ilk denemede geçti. Bunu kısmen, Gage'in sessiz bir gözetmen gibi dışarıda beklemesine bağıladı.

Ona asla itiraf etmezdi ama onun orada, camın hemen ötesinde park etmiş olduğunu bilmek, onu sınavın kendisinden daha çok geriyordu. İnsanların önünde başarısız olmaktan nefret ediyordu. Onun önünde başarısız olmak ise düşünülemezdi bile.

Dışarı adımını attığında, tam da beklediği yerdeydi; Aston Martin'inin kenarına yaslanmış, elinde telefonla, sanki tüm süre boyunca çıkış kapılarını izlememiş gibiydi.

"Peki?" diye sordu, telefonunu cebine koyarken.

Bea geçici ehliyetini havaya kaldırdı. "Geçtim."

Dudaklarının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı. "Aferin kızım."

Ona doğru yürüdü ve yeterince yaklaştığı anda onu kollarına aldı. Dudaklarını başının üstüne bastırdı, bu hareket sevgi doluydu.

"İlk resmi UR belgem," dedi gülümseyerek onun göğsüne yaslanarak. Kalıcılığın küçük bir parçası, yabancı bir toprağa dikilmiş bir bayrak.

Geri çekildi, bakışları onu yavaş ve değerlendirici bir şekilde süzdü; bu da ona çok özel bir yatırım gibi hissettirdi. "Artık bizden birisin."

Onun sözleri üzerine göğsünde bir şey sıkıştı ve gevşedi. Sanki onu yanında tutmak istiyordu.

"Acil durum irtibat kişisi olarak bir erkek UR vatandaşı yazmam gerekiyordu. Sizi yazdım. Umarım sorun olmaz."

Muhtemelen yüzünde beliren zafer parıltısını hayal etti. "Elbette."

"Şimdi sadece bir araba almam gerekiyor. Burada AutoTrader var mı?"

Bakışları karardı. "Hayır."

Ses tonunu duyunca gözlerini kısarak ona baktı. "Paramın yettiği kadarını alıyorum."

"Hiçbir şey ödemene gerek yok." Gage, sanki her şey önceden kararlaştırılmış gibi yolcu kapısını açtı. "Benimkilerden birini sana ödünç veriyorum."

İçeri girdi, başını sallayarak, "Bundan pek emin değilim," dedi.

Gage, arabanın etrafında dönerken yavaşça nefes aldı. Direksiyonun başına geçerken, "Bana bir şeyler satın alma konusunda ne hissettiğini biliyorum," dedi. "Ama konu senin güvenliğin ve UR yasaları olduğunda, bu pazarlık konusu değil."

"Bu senin suçun değil."

Ona ifadesiz bir bakış attı. "Öyle. Ben senin irtibat kişisinim. Bu da demek oluyor ki, sen benim sorumluluğumdasın."

Bea kaşlarını çatı. "Kimse o kısımdan bahsetmedi."

"Hayır, sizin bildiğinizi varsayıyorlar."

Yapmadı. Buranın, öğrenmeye vakit ayıramayacağı kadar çok yazılı olmayan kuralı ve kanunu vardı. Adeta başlı başına bir diploma gibiydi.

Onu tarttı, aralarındaki görünmez defter satır satır doldu.

"Arabalarımдан birini kullan," dedi. "Sahip olduğum en uygun fiyatlı olanı sana ödünç vereceğim."

Kadın, Aston Martin'in kabinine dikkatlice baktı. "Mantıklı arabalarınız yok."

"Evet, biliyorum. Eve gidince sana göstereceğim."

"Ev" derken kendi evini kastediyordu. Bunu söylerkenki rahatlığı, kadının savunma mekanizmalarını tamamen aşmıştı.

Otoyol tanıdık bir hal alana kadar Bea, onun "şimdi"yi de kastettiğini anlamadı. Mayfield Hall'a değil, onun çatı katındaki dairesine gidiyorlardı. İtiraz edebilirdi. Belki de etmeliydi. Ama Georgina, kısa süre önce erkek arkadaş statüsüne yükseltile Hunter'ı da getiriyordu ve Bea, içinde bulundukları balayı dönemine istenmeyen bir seyirci olmak istemiyordu.

Şehrin manzarası hızla geçerken, parmakları deri koltuğa hafifçe bastırarak içini çekti. Motorun sesi neredeyse duyulmazdı, arabanın yumuşak ilerleyişi, lüksün dünyasını rahatsızlıklardan ne kadar koruduğunun sessiz bir hatırlatıcısıydı. Gage ile her şey kolaydı. Kapıların o çalmadan önce sessizce açılması. Zorlanmasına veya beklemesine gerek kalmaması için tasarlanmış sistemler.

O ve dolayısıyla artık o da.

Gage gösterge panelindeki klima kontrolünü ayarladı. Bakışlarını ona çevirdi, mavi gözleri onun yüzüne kayd. "Çok sessizsin."

"Sadece düşünüyorum." Aralarındaki ekonomik uçurumu düşünüyordu. Bunu asla görmezden gelebileceğinden emin değildi.

Sadece sahip olduğu şeyler değildi mesele: arabalar, çatı katı dairesi, lüks eşyalar. Paranın onun için asla bir engel olmayacağına dair kesin inancıydı mesele. Yeni bir şey almaktan veya bozulan bir şeyi değiştirmekten asla çekinmezdi. Onun dünyası bolluk üzerine kuruluydu. Onun dünyası ise her zaman seçimler yapmayı gerektiriyordu.

Gage, meselenin özüne doğrudan inerek, "Para için kavga etmeye değmez," dedi.

Anlamamış gibi yapmadı. "Söylemesi kolay. Asıl sorun sende."

Bunu usulca söylemişti ama sanki aralarındaki boşluğa keskin bir şey girmiş gibiydi ve kimin kanadığından emin değildi.

"Bunu yapmamayı mı tercih edersiniz?"

Evet. Ve hayır.

O, bu taç tarafından şekillendirilmişti. Sahip olacağı taç tarafından inşa edilmişti. Eğer bu taç olmasaydı, Gage olmazdı.

"Bazı şeyleri kolaylaştırırdı," diye itiraf etti.

"Neden?"

"Yaşam tarzınız çok... farklı. Bazen düşünüyorum da, daha benzer olsaydık bu durum daha az... garip olurdu."

"Yani, eğer bir Honda Civic kullansaydım demek istiyorsun."

Dudakları seğirdi. "Evet." Bunu, üstelik Gage King gibi birine söylediğine inanamıyordu ama o sormuştu. Ve açıkçası, daha önce ona daha özel şeyler anlatmıştı ve o da onu geri çevirmemişti. Umarım şimdi de öyle yapmazdı.

Sessizlik dayanılmazdı. Ellerini bacaklarının altına kaydırđı, onun cevabını beklerken kendini toplamaya çalıştı.

Dar bir sokaktan ustaca ilerledi, çift park etmiş bir nakliye kamyonunun yanından geçti. Işıktaki ona döndü. "Kim olduğumu biliyorsun."

Başını salladı.

"Hayatım sadece benimle ilgili değil." Gözlerine baktı. "Babam King Global'i kurdu. Ondan önce de babası ve dedesi. Küçük bir hayat yaşayamam. İstesem bile yaşayamam."

Öndeki araba ilerlemeye devam etti. O da peşinden gitti, dikkatini tekrar yola verdi.

Yüz hatlarını, çenesinin keskinliğini inceledi. Kalbindeki bir şeyi açığa vurmuştu ve o da ona kendi kalbinin bir kısmını göstermişti.

O, böyle bir aileye doğmanın nasıl bir şey olacağını hayal etmeye çalıştı. Zenginliğin sadece bir kaynak değil, aynı zamanda bir görev olması. Kaçamayacağınız bir krallık.

Olayı hiç böyle düşünmemişti. Onun yaşam tarzının, dünyada nasıl hareket ettiğinin, kendi seçimlerinden çok, belki de daha fazla, Kral adını korumakla ilgili olduğunu hiç aklına getirmemişti.

Sessizlik uzadı, aralarındaki boşluğu dolduran tek şey motorun alçak uğultusuydu. Ağzını açtı, sonra kapattı. Kelimeler göğüs kafesine fiziksel bir acı gibi saplandı ve eğer şimdi söylemezse, bir daha asla cesaret bulamayabilirdi.

“Ben...” Derin bir nefes aldı. “Alıkonulmak istemiyorum.”

İtiraf, aralarına taş gibi düştü.

İşte, söylemişti. Detaylarını değil; henüz bunları bilip bilmediğinden bile emin değildi. Ama en azından korkusunun özetini. UR'deki insanların onun hakkında ne düşündüğünü. Eğer bilselerdi, memleketindeki insanların onun hakkında ne düşünebileceğini.

Kendisi hakkında ne düşündüğü.

Bir gün aynaya baktığında tanımadığı birini göreceğini; sürekli alıp duran, sonunda kazanmanın ne demek olduğunu unutan birini göreceğini...

Gage'in bakışları onunkilere kilitlendi. "Sen benim metresim değilsin, tatlım." Sesi kararlıydı. "Sen benim kız arkadaşımsın. Senin için, bizim için yaptığım hiçbir şeyden utanılacak bir şey yok."

Gözlerini kırptırdı. Bir, iki kez, sanki düşüncelerine inatla yapışmış olan inançsızlık sisini dağıtmaya çalışıyormuş gibi. Sözlerini özümsemeli mi yoksa geçip gitmesine izin vermeli miydi, emin değildi.

Ama sınavı geçemediler.

Yavaşça, acele etmeden ve kararlı bir şekilde içeri girdiler, kaygının saklandığı, pürüzlü olduğunu fark etmediği boşluklara yerleştiler. Donmuş bir şeyin üzerine ılık su dökmek gibiydi: çözülme yavaş ama kaçınılmazdı.

Utanmadı. Çok fazla ve çok hızlı olduğunu düşünmedi.

Belki de öyleydi.

Ama belki de... öyle değildi.

"Zor. Senin benim için bir şeyler yapmana izin vermek," diye itiraf etti pencereden dışarı bakarak.

"Buna alışmalısın. Benimlesin, bu yüzden sen de küçük bir hayat yaşayamazsın." Ses tonunda hiçbir sertlik yoktu. Sadece kaçınılmazlık vardı.

Parmakları kot pantolonunun dikiş çizgisini tekrar tekrar takip etti.

O, olduğu kişidir.

Onunla birlikte olmak istiyorsa, onunla orta yolu bulmayı öğrenmeliydi.

Artık onun her boşluğu doldurmasını, her ilk adımı atmasını bekleyemezdi. Onun yanında olmak istiyorsa, bunun ne anlama geldiğini kabul etmeliydi.

Kalbi göğüs kafesine çarpıyordu, sesi kulaklarında yankılanıyordu. Parmaklarını kot pantolonuna bastırdı, uzanma isteği kolunda yukarı doğru yükseliyordu. Çok basit olurdu. Sadece bir dokunuş.

Ama bunu daha önce hiç yapmamıştı. Bilerek yapmamıştı. Ona karşı yapmamıştı.

Kendini durduramadan eli hareket etti ve nazikçe onun uyluğuna dokundu.

Gage'in kasları avucunun altında anında gerildi. Neredeyse geri çekilecekti. Neredeyse. Ama bir kez olsun, aradaki mesafeyi kapatan kendisi olmak istiyordu. İzin beklemeden, önce onu seçmek istiyordu.

Çenesi kasıldı, yüzünde kısa bir şaşkınlık ifadesi belirdi ama sonra onu gizledi. Gözleri onun gözlerine kaydı.

"Hibrit bir hayvanınız var mı?" diye sordu.

Bir zeytin dalı. Küçük bir dal, ama yine de.

Gage'in ağzı yavaşça kıvrıldı. Bir an için o alaycı gülümsemenin ardında bir rahatlama ifadesi gördüğünü sandı. "Sana neden güçsüz bir şey ödünç vereyim ki? Kükremeyi seviyorsun."

Bea gülümsemesini zorlukla bastırdı, ama yine de yüzünde belirdi.

Çatı katına vardıklarında anahtarlar zaten tezgâhın üzerinde onları bekliyordu.

Gage, ince siyah anahtarlığa doğru başını sallayarak, "Bu senin olsun," dedi kısaca.

Bea onu eline aldı ve çevirdi. "Teşekkürler."

Aşağı katta park edilmiş olan 'makul' araba, kömür grisi bir Porsche Panamera'ydı. Dört kapılı. Lüks ama gösterişsiz. Güvenli. Alternatif ise siyah bir Ferrari F12'ydi. Bu da gerçekçi olmak gerekirse, hiç seçenek olmadığı anlamına geliyordu.

Öğle yemeği sade ve taze idi.

Onun yemek masasında oturuyordu. Onun çatı katındaki dairesinde. Çantasında onun araba anahtarları vardı. Burada, onunla birlikteyken ve şimdi de bu durumla karşı karşıyayken ne düşüneceğini bilemiyordu.

Ama masanın karşısına baktığında, en azından bedeni onun hakkında ne düşündüğünü çok iyi biliyordu.

Onun her zaman tam olarak nereye gittiğini biliyormuş gibi hareket etme biçimine, sessizliklerindeki otoriteye, onun orada, o imkansız yükseklikte, kendisiyle buluşmak için yükselebileceğini bekleme biçimine tepki verdi. Tüm bu güç, ona yaslanmış, onun üzerinde olmak nasıl bir his olurdu?

Damarlarında sıcaklık hızla yayılıyordu.

Ama seks aşk içindi. İnandığı her şey, okuduğu her şey, bundan daha azının sonunda kalp kırıklığına yol açacağı konusunda onu uyarıyordu. Ve henüz o noktaya gelmemişlerdi.

Ancak, hiçbir şey onun inancını bu kadar sınamamıştı. En azından bu kadarını.

Manzaraya, çatalına, küçük şeylere odaklandı. Ondan mı yoksa kendinden mi kaçındığından emin değildi.

Onun sessiz ve sabırlı bakışlarını hissetti; sayfaları tek tek okuyordu, ileriye atlamadan. Çünkü hikayenin nasıl bittiğini zaten biliyordu.

"Claire nasıl?" diye sordu.

O da bunu fark etti. Konuşmak düşünmekten daha kolaydı. Her zaman sahip oldukları o rahat ritme girerek konuştular, o da aşırı analiz yapmayı bıraktığında bu ritim iyice yerleşti.

Tabaklar kaldırıldıktan sonra Gage, bir telefon görüşmesi yapmak için masadan ayrıldı.

Hava alması gerekiyordu.

Bea balkona çıktı ve serin havaya derin bir nefes verdi. Güneş artık alçalmaktaydı, şehir ayaklarının altında genişçe uzanıyordu. Karşı caddede,

Northgate'in elik ve cam binalarının arasında bir park gördü. Daha önce fark etmemişti. Belki de bakmamıştı. Ortadaki buz pisti, pırıl pırıl ışıklarla parıldıyordu. İnsanlar yavaş, uyuşuk daireler çizerek hareket ediyorlardı. Gülerek. Soğuga karşı sıkıca giyinmişlerdi. Huzurlu görünüyordu.

Düşünceleri tekrar arabadaki konuşmaya kaydđ.

Sizin için, bizim için yaptđđm hiçbir şey utanılacak bir şey değil.

Sözler zihninde yankılanıp duruyordu. Bu olay başladığından beri bilinçsizce sıkıca tutunduğu çatlaklara sızıp gidiyordu. Adamın her şeyi o kadar açık bir şekilde söyleme biçimi vardı ki, sanki doğru olmak zorundaymış gibi geliyordu, yeter ki ona inanmaya razđ olsun.

Hayatđ, tek kız evlat olmanın eksikliğini telafi edecek kadar iyi bir kız evlat olma arzusu üzerine kurulmuştu. Anne babası ondan bunu asla talep etmemişti; bu, onlara bir armađanıydđ. Çünkü onları seviyordu.

Üniversitenin birinci yılında keşfettiği Truva atđ, sadece onlar için değil, kendisi için daha fazlasını yapmak, daha fazlasđ olmak istemesiydi. Ve bu farkındalık, bir parça utanç duygusuyla birlikte gelmişti. Sanki niyetleri saf değilmiş gibi.

Kendini suçlu hissediyordu. Daha fazlasını istediği için. UR'da bulunduğu için. Gage gibi birini istediği için, ya da onun gerçekten kendisi gibi birini isteyebileceğine inanmak istediği için.

Bunu asla sesli olarak söylememişti. Ama oradaydı.

Belki de utanılacak bir şey olduğunu düşünen tek kişi oydu.

Bea korkuluğa yaslandı, altın rengi ıřđđn buz üzerinde yansımasını izledi. Zihni daha da geriye, o ilk konuşmaya gitti. Seks aşk içindir. Onun ısrar edeceğini ya da en azından ikna etmeye çalışacağını beklemişti. Bunun yerine, beklediğini söyledi.

Artık onun daha fazla beklemesini istemiyordu. Gerçekten de istemiyordu. Karnının alt kısmındaki o düğüm artık sinirlilikten değildi. Merak ve beklentiydi. Daha önce hiç yapmadđđ bir şeyin eşiğinde durmanın ve tek yolun düşmek olduğunu fark etmenin hissiydi.

Ve onun onu yakalayacağına güveniyordu.

Bea'nın cebindeki telefon titredi.

GEORGINA: Erkek arkadaşım az önce ıktđ. Eve geldiğinde sana haber vereceğim! xx

Ev.

Bea yavaşça nefes verdi.

Balkonda bir an daha oyalandı, içeceğini bitirdi. İçeri geri döndüğünde Gage bir bardak suyu hızla içiyordu. Kadın, gözlerini boynunun ince kaslarının gerilmesine, Adem elmasının hafifçe hareket etmesine dikti.

"Sanırım gitmeliyim," dedi çantasını alırken.

Bakışlarını kaldırdı. "Aceleniz mi var?"

"Hayır, ama..." diye belirsiz bir şekilde işaret etti. "Georgie evde."

Gitmenin daha kolay olacağını düşünerek kapıya şöyle bir baktı. Aslında gitmek istemiyordu. Ama düşüncelerinin giderek yoğunlaştığını görünce, kalmaktan daha güvenli geldiğini düşündü.

"Hırkanız hâlâ burada."

Bea gözlerini kırptırdı. "Ne?"

"Geçen hafta unuttun." Bardağı yere bıraktı. "Dolabımda."

Adımları yavaşladı. "Dolabınız mı?"

Gage başını yana eğdi. "Git bak."

Tereddüt etti, sonra bir kez başını salladı ve koridorda ilerledi.

Onun gardırobunu daha önce görmüştü. Sadece bir anlığına. Ama bu farklıydı.

Odasına girdim. Uyuduğu, soyunduğu, yaşadığı yerd. Çok samimi bir his verdi...

Işığı açtı.

Her şey beklediği gibiydi. Sıra sıra dikilmiş takım elbiseler. Ütülü gömlekler. Deri kemerler ve cilalı ayakkabılar. Kusursuz bir düzende dizilmiş saatler. Parfümünün keskin, pahalı kokusu havada hafifçe asılı kalmıştı.

Ve orada, düzgünce katlanmış kazaklarının arasında, küçük, açık pembe bir kumaş parçası duruyordu. Elini uzattı, parmakları kumaşa dokundu. Yeni yıkanmıştı. Bilerek oraya konmuştu. Sanki mekana ve ona aitmiş gibi saklanmıştı. Bea ona baktı. Düşünüyordu.

Onu görmeden önce hissetti. Yansıması aynada belirdi; omzu kapı çerçevesine yaslanmıştı. "Aradığını buldun mu?" Sesi alçaktı.

Bea arkasına baktı, hafif bir şey söylemeye çalıştı. "Geri verebilirdin işte."

"Yapabilirdi," diye tekrarladı. Ama ikisi de yapmayacağını biliyordu.

Hırkasına baktı, elini tekrar üzerinden geçirdi. Yumuşak. Tanıdık. Buna katlanabilirdi. Hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi davranabilirdi. Bunun ne olduğunu görmüyormuş gibi davranabilirdi.

"Böyle mi bırakacaksın?" diye sordu Gage. Şimdi daha sessizdi. Daha yakındı. Sanki cevabı zaten biliyordu ama onun da hissetmesini istiyordu.

Bea'nın nefesi kesildi. Onu arkasında hissedebiliyordu. Onun sıcaklığını, ağırlığını. Aralarındaki boşlukta dile getirilmeyen meydan okumayı.

Parmakları eteğin kenarını kavradı.

Al gitsin. Çantana koy. Git.

Ama yapmadı.

Yavaşça, bilinçli bir şekilde, onu bıraktı. Tam olarak onun koyduğu yerde bıraktı.

Gage'in tek kelime etmesine gerek kalmadı. Odaya bir memnuniyet havası çöktü.

Yavaşça arkasına geçti, eli kalçasına kayd, parmakları onu orada tutacak kadar bastırdı.

Gözleri aynada buluştu. Nefes alıp verirken göğsündeki hafif gerginliği fark etti; gömleğindeki ince gerilim, karnının alt kısmında, sıcak ve çaresiz bir şekilde bir şeylerin kasılmasına neden oldu.

Onun yaklaştığını, dudaklarının boynunun yan tarafına değdiğini hissetti. Yavaşça. Sahiplenici bir şekilde. Kalbi hızla atmaya başladı.

Bea'nın dudakları aralandı, bedeni sallandı. Ve yüzünü ona çevirdiğinde, bu onun için yeterli bir davetti.

Onu öptü. Sertçe. Bir eli kazağına dolanmış, diğer eli boynunu okşayarak onu kendine doğru çekiyordu.

Bir şeyleri geride bırakmayı seçiyordu. Bilerek.

Ve yakında bu sadece hırkasıyla sınırlı kalmayacaktı.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Georgina yatağından, tabletine göz gezdirirken, "Eve geç geldin," diye seslendi. "Ya da erken. Skandal çıkarmayı hedefleyip hedeflemediğine bağlı."

Bea çantasını kapının yanına bıraktı. "Skandal bir şey yok. Sadece... gecikme oldu."

Başını kaldırmadı. "Gage?"

Bea omuz silkti. "Bir nevi. Beni takip etti. Ben de onun diğer arabasını kullandım."

Bu onun dikkatini çekti. Georgina tableti unutup doğruldu. "Hangisi? Ferrari mi, Porsche mi?"

"Porsche," dedi Bea. "Aşağı katta. Onu... ödünç aldım."

Georgina kısık bir ıslık çaldı. "Bu birine kitap ödünç vermek değil, Bea. Bu bir mesaj vermek."

Yanakları kızardı. "Bana güvende olacağım bir şey sunmak istedi."

Georgina mırıldandı, ama sesi keskin, ipeğe sarılı bir bıçak gibiydi. "Hım. Tabii. Yolda güvendesin. Peki ya ondan güvende olmak?" Bir an Bea'yı inceledi, sonra yaklaştı, şaka yapmadığını belli edecek kadar sesini alçalttı. "Başın büyük belada, bunun farkındasın, değil mi?"

Bea kaşlarını çatı. "Sadece bir araba." Ama bu sözler, ağzından çıktığı anda anlamsız gelmeye başladı.

"Gage King ile ilgili hiçbir şey rastgele değildir."

Bea'nın buna bir cevabı yoktu.

Sonra durumu fark eden Georgina birden canlandı. "Bekle. Sen geçtin mi?"

Bea başını salladı. "Sonunda."

Georgina sırttı. "Şükürler olsun. Eve gelirken bindiğin Uber'lerden bazıları gerçekten utanç vericiydi."

Bea güldü. "Tamam. Benden bu kadar. Bana Hunter hakkında dedikodu anlatacağına söz vermiştin."

"Ancak, bunu doğru yapıyoruz demektir." Georgina tableti kenara attı ve yatağa vurdu. "Hadi bakalım."

Bea diğer tarafa tırmandı ve inanılmaz derecede yumuşak yorganın içine kıvrıldı. Georgina'nın odası her zamanki gibi ışıldıyordu; yumuşak mum ışığı, keten ve kadife, komodinin üzerinde bir kadeh roze şarap, altın tepside yarısı yenmiş bir pasta. Sanki "St. Ives'ın Zahmetsizce Mükemmel Kadınları" başlıklı bir dergi sayfasına düşmüş gibiydi.

"Peki," diye sordu Bea, çenesini eline yaslayarak. "Hunter."

Georgie inleyerek yastıklara geri çöktü. "En kötü yanı, mükemmel olması. Uzun boylu. Muhteşem. Gerçekten komik. Müsait olup olmadığımı kontrol etmeden rezervasyon yapıyor çünkü programımı boşaltacağımı varsayıyor, ki bu da doğru. Göller bölgesinde evi var. Şimdiden yaz hafta sonlarını orada geçirmekle ilgili ipuçları veriyor. Tam bir kabus."

Bea göz kırptı. "Kullanılabilir gibi görünüyor?"

Georgina içini çekti, yastıklara rahatça gerindi. "Tehlikeli. On sekiz ay kaldı, sonra saat işlemeye başlayacak." Elini salladı. "Geri sayım başlıyor. Tik tak."

Bea hafifçe gülümsedi. Bunu daha önce de duymuştu ama yine de yabancı geliyordu. "Bunun gerçekten böyle olacağından emin misin?"

Georgina, sanki çok açık bir şeymiş gibi omuz silkti. "Elbette. Üniversiteden sonra iyi biriyle evleniyorsun, harika bir şey kuruyorsun. Bütün mesele bu zaten." Rahatlamış bir şekilde, hiç de rahatsız olmadan nefes verdi. "Bu işleri yoluna koyma sürecinin tadını olabildiğince uzun süre çıkarmak istiyorum. Seçeneklerimi açık tutmak istiyorum."

O kadar rahat bir şekilde söyledi ki. Sanki evlilik bir soru işareti ya da uzak bir hedef değil, kaçınılmaz bir şeymiş gibi.

Sadece beklenen değil, istenen bir şey.

Bea aşağıya baktı, yorganın kenarını parmaklarının arasında kıvırdı. Memleketinde evlilik, üniversitede insanların şaka yaptığı, bir gün gerçekleşecek uzak bir kavramdı. Burada ise herkes çoktan planlarını yapıyordu.

Bu bir dönüm noktasıydı. Ve bir ödüldü.

Georgie sözlerine şöyle devam etti: "Hunter tam da mezuniyet gecesinde evlenme teklifi edecek ve yaz boyunca düğün mekanlarını gezmemi bekleyecek türden biri. Zaten şimdiden baş harflerimi işlemeye başlamış bile."

"Peki neden onunla görüşmeye devam ediyorsun?"

"Çünkü eğlenceli. Ve yakışıklı. Ve şarap sipariş etme şeklini de seviyorum." Sırıttı. "Ve çünkü bu konuda ondan daha iyiyim. Beni yönettiğini sanıyor. Yönetmiyor."

Bea başını yana eğdi. "Yönetim işi yorucu olmuyor mu?"

"Bea. Bu ülke çok yorucu. Erkekler bir şeyler edinmek için yetiştirilmişler. Gündelik ilişkiye girmezler. Arabalarda da, mülkte de, hele kadınlarda kesinlikle." Georgie ona baktı. "Bu yüzden sadece seçilmek değil, seçim yapmak zorunda olduğundan emin olmalısın."

Bea bunu düşündü. "Hiçbir baskı yok."

Georgina güldü. Sonra, daha düşünceli bir şekilde, "Biliyorsun, bu ülkede güçsüz kadın diye bir şey yok. Sadece gücünü nasıl kullanacağını bilmeyenler var." dedi.

"İstedğin bu mu?" diye düşündü Bea. "Güç mü?"

Dudakları kıvrıldı. "Mesele benim ne istediğim değil. Mesele zaten var olan şey." Başını hafifçe eğdi, sesi yumuşak ama daha keskin bir tondaydı. "Bu ülke, evlenmek, çocuk sahibi olmak, erkeklere savaştan bir neden vermek için kadınlara bağlı." Parlak mavi gözleri Bea'nın gözleriyle buluştu. "Böyle bir dünyada, sence asıl avantaj kimde?"

Georgie onun o durumla baş başa kalmasına, ağırlığının onu ezmesine izin verdi.

Bea parmaklarını yorganın üzerinde gezdirerek görünmez desenler çizdi. Georgina sadece sistemin içinde var olmuyordu. Onu şekillendiriyordu. Oyunu olduğu gibi görüyor, ustaca oynuyor ve kuralların her zaman kendi lehine işlemesini sağlıyordu.

Sessizlik her yeri sarmıştı, anlam yüklüydü; ağır ve Bea için yavaş yavaş kristalleşen bir sessizlikti.

O anın çok uzama tehlikesiyle karşı karşıya kaldığı anda, Georgina'nın ifadesi kibirli halden şeytani bir hale dönüştü. "Neyse. Sonunda onu istediğini itiraf ettin mi?"

Bea yanağının içini ısırdı. "Gage'i mi kastediyorsun?" Zoraki bir kahkaha attı. "Onunla birlikteyim. Açıkçası, onu istiyorum."

"Benim kastettiğim bu değildi."

Bea yüz ifadesini nötr tutmaya çalıştı. Yorganı biraz fazla titizlikle düzeltti.

"Kıpırdanıyorsun," diye belirtti Georgie.

"Ben değilim—"

"Kesinlikle öylesin." Georgina, Bea'nın öz kontrolünün ne kadar karmaşık olduğunu anlama izni almış gibi sevinçten adeta titriyordu.

Elbette onu istiyordu. Aşkla hiçbir ilgisi olmayan, tamamen ona bakış şekliyle, ona dokunuş şekliyle ilgili bir arzu duyuyordu. Görünüşe göre artık bir yudum su içerken boğazını hafifçe çekmesi bile onu ona karşı duyduğu arzuyla kendinden geçmeye yetiyordu.

Georgina uzanıp şarap kadehini aldı ve yavaşça bir yudum alırken, Bea'yı özellikle ilgi çekici bir bilim deneyi izler gibi gözlemledi. "Nasıl idare ediyor?"

Bea tereddüt etti. "O... iyi."

Omuz silkti. "Ha, tabii. Kuzenimin bu durumdan, seninle birlikte olmaktan memnun olduğunu mu düşünüyorsun?"

Bea ağzını açtı. Sonra kapattı.

Çünkü... hayır. Gage iyi değildi. Sakindi. Kontrolünü kaybetmemişti. Ama iyi değildi.

Görmüştü. Ona ne kadar hafifçe dokunsa da omuzlarının nasıl kilitlendiğini. İyi geceler deyip uzaklaşırken şakaklarında atan nabızı. Öpüştükten sonra bakışlarının nasıl karardığını. Ne kadar yıkılmak üzere olduğunu bildiğinden oldukça emindi.

Ama o baskı yapmıyordu. Olanı özömsüyordu. İçine çekiyor, bir kenara bırakıyor, o kendinden emin dış görünüşünün altında yavaş yavaş kaynamasına izin veriyordu. Çünkü o böyle çalışıyordu.

Gage King kontrolünü kaybetmedi. Sadece tam olarak kendisine ait olan anı bekledi.

Bea gözlerini kapattı, itirafı engelleyemeden ağzından kaçtı. "Onu ne kadar çok istediğimden korkuyorum." Gözlerini açtığında, Georgina'nın kaşları neredeyse saç çizgisine kadar kalkmıştı.

"Bu, onun sende sevdiği şeylerden biri olmalı. Çok dürüstsün."

Bea itiraz etti. "Bunu söylemek istememiştim." Sanki kelimeleri geri alabilecekmiş gibi parmaklarını şakaklarına bastırdı. "Suçu şaraba atıyorum."

Georgina sırıttı. "En azından ikinizin de aklınızı kaybettiğinizi biliyoruz."

"Bu iyi bir şey değil, Georgie." Bea içini çekti. "Onu henüz sevmiyorum."

Georgina, "Bu durum muhtemelen onu çıldırıyor," diye onayladı.

"Sence beklemeye devam edecek mi?"

"Kimse Gage'i sabırsızlıkla suçlamadı. Çocukken, bir heykeli bile susturabileceğini düşünürdüm." Georgie kahkaha attı. "Her şeyi göz önünde bulundurursak, bir de araba meselesi var? Bence şansınız iyi."

Bea, verilen güvence için minnettar bir şekilde başını salladı. Bu kadar çok güvenceye ihtiyaç duyması utanç vericiydi. İlk gerçek ilişkilerinde herkes bu kadar dengesiz miydi?

Georgina uzun bir yudum daha aldı, sonra kadehini komodinin üzerine bıraktı. "Ama seni uyarmalıyım—hazır olduğuna karar verdiğin an, onun sabrı tükenecek. Ve o zaman kuzenimin gerçekte nasıl bir adam olduğunu anlayacaksın."

GAGE

Gage yumruğunu torbaya geçirdi.

Temiz, acımasız bir vuruş. Ses, boş spor salonunda keskin ve net bir şekilde yankılandı. Kum torbası geriye doğru sallandı, zincir başının üzerinde gıcırdadı. Tekrar vurmadan önce sakinleşmesini beklemedi. Ve tekrar. Derisinin altında yanan hayal kırıklığının üzerine bir kontrol katmanı daha eklenmişti.

Disiplin. Sabır. Dayanıklılık.

O, bu sözlerle büyümüştü. Babası tarafından, bu yer tarafından, onlar gibi adamların sessiz, acımasız beklentileri tarafından beynine kazınmıştı. Bir tacın varisi olabilirdi, ama bunun bir bedeli vardı. Buna layık olmalıydı. Her gün bunu kazanmalıydı. Yükünü asla belli etmeden taşınmalıydı.

Bea ile bu konuya aynı felsefeyle yaklaşmaya çalışmıştı. Bea ona seksin aşk için olduğunu söylemişti. O da bekleyebileceğini söylemişti. Ve bekleyebilirdi de. Ama bu onu yıpratıyordu.

Bir yumruk daha. Daha sert. Parmak boğumları darbeden sızladı, kaburgalarının altındaki yanmaya zar zor değen parlak, keskin bir ağrıydı

bu. Bunu memnuniyetle karşıladı. Çünkü eğer kum torbasını düşünmüyorsa, onu düşünüyordu.

Gözlerinin çok uzun süre oyalanması. Farkında olmadan ona doğru eğilmesi. Çok yaklaştığında nefesinin kesilmesi. Onu istiyordu. Sorun bu değildi. Sorun, onu sevip sevmediğinden emin olmamasıydı. Ona henüz tam olarak güvenmiyordu. Ve bu da onun hiçbir şeye sahip olmadığı anlamına geliyordu.

Burada aşk sadece bir duygu değildi. Bir izin, bir sözleşmenin yaklaşık üçte beşiydi. Onsuz, hiçbir şeye sahip değildi.

Sonraki darbe çok sert geldi. Bileği kötü bir açıyla geriye doğru büküldü, keskin bir acı kemiğinden geçti. Dişlerinin arasından nefes verdi, parmaklarını bükerek acıyı atlatmaya çalıştı. Acı iyiydi. Onu yere sağlam basmasını sağlıyordu.

Bu durum, onun ona bambaşka bir şekilde dokunma arzusunu düşünmesini engelledi.

"Kahretsin."

Gage yavaşladı. Tek eliyle çantayı düzeltti, bileğini döndürdü.

Nate West kapı çerçevesine yaslanmış, elleri cebinde, sanki gösterinin tadını çıkaracak kadar uzun süredir oradaymış gibi izliyordu. "Parayı mı batırmaya çalışıyorsun yoksa sadece kendini mi?"

Gage yüzünü bir havluyla sildi, omuzlarını geriye doğru attı, gerginlik omurgasında çıtırdıyana kadar. "Antrenman."

"Ne için? Savaş için mi?"

Gage onu görmezden gelerek suyuna uzandı.

Nate olduğu yerde kaldı. İzliyordu. Bekliyordu.

Gage yavaşça bir yudum aldı. "İyiyim."

Nate, sanki "Bunu başkasına satmaya çalış bakalım" dercesine kısıp bir kahkaha attı.

Bir sessizlik çöktü. Ağır. Ağır. Ağır.

Ardından Nate duvardan destek alarak Gage'e o kadar yaklaştı ki, Gage'in çenesi uyarıcı bir şekilde seğirdi.

"Tüm anlaşmalarımız iyi gittiğine göre, seni bu kadar karıştıranın Bea olduğunu tahmin ediyorum."

Gage sertçe nefes verdi, çenesi bir kez kasıldı.

"O zaten senin," diye güvence verdi Nate. Sakin ve emin bir şekilde. "Bunu biliyorsun."

Gage, yavaş ve hassas hareketlerle parmak boğumlarındaki bandı çözdü. "Öyle mi?"

Nate bir an onu inceledi. "Eğer incelemeseydin, bu kadar dikkatli olmazdın."

Gage'in bakışları keskin ve soğuktu. "Dikkatli ol?"

"Evet." Nate ona tatsız bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Şu anki sorununu on farklı şekilde çözebilirdin. Ama sen buradasın. Kendini geri tutuyorsun. Kendini bunun için mahvediyorsun."

Doğru buydu, değil mi? İkna edebilirdi. Baştan çıkarabilirdi. Ama gerçekten istediği tek şey, hâlâ uçurumun kenarında durmuş, atlayıp atlamayacağına karar veriyordu.

Ve onu zorlayamazdı. Risk alamazdı. Onunla birlikteyken asla.

Nate onu izledi. Sonra tahmin etti: "O masum. Ya da masuma çok yakın. Öyle mi?"

Gage bileğini döndürmeye devam etti, kaslarındaki gerginliğe karşı esnedi. İkisinin de bildiği şeyi teyit etmenin bir anlamı yoktu.

"Diyelim ki öyle. Şimdi bunu hayal edin. Henüz çok az cinsel ilişki yaşamış bir kız... ve ilk deneyimi Gage King ile oluyor? Sizce bu onu çok korkutmaz mı?"

Çenesi kasıldı.

"Çünkü öyle olmalı," diye devam etti Nate. "O zeki. Ve burada yetişmiş herhangi bir kadınla konuşmuşsa, koşmayı bıraktığı anda ne olduğunu tam olarak bilir."

Cırcır böcekleri.

Ardından Nate, o anı bozacak kadar sert, ama onu sarsacak kadar değil, omzuna vurdu.

"Rahat ol." Kurnazca bir sırıtış. "Anlaşma zaten yapıldı. Kızın kendine gelmesi için biraz zaman ver."

Yavaşça başını salladı.

"Aferin oğlum." Nate bileğine baktı. "Hadi ama. Bir içkiye ihtiyacın var. Ve bileğin için buz."

Gage ayağa kalktı. Omuzlarını geriye doğru attı, ta ki içindeki her şey yeniden çelik gibi sağlam hissedene kadar. Sonra dışarı çıktı, biliyordu ki kadın ondan asla kaçamazdı.

OTUZUNCU Bölüm

GAGE

Eve dönüş yolculuğunda neredeyse hiç konuşmadılar. Gage'in eli hafifçe orta konsoldaydı, parmakları deriye dokunuyordu. Dokunma hissini, parmak uçlarının altındaki kontrolü seviyordu. Sessizlik onun için rahatsız edici değildi. Doğmadan önceki dönemlerden yavaş tempolu şarkılar açmıştı. Nostaljik. Biraz mide bulandırıcıydı ama çalmasına izin verdi. O da hoşuna gidiyordu.

Onun katına ulaştılar. Onu kapıya götürdü, ancak kilidi açmak yerine duraksadı. Bea yukarı baktı, kaşları soru işaretiyle çatılmıştı.

Ona doğru döndü, belinden tutarak onu önüne çekti. Sol kolunu beline dolayarak onu orada sabitledi. Elini tuttu, parmakları onun parmaklarının arasında küçük ve yumuşaktı, ve onu tuş takımına doğru yönlendirdi.

Tek tek, parmak ucunu her bir sayıya bastırdı ve her birinin teninin altında çıkardığı hafif tıklama sesini hissetmesini sağladı. Bunu hatırlamasını istiyordu.

Dahası, onun bunu kullanmasını istiyordu.

Hafif bir bip sesi. Kilit açıldı.

Bea, eli hâlâ onun elinin altında sıkışmış halde kapıya baktı. Adam kıpırdamadı. Bırakmadı. Sesi temkinliydi. "Bana şifreni mi vereceksin?"

"Benim."

"Neden?"

Başparmağıyla bileğinin iç kısmında yavaş, dalgın daireler çizdi, nabzının hızlandığını hissetti. "Yani istediğin zaman gelebilirsin." Bir teklif.

Kadife kaplı ve anlaşılmaz.

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

Kadının konuyu geçiştirmeye, önemsizleştirmeye çalışmasını duydu.

"Biliyorum." Elini bıraktı, sıcaklığının yerini serin hava tekrar aldı. Bea tereddüt etti, sonra içeri girdi.

Arkalarından kapıyı kapatıp onları takip etti ve ışıkları açtı. Anahtarları giriş masasına hafif bir tıkırtıyla düştü ve omuzlarını silkti, gerginlik sanki hiç yokmuş gibi üzerinden kayıp gitti. Her şeyi bölümlere ayırmıştı, tıpkı eğitildiği gibi.

Buraya sadece üçüncü kez geliyordu. Üçüncü. Her birini hatırlıyordu. Nerelerde yürüdüğünü. Nelere dokunduğunu.

Onun buradaki hayatının ayrıntılarını bilmiyordu; yatağın hangi tarafında uyuduğunu, çarşaflarına sinmiş kokuyu. Ama şimdi onun şifresini biliyordu.

Gage paltosunu koltuğun kenarına astı ve kollarını yavaşça dirseklerine kadar sıyırarak ön kollarını ortaya çıkardı. Onun kendisini izlediğini gördü ve bunun yarattığı etkiyi biliyordu. Acele etmedi. "Önümüzdeki cumartesi bir etkinlik var."

"Tamam aşkım?"

Bakışları onun gözlerine kilitlenmişti. "Annem ve babam orada olacaklar."

Nefes alışverişi yavaşladı. Kelimeleri çevirip, anlamlarını bulmaya çalışmasını izledi. Ona yardım etmedi. Anlamlarını kendisinin bulmasına izin verdi.

"Benimle gel." Bu bir soru değildi. Tam bir emir de değildi. Ama reddetmeye yer bırakmayan bir şeydi.

Ellerine baktı, parmaklarını oynatarak sanki fikri kavramaya çalışıyormuş gibi davrandı. Binlerce düşünce yüzünden geçti, ama sadece biri ağzından döküldü: "Bu hiç de önemsiz bir şey değil."

"Hayır," diye onayladı. "Öyle değil."

Başını kaldırıp onu inceledi. Adam da onun kendisini nasıl okuduğunu fark etti. Bu konuda giderek daha iyi oluyordu. "Peki, tam olarak ne düşünecekler?"

Hiç tereddüt etmeden, "Sen bana aitsin," diye yanıtladı.

Nefesi boğazında düğümlendi ve o her şeyi izledi; koyu renk gözlerinin irileşmesini, dudaklarının yumuşak kıvrımını, parmaklarının hafifçe seğirmesini. Ama geri çekilmedi. Çekilmeyeceğini biliyordu.

Kaşları çatıldı. Gözlerindeki hesaplamayı, duruşuna sinmiş ince bir kabullenışı gördü. "Tamam." Sesi yumuşaktı ama kararlıydı. "Gideceğim."

Ona duyduğu memnuniyetin ağırlığını hissettirdi.

Eli yukarı kalktı, parmakları çenesine hafifçe dokunduktan sonra çenesini yukarı kaldırdı. Onu orada tuttu, sıkıca değil, sadece yapabileceğini hissettirecek kadar.

"Güzel," diye mırıldandı.

Dudaklarını onun dudaklarına bastırdı, önce yavaşça. Eli ensesine doğru kaydı, parmakları saçlarına dolandı. Siyah ipek. Saçlarını her zaman beğenmişti. Diğer eli belinden aşağı kayarak kalçasının kıvrımını takip etti. Nefesi kesildi, ses yumuşak, ağzının içinde boğuk çıktı ve o da sanki kendisine aitmiş gibi yutkundu. Çünkü gerçekten de öyleydi.

Sonunda geri çekildiğinde, yanakları kızarmış, nefesi düzensiz bir şekilde ona baktı. Adam uzaklaşmadı, dudakları onun dudaklarının üzerinde durdu, nefesi tenini ısıttı.

Parmakları gömleğine saplandı, buruşturdu. Bir anda bir şey hatırlamış gibiydi.

"Ailen... ya beni sevmezlerse?"

Elini daha aşağıya kaydırды, parmakları belinin alt kısmına yayıldı ve onu kendine daha da yaklaştırdı.

"Yapacaklar," diye onu temin etti. "Ve yapmasalar bile, yapmayı öğrenecekler."

GAGE

Toplantı daha konuşmadan bile tam bir kan banyosuna dönüşmüştü.

Orta ölçekli bir firmanın iki yöneticisi, sırtları dik bir şekilde karşısında oturuyordu. Ödevlerini yaptıklarını sanıp, yapmadıklarını ancak şimdi fark etmenin getirdiği bir huzursuzluk vardı yüzlerinde.

Gage, konferans masasının başında oturmuş, ezberlediği kağıtları karıştırıyordu. Karşısında ise Nate, koltuğuna yaslanmış, kalemını parmaklarının arasında çevirerek gösterinin başlamasını bekliyordu.

Bunu daha önce sayısız kez yapmışlardı.

King Global Capital'in birleşme ve devralma stratejisi basitti: Satın al. Absorbe et. Hakimiyet kur. Ancak zaman zaman daha zayıf şirketler de masada yerlerinin olduğunu düşündüler.

Onlara bunu yapmamaları gerektiğini hatırlatmak Gage'in göreviydi.

"Sayın King, tüm saygımla söylüyorum," diye başladı yöneticilerden biri boğazını temizleyerek, "değerlememizin bu anlaşmada daha avantajlı bir öz sermaye pozisyonunu haklı çıkardığına inanıyoruz. Son dönemdeki piyasa büyümemizi göz önünde bulundurarak—"

Gage içini çekmemek için kendini zor tuttu. Bu argümanı daha önce de duymuştu. Daha güçlü adamlardan, daha büyük ortamlarda ve sonuç her zaman aynıydı.

Karşısındaki yönetici, kırklı yaşlarının ortalarında, uzun süredir aşırı maaş alan birinin yapmacık özgüvenine sahip bir adamdı. Omuzlarını dikleştirdi. "Son çeyrek raporumuz yüzde yedi nokta sekizlik bir büyüme yörüngesi öngörüyor ve doğru yatırımlarla..."

"Yatırımcınız Loden ve Greene. Portföyleri geçen çeyrekte yeniden yapılandırıldı. Çekilmelerine bir yıl var ve henüz çekilmemelerinin tek nedeni, sizin bir can simidi olup olmadığını görmek için bekliyor olmaları."

Yöneticinin ağzı açıldı, kapandı. Tıpkı oltaya takılan bir balığın nefes almak için çırpınması gibi.

"Bizim o can simidi olacağımıza güveniyordun," diye sezdi Gage. Parmakları masaya bir kez vurdu, geri sayımın tek bir tıkı gibiydi. "Çaresizlikle pazarlık yapmam."

Adamın yüzü hafifçe soldu.

Nate öne eğildi, kalemini parmak uçları arasında çevirerek, "Acele etme. Burada olacağız. Seçeneklerin tükendiğini izleyeceğiz." dedi.

Diğer yönetici yutkundu. Partnerine yan gözle baktı. "Yeniden değerlendirmeye açığız."

"Başka seçeneğiniz yok." Bunun üzerine Gage ayağa kalktı ve ceketinin düğmelerini ilikledi. "Artık birbirimizi anladığımıza göre, sözleşmeler gün sonuna kadar gönderilecek. İmzaların yarın sabah atılmasını bekliyorum."

Toplantı sona erdi.

Nate sandalyesinden kalktı ve Gage'in peşinden koridora çıktı. Kapılar arkalarından kapanana kadar bekledi ve kısık bir kahkaha attı. "Bu çok acımasızdı."

Gage nefesini sertçe verdi ve kelepçelerini düzeltti. "Zamanımızı boşa harcıyorlardı."

Koridordan Gage'in ofisine doğru ilerlediler. Öğleden sonra vaktiydi ve içeri girdiklerinde Northgate'in silüeti camın üzerinde belirgin bir şekilde görünüyordu.

Nate, arabadan iki bardak su doldurdu ve birini uzattı. "Baban önce kanlarının akmasını beklerdi."

Gage bir yudum aldı. "Babam onların acı çekmesini izlemekten zevk alıyor."

Anlamsız. Bu onun tarzı değildi. Gage, bir şeyin öldüğünü anlamak için onun ölümünü izlemek zorunda değildi.

"Bu arada, onlara yalvarma fırsatı bile vermiyorsunuz."

"Bu arada, şef beni bekliyor."

GAGE

Victor King'in ofisi, kulenin tepesinde, adeta bir taht odası gibi şehrin üzerinde konumlanmıştı. Devasa, bilerek aşırı büyük yapılmıştı. Dekorasyonu sade, acımasızca rafine edilmişti: siyah deri sandalyeler, devasa bir mermer masa ve hiçbir duygusal iz yoktu. Gözle görülebilen tek kişisel eşya, gümüş çerçeveli tek bir hisse senedi idi. King Global Capital'in ilk işlemiydi.

Bir bildiri. Her şeyin nereden başladığının bir hatırlatıcısı. Victor, mümkün olduğunca az kelimeyle gücünü sergileme alışkanlığına sahipti. Gage de bu yeteneği miras almıştı.

Babası, yer israf eden bir adam değildi. Zaman da.

Gage içeri girdiğinde, Victor masasının arkasında oturmuş, sahip olduğu her şeye uyguladığı aynı kayıtsız hesaplılıkla aşağıdaki şehre bakıyordu. Bazen bu, oğlunu da kapsıyordu.

"Kapıyı kapatın."

Gage yaptı.

Bir an için aralarında yoğun bir beklentiyle dolu bir sessizlik oluştu. Victor sonunda döndü, mavi gözleriyle durumu değerlendiriyordu. "Birleşme."

Gage bir dosyayı masanın üzerine bıraktı. "Yarın sabaha kadar tamamlanacak."

Victor kağıdı açıp rakamlara göz gezdirdi. Yüz ifadesi değişmedi ama Gage çenesindeki hafif seğirmeyi fark etti. Onay. Bunu söylemeyecekti ama Gage'in söylemesine de gerek yoktu.

"Pekala," dedi Victor, belgeyi kenara koyarak. "Sonraki adımları üç aylık değerlendirmede ele alacağız."

Gage başını eğerek bekledi. Babası onu buraya çağırdıysa, bunun tek sebebi sayılar değildi.

Victor geriye yaslandı, parmaklarını birleştirdi; bu hareketi Gage binlerce kez görmüştü. Bu, onu sınamak üzere olduğu anlamına geliyordu.

"Cumartesi günü gerçekleşecek etkinlik. Imperium."

Gage'in omurgası hafifçe dikleşti. Hazır. "Halletildi," dedi.

Victor kaşını kaldırdı. "Öyle mi?"

Gage tepki vermemesi gerektiğini biliyordu.

Babası onu uzun süre inceledi. "Bu, kurumsal bir toplantıdan daha fazlası. Bu odadaki her adam, işin sadece kar marjlarına dayanmadığını, algıya dayandığını anlıyor." İşaret parmağıyla masaya bir kez vurdu. Sanki çivi çakıyormuş gibi. "Bunu biliyorsun."

"Evet." El sıkışmanın ağırlığını anlayacak yaşa geldiğinden beri bunu biliyordu. Güç her zaman elinizde tuttuğunuz şeyle ilgili değildi. Bazen, başkalarının elinizde tuttuğunuzu düşündüğü şeyle ilgiliydi.

"Bu yüzden pozisyonunuzu dikkatlice değerlendirmelisiniz." Bir an duraksadı. Ardından, üstü kapalı bir şekilde, "Catherine Vale uygun bir seçenek olabilir."

İşte oradaydı.

Gage'in cebindeki eli kıpırdadı. Catherine, Victor gibi bir adamın uygun bulacağı türden biriydi. St. Ives'ın soylularından, geleceğin CEO'sunun eşi rolüne hazırlanmış, bu rol için yetiştirilmiş. Siyasi açıdan kusursuz. Göz alıcı. Markaya uygun.

Gage, sadece bir puan için bu öneriyi havada tuttu.

"Kararımı çoktan verdim."

Victor gözünü bile kırpmadı. "Öyle mi?"

"Evet."

Victor King hiçbir zaman duygularını fazla belli eden bir adam olmamıştı, ama Gage onu herkesten daha iyi tanıyordu.

Nefes verişinin ağırlığı hissediliyordu, gözlerinin neredeyse fark edilmeyecek kadar kısılması da bunu gösteriyordu. Düşünüyordu. Hesap yapıyordu.

Ardından, Gage'in yıllarca kendisinden daha zayıf erkekleri nasıl alt ettiğini izleyerek tanıdığı aynı soğukkanlılıkla Victor, "O burslu bir öğrenci," dedi.

Aslında öyle.

Babasının Bea'yı araştırdığına şaşırmamıştı. Araştırmamış olsaydı hayal kırıklığına uğrardı. Ama bunu böyle duyunca, kelimelerin altında yatan ima, göğsünde alışık olmadığı bir şeyi sıkıştırdı.

Victor öne eğildi. "Bir kadın hem bir değer hem de bir yük olabilir. Sanırım burslu bir öğrencinin hangisi olma olasılığının daha yüksek olduğunu ikimiz de biliyoruz."

Babası, işin özüne inme konusunda olağanüstü bir yeteneğe sahipti.

Gage'in çenesi kasıldı. Görünürde değil. Ama nabzındaki değişimi, hafifçe hızlanan ölçülü atışı hissetti. Hâlâ insan olduğunu bilmesi için yeterliydi. Umursadığını bilmesi için yeterliydi.

Babası onu kışkırtmıyordu. Victor asla sadece kışkırtmak için konuşmazdı. Her sözü strateji ve sonuç doğrultusunda, ölçülerek söylenirdi. Düzeni sağlayan, avantajı güvence altına alan ve en önemlisi, Küresel Sermaye Kralı'na hizmet eden şeylerdi bunlar. Ve Gage, kazanılması amaçlanmayan bir konuşmaya girmeye niyetli değildi.

Bir kez, uzun ve yavaş bir nefes aldı, sonra aynı şekilde eşit bir şekilde nefes verdi. "Bana değeri tanımayı öğrettin," diye ekledi. "Alınmaya değer olanı almayı." Sesi hafifçe alçaldı, kenarları yontulmuş gibiydi. "Bea alınmaya değer."

Gerilim giderek arttı.

Sonra bir anlık bir eğlence belirtisi belirdi. Ya da bir uyarı. "Peki, o bunun farkında mı?"

Zayıf noktaların nerede olduğunu her zaman bilirdi.

Gage hiç kıpırdamadı. Babasının gözlerine baktı. "Yapacak."

Victor arkasına yaslandı. Bakışlarını birleşme dosyasına indirdi ve her satın alma işleminde uyguladığı aynı soğukkanlı verimlilikle dosyayı açtı. "Öyleyse, başkası onu aksine ikna etmeden önce, onun bunu anladığından emin olmanızı öneririm."

Gage'in elleri yanlarında yumruk olmuştu; bu, aksi takdirde kilit altında tuttuğu kontrolündeki tek görünür çatlaktı. İkisi de "başka herhangi biri"nin

kim olduğunu tam olarak biliyordu.

Griffin.

Elbette Victor biliyordu. Oğlunun geleceği söz konusu olduğunda boş dedikodu diye bir şey yoktu. Rafael Griffin'in etrafta dolaştığına dair bir işaret varsa, uzaktan bile olsa, mutlaka fark edilirdi.

Babasının ayrıntıya girmesine gerek yoktu. Gerçek rakip olarak gördüğü çok az insan vardı.

Bunun yerine, klasörün başka bir sayfasını çevirdi. "Etkinlikten sonra daha detaylı konuşacağız." Konuşma sona ermişti.

Gage bir kez başını salladı, döndü ve ofisten hızla çıktı.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Bea, burs görüşmesinden beri bu kadar yüksek topuklu ayakkabı giymemişti. O zamanlar daha büyük görünmeye çalışıyordu. Bu gece ise özgüven artışına ihtiyacı vardı. Ya da belki sadece boy uzunluğuna. Birkaç santim daha uzun olması, diğerleriyle eşit şartlarda yarışmasına yardımcı olurdu.

Gage, akşamın önemini göstermek için şirket şoförlü arabayı seçmişti. Arka koltukta onun yanına oturdu, siyah smokini ütülüydü, kol düğmeleri geçen sokak lambalarının ışığını yansıtıyordu. Eli, sıcak ve sıkı bir şekilde dizinin üzerinde duruyordu.

Elbisesinin yakasını düzeltti, parmakları titrese de titreşen bir şekilde hareket ediyordu. Soluk mavi, nefes kadar yumuşak, göğüs kısmından aşağı doğru kıvrılan ve dökümlü eteğinden aşağı dökülen narin sarmaşıklarla işlenmişti. Gage, o haftanın başlarında bir butikten özenle seçilmiş, reddedilmesi imkansız birkaç elbise göndermişti.

Normalde onun kendisini giydirmesine izin vermezdi. Ama bu gece korku ve strateji galip geldi. Bir savaş alanına adım atıyordu ve haute couture onun zırhıydı.

"Rahatla," dedi, kadının gerginliğini hissederek. "Burası sadece kendilerini çok önemli sanan zengin insanlarla dolu bir oda."

"Çünkü öyleler. Zengin ve önemli."

"İyi ki benimle olacaksın." Elini tuttu ve parmak boğumlarına bir öpücük kondurdu. "Bu seni dokunulmaz kılıyor."

Derin bir nefes aldı. Bu işe yaradı.

King Global Capital Tower, kendinden emin, gümüş bir monolit gibi yükseliyordu.

Dışarıda kamera yoktu. Hiçbir telaş yoktu. Gage bunun için gerekli önlemleri almıştı. Sadece bir sıra siyah araba ve kaldırımında ciddi ve ölümcül bir kolaylıkla etrafı tarayan, göze çarpmayan bir koruma çemberi vardı.

Gage ilk önce dışarı çıktı, döndü ve elini uzattı. "Hazır mısınız?"

Hayır, değildi. Hiç de değildi.

Ama Bea başını salladı. "Hazır."

İçeride, Imperium etkinliği, her yeri cılalı ve mükemmel aydınlatmalı, canlı bir dergi sayfası gibi sergileniyordu. Konforlu koltuklar odanın etrafında sessiz köşeler oluşturmuştu; tüm mekan fısıltılı anlaşımlar ve rahat bir hakimiyet için tasarlanmıştı. Bea boynundaki gümüş zinciri düzeltti ve ayak parmaklarının uyuşmasını düşünmemeye çalıştı.

Gage'in eli belinin alt kısmına bastırarak onu gelenlerin arasından yönlendirdi. Makalelerden ve kampüs dedikodularından kısmen tanıdığı isimler. Sanayi devleri. Bankacılar. Girişim sermayedarları.

"Gülümse," diye fısıldadı Gage onun kulağına. "Onları meraklandırıyorsun."

"Bu iyi bir şey değil," diye fısıldadı karşılık olarak.

"O elbiseyi giyiyorsun. Kolumdasın," diye hatırlattı ona.

Gülümsemesine engel olamıyordu. Başparmağının belinde yavaşça daireler çizmesi, onu başka hiçbir şeyin sağlayamayacağı şekilde sakinleştirmeye yardımcı oluyordu.

"Hadi," dedi sessizce. "Şu kısmı da bitirelim."

Avizenin altında duran bir çiftte doğru odanın karşısına geçerken Bea'nın kalbi boğazında gümbür gümbür atıyordu. Adam uzun boyluydu, duruşu sanki çelikten dövülmüş gibiydi. Saçları şakaklarında gümüş rengiydi, kusursuzca taranmıştı ve yüz hatları keskin hatlıydı; Gage'inkine benzeyen elmacık kemikleri, aynı buz mavisi ama daha soğuk gözleri vardı. İfadesi taştan yontulmuş gibiydi. Yanındaki kadın, vücudunda sıvı zenginlik gibi toplanan koyu zümrüt yeşili saten giymişti. Koyu sarı saçları zarif bir topuz şeklinde toplanmıştı. Daha az resmiydi ama aynı derecede etkileyiciydi; Bea'yı potansiyel bir satın almayı değerlendiren birinin ilgisiyle izliyordu.

"Anne. Baba," diye tanıttı Gage, sesi soğuk ve saygılı bir şekilde, "bu Bea. Bea, babam Victor ve annem Elena."

Bea elini uzattı. "İkinizle de tanıştığıma çok memnun oldum."

Bay King'in tokalaşması kısa sürdü. "Kanadalı, doğru mu?"

"Evet, efendim."

Yanında, Gage hareketsiz duruyordu, duruşu sakın ama tetikteydi. Anın gelişmesini bekliyordu.

Bay King, sanki üç aylık bir raporu okuyormuş gibi, "St. Ives sadece en iyileri kabul ediyor," dedi. "Umarım size iyi davranıyorlardır."

"Öyleler," dedi Bea. "Ve öyle olmasalar bile, burada olmaktan yine de mutluyum."

Adamın gözlerinden bir şey geçti; tam olarak onaylama değildi ama ona benzer bir şeydi. "Ne okuyorsun?"

"Ekonomi ve finans."

"Ah." Sonra ona daha keskin bir bakışla baktı. "Peki, hangisinin daha fazla güce sahip olduğuna inanıyorsun?"

Bea'nın ağzı seğirdi. "Sanırım... rakibinizin hafife aldığı kişi."

Gage'in başparmağı, onay işareti gibi bileğinin iç kısmına hafifçe dokundu.

Babası sadece başını salladı. "Hım."

Bayan King'in sesi ipek gibi yumuşak bir şekilde araya girdi. "Peki, Bea, Cumhuriyet'i nasıl buluyorsun?"

Elena'ya doğru hafifçe döndü. "Ben... alışıyorum," dedi. Gülümsemesi biraz yapmacıktı. "Burada işler netleşti. Herkes kuralları biliyor. Sesli olarak söylemeseler bile."

Bayan King başını yana eğerek hafifçe gülümsedi. "Bu, durumu diplomatik bir şekilde ifade etmenin yolu."

"Dürüstlüğün inceliklerle birleştirilmesinin güvenli bir yol olduğunu düşündüm."

"Zekice." Bayan King'in bakışları yavaşça Bea'nın elbisesinde gezindi. "Ve gerekliydi." Sesi yumuşadı. "Çok güzel görünüyorsun canım."

"Teşekkür ederim hanımefendi. Siz de."

"Gage, duyuru yapılacak mı?" diye sordu babası.

Bea, Gage'in konuşmadan bir saniye önce dikkat dağıldığını hissetti. "Evet, efendim."

"İyi."

Bea, konuşmanın iş konuları görüşüldüğü anda sonlanma biçimine, resmiyete dikkat çekti. Gereksiz ayrıntı yoktu. Doldurucu unsur bulunmuyordu.

Gage, elini Bea'nın sırtına koyarak, parmakları hafifçe bastırda anlamı açık ve net bir şekilde, "Bea ile biraz vakit geçireceğiz," diye duyurdu.

Anne ve babası başlarını salladılar.

"Bunlardan daha sevimli bir şey olamaz," diye mırıldandı Gage, ses menziline çıkıktan sonra.

Bea yavaşça nefes verdi ve yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. Victor ve Elena King'den kurtulmuştu. Bunu atlatabildiyse, gecenin geri kalanı da idare edilebilir olmalıydı.

Büfede Gage ona zarif bir porselen tabak uzattı. Hiçbir şey söylemeden onun için seçmeye başladı: suşi, ördek, özenle seçilmiş, zahmetsiz gibi görünen ama aslında öyle olmayan lezzetler. Ağır bir şey yok, dağınık bir şey yok. Tam da onun yiyebileceği, böyle bir elbiseyle yiyebileceği şeyler.

"Bayılmanı istemem tatlım," dedi ve bir çift yemek çubuğunu düzgünce kenara koydu.

Bea ona bir bakış attı.

Bayılma? Olası değil. Boğulma? Mümkün.

Ama bunu kendine sakladı ve tabağı aldı.

Şaşırtıcı bir şekilde, Gage'in kolunda olmak, minimum kesintiyle entrika anlamına geliyordu. Sadece varlığı bile bir tür saygı uyandırıyor, sanki meraklarının bile sınırları vardı. Onu kız arkadaşı olarak tanıttığında, bu kelime küçük bir patlama gibi etkisi yarattı. Bakışlar uzun süre devam etti, sanki sessiz bir değerlendirme gibi onu ölçüyorlardı. Yine de, konuşma çoğunlukla iş, finans, piyasa konularına odaklanmıştı. Bea'nın katkıda bulunabileceği pek bir şey yoktu, ama dinledi, konuşmanın ritmini, gücün bir konuşmacıdan diğerine para gibi nasıl geçtiğini özümsemi.

Sonra bir değişim oldu. İlk başta belirgin değildi. Sadece atmosferde ince bir dalgalanma, mekân boyunca yayılan bir farkındalık akımıydı. Bea bunu anlamadan önce hissetti. Bakışların tek bir yöne kayması gibi. Hatta Gage'in duruşu bile değişti. Zar zor, ama yeterliydi.

Kadın onun bakışlarını takip etti.

Odanın karşısında, bir adam bir grup yöneticiyle alçak sesle sohbet ediyordu. Uzun boylu, geriye doğru taranmış koyu saçları, asil yüz hatları ve siyah çerçeveli gözlükleriyle koyu renk gözleri dikkat çekiyordu. Grubun en seslisi değildi, ama olmasına da gerek yoktu. İnsanların onun etrafında hareket etme biçiminde bir şey vardı. Dikkatli bir yörünge, sessiz bir saygı.

"Kim o?"

Gage kadehini kaldırdı, yavaşça bir yudum aldı. Ve sonunda: "Cassian Montenegro."

Bea kaşlarını çattı. İsmi kendisi hiçbir şey ifade etmiyordu. Ama Gage'in söyleme şekli bir anlam ifade ediyordu. "Bu ismi bilmeli miyim?"

Gage'in bakışları bir an daha Cassian'ın üzerinde kaldıktan sonra tekrar ona döndü. "Henüz değil."

Ayrıntıya gerek yok. Sadece başparmağıyla elinin sırtını okşadı. Güven verici. Ya da belki de dikkatini dağıtmak için.

Bea tam rahatlamaya başlamıştı ki, keskin hatları ve parlak sarı saçlarıyla Victoria yaklaştı.

"Bay King," dedi, dikkatli ve profesyonel bir şekilde. "Bayan Cruz."

Bea başıyla selam verdi ve gülümsedi.

Victoria, Bea'nın duyamayacağı kadar alçak sesle Gage'e doğru eğildi. Ama ne söylediye Gage'in omuzlarının kasılmasına neden oldu.

"Hoparlörde bir sorun var," diye mırıldandı ona. "Biraz öne geçeyim."

Bea tereddüt etti. "Beni terk mi ediyorsun?"

"On dakika." Başparmağıyla parmak boğumlarını okşadı. "Size oturacak yer bulmamı ister misiniz?"

Başını salladı. "Ayakta durabilirim."

Ayak parmakları yalan söylediğini haykırıyordu.

Gage'in gözleri onu inceler gibi süzdü, sanki ona tam olarak inanmamış ama doğrulamak için ne kadar zaman gerekeceğini düşünüyordu.

Victoria sözünü kesmedi ama Bea onun gerginliğini hissedebiliyordu.

Sonunda Gage nefesini verdi ve alnına bir öpücük kondurdu. "Çok uzun sürmeyecek."

Sonra gitti.

Bea kıpırdanma isteğine karşı koyarak doğruldu. Yanında o olmadan oda farklı geliyordu. Daha açık. Ve aniden kendini savunmasız hissetti. Sessiz bir köşe aradı.

"Gage'in bu akşamı size getirmesi çok nazikçe bir davranış."

Bea, yüz ifadesini bozmamaya çalışarak hızla döndü. "Özür dilerim?"

Catherine Vale elinde şampanya şişesiyle sakın bir şekilde duruyordu; yüz ifadesi, boş bir merak ve kayıtsız bir eğlencenin mükemmel bir karışımıydı.

Bea bu oyunu daha önce hissetmişti, dansını biliyordu. Catherine daha önce iki kez sınırları zorlamış, Bea'nın fark etmemesi gereken yerlerde

küçük delikler açmıştı.

St. Ives'in burs imkanı sunması harika bir şey. Sizin gibi öğrenciler için çok büyük bir fırsat olmalı.

O, incelikli ve tahmin edilebilir şeylerden hoşlanır.

Dudakları kıvrıldı, bakışları odanın üzerinde gezindi, Bea'da durakladı, sonra sanki onu hiç fark etmemiş gibi yanından hızla geçti. "Çok heyecan verici olmalı," dedi. "Bu dünyanın bir parçası olmak, kısa bir süreliğine bile olsa."

Bea bu sefer gerilmedi.

Kraliçe ol. Kralı koru.

Catherine yavaşça şampanyadan bir yudum aldı, sessizliğin iyice kararmasına izin verdikten sonra bir vuruş yaptı.

"Tadını çıkarmalısın, Bea." Özlü bir gülümseme. "Her şey yoluna girmeden önce."

Kalp atışları hızlandı, adeta alev alevdi.

"Bu çok komik," dedi Bea, sesi hafif bir tonda. "Zaten yapmış olduklarını sanıyordum."

Catherine mırıldandı, bakışları neredeyse... sevinçle onu süzüyordu. "Çok tatlısın." Şampanyadan bir yudum aldı. "Sanırım bu yüzden seninle bu kadar zaman geçiriyor."

"Peki bu ne anlama geliyor?"

"Gage gibi adamların nelere kadir olduğunu bilmiyorsun, değil mi?" Catherine, sanki saf birine konuşuyormuş gibi, nefes nefese, kibirli bir iç çekişle, "Bir şey kırılğan olduğunda, onu çok çabuk kırmak istemediklerinde acele etmezler" dedi.

Bir duraklama. Mükemmel zamanlama.

"Gage sandığınızdan çok daha fazlası." Sözler bal gibiydi, ama kurşun gibi ağırdı. "Seçimleri her zaman doğru olanlardır."

Bea'nın dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Belki de farklı bir şey istedi. Çünkü neyin beklendiğini seçme şansı vardı ve seçmedi."

Catherine'in bardağına vurduğu parmağı bir anlığına durdu.

Bir tanesi benim için.

Catherine kendine geldi. "Herkesin bir bölümü olabilir. Bu, son anlamına gelmez." Sonra son, yumuşak bir darbe. O kadar hafifti ki, neredeyse hiç darbe gibi hissettirmedi. "Elbette biliyorsunuzdur," dedi hoş bir şekilde, "Krallar misafir ağırlamaz." Kalabalığın arasına karışmadan önce başını eğdi.

Bea yavaşça nefes verdi. Ciğerleri, sanki derin sudan yeni çıkmış gibi acıyordu.

Ve işin en kötüsü de, içinden gelen hain bir ses ona Catherine'in haklı olabileceğini fısıldıyordu.

"Kurtarılmaya ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

Alçak ve hafifçe eğlenmiş bir tonda olan ses, onu düşüncelerinden çıkardı.

Döndü.

Rafael Griffin.

O kadar yakındı ki, kadının onun hafif sıcaklığını hissedebiliyordu; elleri ceplerindeydi, yakası gevşemişti, sanki gece onu hak etmiyormuş gibi. Kahverengi saçları gelişigüzel geriye taranmıştı, yeşil gözleri parlıyordu.

Üç ay. Onunla en son mahkemede konuştuğundan beri. O zaman onu azarlamak niyetindeydi ama bir şekilde bunun yerine yakılmıştı. O zamandan beri ona ulaşmamıştı, ulaşacağına dair bir sebep de vermemişti.

Catherine bir boşluktu: havasız, karanlık ve boğucu. Rafael'in varlığı ise bunun tam tersiydi. Huzursuz bir enerji ve sıcaklık. Sanki yeniden nefes alıyormuş gibi hissettim.

Şu an için bu durum memnuniyetle karşılandı.

Bea, omuzlarındaki gerginliğin azaldığını hissetti, sonra da onun yanında rahatlamaması gerektiğini kendine hatırlattı. "Burada ne işin var?"

"Griffin olduğumu unuttun mu?" dedi, sanki cevap çok açıkmiş gibi. "Kalabilir miyim?"

Bu bir nezaket göstergesiydi, bir soru değildi.

Etrafına bakındı. Gage odanın bir yerindeydi. Kalabalığı taradı, onu bulamayacağını zaten biliyordu. Ve işte Rafael oradaydı. Yakın. Önemsiz olması gereken ama yine de önemli olan bir şekilde tanıdıktı.

"Lütfen."

Daha da yaklaştı, sesi sanki bir sır paylaşıyorlarmış gibi alçaldı. "Yeterince gözlemlendiğinizi hissediyor musunuz?"

Sözlerinin tenine dokunuşunu hissetti, izin verseydi iz bırakacak kadar belirgindi. "Yeterince gözlemlenmemeyi tercih ederim."

Rafael'in bakışları köprücük kemiğini, omuzlarını, bel çizgisini taradı. Kadın kıpırdamamak için kendini zor tuttu. "O zaman yanlış elbiseyle gelmişsin."

Etraflarını saran ipek ve saten kumaşları işaret ederek, "Buradaki her kadının da aynı şeyi düşündüğünden eminim," dedi.

Öne eğildi. "Bilmiyorum. Sadece bir tanesine baktım."

Kalp atışları boğazında hızla çarpıyordu. Son sözü ona bırakamazdı. "Senin için yavaş bir gece olmalı."

Sırıttı. "İnan bana, hiç sıkılmıyorum."

Güvenli bir denek bulması gerekiyordu. Hiçbir kusuru olmayan bir denek.

Öne döndü ve sordu: "Bu tür etkinliklere sık sık gelir misiniz?"

Neredeyse sıritacaktı ama onun tavrını taklit ederek konuşmanın yönünü değiştirmesine izin verdi. "Sadece gerektiğinde. Ve bazen o zaman bile değil," diye yanıtladı. "Yarıştan keyif aldınız mı?"

O mükemmel günün görüntüsü aklına gelince, yüzünde kolayca bir gülümseme belirdi. Parıldayan bir nehrin kıyısında, pankartlar, güneş ışığı ve okul ruhu...

"Bayıldım," diye coşkuyla söyledi. "Çok eğlenceliydi." Düşünmeden, içtenlikle ona döndü. "Her şeyi zahmetsizce yapmış gibi gösterdin."

Rafael bir anlığına ona baktı. Sanki gece sonunda kalmaya değer bir şey sunmuştu ona. "Öyleydi. Biz her zaman kazanırız." Bunu sanki bir yerlerde yazılmış gibi, evrenin değişmez bir gerçeğiymiş gibi söyledi.

"Gage öyle söyledi."

Kaşlarından biri kalktı. "Gage benim hakkımda başka ne diyor?" Soru, meydan okuma gibi dudaklarından kıvrıldı.

Bea, geçiştirici bir şey söylemeliydi. Zekice bir şey. Ama bakışlarının ani yoğunluğu karşısında kelimeler dağıldı.

Ve birdenbire, hiçbiri kendini güvende hissetmedi.

Gözleri omzunun üzerinden kaydı. Yüz ifadesinde bir keskinlik belirdi. "Fırtına geliyor."

Kaşları çatıldı. "Ne?"

Ve sonra onu gördü. Nate West, kalabalığın arasından acele etmeden, düz bir şekilde ona doğru geliyordu. Daha önce onunla sadece bir kez, Regatta'da karşılaşmıştı.

Zamanlama tesadüf olamayacak kadar idealdi.

Gage elbette görmüştü.

Nate'i buraya çağırmış olması ya da Nate'in kendi inisiyatifiyle gelmiş olması fark etmiyordu. Burada görülecek bir şey yoktu. Belki de vardı...

Nate geldi ve Rafael ona alaycı bir gülümseme fırlattı. Sanki bir kesinti bekliyormuş ve bu kadar uzun sürmesinden neredeyse hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Bea," dedi Nate kibarca gülümseyerek.

Bea, dikkatli ve kibar bir şekilde gülümsedi. "Merhaba."

"Griffin." Nate'in gözleri Rafael'e kaydı, mesajın alındığından emin olmak istercesine bir anlığına da olsa ona baktı.

Rafael başıyla onayladı. "Bir iş için mi gönderildin, West?"

Nate bunu görmezden geldi ve Bea'ye döndü. "Sadece işaretini kaçırmak istemeyeceğini düşündüm."

"Gage işini bitirdi mi?" diye sordu.

"Neredeyse. Sizi onun yanına götürebilirim."

Bea eliyle elbisesini düzeltti ve bir kez başını salladı. "Teşekkür ederim."

O arkasını dönerken, Rafael'in sesi de onu takip etti, sadece ona özel alçak bir tonda. "Çağırdım."

"Sorun çıkarmayın," diye usulca uyardı.

Rafael fısıldayarak, "Söz vermiyorum," dedi.

Gitmek için çok erkenmiş gibi geldi. Sanki henüz kendi duruşunu tam olarak bitirmemişti. Ya da belki de onun sıcaklığında olmaktan hiç de rahatsız değildi.

Ama Nate'in onu uzaklaştırmasına izin verdi.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Lillian bunu açıkça söylemedi. Ama Bea, parmaklarının deri kapı koluna dokunuşunu, direksiyon üzerindeki şaha kalkmış at amblemine bakışını ve vücudunu saran kova tipi koltuklara olan bakışını yakaladı.

Lillian, "Bir şey mi kaçırdım?" diye sordu. "Kanada'da gizlice milyarder misiniz?"

Bea, direksiyonu tutuşunu ayarlarken hafifçe güldü. "Tam olarak değil. Gage'in arabalarından biri."

Lillian boğuk, kısık bir ses çıkardı. "Elbette öyle."

Bea, en sevdiği yolculuk şarkıları listesini açtı. İkisinin de bildiği şarkılar vardı, böylece mısralar arasında konuşabiliyor ve düşünmeden birlikte şarkı söyleyebiliyorlardı.

Onlar vardıklarında Bloemenhaven Bahar Festivali çoktan tüm hızıyla devam ediyordu. Laleler, pembe, sarı, koyu mor, bembeyaz renklerde, binlercesi özenle düzenlenmiş, kıvrımlı yollar ve kemerler boyunca uzanıp beyaz bayraklarla süslenmiş, kusursuz, imkansız sıralar halinde uzanıyordu. Hava, biçilmiş çimen ve nemli toprak kokuyordu. Görünmeyen bir yerden müzik sesleri geliyor, kol kola yürüyen çiftlerin kahkahaları arasında yankılanıyordu. Burası, insanların dünyanın geri kalanını unutmasını sağlamak için tasarlanmış, rüya gibi bir yerdi.

Festival alanında dolaşırken, konukların usta parfümcülerle birlikte özel bahar kokuları yaratmak için çalıştığı etkileşimli bir koku karıştırma standının yanından geçtiler. Yakınlarda, lavanta ve ezilmiş ardıçla tatlandırılmış her bir bardaktan oluşan botanik cin kokteylleriyle ışıldayan bir çadır vardı.

Özel bir pastane çadırının önünde durdular ve Bea, ikisi için de adını telaffuz edemediğı bir şeyden birer dilim aldı. Ama gevrek, kremalı dolgulu ve üzeri yenilebilir gümüş pullarla kaplıydı, bu yüzden lezzetli olacağını zaten biliyordu.

Çeşmenin yakınındaki bir banka oturdular ve etraflarında festivalin coşkusunu devam ederken yerlerine yerleştiler. Bea konuşmaya işte orada başladı. Hepsini birden değil, parça parça. Gecenin nasıl geçtiğini, Gage'in ailesini, Catherine'i, Rafael'i, kurtarma operasyonunu, Gage'in bu konuda tek kelime etmemiş olmasını, ama akşamın şoförlü arabayla bitmesi yerine, onu kendi arabasıyla eve bırakmış olmasını anlattı.

Lillian pastasından bir ısırık bile almadı. Dikkatlice dinledi, olayları parça parça anlamaya çalıştı; gözlüklerinin ardındaki kahverengi gözleri yuvarlaklaşmıştı.

"Şey..." Sesi neredeyse duyulmuyordu.

Bea, objektif bir görüşe çok ihtiyaç duyuyordu. "Bu nedir?"

Lillian çaresiz bir ses çıkararak ellerini birbirine bastırdı. "Ben bile bilmiyorum."

Bea'nın gülüşü kuru ve alaycıydı. "Evet. Ben de bilmiyorum."

Kadınlar sessizce, düşünceli bir şekilde çiğniyorlardı.

"Gage hâlâ hiçbir şey söylemedi mi? Catherine hakkında mı, Rafael hakkında mı?"

"Tek kelime bile etmedim."

"Bu konuyu gündeme getirecek misiniz?"

Bea içini çekti. "Bilmiyorum. Catherine yüzünden ona ağlayarak gitmeyi planlamıyorum," dedi. "Rafael meselesinin gerçekten olup olmadığını bile bilmiyorum."

Lillian içeceğiinden bir yudum aldı, bakışları hafifçe kısılmıştı, sanki arkadaşının ne kadar büyük bir belada olduğunu anlamaya çalışıyordu. Bea onu suçlayamazdı. O da emin değildi.

"Catherine hakkında ona neden anlatmak istemiyorsun?"

"Çünkü onlar aile dostları," diye yanıtladı Bea. "Ve asla şahit olmaz. Her şey 'O öyle dedi, o öyle dedi' şeklinde olur."

"Sence sana inanmaz mı?"

"Bunu yapacağından yüzde doksan dokuz eminim. Ama onu o duruma düşürmek istemiyorum."

"Sizi savunma pozisyonunda mıyım?"

"Seçim yapmakla ilgili. Önemsiz bir şeye karışmakla ilgili..."

"Bunun önemsiz bir şey olduğunu düşünmeyebilir."

Bea iç çekti. "Belki de haklısın."

Yine bir sessizlik oldu.

"Başka bir sorum daha var." Lillian tereddüt etti. "Catherine önce aklını karıştırmıyorsa Rafael'in bu kadar yaklaşmasına izin verir miydin?"

Bea göz kırptı. Ağzını açtı. Sonra kapattı.

Ellerine baktı, parmakları peçeteyi büküyordu.

Bunu nasıl dile getireceğini bilemiyordu. Catherine'in onu ne kadar küçük hissettirdiğini. Sanki kahraman için sadece bir yan görev, daha büyük bir şeye giderken topladığı deneyim puanları gibiydi. Bea'nın kendini sorgulamasına neden oluyordu. Sadece bir kez değil. Her seferinde.

Ve o gece Rafael... yapmamıştı.

Onu rahatlatmaya bile çalışmamıştı. Hiçbir şeyi düzeltmeye de çalışmamıştı. Sadece oradaydı, kendisiydi. Ateş ve kesinlik dolu. Ve nedense, o an için bu yeterli olmuştu.

"Bilmiyorum. Belki. Kısmen." Omuz silkti. "Ama komik olan şu ki... pişman değilim."

Lillian'ın kaşları hafifçe kalktı, devam etmesi için sessiz bir teşvikti bu.

Dün gece, onu zayıflatmak ve kafasını karıştırmak için oyunlar oynayan biriyle, onun ne kadar güçlü olduğunu görmek için oynayan biri arasındaki farkı görmüştü. Onun kılıcını sınamak için. Ve hatta kılıcını onun üzerinde bilemesine izin vermek için.

"O... güvenli değil," dedi Bea dikkatlice. "Ama kendine özgü bir şekilde dürüst biri. Ve Gage'in dışında, o bütün şirketteki en iyi parça o olabilirdi."

Lillian göz kırptı. "Bu... ilginç."

"Biliyorum," dedi Bea neredeyse inanmaz bir şekilde. "Ama o gece... oradaydı. Ona ihtiyacım olduğunda."

Yüzünü dikkatle izleyen Lillian başını salladı. "Bence Rafael senin hikâyedeki kötü adam değil."

Bea hafifçe güldü. Belki de değil. Ama yine de tehlikeliydi.

Lillian bu sefer bakışlarını ondan ayırmadı. Gözlerini ondan ayırmadı.

Bea bunu fark etti. Lillian giderek daha cesurlaşıyordu.

"Cesaretin artıyor, biliyor musun?" Bea başını salladı, hafifçe gülümsedi. "Ve bu ülkede erkeklerle benden daha az deneyimi olan tek kişi olduğunu düşünürsek, onları analiz etmede inanılmaz derecede iyisin."

Lillian bunun bir iltifat mı yoksa bir kehanet mi olduğundan emin değildi.

“İnsanları yeterince uzun süre izlerseniz, onları anlamaya başlarsınız.”

Bea başını salladı. "Bu aynı zamanda Gage'in de felsefesi. Ama o söylediğinde, korkutucu oluyor."

Lillian'a döndüğünde bir şey fark etti. Duruşunda her zamankinden daha belirgin bir gerginlik vardı.

Kendi endişelerini bir kenara bıraktı ve dikkatini arkadaşına verdi. Tamamen ona döndü. "Lils? Aklında ne var?"

Lillian iki kez bir şeyler söylemeye çalıştı ama bir türlü başaramadı. Üçüncü denemesinde nihayet konuştu. "Hâlâ alışamadım. Alışmam gerekirdi ama alışamadım. Değerlendirilmek. Birileri tarafından sahiplenilmeye hazırlanmak."

"Bu seni korkutuyor mu?" diye sordu Bea sessizce.

Lillian başını salladı. "Hiçbir zaman ilgi istemedim. Özellikle de o şekilde."

Bea bunu bizzat görmüştü. İşletme sınıfındaki adam Lillian'ın masasında çok uzun süre oyalanmış, e-postayla cevaplayabileceği konuşmaları uzatmıştı. Kahve arabasındaki yaşlı adam ise siparişlerini hiç düşünmeden almış, sonra da sanki orada sadece o varmış gibi konuşmayı Lillian'a yöneltmişti.

Bea konuyu açmaya çalışmıştı. Onunla dalga geçmiş, onu dürtmüştü. Ama her seferinde Lillian kekelemiş, yüzü kızarmış ve çok rahatsız görünmüştü, bu yüzden Bea konuyu uzatmamıştı.

Ama şimdi... sanki anlıyormuş gibi konuşuyordu. Sanki bu yerin onu sonsuza dek dokunulmaz bırakmayacağını biliyormuş gibi.

UR'de utangaçlık bir kalkan değildi. Aksine, kaçınılmaz olana karşı küçük bir gecikmeydi.

Arzu edilmenin kontrol sahibi olmak anlamına geldiğine inanan Georgina'yı düşündü.

Lillian'ın gördüğü tek şey bir avdı. Ve av olmaktan hoşlanmıyordu.

Bea hangisinin doğru olduğundan tam emin değildi.

Bea, "Georgie bana bu ülkede güçsüz kadın diye bir şey olmadığını, sadece gücünü nasıl kullanacağını bilmeyenlerin güçsüz olduğunu söyledi," diye ekledi.

“Sanırım bazılarımız onu bulsak ne yapacağımızdan emin değiliz.” Lillian pastasının son lokmasını bitirdi.

"Bence anlarsın," dedi Bea. "Belki hemen değil, ama önemli olduğunda."

"Kendinizi güçlü hissediyor musunuz? Gage söz konusu olduğunda, yani."

Kulağa absürt geliyordu. Gage King—geleceğin CEO'su, şimdiki milyarder, bir imparatorluğun varisi. Onun üzerinde ne gibi bir gücü olabilirdi ki?

Ama sonra düşündü. Onun kendisine bakışını, dinlemesini. Kontrollüydü, evet, kontrolcüydü, evet. Ama dikkatliydi. Kendi tarzında düşünceliydi. Ve her zaman, her zaman bekliyordu. Onu bekliyordu.

Bunun da kendine özgü bir güç olduğunu fark etti. Fetheden türden bir güç değil, zorlayan türden bir güç.

"Sanırım öyle," dedi yavaşça, sesi şimdi daha yumuşaktı. Sanki kelimeleri deniyor, tutunup tutunamayacaklarını görmek için uzatıyordu. "Ama ona söylemezdim." De Wacht Tower'ı hatırlayınca dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Bunu bir meydan okuma olarak algıladı."

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bea eve gitmeli.

Bu, mantıklı bir seçimdi.

Lillian ile akşam yemeği güzeldi. Gerekli bir kaçış, hiç de hoş olmayan bir haftanın ortasında dinlendirici bir köşe. Ödevlerden bahsettiler, Lillian'ın profesörüyle dalga geçtiler, önemsiz şeyler hakkında hafifçe dedikodu yaptılar.

Bea kaldırıma adımını attı, iki seçenek arasında bir seçim yapmak zorunda kaldı: sola, Mayfield Hall'a doğru mu, yoksa sağa, ona doğru mu?

Imperium'daki gece artık çok uzaklarda kalmış, geçen günlerin içinde kaybolmuştu. Gage bundan hiç bahsetmemişti. Ne o gece, ne de sonrasında. Hatta bahsedeceğini düşündüğü sessiz anlarda bile. Bu yüzden bunun önemli olmadığına karar vermişti. Boş yere endişelenmişti.

Ama artık, bir haftadan fazla bir süre birlikte vakit geçirmemişlerdi. Son teslim tarihleri birikmiş, ödevler onu tüketmiş ve onun programı da amansız olmuştu. Gece geç saatlerde telefon görüşmeleri yapmışlar ve ofisinde aceleyle öğle yemekleri yemişlerdi. İyiydi, ama yeterli değildi.

Ayaklarının üzerinde kıpırdandı, parmakları telefonunu daha sıkı kavradı. Ve sonra, fazla düşünmeden önce—

Sağa döndü.

Bea, Gage'in çatı katındaki siyah çift kanatlı kapılarının önünde durdu.

Hâlâ geri dönebilirdi. Hâlâ asansörle aşağı inip Mayfield Hall'a geri gidebilirdi. Orası güvenliydi. Orada hiçbir şey değişmeyecekti.

Ama o orada değildi.

Alt kattaki resepsiyonist onu anında tanıdı ve geçmesine izin verdi.

Bay King, her zaman hoş geldiniz dedi.

Bu, onun giderek azalan cesaretini biraz da olsa güçlendirmişti.

Ama şimdi kapısının önünde durup tuş takımına bakarken, bunun ne anlama geldiğini fark etti. Onun şifresini kullanmasının, onun için ve onlar için ne anlama geleceğini anladı.

Kapının yanındaki panele baktı. Beş rakam. Hepsi bu kadardı. Ayaklarının üzerinde kıpırdandı. Ona gelmesini söylememişti. Sormamıştı bile. Ama bütün gün onu düşünmüştü.

Telefonu titredi.

GAGE KING: Evde misin?

Bir işaret. Bea derin bir nefes aldı ve şifreyi girdi.

Kilit tık diye açıldı.

Çatı katı yumuşak bir ışıkla aydınlanıyordu. Gömme armatürlerden yayılan sıcak ışık, temiz mekana yumuşak gölgeler düşürüyordu.

İçeri adımını atıp ayakkabılarını çıkarırken neredeyse hiç ses çıkarmadı.

Hareket sesini duyunca döndü.

Gage koridordan çıktı. Yalınayak, üstsüz, her santimi güç çizgileriyle şekillenmişti. Duştan sonra hala dağınık olan nemli saçları geriye doğru itilmiş, yüzünün keskin hatlarını ortaya çıkarıyordu. Daire ışıklarının parıltısı karın kaslarının üzerinde yansıyor, hareket ettikçe her kas hafifçe kıpırdıyordu.

Dünya, Gage King'in böyle bir vücuda sahip olduğu gerçeğine yeniden alışmış gibiydi. Yutkundu, sesi kendi kulaklarında yankılandı. Elbette, en azından mantıksal olarak, Gage kadar disiplinli bir adamın neredeyse her gün giydiği üç parçalı takım elbisenin altında iyi bir şeyler olacağını biliyordu. Ama bilmek, görmekle aynı şey değildi. İçinde hafif ve gergin bir sıcaklık hissetti, en hassas yerinde yavaş yavaş sıkışan uyuşuk bir acı.

Birdenbire çok önemli bir şeyi yanlış hesapladığına dair güçlü bir hisse kapıldı.

Adımını yarıda kesti. Onu süzdü. Bakışlarını yakaladı.

Göğsünde bir sıcaklık hissetti, yanaklarına doğru yayıldı. "Önce mesaj atmalıydım," dedi.

Gage'in bakışları arkasındaki kapıya kaydı, okunaksızdı. "Şifreyi kullandın."

Bunun bir ifade mi yoksa bir soru mu olduğundan emin değildi. "Evet, yaptım."

"Buraya gel, sevgilim."

Kalp atışları hızlandı. İleriye doğru bir adım attı, her hareketi gerçeküstü geliyordu, sanki geri dönemeyeceği görünmez bir eşiği geçiyordu. Yeterince yaklaştığında, adam kollarını ona doladı ve onu kendine doğru çekti.

Yıllarca süren acımasız öz denetimin şekillendirdiği sert, güçlü kaslardan oluşan bir sıcaklık kalesinin içinde hapsolmuştu. Pahalı ve temiz, şüphesiz Gage'e ait olan kokusu tüm dünyasını doldurmuştu. Baş döndürücüydü.

Ellerini nereye koyacağından emin değildi, çıplak tenine dokunmasına izin verilip verilmediğinden bile. Ama istiyordu. Gerektiğinden çok daha fazla.

Sonunda, ellerini hafifçe sırtının iki yanına yerleştirdi. Avuçlarının altında kasları kıpırdadı, içindeki güç şaşırtıcı derecede gerçektir. Ona böyle dokunmanın nasıl bir his olacağını bilmiyordu; tüm o kontrolün altında ne kadar sağlam, ne kadar insani olduğunu. Farkındalık alevlendi, midesinde erimiş bir şekilde birikti, yayıldı, damarlarında pompalandı.

"Eve gitmek yerine buraya geldin," diye mırıldandı. Yavaşça geri çekildi. Mavi gözlerinde bir soru vardı.

Bir an için, bunu geçiştirmeyi düşündü. Sadece oradan geçiyordum, uygun bir zamandı dedi. Ama buradaydı. Onun alanındaydı. Ona sarılmıştı. Bundan saklanmanın imkanı yoktu.

"Seni...özledim." Aralarındaki son noktayı söylemeye en çok yaklaştığı an buydu.

"Mm." Onu tekrar kendine çekti ve öptü. Sanki itirafını almış ve kendi imzasıyla dudaklarına kazımış gibiydi. Sonra, dudaklarına doğru, "Burada mı kalacaksın?"

Kalbi hızla çarpıyordu, sorusu öpücüğün yerini almıştı. Düşünceleri birbirine karışmıştı.

Bea başını salladı.

Gözleri karardı. "Hayır mı?"

“Böyle bir planım yoktu.”

Gözlerini kırptırdı. "Ama benim kodumu kullandın." Parmakları omurgasında aşağı doğru gezindi.

Bea nefes alışverişine odaklanmıştı. O kadar ilerisini düşünmemişti. Ama şimdi, kollarının arasında, saat çok geçen ve o çok yakınken, ayrılmak... gereksiz geliyordu. Sanki sırf olsun diye zorla yaptığı bir şey gibiydi.

“Misafir odasında kalabilir miyim?” Gözlerine baktı, ama sessizlik uzadıkça kendini belirsiz hissetti.

Sonunda, yavaşça ve etkilenmemiş bir şekilde, "Şaka yapıyorsun herhalde." dedi.

Fikir hemen ve net bir şekilde kabullendi. Kazan-kazan durumu. Hazır olduğundan fazlasını vermeden kalabilirdi. Mükemmel değildi, ama bir şeydi.

Bea kollarının arasında doğruldu. Kendini topladı. "Değilim."

Parmak uçlarının altında hissetti, sırtındaki gerginliğin dalgalanmasını, avuçlarının altında kasılan kasları.

“Hayır,” dedi kararlı bir şekilde.

Başını kaldırıp gözlerinde bir nebze olsun yumuşaklık aradı. Ama yoktu. Bırakmamıştı. Aksine, onu yerinde tutmak için tutuşu daha da sıkılaşmıştı.

Yavaşça ellerini aşağı kaydırdı ve onu bıraktı. Adam kıpırdamadı. Hemen değil. Elleri güçlü ve istikrarlı bir şekilde orada kaldı, sonunda isteksizce geri çekildi.

Düşünmek için aralarındaki birkaç santimlik mesafeye ihtiyacı vardı.

"Üç yatak odan var, Gage."

"Bunun farkındayım."

"O halde yedek olanı alacağım."

Gözleri kısıldı, kadının kararlılığının derinliğini ölçüyordu. Burada olmak istiyordu. Onu görmek istiyordu. Ve şimdi o bunu söylediğine göre, gerçekten kalmak istiyordu.

Ama dikkatli olması gerekiyordu, çünkü o pürüzsüz teni ve feromon etkisi nedeniyle savunma mekanizmaları çok zayıftı ve bunu kendisi de biliyordu.

Onu istemek kolaydı. Ama onu istemek, ona aşık olduğu anlamına gelmiyordu. Ve her şey bu kadar iyi giderken, en son istediği şey pişman olacağı bir şeydi.

"Yalnız uyumak mı istiyorsun?" Sesi şimdi daha yumuşaktı, sorgulayıcıydı.

Evet. Hayır. Belki?

Of.

Onun tereddüdü yeterli bir cevaptı.

"Öyleyse yatağımı al."

Bea göz kırptı.

"Misafir odasında uyuyacağım."

Kaşlarını çattı. "Bu öyle değil—"

"İstedliğini elde etmenin tek yolu bu."

Artık bunun ne olduğundan pek emin değildi.

Gage çoktan hareket etmeye başlamıştı ve ona yetişmek için acele etmesi gerekiyordu. Hızlı adımlarla yatak odasına girdi ve doğruca gardırobuna yöneldi.

Adamın tişört ve şort çıkardığını, hareketlerinin hızlı ve keskin olduğunu izledi. Sonra döndü, aralarındaki mesafeyi kapatarak, tek kelime etmeden kıyafetleri uzattı.

Bea onları aldı. Adam onu öptü. Başparmağı ve işaret parmağı, onu hareketsiz tutacak kadar hafif bir baskıyla çenesini tuttu. Öpüşme derinleştikçe, parmakları elindeki paketi sıkıca kavradı.

Tam ona doğru sendelemeye başladığı sırada, adam geri çekildi. "İyi uyu, tatlım."

Vücudu bu kaybı protesto ediyordu. Ama o çoktan arkasını dönmüş ve kapıyı arkasından kapatmıştı.

Odaya sessizlik çöktü.

Bea derin bir nefes aldı, kendini toparladı. Kazanmıştı. Teknik olarak. Ama bu bir zafer gibi hissettirmiyordu. Bir yenilgi gibi hissettiriyordu.

Bakışları odayı taradı; her yer temiz hatlarla, koyu renk ahşapla, soğuk çelikle döşenmişti. Kocaman bir yatak. Dağınıklık yoktu. Gereksiz dekorasyon yoktu. Her şey işlevsellik düşünülerek seçilmişti. Tek kişisel dokunuş, komodinin üzerindeki bir resim çerçevesiydi.

Bea şaşkınlıkla iki kez baktı.

Kutunun içinde onun bir fotoğrafı vardı. Bora Bora'daki ilk buluşmalarından samimi bir kare. Saçlarında ay ışığı, profilden bir yüz, hafifçe gülümseyen bir ifade. Fotoğrafı onun çektiğinden haberi bile yoktu.

Parmaklarıyla orayı okşarken boğazı düğümlendi.

Yavaşça elbisesini çıkardı ve başından geçirdi. Parmaklarını tişörtün yumuşak pamuklu kumaşına dolayarak giydi. Kumaş sıcaktı, eskimiş gibiydi, sanki en çok beğendiği tişörtlerden birini ona ödünç vermiş gibiydi. Şort o kadar büyüktü ki, yukarıda kalması için ipini sıkıca çekmek zorunda kaldı.

Uzun süre yatağına baktı. Hangi tarafta uyuyordu? Komodinin üzerindeki resmin olduğu tarafta olmalı diye tahmin etti. Diğer tarafa geçti. Dikkatlice, sanki yapmaması gereken bir şey yaparken yakalanacakmış gibi, yorganın altına girdi.

Çarşafı serin ve tazeydi. Şüphesiz pahalıydı. Onun kokusunu taşıyordu. Gözlerini kapattı ve bir anlığına kendini şımartmasına izin verdi; kumaş yanağına yumuşakça değiyordu, onun kokusu onu bilmemesi gereken bir sır gibi sarıyordu.

Bu inanılmazdı.

Gage'in yatağı.

Gage'in yatağında yatıyordu.

Bea lambayı kapattı, gözlerini kapattı ve uyumaya çalıştı.

Kafasının içindeki küçük bir ses, bu gece hiç uyuyup uyuyamayacağını merak ediyordu. Bir suçluluk duygusu. Ve belki de pişmanlık. Onu kendi yatağından kovmuştu. Bir süre dönüp durduktan sonra içini çekti ve telefonuna uzandı.

Parmakları onun isminin üzerinde gezindi. Yanağının içini ısırdı.

Hızlıca yazdı.

BEA CRUZ: Kıyafetler için teşekkürler. İyi geceler.

GAGE

Gage mutfak adasında oturuyordu, avuç içleri soğuk mermere yaslanmıştı, gerginlik kollarından yukarı doğru yayılıyor ve omuzlarını kilitliyordu.

Yatağa gitmemişti. Tabii ki.

Bea onun yatağındaydı. Onun kıyafetlerini giymişti. Onun kokusuna bürünmüştü. Onun kokusuna.

Onun PIN kodunu kullanmıştı. Burayı kendisi seçmişti. Sonunda.

Hafta cehennem gibiydi. İşine gömülmüş, son teslim tarihlerinin peşinden koşmuş, dünyası dikkatini çekmeye çalışan sorunlarla boğuşuyordu. Cuma gününe kadar saatleri sayarak, metodik bir şekilde bu durumdan kurtulmaya çalışıyordu. Onu görmeyi, biraz teselli bulmayı bekliyordu.

Sonra bu gece.

Rahatlama. Keskin. Topraklama.

O, onun yanına gelmişti.

Onu görür görmez gürültü sustu. Ve o da ona daha fazlasını verdi.

Seni özledim.

Yumuşak. Neredeyse utangaç. Sanki söyleyip söylememe konusunda emin değildi ama yine de söyledi.

Beklediğinden daha derine indi. Oranın boş olduğunu, o doldurana kadar bilmiyordu bile.

Ona dokunmuştu. Elleri teninde, hafif ve çekingen bir şekilde, izin istercesine. O elini bıraktıktan çok sonra bile bunu hissetmişti.

O duyguyu tekrar hissetmek istedi.

Parmakları tezgahın kenarına kenetlenmişti, uyguladığı kuvvetten dolayı eklemleri bembeyaz olmuştu.

Şu anda onun çarşaflarının altındaydı. Onun için yarattığı sıcaklığın içine gömülmüştü. Bu görüntü damarlarında görmezden gelinemeyecek bir sıcaklık dalgası yaratıyordu.

Onun uyumasına izin vermeliydi. Ona biraz alan tanımalıydı. Ama istediği son şey alan tanımaktı.

Gözleri saate kaydı. Tam otuz dakika geçmişti.

Telefonu titredi.

BEA CRUZ: Kıyafetler için teşekkürler. İyi geceler.

Bu, ona gereken tek davetti.

Ayağa kalktı ve koridorda yürüdü.

GAGE

Yatak odasının kapısı, içeri adımını attığında duyulan hafif bir hava akımı dışında tamamen sessizdi.

Oda karanlıktı ama karartma perdelerini kapatan düğmeye basmamıştı. Gümüş rengi bir ışık içeri süzülüyordu. Muhtemelen o düğmenin varlığından bile habersizdi. Henüz.

Uyumuyordu. Bunu hissedebiliyordu. Uyuyormuş gibi yapıp yapmayacağına karar vermesini bekledi.

Sonunda kıpırdandı. Bu yeterliydi.

"Uyanıksın," dedi.

Battaniyenin altından ona baktı. "Geri döndün."

Gage kapı çerçevesine yaslandı ve onu süzdü. Ay ışığı saçlarının üzerinde parıldıyordu, simsiyah telleri ışıldıyordu. Yatağın ortasında değil, karşı tarafında yatıyordu. Sanki onun için kendi tarafında yer bırakmıştı.

"Misafir odasında iyi uyuyamıyorum."

"Ah."

Yavaşça yaklaştı. Tepkisini ölçüyordu. Hâlâ ondan ayrı kalmakta ısrar edip etmeyeceğini merak ediyordu.

Ona gitmesini söylemedi. Adam dikkatlice battaniyeyi kaldırıp yanına uzandığında da yerinden kımlıdamadı.

Bea'nın nefes alışverişi düzensizdi. Vücudunun gerildiğini hissedebiliyordu. Bir anlığına bu haliyle kalmasına izin verdi. Ona dokunmadığını fark etmesine izin verdi. Yatağında olanın kendisi olduğunu hatırlamasına izin verdi.

Sonunda konuştuğunda sesi yatıştırıcıydı. "Rahat ol tatlım. Hiçbir şey yapmayacağım."

Bea yavaşça nefes verdi. Onun hesaplamalar yaptığını, kaymadan ne kadar yaklaşabileceğini, ona ne kadar güvendiğini, ya da kendine ne kadar güvendiğini hissedebiliyordu.

Bekledi.

Sonra, içini acıtan bir yavaşlıkla ona döndü. Göğsünde bir memnuniyet hissi oluştu. Ona doğru uzandı. Başparmağıyla yanağını okşadı. Dudaklarını onun dudaklarına yaklaştırdı.

Öpüşme derindi, aceleci değildi. Parmakları göğsüne kenetlendi, her zaman çıkardığı o yumuşak ses boğazının arkasından kaçtı. Gage kendini geri çekmeye zorladı.

"Hiçbir şey yapmayacağını söylemiştin," diye fısıldadı.

"O sadece iyi geceler öpücüğüydü," diye onu temin etti.

Onun bunun doğru olduğuna kendini nasıl ikna ettiğini izledi. Yapmak istediği şeyle yapabileceğine inandığı şey arasında nasıl sıkışıp kaldığını gördü.

Başını hafifçe salladı. "İyi geceler," diye mırıldandı.

Gage yavaşça nefes verdi.

Vücudunu bir makine gibi itaat ettirircesine, kaslarını tek tek gevşetti. Ve vücudu da itaat etti. Çünkü her zaman kazandı. Kendine karşı bile.

Yine de vücudunun her bir parçası, kadının onun yanına nasıl yerleştiğinin, tam olarak dokunmasa da, uyacak kadar yakın olduğunun son derece farkındaydı.

Nefes alışverişi onun üzerinde düzenliydi. Sıcak, güven dolu. Aptalca. Ama bu güven artık onundu ve bunun böyle kalmasını sağlayacaktı.

Onun yatağındaydı. Ait olduğu yerdeydi.

Gözlerini kapattı.

Bu gece için bu yeterli olmalıydı.

GAGE

Bea yanında kıpırdandı, çarşaflara tembelce gerindi, sırtının yavaşça kavislenmesi onun yan tarafına değdi. Uyanışını izledi, kirpikleri titredi, güneş ışığı perdelerden süzülerek tenine altın rengi bir ışık yansıttı.

Kolunu başının üstüne uzatmış, hareketsiz bir şekilde kadının kendisine dönmesini izledi. Saçları biraz dağınık, gözleri ise hâlâ uykudan ağırlaşmıştı.

Gözlerini kırıştıtarak ona baktı. "Ne zamandır uyanıksın?"

Dudakları kıvrıldı. "Yeterince uzun." Vücudunun sıcaklığı ve yumuşaklığıyla her saniyenin nasıl geçtiğini hissetmek için yeterince uzun. Uykunun gelmeyeceğini bilmek için yeterince uzun.

Kaşları çatıldı. "Hiç uyudun mu?"

Gage elini yüzünden aşağı doğru indirdi. "Pek sayılmaz."

Onun şaşkınlığı neredeyse sevimliydi. Neredeyse. "Neden olmasın?"

Ona bir bakış attı. Olayı tam olarak ne zaman anladığını gördü. Gözleri hafifçe açıldı. Yine de, dudaklarını birbirine bastırarak hafif bir

gölümsemeyi gizlemeye çalıştı. Onun bu mücadelesini izledi, kendinden duyduğu o hafif memnuniyet duygusunu tam olarak gizleyemediğini fark etti.

Hiçbir şey söylemeden onu kendine doğru çekti, vücudunun yarısı onun üzerine örtülmüştü.

"Hey-"

"Ama iyi uyudun." Sesi saçlarına karşı kısık ve hırıltılı bir şekilde çıktı. Ne kadar dikkatli olduğunu, vücudunun her temas noktasına ne kadar duyarlı olduğunu hissetti.

"Genellikle öyle yaparım," diye itiraf etti.

İnanamıyordu. Gerçekten de az önce... uyumuştı. Başını yastığa yasladı, bakışları hala ona kilitlenmişti.

Başını kaldırıp baktı. "Beni uyandırabilirdin."

Hafif bir nefes veriş. Tam bir kahkaha sayılmaz. "Evet, tatlım. Harika bir fikir olurdu."

Onun hissedebileceği kadar hafifçe kıpırdandı. Belki de bu onun seviyesinin altındaydı, ama o anda umurunda değildi. Boynundan yukarı doğru yayılan sıcaklık, yanaklarını belirgin bir renkle boyadı.

Gage sıırttı. "Aynen öyle."

İnledi, kıvrandı ama aslında kurtulmaya çalışmıyordu. Kurtulmak için yeterince çaba göstermiyordu. Adamın tutuşu gevşemedi. Çünkü gevşemesini istemiyordu. Ve kadın da aslında gevşemesini istemiyordu.

"Kalmak."

Kadın hareketsiz kaldı. Düşünüyordu. Adam ona zaman verdi.

Sonunda rahatladı ve başını onun omzuna yasladı. "Bugün bir şeyler yapalım mı?"

"Hadi dışarı çıkalım."

"Nerede?"

"Herhangi bir yer." Umurunda değildi. Önemli olan varış noktası değildi. Önemli olan, istediği sürece yanında olmasıydı.

"Peki, ama şık bir yere gitmeye gerek yok. Sadece dün gece giydiklerim veya dolabınızdaki hırkam var."

Dudakları kıvrıldı.

Bu yeni bir şeydi. Birlikte uyanmak, çarşaflarına sarılmak, planlar yapmak. Doğru hissettiriyordu.

Gage, doğrulmadan önce alnına bir öpücük kondurdu. "Hadi, yemek yiyelim." Ayağa kalktı ve sırt kaslarını gerdi. Onun kendisine baktığını fark

etti. Sinsi gülümsemesi tehlikeli bir hal aldı. "Dikkatli ol tatlım. Bana böyle bakmaya devam edersen planlarımızı iptal ederim."

Tepkisi mükemmeldi. Yanaklarındaki kızarıklık daha da derinleşti. Doğal, ham bir tepkiydi. Bunu saklamasını istemiyordu. Bunu ona daha sonra öğretecekti.

"Kahvaltı," dedi, yataktan aceleyle kalkıp onun yanından geçerken.

Gage, kadının banyoya doğru kayboluşunu eğlenerek izledi. Telaşa kapıldığında hızlı hareket ederdi.

Çenesi kasıldı. Dün gece cehennem gibiydi. Kontrolün amansız bir sınavıydı.

Ama Bea onun yanına gelmişti. Onun yatağında uyumuştı. Ona yaslanarak uyanmıştı.

Şimdi bütün günü, onun bunu tekrar yapmak isteyip istemediğinden emin olmakla geçirecekti.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bea, Gage ile daha önce hiç böyle bir gün geçirmemişti. St. Ives sokaklarında, sadece zaman ve birbirleriyle baş başa dolaşıyorlardı.

Onun çok seveceğini bildiği gizli bir kitapçada başladılar. Eski sayfaların, sedir rafların ve havada hafif baharatlı bir kokunun olduğu, samimi, gözden uzak yerlerden biriydi. Eski tahta merdivenler kitap dolu bir duvara doğru uzanıyordu. Pencerelelerden süzülen altın sarısı ışıktaki toz zerrecikleri dans ediyordu.

Gage, kadının parmaklarını dikenlerin üzerinde gezdirmesini izledi. "Bir şey seç," diye önerdi.

Bea ona baktı. "Bana kitap mı alıyorsun?"

"İstedığınız kadar."

Bea homurdanarak başını salladı ama itiraz etmedi. Ona pek bir şey aldırılmıyordu; ne kıyafet, ne mücevher, ne de onunla birlikte gelen kolay lüksler. Ama bir kitap? Kitap parıldamazdı. Bunu ondan kabul eder ve kıymetini bilirdi.

Kadın, kolay kolay bulunmayan özel bir baskı olan Persuasion'ı seçti. Adam memnun bir şekilde kitabı kolunun altına sıkıştırdı.

Görünüşte amaçsızca yürümeye devam ettiler, ta ki adam onu kepenkli dükkanların arasına sıkışmış küçük bir fırına götürene kadar. Söylentilere göre şehrin en iyi kouign-amann'ını yapan yerd. Adam denememişti, hatta içeri bile girmemişti. Ama kadının gevrek her şeye zaafı olduğunu biliyordu.

Bir lokma aldı, karamelize şeker dişlerinin altında çıtırdadı, gözleri kapandı ve inledi.

Gage ona sert bir bakış attı, gözleri karardı. "Sizi yalnız bırakayım mı?"
Ona vurdu. "Sessiz ol."

Her zamanki mekanlarına gitmiyorlardı. Garsonların onu adıyla tanıdığı şık, lüks mekanlara değil. Kristal kadehlerde şampanya ikram edilen özel çatı teraslarına veya tek bir baş hareketiyle anlaşmaların yapıldığı seçkin salonlara da değil.

Onlar onun içindi.

Öğle yemeğinden sonra, onu daha önce hiç bahsetmediği bir galeriye götürdü. Küçük, gösterişsiz, UR'ye özgü isimlerin eserleriyle dolu bir galeriydi. Bea, sanat eserlerinden çok, onun bakışlarının bazı resimlerde nasıl durduğuna dikkat etti.

Daha da yaklaştı. "Bunu beğendin, değil mi?"

"Evet."

Bea tabloya tekrar baktı. Soluk maviler ve griler, katmanlı ve derin. İçeride dönük bir yanı vardı, ona benzeyen bir şey. Başını yana eğdi. "Çünkü senin takım elbiselerine benziyor?"

Gözleri eğlenmiş bir ifadeyle ona kaydı. Eli sanki oraya aitmiş gibi beline yerleşti.

Bea olayın tam olarak ne zaman gerçekleştiğini bilmiyordu.

Belki de kitapçının önünden geçerken elinin belinin alt kısmına değmesi idi. Ya da öğle yemeğinde kendi ikinci kadeh beyaz şarabını içmeden, sormadan ona maden suyu sipariş etmesi idi. Ya da birkaç dakika önce, parmağını kahve fincanının etrafına dolayarak ona doğru uzatması idi. Sanki ona bakmaktan kendini alamıyordu.

Belki de tek bir an değildi, aksine zaman içinde üst üste binen binlerce küçük şeydi ve sonunda başka bir sonuca varılamazdı.

Ve bu sadece onun onun için yaptıklarından ibaret değildi. Mesele onun onun için yapmak istedikleriydi.

Ona, onun kendisine verdiği güven duygusunu vermek istiyordu. Onun keskin kenarlarını dengeleyen yumuşaklık olmak, dünya çok fazla şey istediğinde ona sığınan kişi olmak, onun dile getirmediği şeyleri anlayan kişi olmak istiyordu.

Çünkü şimdi karşısında otururken, öğleden sonraki ışık yüzündeki çizgileri takip ederken, Bea bunu sessiz, kesin bir acı gibi hissetti.

Onu seviyorum.

"Bea."

Gözlerini kırptırarak dikkatini topladı. Gage onu izliyordu. Çok uzun süre sessiz kalmış olmalıydı. "Ne?"

"İki dakikadır bana dik dik bakıyorsun."

Bea'nın yüzü kızardı. "Hayır."

İkna olmuş gibi görünmüyordu. "Ne düşünüyordun?"

Çok fazla. Her şey. O.

Henüz söyleyemezdi.

Beyni karmakarışık olmuştu. Dikkatleri başka yöne çekmesi gerekiyordu. Hem de acilen.

"Eve gitmeyi düşünüyordum..." diye kendi kendine söylediğini duydu.

Bu, anında işe yaradı.

Önemli bir şey değildi. Ama en ufak ipuçlarına dikkat etmeyi öğrenmişti. Çenesinin kasılma şekli, omuzlarının duruşu... Ne anlama geldiğini biliyordu.

"Hayır, değildin."

Bea onu izledi, henüz hiçbir şey söylemedi.

Gage başını yana eğdi. Sonra geriye yaslandı, gözleri sabit bir şekilde.

"Benimle eve gel."

Gözleri hafifçe irileşti. Bir mayından kurtulmuşken, tam bir diğerine basmıştı.

İyi iş çıkarmadın, beyin.

"Üzerimde kıyafet yok."

"Bununla ben ilgilenirim."

"Gage—"

Sesi yumuşaktı. "Mayfield Hall'a geri dönmek istemezsin."

Gözlerini onun bakışlarına dikmeye zorladı kendini. "Eğer bu gece seninle eve gidersem..."

Kadının ne demek istediğini zaten biliyordu. İkinci gece, beklentinin daha da yüksek olduğu anlamına geliyordu.

"Sana hiçbir şey yaptırmayacağım," dedi, ses tonu anlam yüklüydü.

Bacakları kasıldı. Anında ihanet hissetti.

Sorun onun onu buna zorlaması değildi. Sorun, onun bunu yapması için ona yalvarması olabilirdi.

Başparmağı parmak boğumlarına dokundu. "Benimle eve gel, Bea." Ona verdiği hafif gülümseme, onu zaten elde ettiğini bildiğini gösteriyordu. Çünkü gerçekten de elde etmişti.

Hayır diyebilirdi. Ama istemedi.

Başını salladı. Ve bu durumu doğru şekilde yönetebilmek için aklının yerinde olmasını diledi.

Bu gece farklıydı.

Onun çatı katındaki dairesine geri döndükleri anda bunu anladı.

Çünkü bugün, onu sevdiğini biliyordu.

Adam ona bir çanta uzattığında hem şaşırdı hem de şaşırmadı. Çantanın içinde kendi iç çamaşırları, pembe kısa pijaması, yeşil beyaz bir elbise ve bir çift sandalet vardı. "Nasıl...?"

"Georgie," dedi kısaca.

Bea utançtan inledi. Bu, Georgina'nın burada kalacağını bildiği anlamına geliyordu. Sorguya çekilecekti.

Anahtarlarını yere koydu, saatini gevşetti.

"Duş alacağım," diye mırıldandı ve çoktan banyoya doğru ilerlemeye başlamıştı. Üç adım atmıştı ki, adamın parmakları nazikçe bileğini kavradı. Bea durdu.

"Benimkini kullan," dedi Gage.

"Tamam aşkım."

Salondan çıktı, yatak odasına girdi ve arkasından banyo kapısını kapattı.

Bir an öylece durdu. Tam olarak ne istediğini ve neden istediğini hatırlamaya çalıştı.

Duş yardımcı oldu ama çok da değil.

Bea, gergin bir şekilde onun yatak odasına girdi. Makul bir kadının kararlılığının sınırlarını aşan bir sınava tabi tutulmak üzere olduğunu

biliyordu. Yine de ne yapması gerektiğini biliyordu.

Gage çoktan yatağın kenarına oturmuş, ellerini gevşekçe dizlerinin üzerine koymuştu. Sakin görünüyordu. Ama bakışları yukarı kalkınca, kadın gerçeği anladı. Gözlerinde gördü. Kısıtlamanın yıpranmış ucunu. Sonunda tükenecek olan ipin son santimlerini.

Sesi alçaktı. "Buraya gel."

İlk başta istemedi. İstemediği için değil, tam tersine çok istediği için. Ama bu savaşı kaybetmeye bir adım kalmıştı.

Bea dudağını ısırды. "Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum."

Gage, o sözünü bitiremeden önce yanına geldi ve aradaki mesafeyi bir anda kapattı. Elleri belini kavradı, dudakları daha ne olduğunu anlayamadan onun dudaklarına yapıştı.

Damarlarında adeta bir ateş patlaması yaşandı, her siniri alev alev yandı. Bu bir öpücük değildi; bir sahiplenmeydi. Soruları silen, belirsizliği yakıp kül eden türden bir sahiplenme.

Eli yukarı kaydı, çenesini kavradı ve onu daha da derine, sanki daha fazlasına ihtiyacı varmış gibi, sanki yeterince yaklaşamıyormuş gibi kendine doğru çekti.

Geri çekildiğinde Bea titriyordu. Dudakları karıncalanıyor, şişmiş ve hassastı; bu da onun orada olduğunu kanıtıydı. Alnını onun alınına dayadı.

"Gage—"

Dudakları çenesine dokundu. "Hım?"

Bea gözlerini kapattı. Kendini hazırladı. "Misafir odasında uyuyabilir miyim?"

Gage keyifle derin bir nefes verdi. "Hayır, tatlım," diye fısıldadı ve boğazına yavaş bir öpücük kondurdu. "Yapamazsın."

Kalbi hızla çarpıyordu. "Misafir odasında uyuyabilir misin?" diye tekrar sordu.

Donakaldı. Sanki kadının şaka yapmadığını yeni anlamış gibiydi.

Bunun geleceğini biliyordu. Karşı koyması gereken an buydu.

Onu seviyordu. Bunu artık biliyordu.

Ama ona kendini teslim etmesi sadece bir ivme meselesi olmamalıydı; onun çok fazla, çok karşı konulmaz, çok kaçınılmaz olmasından daha fazlası olmalıydı. Bir seçim olmalıydı.

Bu kadar uzun süre beklemişlerdi. Ve bunu iki kez veremezdi. Verdiğinde özel olmasını isteyecek kadar duygusal bir insandı.

Kendine özgü sakin tavrıyla gözlerinin içine baktı. Bea hareketsiz durdu, onun kendisini okumasına izin verdi. Kelimeler boğazında ağır bir yük gibi kaldı, söylenmesi imkansızdı.

Seni reddetmiyorum. Seni istemediğimden değil.

Avuç içleri terlemişti.

Onu ikna edemeden, o pes etmeden önce, kelimeleri zorla ağzından çıkardı. Çizgiyi çizdi. "Yakında," diye fısıldadı. "Ama bu gece değil."

Burun delikleri genişledi.

Eli, kadının omurgası boyunca aşağı doğru kaydı. Sanki sözler yavaş yavaş içine işliyordu. Sanki bunu kabul etmek için vücudunun tüm akışını yeniden ayarlaması gerekiyordu.

Sırtındaki kasların kasıldığını, vücudunda yavaş bir komuta dalgasının yayıldığını hissetti. Her şeyi santim santim geri çekerken nefes alışverişi düzene girdi.

Sonunda tek bir baş sallamasıyla, "Hadi yatalım," diye mırıldandı. Sonra da kuru bir şekilde, "Misafir odasını aklından bile geçirme," dedi.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

St. Ives nefesini vermişti.

Dönem ortası sınavları iki hafta boyunca tüm kampüsü boğmuştu. Kütüphane sıraları savaş alanına dönmüş, kafeterya masaları ders kitaplarının altında kalmış, hatta stresli görünmeye tenezzül etmeyen en seçkin öğrenciler bile solgun ve espresso içmiş halde görülmüştü.

Bugün baskı kırılmıştı. Tüm kasaba nihayet yeniden nefes alabiliyordu.

Ve böylece, neredeyse pervasız bir coşkuyla, St. Ives kasabasının sokakları Kurucular Günü için canlandı.

Bea, zarif bir şey bekliyordu. Sofistike, yüksek profilli bir zenginlik gösterisi. Bunun yerine, kasaba sıcak, parlak, kaotik bir şekilde tatlı bir şeye dönüşmüştü.

Kaldırımli sokaklar leylak çelenkleriyle, rengarenk tezgahlarla ve şakayıklar, pastalar ve sıcak şaraplarla dolu masalarla süslenmişti. Cızırdayan tereyağı ve kızarmış hamur kokusu havada süzülüyordu. Aileler el ele yürüyor, çocuklar beyaz ve lacivert renkli kıyafetler içinde koşuşturuyor, şeker çizgili çantalarını sıkıca tutarak gülüyorlardı.

Şehir adeta nostaljiye kapılmış gibiydi. Kahkahalar ve altın yaldızlı çikolatalarla sarılmış bir anı.

"Peki, Kurucular Günü aslında nedir?"

"Bu tarih, Hollandalıların 17. yüzyılda buraya ilk yerleştiği tarihtir. UR'nin şekillenmeye başladığı, ticaret ağlarının, deniz gücünün ve onu bugünkü haline getiren her şeyin olduğu dönemdir."

"Hollandalılar, ha?" diye düşündü. "Bu yüzden burada herkes bu kadar uzun boylu."

"Kısa olanlar genellikle ithal ürünlerdir."

Bea hafifçe koluna vurdu ama gülümsemesi yüzünden çıkmadı.

Festival alanının derinliklerine doğru ilerlediler, taze stroopwafel satan bir pazar tezgahının yanından geçtiler. Tezgahın arkasında, kasaba boyunca gezintiye çıkmaya hazır, arabalara koşulmuş bir sıra at vardı. Mor salkımlarla süslenmiş fenerlerin altında bir grup müzisyen müzik çalıyordu.

Güneş ışığının suyun yüzeyinden süzülerek, aşağıda parıldayan bozuk paralara yansıdığı eski bir çeşmeye geldiler. Yaşlı bir çiftin kenara eğilip bir şeyler fısıldadıktan sonra içine iki gümüş para attığını izledi. Paraların suyun altında kayboluşunu izledi, sonra ona baktı.

"Hiç dilek tutar mısınız?"

Ona dik dik baktı. "Öyle mi görünüyorum?"

Gülümsemesi hafifçe kıvrıldı. "Benim dileğim gerçek oldu."

Bekledi.

"Grubumuz IGNITE için seçildi."

Bu onu şaşırttı.

IGNITE, Griffin Ventures tarafından desteklenen, nispeten yeni ancak son derece rekabetçi bir yıl sonu davet yarışmasıydı. Her akademik yılın başında, St. Ives işletme fakültesinden üçüncü ve dördüncü sınıf öğrencileri, farklı disiplinlerden yeteneklerini bir araya getirerek, tam anlamıyla hayata geçirilmiş iş sunumları hazırlamak üzere takımlar oluşturuyorlardı. Amaç basitti: teoriyi uygulamaya dönüştürmek—piyasa analizi, finansal tahmin, marka stratejisi, lojistik çerçeveler—her bir bileşen gerçek dünya etkisi için geliştirilmişti.

İki yıl önce, Griffin Ventures, bir zamanlar üniversite projesi olan bu girişimin çıtasını yükseltti. St. Ives'ı sunumlara özel erişim izni vermeye ikna ederek, IGNITE'ı bir sınıf egzersizinden yüksek riskli bir test alanına dönüştürdüler. On ekip, GV yöneticileri ve girişim ortaklarının önünde canlı sunum yapmak üzere seçildi.

GV'nin fikirlere ihtiyacı yoktu; inşa edebileceklerinden daha fazla projeleri vardı. Onların istediği yetenektir. Hızlı düşünebilen, daha etkili satış yapabilen ve zor anlarda duruşlarını koruyabilen insanlar. Kazanmak sadece bir övgü değildi. Mezunların hayatları boyunca girmeye çalıştıkları türden ortamlara davet edilmek anlamına geliyordu.

Öyle kısa bir sessizlik oldu ki neredeyse fark etmedi. Yüz ifadesi donuklaştı, bir şeyleri anlamaya çalıştığı anlamına gelen bir sessizlikti bu.

Bir saniye sonra, yüz hatları eski haline döndü, tıpkı suyun taşı yumuşatması gibi.

"Elbette seçildin," dedi, sanki hiç şüphe yokmuş gibi. "Aferin tatlım."

Göğsü sıkıştı. Belki de bu kadar önemli olması, onun için çok saçmaydı. Onun övgüsü asla dalkavukluk gibi gelmemiştir.

Omuzuyla hafifçe ona çarptı. "Gelir misin?"

"Bunu kaçırmam." Elini uzattı, parmakları onun ellerini kavradı. İşte bu yüzden gurur duyduğunu anladı. Daha fazla bir şey söylemesine gerek yoktu.

Yürürlerken Bea'nın bakışları kalabalığın üzerinde gezindi. Georgina'yı Hunter'la birlikte gördü; Georgina, kolunu rahatça Hunter'ın omzuna atmış, Naomi ve Isabel ile sohbet ediyordu; ikisi de bir kutu minik pankek paylaşıyordu.

Lillian, küçük elleriyle sıcak bir şey tutarak, sakın bir hayranlıkla şenlikleri izliyordu. Yanında ekonomi dersinden bir erkek öğrenci vardı. Bea, daha sonra ona bu konuda soru sormayı aklına not etti.

Rafael eskrim arenasının yakınında durmuş, maçı izliyordu. Hiç çaba göstermeden her yere aitmiş gibi görünmesini sağlayan bir rahatlığı vardı. Yanında, uzun boylu, sarışın bir kadın söylediği bir şeye gülüyor, eli koluna değiyor ve gözleri ilgiyle parlıyordu.

Bu durum onu rahatsız etmemeliydi. Kendine bunun onu rahatsız etmediğini söyledi.

Ana meydandan birkaç dönüş sonra, kasabanın kalbinden kıvrılarak geçen dar bir kanal vardı. Ahşap kayıklar iskelede sallanıyor, çiftlerin ve ailelerin manzaralı bir gezinti için binmelerini bekliyordu.

Bea yavaşladı. "İster misin...?"

"HAYIR."

Suratını astı. "Ne söyleyeceğimi bile bilmiyorsun."

"Tahmin etmek zor değil."

Dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Benimle birlikte kayıkla kürek çekmek istemiyor musun?"

"Tekne kürek çekmek hiç istemiyorum."

Bea, iskeleye doğru adımlarını atarken alaycı bir şekilde, "O zaman ben kürek çekerim," dedi.

"Bea."

Arkasını dönüp geriye doğru yürürken sırtıttı. "Sorun ne? Sudan mı korkuyorsun?"

"Bir yatım var," dedi alaycı bir şekilde.

"O zaman sorun olmaz herhalde," diye takıldı.

Gage içini çekti, kabullenmiş bir haldeydi.

Görevli, ödemelerini alırken neredeyse hiç başını kaldırmadı ve onları müsait olan bir sonraki tekneye doğru yönlendirdi. Bea ilk önce tekneye bindi, tahta banka oturdu ve küreklere uzandı. "Ne dersin?"

Gage iskelede geride kaldı, sanki hesap yapıyormuş gibi görünüyordu. "Öne doğru hareket et, tatlım."

"Neden?"

"Benim ağırlığım senin neredeyse iki katı. Bahşış vereceğiz."

Kadın kıpırdadı. Adam dikkatlice arkasına oturdu. Tekne hâlâ hafifçe sallanıyordu.

"Dengede kalın," diye öğüt verdi.

Bea omuzlarını silkerek ona baktı. "Kürek çekmek işte. Roket bilimi değil." Çabaladı. Hiçbir şey olmadı. Bea kaşlarını çatı. Ayarladı. Tekrar çekti. Tekne yana doğru sarsıldı. "Sadece açığı doğru ayarlamam gerekiyor."

Tekne yerinde yarı dönerek, yalpaladı.

Yandaki başka bir teknedeki bir grup turist parmakla gösterip güldü.

Bea inledi. Hiçbirinin canlı yayın yapmıyor olmasını diledi. Eğer videosu viral olursa, Claire bunun sonunu asla getirmeyecekti. Bu hayatta asla.

"Harika gidiyorsun." Sesinde bir gerginlik vardı.

Bea içini çekti. Ona bakmayı reddetti.

"Sorun yok," diye mırıldandı. "Hallettim." Daha sertçe çekti. Tekne yana doğru savruldu ve iskeleye sert bir şekilde çarptı.

Bea, sinirlenerek öne doğru çöktü.

Pastel renkli, düzgün paltolar ve geniş kenarlı şapkalar giymiş yaşlı kadınlarla dolu bir tekne, usulca yanlarından geçerken homurdandı. İçlerinden biri inci kolyesini düzeltirken Bea'ye sessizce onaylamayan bir bakış attı, diğeri ise arkadaşına doğru eğilip bir şeyler fısıldadı ve hepsi de başlarıyla onayladı.

Bea ona doğru baktı. "Tamam. Belki de kürek çekmelisin."

Gage gözlerini kırpmadan ona baktı. Yargılamıyordu, sadece sinir bozucu bir sabır gösteriyordu.

Kadın, gözlerini kısarak kürekleri savunmacı bir şekilde kavradı. "Ne?"

Elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzattı.

Elini daha da sıkılaştırdı. "Senin için gevşettim."

"Kürekleri ver bana, sevgilim."

Yüzünü buruşturdu, sonra onları ona uzattı.

Gage pozisyonunu ayarladı, bacaklarını uzatarak kürekleri kavradı. Sonra, aşağıya bile bakmadan kürek çekti. Kusursuzca. Kolayca. Tekne temiz ve pürüzsüz bir hareketle ileri doğru süzüldü.

Bea şaşkınlıkla baktı. "...Pekala, kabalık."

Gage'in dudakları seğirdi. Başını kaldırmadı. "Ne?"

"Bu konuda bu kadar iyi olman hoşuma gitmiyor."

"Neden?"

"Çünkü ben çok mücadele ettim. Sizin de mücadele etmeniz gerekiyor."

Kaşları kalktı. "Neden böyle bir şey yapayım ki?"

Bea kollarını kavuşturdu. "Kendimi daha iyi hissetmek için."

Ondan yayılan eğlenceyi hissetti. Buna kapılmamaya çalıştı çünkü gerçekten de, onun becerikliliği bazen sinir bozucu olabiliyordu.

"Bir yatınız var."

"Evet."

"Kürek çekmenize gerek yok."

"Doğru."

"Öyleyse neden bu konuda bu kadar iyisin?"

Gage'in dudakları hafifçe kıvrıldı ama cevap vermedi. Hiç etkilenmemiş bir şekilde kürek çekmeye devam etti.

Bea kaşlarını çatarak koltuğuna geri çöktü. "Senin için gevşettim."

"Teşekkür ederim, sevgilim."

Güneş batmaya başladı, gökyüzü koyu çivit mavisine büründü. Fenerler aynı anda yandı, bal rengi parıltıları hareketli meydana aydınlatarak kalabalığı bir araya getirdi.

Kuruluş Konuşması, her zaman en son yapıldı ve gece boyunca yankılanırdı. Zengin, akıcı bir ritimle, miras ve hırs öykülerini örüyordu. Westhaven Birleşik Cumhuriyeti'nin neden dünyada gururla durduğunun hatırlatıcılarıydı. Bazıları sessiz bir saygıyla ellerini kavuşturmuş ayakta duruyordu; diğerleri ise sıralara oturmuş, başlarını eğerek dinliyordu.

Dinleyicilerin üzerinde bir saygı havası çökmüştü. Buranın kalmaya, inşa etmeye, savunmaya değer olduğuna dair inanç derinden, kırılmaz bir şekilde işlenmişti. Bu tür bir aidiyet duygusuyla büyümek nasıl bir şeydi diye merak etti. Bu tür bir kesinlikle.

Bittiğinde, fenerler hafifçe kısıldı, sanki ışıklar bile gecenin sona erdiğini biliyordu.

Etraflarındaki satıcılar tezgahlarını toplarken Bea, "Bundan sonra ne olacak?" diye sordu.

"Akşam yemeği. Sadece ikimiz." Dudaklarının bir kenarı yukarı kıvrıldı. "Ve tekneler yok."

Bea içten içe güldü. "Bunu asla unutmayacaksın, değil mi?"

"Hiç şansı yok."

Yan tarafına hafifçe dürttü. Pek bir etkisi olmadı. Gıdıklanmıyordu ve vücudu sanki bir örs üzerinde yontulmuş gibiydi. Yumuşaklık kavramı onun için geçerli değildi.

Yavaşça daha sakın sokaklara doğru ilerlediler. Bea, Gage'in onu acele ettirmemesini, adımlarını onunkine uydurmasını fark etti. "Bugünün böyle geçeceğini beklemiyordum," diye itiraf etti.

"Ne gibi?"

"Sağlıklı." Etrafına göz gezdirdi. "St. Ives'ı hep... seçkin bir yer olarak düşünürüm." Seçkinci. "Ama burası... farklı hissettirdi."

Gage'in başparmağı onun parmak boğumlarına değdi. "Burada gelenekler çok köklü. Ülkenin en güçlü adamları bile burada büyüdü. Kurucu Konuşmayı muhtemelen ezberden okuyabiliriz." Ona baktı. "Sen bu tür şeylerden hoşlanıyorsun."

Gülümsedi. "Evet."

Gözlerine baktı. "Neden?"

Bea bunu düşündü. Önce, "Bilmiyorum," dedi. "Sanırım... tüm bu zenginliğin ardında gerçek bir şeyin, insani bir şeyin olduğunu bilmek hoşuma gidiyor."

Kadın, sarmaşıklarla ve yüzyıllar süren tarihle yumuşamış tuğla işçiliğine, canlı ve parlak renklerle boyanmış panjurlara sahip, yüksek, üçgen çatılı cephelere baktı. "Bu sadece strateji ve miras meselesi değil. İnsanlar inşa etti. İçinde yaşadılar, sevdiler."

Gage onu izledi. "Bu yerin sadece güçten ibaret olmadığını bilmek hoşuna gidiyor, değil mi?"

Yavaşça başını salladı. "Evet. Sanırım öyle."

Gage cevap vermedi. Ama parmakları onun parmaklarıyla kenetlenmişti, tutuşu sıcak ve sağlamdı. Belki de haklı olduğunu biliyordu ama bunu sesli olarak itiraf etmek istemiyordu.

Restoran tam anlamıyla mükemmeldi.

Sıcak ışık, vitray pencerelerden süzülerek yıpranmış tuğla duvarları ve arduvaz zemine hafifçe yamuk duran koyu renkli ahşap masaları aydınlatıyordu. Burası yaşanmışlık hissi veren, tanıdık bir yerdi. On yıllarca süren fısıltılı sohbetlere ve yavaş, geç saatlerde yenen akşam yemeklerine ev sahipliği yapmış bir mekan gibiydi.

Aceleye gerek yoktu.

Yemek kendiliğinden uzadı, sıralı yemekler yoktu, gösteriş de yoktu. Sadece geleneksel yemekler: yumuşacık dana kaburgaları, fırından yeni çıkmış sıcak ekmek, zengin ve aromatik bir çorba. Önem verdiğiniz insanlarla paylaşılacak üzere hazırlanmış bir yemek türü.

Kalkıp gitmek üzereyken Bea'nın kalbi hızla atmaya başladı, ritmi giderek artıyordu. Gage, paltosunu giymesine yardım ederken elleri omzuna dokundu. Durakladı, parmak uçları ensesine hafifçe değdi ve saçlarını toplayıp omzunun üzerinden geriye doğru savurdu. Bu temas oldukça masumdu, ancak dizlerine kadar uzanan bir farkındalık dalgası yarattı.

Dışarı adım attıkları anda, nereye gideceklerini çoktan biliyordu.

Gage ellerini ceplerine daldırdı, onu sabırla, sanki bir kontrol duygusuyla izliyordu. Tek kaşını kaldırdı. Soru, serin gece havasında asılı kaldı.

Nereye?

Bea, teninde beliren adrenalin patlamasıyla mücadele ederek kendini toplamaya çalıştı. İyiydi. Tek sorun, nabzının ağzına kaymış olmasıydı.

"Senin."

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Çatı katı her zaman sessizdi. Ama bu gece nefesini tutmuştu.

Bea pencerenin önünde durmuş, kollarını gevşekçe kendine sarmış, ufuk çizgisine bakıyordu. Şehir, gözlerinin önünde uzanıyor, ısılt ısılt parlıyor ve canlıydı.

Gage'in onu kanepeden izlediğini hissetti.

Bea döndü. Gözleri onun gözleriyle buluştu. Yavaşça odanın karşısına geçti. Bir adım, sonra bir adım daha, sanki sonunda atlamak için güvenli olduğuna karar verdiği çıkıntıya doğru yürüyormuş gibi.

Dizlerinin arasına durdu.

Gage'in avuç içleri bacaklarından yukarı doğru ilerledi ve kalçalarında durdu. Tutuşu sıkı ve sahipleniciydi.

Yutkundu. Kalbi çok hızlı atıyordu, göğsü sıkışmıştı. Her sinir ucu, sırada ne geleceğinin bilgisiyle aydınlanmış, adeta uğulduyordu.

O an gelmişti. Bu onu dehşete düşürmeliydi. Belki de düşürmüştü. Ama bu onu durdurmaya yetmiyordu. Artık yetmiyordu.

Ve nedense, söyleyecek kelimeleri bulamadı.

Sonunda, ses tonundaki gerginlik onu ele vererek, "Seni bekliyordum," dedi.

"Biliyorum," dedi sesi titreyerek.

Aralarında uzun bir sessizlik oluştu.

Gage onu nadir ve kırılgan bir şeymiş gibi, ama tamamen kendisine aitmiş gibi inceledi. "Bana söylemek istediğın bir şey var mı?"

Gerçek, tatlı ve ağır bir şekilde boğazının arkasına sıkıştı. "Evet..." diye itiraf etti usulca. "Ama bunu söylemekte zorlanıyor gibiyim."

Dudaklarında ince ama yıkıcı bir gülümseme belirdi. Parmakları kalçalarında kasıldı, sanki sadece ellerini değil, daha fazlasını tutuyordu. Sanki tüm vücudu kasılmış, geleceğini bildiği anı bekliyordu. "Beni hâlâ seviyor musun?"

Bea'nın nabızı düzensizleşti. Boynuna doğru bir sıcaklık yayıldı.

Ve sonra, artık saklanmanın bir anlamı kalmadığı için başını salladı.

Gözlerinde onu duyduğunu gördü. Sessiz bir zafer ifadesi gördü.

Ama bu yeterli değildi. "Sözlerini duymak istiyorum, sevgilim."

Kalbi acı verici bir şekilde gümbür gümbür atıyor, göğüs kafesine çarparak kaçmaya çalışıyordu. Yanlarında duran elleri hafifçe titriyordu ve onu görmemesi için yumruklarını sıktı.

Sonunda, nihayet, söyledi: "Seni seviyorum."

Uzun bir süre boyunca kelimeler aralarında asılı kaldı.

Ve sonra Gage hareket etti.

GAGE

Aylardır bekliyordu.

Ününe rağmen, sabrının sonsuz olmadığını biliyordu. Ama ona zaman tanıyacaktı. Kendisinin almak istediği şey varken, onun geri durmasına izin verecekti.

Şimdi onun karşısında duruyordu, yüzü kızarmış, güzelliğiyle titreyen dudaklarıyla bunu fısıldadı.

Seni seviyorum.

Bir an için, her şeyi mahvedebileceğini, bugüne kadar sıkıca tutunduğu tüm disiplini kaybedebileceğini düşündü.

Bunun yerine, çok yavaş hareket etti. O kadar yavaş hareket etti ki, canını acıttı.

İkisi de bu kadar uzun süre beklemişti. O, kendisine ait olanı almadan önce her saniyesini ezberleyecek, her santimini haritalandıracaktı.

Elini kadının yüzüne koydu, başparmaklarıyla yanaklarının narin çizgilerini okşadı. Alnından öptü. Burnundan. Dudaklarının kenarından. Saygılı dokunuşlar. Dualar gibi. Sanki dikkatli olmazsa kadın yok olabilirmiş gibi.

"Sana ben bakacağım," diye mırıldandı, titrememek için gösterdiği çabadan sesi boğuk çıkıyordu.

Bea gözleri faltaşı gibi açılmış bir şekilde başını salladı. "Sana güveniyorum."

Sözler içini kemirdi. İhtiyaç duyacağını düşünmediği bir güvenceydi. Taşımak için yaratıldığı bir sorumluluktan.

Onu öptü. Her anı özenle işaretledi. "Sevgilim," diye fısıldadı dudaklarına. "Bir kere başladım mı... durup duramayacağımı bilmiyorum."

Cevabı yumuşaktı. Kararlıydı. "Durmanı istemiyorum."

İplik koptu. Son birkaç aydır sıkıca düğümlediği her şey çözüldü. Artık kendini tutmaya gerek kalmamıştı.

Sonunda. Sonunda.

Ayağa kalktı, onu kollarına alıp yatak odasına taşıdı. Sanki oraya aitmiş gibi yatağına yatırdı. Çünkü gerçekten de oraya aitti.

Soyunurken çıkardığı her kıvrım, her ses, her utangaç nefes... Hepsini kaydetti. Kilitli bir şekilde sakladığı bir dizi ayrıntı. Daha sonra tekrar gözden geçirebileceğı bir yer.

Sonunda tamamen çıplak bir şekilde altında kaldığında durdu. Elleri başının iki yanındaki yatağı bastırılmıştı. Kendini örtmedi. Örtceğini sanmıştı. Gözlerine tam olarak bakamıyordu ama bakışları altında hareketsiz yatıyordu, sanki bu anı hak ettiğine karar vermiş ve ona bundan hiçbir şey esirgemeyecekmiş gibi.

"Sana bak," diye fısıldadı, sesi koyu ve saygılıydı.

Başka hiçbir erkek onu böyle görmemişti. Ve o da bu güvenini ona emanet etmişti.

Parmakları, hafif ve yavaşça, sadece titremesini hissetmek için yan taraflarında gezindi. Bağımlılık yapıcıydı.

Bilinçli düşünme yeteneğine sahip beyninin küçük bir kısmı, onun da ilk aşkı olduğunu fark etti. Pratikte değil, anlamda. Başka hiç kimse önemli olmamıştı. Başka hiç kimse böyle olmamıştı.

Dudaklarını köprücük kemiğı boyunca, göğüslerinin arasındaki vadiye, karnının narin çukuruna doğru gezdirdi. Zihninin aylar önce haritasını çıkardığı yolu izliyordu. En hassas olacağı yerleri. Henüz bilmediğı noktaları. Sonradan hatırlayacağı noktaları. Boğazından kırık, boğuk bir nefes aldı. Dudakları tenine değdi.

Onun kendisiyle özdeşleşmesini istiyordu. Dahası, hatırlamasını istiyordu. Ne kadar dikkatli davrandığını tam olarak bilmesini istiyordu. Çünkü bunu ayrıntılı olarak düşünmüştü.

Başını kaldırıp baktığından emin oldu. Bakıyordu. Zar zor nefes alıyordu, dudakları aralıktı. Elini dizlerinin arasına uzattığında ya da parmaklarını uyluğunun iç kısmında gezdirdiğinde hiç irkilmedi.

Ona dokunurken yüzünü izledi; gözlerinin karardığı anı, kirpiklerinin bir kez titreyip sonra durduğu anı izledi. Sanki hiçbir şeyi kaçırmak istemiyormuş gibi kendini tutuyordu.

O da öyle düşünmedi.

Eli dizinin altına kıvrıldı, onu kaldırıp biraz daha açtı. Ona tam da yerinde yanmasına yetecek kadar verdi, veremediğı sürtünme için can atıyordu. Onu inceliyordu; her nefesini, her kas hareketini, ısırdığı her sesi.

Bacakları titriyordu. Parmakları arşaflları sıkıca kavramıştı, sanki hem kendini yere sabitlemeye çalışıyor hem de onu kendine daha da yaklaştırıyordu.

“Gage...İhtiyacım var...lütfen...” Sesi yumuşak, nefes nefese bir yalvarıştı.

"Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum."

Bacaklarını aralayarak üzerine çıktı, bir elini başının yanına koydu. İleri doğru bastırırken, penisinin ucu içeri girdiği anda nefesi kesildi. Vücudu anında onu kavradı. Tırnakları omuzlarına saplandı.

Bu hızlı olmayacaktı.

Ama o küçük başlangıç, şimdiye kadar yaşadığı her şeyden daha iyiydi.

Gage, nefesi kesik kesik bir halde alnını onun omzuna yasladı.

“Bea...” Sesi boğuktu. “Kendini cennette gibi hissediyorsun.”

Yavaşça inledi, sanki ayak parmaklarının ucuna yükseliyormuş gibi çabalayarak ona yer açmaya çalıştı.

Gage, onu sakinleştirirken bir yandan da kontrolü ele geçirmek için mücadele etti. Dudaklarını boynunda bir çizgi halinde bastırdı.

"Rahatla tatlım," diye teselli etti. "İçeri girmeme izin ver."

İtaat etmeye çalışırken titriyordu.

Eli ensesine kaydı, saçlarının arasından geçerek dudaklarını onun dudaklarına yaklaştırdı. Bir nefes alma anıydı. İçeri girdiği yerden ve onun korkusunun onu engellediği yerden bir dikkat dağıtıcıydı. Nefesi dudaklarına karşı titreyerek çıktı.

Sonunda bunu hissetti. Teslimiyeti. Vücudunun yavaş yavaş teslim oluşunu, ona açılışını.

Daha da derine itti. Biraz daha—

Ve sonra tamamen içeri girdi.

Nefesi kesildi ve adam çenesini kavrayıp başparmağıyla yanağını okşadı. "Bana bak."

Parlak gözleri onun gözleriyle buluştuğunda hafifçe başını salladı.

Daha derine, daha sert gitme isteğini duymazdan gelerek hareket etmeye başladı. Kasları, ritmi sabit tutma çabasıyla gerildi, yüzünde herhangi bir rahatsızlık belirtisi olup olmadığını izledi. Ama yoktu. Sadece ellerinin sırtını kavraması vardı.

Gözleri donuk ve odaklanmamış bir halde sonunda kapandı. Baş geriye doğru eğildi, sessiz bir inilti ağzından kaçtı. Kendini mükemmel hissediyordu. Adam yaklaştı, ağzını boğazına sürdü, dişleri oradaki yumuşak deriye hafifçe sürtündü. Sadece bir iz bırakacak kadar.

Bedenleri onunkiyle buluştu ve onun paramparça olduğu anı tam olarak gördü. Onu sıkıca kavradı, his o kadar yoğun ki neredeyse kontrolünü

kaybetti. Ağzından zar zor kaçan bir çığlık çıktı. O tereddüt etmedi, onu bu durumdan geçirdi, son titremesini bile çıkarana kadar orada tuttu.

Ancak o zaman bıraktı. Sonunda dizginleri kırıldığında, elleri kalçalarına iyice yerleşmiş, kavrayışı sıkılaştı. Son bir kez daha içine girdi ve sonra her şey paramparça oldu.

Alnını onun alnına dayadı, kulaklarında gümbür gümbür atan kalbinin titreşimlerini ikisinde de hissediyordu. Bea onun altında kemiksiz, sıcak ve uysaldı ve inkar edilemez bir şekilde ona aitti.

Sonra, kulağının dibine, neredeyse fısıltıyla, kelimeyi ağzından kaçırdı: "Benim."

Ona göz kırptı ama itiraz etmedi.

Gage gözlerini kapattı. Ona aynı şeyi söylettirmenin tüm yollarını düşündü.

Sabah farklıydı.

Bea yavaşça uyandı, şafağın soluk ışığı perdelerden süzülüyordu. Bir an kıpırdamadı. Çok sıcaktı, rahattı, bilinci yerindeydi.

Ondan bahsediyorum. Dün gecedен.

Yorganın altında kıpırdandı, vücudunun alt kısmındaki o donuk, hoş ağrıyı hissetti. Beklemediği bir gerilme ve hassasiyet. Onun varlığının kanıtı. Sonunda yaptıkları şeyin kanıtı.

Gage, çoktan uyanmış bir şekilde onun yanına yan yatmıştı. Kadın hareket ettiği anda, dikkati tamamen ona yöneldi.

Gözleri yavaş ve hoşgörölü bir şekilde yüzünü süzdü ve dudaklarındaki o alaycı gülümseme o kadar kibirliydi ki, kadın neredeyse dönüp kendini yorganın altına gömecekti. Ama daha iyisini biliyordu. Adam sadece yorganı geri çekecekti.

"Günaydın," diye mırıldandı.

Gözlerine tam olarak bakmadı. "Günaydın."

Parmakları kolunun uzunluğu boyunca gezindi. Sonra yorganın altına kayd, kalçasından aşağı, uyluğu boyunca ilerledi ve işaretlediği yerde durdu. Kadın hafifçe gerildi, bu da onun fark edebileceği kadar bir gerginlikti.

"Ağrıyor mu?" diye homurdandı omzuna doğru.

Bea, biraz utanarak yastığa başını yasladı. "Biraz."

"İyi."

Uykulu bir öfkeyle gözlerini araladı. "Gage."

Ama sözü henüz bitmemişti. "Sana karşı nazik davrandım tatlım. Bir dahaki sefere davranmayacağım."

Kalp atışları hızlandı. Şaka yapıyordu. Çoğunlukla öyleydi.

"Kalkmalıyım." Battaniyeyi geriye itti.

Gage uzandı, parmakları gevşekçe onun bileğini kavradı. "Nereye gidiyorsun?"

"Sınıf."

"Şaka yapıyorsun herhalde."

Bea başını salladı ve sonunda gözlerinin içine baktı. "Grubumuz bugün IGNITE sunumumuzu gözden geçirmek için toplanıyor. Eğer gelmezsem beni öldürürler."

Gage, onu bir anlığına inceledi, sanki onu burada tutmanın ne kadar zahmetli olacağını hesaplıyormuş gibi.

"Az önce geçirdiğin geceden sonra," dedi soğukkanlılıkla, "derse mi gideceksin?"

Bea'nın ağzı aralandı, sonra kapandı. Dudağını ısırıldı.

"Bunu nasıl atlatmayı planladığınızı hayal etmeye çalışıyorum," dedi, gayet mantıklı bir şekilde.

Bea en yakın yastığı kapıp ona fırlattı.

Kolayca yakaladı. "Mutfakta olacağım." Eşofmanını giydi ve koridorda gözden kayboldu.

Hazır olduğunda -yani, olabildiğince hazır olduğunda- yine dün geceki kıyafetini giymiş, eteğini çekiştirerek iç çekiyordu.

Gage kahvesinden bir yudum aldı. "Gerçekten bunu mu giyerek derse geleceksin?"

Bea'nın ağzı yana doğru büzüldü. "Başka seçeneğim yok."

"Evet, kalabilirsiniz," dedi.

Fırın kapağındaki yansımasına baktı ve yüzünü buruşturdu. Bu halde sınıfa giremezdi. Lillian anında fark ederdi. Sonra sorular sorardı. Ve Bea bunlara cevap vermeye hazır değildi.

Gage sadece bekledi.

Bea ona döndü. "Bir şey ödünç alabilir miyim?"

Kadının bu soruyu sormasına hafifçe şaşırmış gibiydi. Sonra, tek kelime etmeden kupasını yere koydu, elini tuttu ve onu giyinme odasına götürdü.

"Yanına biraz kıyafet getirsen iyi olur," dedi, dudaklarını kadının şakağına değdirerek. "Ya da, burada kalman için sana birkaç tane alayım."

Bea ellerini kavuşturdu. "Bunu düşüneceğim."

Zorlamadı.

Gage'in dolabı düzenliydi, bu da etrafa göz atmayı kolaylaştırıyordu. Kadın seçeneklerini incelerken onu merakla izledi. Pantolon elbette söz konusu bile değildi. Dışarısı kazak giymek için çok sıcaktı. Belki... bir gömlek? Açık mavi, kalın ketenden, diğerlerinden biraz daha uzun etekli bir gömlek buldu.

Gözlerini elbisesine çevirdi, parmakları gümüş tokalı ince kahverengi kemere dokundu. Gömleği uzanıp havaya kaldırdı. "Bunu ödünç alabilir miyim?"

"Elbette."

"Tamam, teşekkürler. Şimdi üzerimi değiştireceğim."

Kıpırdamadı. Gözünü bile kırpmadı. Sadece orada öylece durdu, görünüşe göre canlı bir gösteri bekliyordu. "Devam edin."

Bea'nın kaşları çatıldı. "Gage."

Nadir görülen bir sırıtışla sonunda arkasını döndü.

Adamın gitmesini bekledikten sonra dün geceki elbisesinin düğmelerini çözdü, omuzlarından sıyırdı ve gömleğe uzandı. Gömlek tenine kaydı, yumuşak ve serin bir şekilde, dizlerinin ortasına kadar indi. Kolları parmak uçlarının çok ötesine sarkıyordu. Çok büyüktü ama giyilemeyecek kadar değildi.

Belindeki kemeri dikkatlice sıktı, fazla kumaşı kasıtlıymış gibi, gizlenmiş değil de şekillendirilmiş gibi görünmesi için topladı. Kollarını dirseklerinin hemen altına kadar düzgünce kıyırdı. Geriye çekilerek kumaşı kalçalarının üzerinden düzeltti. Yapabileceği en iyi şey buydu.

Bea mutfığa döndüğünde, "Çok mu belli oluyor?" diye sordu.

"Güzel görünüyor." Ona alaycı bir gülümsemeyle baktı. "Ve eğer biri sorarsa, benim olduğunu söylemekten çekinme."

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

GAGE

"Londra ofisi birinci hatta, efendim," dedi Victoria, kısa bir selamlaşmanın ardından. Sanki asansörden ne zaman çıkacağını tam olarak biliyormuş gibiydi. Bu mucizevi bir şeydi, çünkü bu kadar erken burada olmayı planlamamıştı.

Gage başıyla onayladı, ofisine girdi ve masasının üzerindeki hoparlörü açtı. "Kral," dedi sert bir şekilde.

Masasını düzenlerken dinledi. Kekeleme dolu cevapların arasından sıyrılan, etkili bir şekilde sorular sordu. Dizüstü bilgisayarını açtı. Karşıdaki ses çok yavaş, çok beceriksizdi. Can sıkıcı olmaya başlamıştı.

"Geçen dönem bu görüşmenin nasıl geçtiğini hatırlatmama gerek var mı?" diye araya girdi Gage.

Kısa ve boğuk bir sessizlik. "Efendim, biraz daha zamana ihtiyacımız var."

"Bir hafta var. Bitir şunu." Karşıdaki adam bir cevap vermeden telefonu kapattı.

Nate bugün burada değildi. Yurtdışı bir anlaşma vardı. Bu da Gage'in beceriksizlikle tek başına başa çıkmak zorunda kaldığı anlamına geliyordu.

Omuzlarını geriye doğru çekerek ayağa kalktı. Aynadaki yansıması, odaklanmasından daha keskin görünüyordu. Masasında piyasa oynaklığıyla ilgili bir rapor bekliyordu. Son kararını bekleyen iki milyon dolarlık sözleşme vardı. Yapacak çok iş vardı.

Ama aklı sürekli başka yerlere kayıyordu.

Onun altında kıvrılışına, yumuşak nefeslerinin sessiz, umutsuz seslere dönüşmesine. Sonunda ona her şeyini verdiğinde nefesinin düzensizce kesilmesine.

Onun o lanet olası gömleğini giyip çıkıp gitme şekli...

Ve derse gitti.

Bir kere yeterliydi.

Bu sırada o isteydi. Oysa başka herhangi bir yerde olmayı tercih ederdi.

Tercihen onunla birlikte.

Tekrar yapıyorum.

Çenesini ovuşturdu, hafifçe eğlenmişti. Anlaşılan bakireler kolayca tatmin oluyordu.

Masasına geri döndü ve oturdu. Dikkatli olmalıydı. Bunu doğru oynamalıydı. Dün gece her şeyi değiştirmişti. Bea kendini ona vermişti. Bu önemliydi. Bu bir dönüm noktasıydı. Muhtemelen yaşlanıp saçları ağarana kadar hatırlayacağı bir dönüm noktası.

Ama artık o onundu, yine de yeterli gelmiyordu. Bu durum, ihtiyacı daha da keskinleştirmişti. Onu elinde tutması gerektiği gerçeğini pekiştirmişti.

Bakışları masasına, alt çekmecede duran dosyaya kaydı.

Haftalar önce e-posta kutusuna düştüğünden beri açmasına gerek kalmamıştı. Kamuoyunda büyük yankı uyandırmadan halledilen birçok yasal düzenlemeden biriydi.

Gage bunu bir kez okumuştı.

Ama bugün, başka bir belgeye uzanırken parmakları yavaşladı, sonra o dosyaya yöneldi.

Sosyal Yakınlık Yasası'ndaki sorun giderilmişti.

Bir kadının bir ay içinde bir erkeğin evinde kaç gece kaldığını ve bunun erkeğin kadın üzerindeki hakkını nasıl etkilediğini gizlice takip etmek için tasarlanmış bir sistem.

Seviye 1: Üç gece—küçük olaylar için acil durum bildirimi.

2. Kademe: Beş gece—uluslararası seyahat bildirim hakkı; tıbbi bildirim.

3. Aşama: Sekiz gece—büyük alımların mali denetimi; işe alım bildirimi.

4. Kademe: Yedi ardışık veya on gece—itiraz edilene kadar fiili hak.

Bunun gerekli bir iyileştirme olduğunu söylemişlerdi. İstikrarsızlığa karşı bir önlem. Erkeklerin, evliliğe zorlamadan eşlerini koruyabilecek güce ihtiyacı vardı. Kadınların ise sürekli takip edilmekten kurtulmaya ihtiyacı vardı. Bu dengesizlik göz önüne alındığında, mantığa itiraz etmek zordu: çok az kadın, çok fazla rekabet.

Her şey mantıklı görünüyordu. En azından kağıt üzerinde.

Ancak Gage, eşiklerin titizlikle düşürülmesi için ipleri kimin çektiğini, kapalı kapılar ardında kimin gücünü kullanarak kuralları kendi lehine değiştirdiğini çok iyi biliyordu.

Çenesi kasıldı. Bunun kendisine karşı kullanılmasına izin vermeyecekti.

Çekmeceyi kararlı bir tık sesiyle kapattı. Şimdilik gözden uzak, ama unutulmayacak.

Sandalyesine yaslandı, kalemını parmaklarının arasında yuvarladı, bakışları belirli bir şeye sabitlenmiş değildi. Zihni bir kez daha bu sabaha geri döndü.

Bea, dolabının önünde durmuş, bir şeyler seçiyordu. Çünkü henüz kendi kıyafetleri orada yoktu. Gerçi St. Ives'te onun kıyafetleriyle dolaşmaya devam etmesinden de rahatsız olmazdı.

Ona sağlayabileceği, aşırıya kaçmak gibi hissettirmeyen bir şey vardı. Küçük bir adım. İtiraz edemeyeceği bir adım.

GAGE: Bea hangi cilt bakım markalarını kullanıyor?

GEORGINA: ...Affedersiniz???

GEORGINA: HER ŞEYİN ANNESİ

GEORGINA: EVİNİ DOLDURUYORSUN DEĞİL Mİ?

GEORGINA: GAGE

GEORGINA: NE YAPTIĞINI ANLIYOR MUSUN???

İçini çekti.

GAGE: Basit bir soru sordum.

GEORGINA: VE BEN DE UYGUN DÜZEYDE BİR PANİKLE
TEPKİ VERDİM.

GEORGINA: Benim saydığıma göre o sadece üç kez sizin evinizde kaldı. Londra'dan gelen o kız için bile bunu yapmadınız.

Gözlerini devirme isteğine karşı koyarak, sertçe nefes verdi.

GAGE: Lütfen listeyi gönderin.

Üç nokta belirdi. Kayboldu. Sonra tekrar belirdi.

GEORGINA: Daha iyisini yapayım, sana fotoğraflar göndereyim.

Birkaç dakika sonra, yarım düzine fotoğraf geldi.

Gage, markaları ve şişeleri tamamen yabancı bulduğu için bir kez gözden geçirdi, ardından tek bir talimatla doğrudan Victoria'ya gönderdi.

GAGE: Bunlardan her birinden birer tanesini yarın çatı katımdaki daireme teslim ettirin.

İş neredeyse tamamlanmıştı.
Telefonu tekrar titredi.

GEORGINA: Bunun farkına anında varacağını biliyorsun, değil mi?

Evet, aynen yle. Mesele de buydu zaten.

Bea, kütüphanedeki özel çalışma odalarından birine girerken saate baktı ve kapıyı arkasından kapattı. Öğleden sonra güneşi camdan içeri süzülüyordu. Dizüstü bilgisayarını açtı ve bir mesaj yazdı.

BEYA SLAYA: Hey. Uyanık mısınız?

CLAIRE BEAR: Tabii ki. Ne haber?

BEYA SLAYA: Konuşmam gerekiyor.

CLAIRE BEAR: Durun bir dakika.

Üç saniyelik bir duraklama. Ardından ekranında gelen bir görüntülü arama belirdi.

Bea nefes verdi, dağılmış saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdıktan sonra cevap verdi.

Ekranı Claire'in yüzü kaplıyordu—dağınık bir topuz yapılmış koyu renk saçlar, tek kulaklık takılı, dizüstü bilgisayarının ışığı tenini yumuşak maviye boyuyordu. Arkasında, çocukluk odası her zamanki gibi düzenli bir karmaşa içindeydi: yarım yamalak yapılmış bir yatak, sepetten taşan çamaşırlar, boş bir bardakla dolu dağınık bir komodin. Eğik perdelerden süzülen ay ışığı, dizüstü bilgisayarının yanındaki masayı, üzerinde terk edilmiş bir kupa ve açık bir defterin durduğu yeri aydınlatıyordu.

Claire gözlerini kısarak ona baktı. "Pekala. O mesaj ciddiydi. Ne oldu? Biri mi öldü?"

"HAYIR."

"Birini öldürdün mü?"

"Claire."

"Bir mazeretiniz olması gerekiyorsa iki kez göz kırpın."

Bea başını salladı, dudakları seğirdi. "Öyle bir şey değil."

"Garip davranıyorsun. Neler oluyor?"

Bea bunu nasıl söyleyeceğini planlamamıştı. Ama sesli mesajlarla halledilebilecek bir şey değildi ve Claire onun en iyi arkadaşıydı. Derin bir nefes aldı, sonra—

"Gage ile birlikte oldum."

Claire, gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde elini ağzına kapattı ve ardından korkunç bir çığlık attı.

Bea yüzünü buruşturdu, kulaklık takmasına rağmen kütüphanenin yarısının onu duyduğuna emindi.

"Biliyordum!" diye fısıldayarak bağırdı Claire, adeta titriyordu. "Biliyordum. Aman Tanrım."

Bea başını geriye doğru eğerek inledi. "Claire."

"O adamın seni alt edeceğini biliyordum."

"Claire Bear."

"Gage King ile yattın." Claire geriye yaslandı, dramatik bir şekilde göğsünü tuttu. "Hayatta mısın? Yoksa bu, öteki dünyadan gelen hayaletin mi?"

Bea istemsizce güldü. "Hayattayım."

“Peki... önce size bilgi verdi mi?” Sinsi bir gülümsemeye sordu. “Bir gündem taslağı hazırladı mı?”

Bea içini çekti, başını salladı. "Hayır. Ama öyleydi..."

Claire'in alaycı tavrı yumuşadı. "Neydi o?"

Bea nefes verdi. “O... Gage'di. O—” Boğazı düğümlendi, anılar bir gelgit dalgası gibi geri döndü. Onu her anında nasıl yönlendirdiği. Ne kadar titiz ve aynı zamanda ne kadar dikkatli. “Ne yaptığımı tam olarak bildiğimden emin oldu.”

Claire onu dikkatle izledi. "Sen de öyle mi?"

"Sanırım öyle." Bu, yarı fısıltı, yarı dua gibiydi.

"Çünkü onu seviyorsun." Claire bunu söylediğinde kulağa çok gerçekçi geliyordu.

Cevap vermedi. Vermesine gerek de yoktu.

Claire iç çekti. "Lanet olsun. Zaten o yüzde birlik kesimden nefret ediyordum, şimdi iyice nefret ediyorum."

Bea hafifçe güldü.

Claire sırttı. "Eee, biraz ağladı mı?"

"Ne?"

“Erkekler, gerçekten sevdikleri biriyle ilk kez birlikte olduklarında hep ağlarlar. Ya da ölüm döşegindeki bir asker gibi yaralı gözlerle size bakarlar.”

Bea homurdandı.

"Tenine karşı benimkini mi fısıldadı? Ruhunun sahibi olduğunu mu iddia etti?"

Bea dudağını ısırды, boynuna doğru bir kızarıklık yayıldı. "Yorum yok."

Claire zafer çılgılığı attı. "Biliyordum! O adam bir toplantıda kontrolünü kaybetmektense ölmeyi tercih ederdi, ama seninle mi? Bitti. Tamam."

Bea'nın başı avucunun içine düştü.

Claire yumuşadı. "Yani... panik yapmıyorsun, değil mi?"

Bea düşüncelere dalmış, parmaklarıyla masanın üzerinde amaçsızca bir desen çiziyordu. "Hayır. Ama... bazı şeyleri değiştiriyor."

"Ne gibi?"

Bea dişlerini yanağına geçirdi. "Yani... o Gage," diye mırıldandı. "Onunla ilgili her şey kasıtlı. Ve bu..."

Claire'in gözleri keskinleşti. "Bu sadece seksle ilgili değildi."

"HAYIR."

Claire düşünceli bir şekilde, "Bu sadece aşkla ilgili değildi," dedi.

“Hayır. Sadece bunlardan biri olduğunu sanmıyorum,” diye düşündü Bea. Bu sözleri sesli söylediğinde ne kadar doğru olduğunu anladı. Gage ile ilgili her kararın farklı yönleri vardı. Bu da öyleydi demekti.

Claire kameraya daha da yaklaştı. "Ona onu sevdiğini söyledin mi?"

Başını salladı.

"O da aynısını söyledi mi?"

Bea yavaşça başını salladı.

Ortalığı sessizlik kapladı.

"Bu konuda ne düşünüyorsunuz?"

Bea cevap vermeden önce derin bir nefes aldı, kendini toparladı. Dürüst olmak istiyordu. Claire'e karşı. Kendine karşı. "Şimdilik sorun yok," dedi softly. "Teknik olarak, şart onun beni sevmesi değildi. Şart benim onu sevmemdi."

Claire'in yüz ifadesi değişmedi, ancak sonraki sözleri oldukça iğneleyiciydi. "Ve bu seni rahatsız etmiyor mu... onu sevmen ama onun seni sevmeyebileceği gerçeği?"

Bea bir an bu sözler üzerinde düşündü. Kelimelerin zihninde yer etmesine izin verdi. Sonunda, "Bunu yaptığından emin değilim, ama yapmadığından da emin değilim," dedi. "Yapsa bile, söyleyeceğinden emin değilim. O daha çok eylemci bir insan, konuşmacı değil."

Gage dikkatsiz biri değildi. Niyetsizce hareket etmezdi. Eğer onu bu kadar yakınına almışsa, aralarında gerçek bir şey olduğu anlamına gelmeliydi.

Ama öte yandan, gücü ve seçenekleri olan erkekler her zaman adil oynamazlardı. Üstelik onun gibi erkeklerle ilgili pek fazla deneyimi de yoktu.

"Seni sevmeyen birinin aptal olması gerekir."

Bea kısık bir kahkaha attı. "Ve kesinlikle aptal değil."

Claire, itiraz etmeden, ama tam olarak da katılmadan mırıldandı.

“Başka bir şey daha var.”

Claire'in yüzü anında aydınlandı, tetikteydi. Sanki devlet sırları kendisine verilecekmiş gibi omuzlarını dikleştirdi. "Hazırım."

Bea yüzünü buruşturdu. "Hoşuna gitmeyecek."

"Beni dene."

"Henüz aileme ondan bahsetmedim." Kelimeler ağzından bir anda döküldü.

Claire gözlerini kırptırdı. Yine. Yüzü tamamen ifadesizleşti. "Bekle. Hiç mi?"

Bea yüzünü buruşturdu.

Claire yüzünü ovuşturarak, "Bey," diye çıkıştı. "Neden?"

"Bunu yüz yüze yapmak istedim," diye hemen kendini savundu Bea.

Claire ona inanmaz bir bakış attı. "Yani, bu bilgiyi pazar öğle yemeğinde sıradan bir bomba gibi mi patlatacaksın? 'Hey, Anne, Baba—kimçiyi uzatır mısınız, ayrıca milyarder bir erkek arkadaşım var.'"

"Biliyorum."

Claire'in yüzünde acıma ve inanmazlık karışımı bir ifade vardı. "Her Koreli ebeveynin kızının biriyle çıkıp çıkmadığını bilmek istediğinin farkındasın, değil mi? Ve baban! Aman Tanrım, çıldıracak."

"Eve gidince onlara anlatacağım."

Bu onu durdurdu.

"Yani Gage... planınıza razı mı?"

Karnında bir kasılma hissetti. Kendi nefesindeki duraksamayı, ufak bir tereddütü duyabiliyordu. Zoraki bir şekilde, "Evet," dedi.

Claire'in sessizliği çok yüksekti. Kulakları sağır ediciydi. Bir an bile inanmadı. "Ah, Bey."

Bea gözlerini kapattı, tıpkı sorunu göremezse yok olacağını uman bir çocuk gibi.

"Ona söylemedin."

"Tam olarak değil."

Claire sandalyesine yaslandı. "Bunu yapman gerektiğini biliyorsun."

Bea tek gözünü açtı. "Biliyorum."

"Mutlaka memnun olmayacak."

Diğer göz de açıldı ve Bea içini çekti. "O da muhtemelen benimle gelemez. Yaz boyunca büyük bir proje üzerinde çalışıyor."

"Ah, aman be." Claire tekrar doğruldu. Koyu simsiyah gözlerinde şefkat vardı, ama duygularınızı okşayan türden bir arkadaş değildi. Bea, onunla doğrudan konuşacağını biliyordu – bu da onda sevdiği birçok şeyden biriydi. "Gage'i tanıdığım kadarıyla, bu kadar uzun süre bu kadar uzağa gitmenin onu nasıl rahatsız edeceğini tamamen anlayabiliyorum." Claire'in sesi o anda yumuşadı, ama arkasındaki güç aynı kaldı. "Ama sen de karar vereceksin."

"Sanırım anlayacaktır," dedi Bea. Sonra hafifçe sırtıttı. "Ama yine de hoşuna gitmeyecek."

"Onun seni ezmesine izin verme. Ona söylediğinde, açıkça belirt. Bunun senin seçimin olduğunu, izin istemediğini söyle."

"Yapacağım."

Claire derin bir nefes aldı. "Güzel. Çünkü bunu henüz fark etmesen de, sanırım Gage King senin için çoktan planlar yapmış."

Bea, mide bulantısına benzer bir hisle sarsıldı.

Claire'in haklı olduğunu zaten biliyordu.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Araba, güneşten kavrulmuş ve parıldayan sahil yolunda, sıcak havayı bir reklam filminden fırlamış gibi yarararak ilerliyordu. Mükemmel bir sürüşe sahipti, Bea'nın ayağının en ufak basışına, elinin en hafif hareketine anında tepki veriyordu.

"Ben de istiyorum," diye iç çekti Naomi arka koltuktan, bacaklarını uzatarak.

Isabel, deri döşemenin üzerinde elini gezdirerek, "Sanki bir banka hesabının içinde oturuyormuş gibi," diye ekledi.

"Kralın banka hesabı," diye onayladı Naomi gülümseyerek.

Bea başını salladı ve dikiz aynasından onlara baktı. "Hepinizin buna çok benzer arabalar kullandığının farkında mısınız?"

Hep birlikte kıkırdadılar.

"Evet ama Gage'in kız arkadaşının kullandığı Gage'in arabasında hiç bulunmadık," diye takıldı Georgina. "Bu bir dönüm noktası."

Bea gülümsedi.

Lillian yolcu koltuğunda sessizce oturuyordu, ellerini düzgünce kucagında kavuşturmuştu. Önündeki düğmelerle oynuyor, çalma listesinden bir şarkı seçiyor ve sesini yükseltiyordu.

Yaz gibiydi. Camlar açık, siyah saçları yanaklarına savruluyor, müzik düşüncelerini bastıracak kadar yüksek sesle çalıyordu.

Yol kıvrıldı, sonunda plaj görüldü.

İçerisi tıklım tıklım doluydu.

Bea arabayı park alanına çekti ve eski püskü bir Jeep ile üstü açık bir arabanın arasına yavaşça yanaştırdı. Motoru kapattığı anda arabanın kapıları

ardına kadar açıldı.

Naomi ve Isabel ilk çıkanlardı, kollarını başlarının üzerine uzatıp güneşin tadını çıkarıyorlardı, sanki bunun için doğmuş gibiydiler. Georgina da onları takip etti, saçlarını omzunun üzerinden attı ve bikini üstünün askılarını ayarlamaya başladı bile.

Bea kıyafetine baktı. Sade, mavi ve beyaz tek parça bir mayo ve sevimli çiçek desenli bir şort. Plaja giderken her zaman giydiği şeylerdi bunlar; ama şimdi, yerinde durmuyormuş gibi görünüyordu.

Lillian ise daha da fazla. Arabadan inerken, mayo üstünün kollarını çekiştirdi; genel olarak memnun görünüyordu ama inkar edilemez bir şekilde fazla giyinmişti.

Lillian, kimse yorum yapamadan önce, "Gülünç görünmem umurumda değil," dedi. "Yanıyorum."

"Gayet iyi görünüyorsun, Lils," dedi Bea, biraz fazla aceleyle.

Naomi homurdanarak kolunu Bea'nın omuzlarına attı. "Hadi ama Bea. Şort mu? Gerçekten mi?"

Isabel içini çekerek Lillian'a doğru başını salladı. "Bu da uzun kollu olacak."

Öğrenci grupları çoktan parlak havluların üzerine yayılmıştı. Dalgaların çarpma sesi uzaktan gelen kahkahalarla karışıyor, havada tuzlu su kokusu yoğun bir şekilde hissediliyordu.

Yakınlarda, Bea'nın erkek arkadaş diye düşündüğü üç kişi—Hunter, Charles ve Mason—kumun üzerine serilmiş voleybol ağlarından birinin etrafında toplanmışlardı bile. Üstleri çıplak, gürültülü ve tamamen kendi hallerindeydiler.

Naomi ve Isabel sandaletlerini çıkardılar. Her zaman lider olan Georgina, Hunter'ı devasa plaj şemsiyelerini dikleştirmeye yönlendirdi ve sanki en değerli sahil mülküne sahipmiş gibi kendi alanlarını sahiplenmeye çalıştı.

Altısı birden suya atlayıp oynamaya koştular.

Bea onları izlerken gülümsedi.

Plajı çok severdi. Toronto'da göl kıyısı daha sakindi, suları tahta kaldırımlarla çevriliydi ve uzakta şehir ışıkları vardı. Ailesi, onur listesine girdiği için ona mezuniyet hediyesi olarak Cape Cod'a götürmüştü: bir hafta boyunca geniş kum tepelerini keşfetmiş, deniz fenerlerine tırmanmış, şirin kasabalarda dolaşmış ve taze ıstakozlu sandviçler yemişlerdi.

Önünde okyanus, evcilleştirilmeyi bilmezmiş gibi, vahşi ve dizginsiz bir şekilde uzanıyordu. Kumlar, kilometrelerce uzanan, neredeyse toz beyazı bir parlaklıktaydı.

Bu sıradan bir plaj değildi. St. Ives öğrencileriyle dolu bir plajdı.

Gergin değildi. Tam olarak değil. Dokuz aydır buradaydı. Gage King'in kız arkadaşıydı. İnsanlar ona bakıyor, fısıldıyordu. Ama çoğu zaman, güvende olduğu yerde kalıp Lillian, Georgina ve onu tanıyanların yanında kalabiliyordu.

Kış Yelken Yarışları da aynı derecede kalabalıktı, ama Gage oradaydı. Bu gibi anlarda onun dayanağıydı. Yanında olduğu sürece, nereye ait olduğunu asla sorgulamasına gerek kalmazdı.

Ama o her zaman orada olamazdı. O, o yokken bile ait olmayı öğrenmeliydi.

Bea, bir romanın sayfalarını karıştıran Lillian'a baktı. Ortama uyum sağlamayı severdi. Ve şu anda, muhtemelen nefret ettiği bir şekilde, göze çarpıyordu.

Bea yanındaki havlunun üzerine çöktü ve kendi kitabını açtı. Gage'in ona aldığı kitaptı bu. Aslında okumayı planlamamıştı, sadece arkadaşını taklit etmek ve kendine biraz zaman tanımak içindi.

İşte o sırada Catherine Vale geldi ve yalnız değildi. Jessica ve Harrison Langley, mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş kitap destekleri gibi onu çevrelemişlerdi; üçü de sanki kendi kişisel podyumlarında yürüyormuş gibi kumsalda ilerliyorlardı.

Bea onları artık tanıyordu. Langley adı her yerdeydi; köklü zenginlik, devlet işleri, güç. Babaları siyasi bir güç merkeziydi. Anneleri ise Fortune 500 şirketlerinin yönetim kurulunda yer alıyordu. Aile ağaçları sadece uzun değil, aynı zamanda çok zengin ve gösterişliydi.

İkizler her şeyin varisiydi. Uzun boylu, ince, kusursuzdular. Ve Catherine ile sanki eşitlermiş gibi konuşuyorlardı. Hiyerarşideki yerlerini tam olarak anlayan insanlardı. Gözleri, kafasının zaten bildiğini doğruladı: Catherine, St. Ives kraliyet ailesinin bir üyesiydi.

Bea dünyanın tüm abonelik kutularını satın alsaydı bile, hiçbir şey değişmezdi.

Catherine'in bakışları ona kaydı. Onu buldu. Dudaklarında hafif bir sıkışma oldu, sanki Bea aylardır silmeye çalıştığı bir lekeydi. İkizlere bir şeyler söyledi, konuşmalarını pürüzsüz ve kusursuz bir şekilde sonlandırdı ve sonra döndü.

Bea'nın nabzı hızlandı. Parmakları kitabının kenarlarını sıkıca kavradı, kendini hazırladı. Yüzüne ifadesiz bir yüz takındı.

Catherine yaklaştı; bu durumun tesadüf olmadığını belli edecek kadar kararlı, ama aynı zamanda tesadüfmüş gibi davranacak kadar da rahat bir şekilde.

"Bea," dedi neredeyse hoş bir tonda. "Mayona bayıldım." Fildişi rengi bir bikini ve omuzlarına attığı ince bir örtüyle birkaç adım ötede durdu. Güneş ona hiç değmemiş gibiydi.

Bea başını kaldırmadı. Okumadığı bir sayfayı çevirirken, "Teşekkürler," dedi. "Aklında bir şey mi var?"

Catherine'in dudakları kıvrıldı. "Geldiğin için çok mutluyum. Arkadaşlarınla birlikte."

Bea sonunda gözlerinin içine baktı, tıpkı karşıdakinden korkmadığını bilmesini istediğinde yaptığı gibi. Bu korkunun sadece yarısı doğru olsa bile.

"Erkek arkadaşım daha sonra katılacak," dedi, ses tonunu tam da olması gerektiği gibi vurgulayarak.

Catherine biraz fazla belli ederek dikleşti. Sonra toparlandı. "Eminim ki iyileşir iyileşmez yanınıza koşacaktır."

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum," dedi Bea kayıtsızca.

"Öyle de olmalı." Ama Catherine bundan sonra gitmedi. "Sanırım Gage'in senden hoşlanmasının sebebi bu."

Sevmiyor, beğeniyor. "Tırtıklı" kelimesi ve Catherine'in bu kısmı hakaret olarak kastetmediğinden neredeyse emindi.

Catherine, "Yerini biliyorsun," diyerek sözlerini tamamladı.

Yanında duran Lillian, Catherine'e baktı ama konuşmadı.

Ve çevrede bir yerlerde, Bea başka bir varlığı daha kaydetti.

Catherine de aynı anda fark etmiş olmalıydı. Bakışları bir anlığına hafifçe sağa kaydı. Rafael birkaç adım ötede, olup biteni kayıtsızca izliyordu. Yüz ifadesi hiçbir şey ele vermiyordu. Ama Bea onun duyduğunu biliyordu. Bunun ne olduğunu tam olarak anlamıştı.

Catherine de onun bunu bildiğini biliyordu.

"Rafael." Sesi ipeksiydi, sanki konuşmaya yeni katılmış, sonunu görmemiş gibiydi. Ona sakın bir gülümseme sundu. Sonra cevap beklemeden arkasını döndü ve Langley ikizlerinin dünyasına geri döndü.

Geride bıraktığı sessizliği yumuşak bir tıkırtı bozdu.

Bea yukarı baktı.

Rafael, bir elinde tembelce voleybol topunu çevirirken onu izliyordu. Topu havaya attı, zahmetsizce yakaladı. Hareket refleksifti, sanki beyninden bir talimat almaya bile gerek duymadan vücudu bunu yapıyordu.

Gözleri içgüdüsel olarak topu takip etti. Bu da gözlerinin ona odaklandığı anlamına geliyordu.

Ve elbette öyle görünüyordu.

Onu kampüste, şehirde, Imperium'da şık giyinmiş halde yüzlerce kez görmüştü. Ama böyle değil. Rafael'i plajda görmek neredeyse müstehcenlik sınırındaydı.

Vücudundaki her kıvrımlı çizgi boyunca su damlacıklarının izleri kalmıştı; bu, ömür boyu süren sporun ve genetiğin fazlasıyla işe yaradığının bir kanıtıydı. Şortu kalçalarının üzerinde düşük duruyordu. Güneş ışığı tenini altın rengine boyamıştı, sanki evren ona özel bir spot ışığı layık olduğuna karar vermişti.

Bea'nın ayak parmakları kumda hafifçe kasıldı. Lillian bile hareketsiz kalmıştı.

Çok uzun süre bakmıştı. Geç de olsa güneş gözlüğü takmayı diledi. Adamın ağzı hafifçe kıvrıldı, onu yakaladığını belli edecek kadar.

Ve kadın bunu biliyordu. Adam uygunsuz bir şey söylemek üzereydi.

"Daha yakından bakmak ister misin, küçük Bea?"

Zihni kekeleydi. Hayır, teşekkür ederim. Akıl sağlığının ve işlevsel beyin hücrelerinin tadını çıkarıyordu.

Lillian, inanmazlık ve eğlence arasında bir yerde boğuk bir ses çıkardı.

"Yeterince gördüm," diye karşılık verdi, sesi hafifçe.

Rafael sırtıttı. "Şimdi bana yalan söylüyorsun."

Aralarında asılı kalmış bir elektrik yükü.

Sonra, geldiği gibi kolaylıkla arkasını dönüp uzaklaştı.

Geçerken insanların ona nasıl baktığını izlemekten kendini alamadı. Yakındaki bir şemsiyenin altında oturan bir grup kız kıpırdandı, gizlice bakışlar atıldılar. Frisbee oynayan iki genç adam gerekenden daha yüksek sesle bağırdı.

Rafael Griffin, seçkinler arasında bile dengeyi bozdu.

Yanında Lillian da izliyordu. Sadece onu değil, kendisini de.

Sonunda, "İyi misin?" diye sordu. Oldukça basit bir soruydu.

Bea yutkundu. "Elbette."

Lillian, "Onun yanında farklı davranıyorsun," diye fark etti.

Lillian her şeyi fark etti.

Bea gülebilirdi. Bunun yerine, "Onunla hiç görüşmüyorum," dedi.

Lils pek de ikna olmuş görünmüyordu.

Bakışları hızla uzaklaşan adamın bedenine döndü. "Şimdi anladım," dedi Lillian sessizce.

Bea kitabını sıkıca kucağına bastırdı. "En azından birimiz öyle yapıyor."

OTUZ DOKUZUNCU Bölüm

Bea'nın voleybol oynamaya hiç niyeti yoktu.

O ve Lillian şemsiyenin altında rahatça uzanmış, hikayeler anlatıyor ve dalgalara atlama girişimlerini değerlendiriyorlardı. Kitapları ise yanlarında, dokunulmamış halde unutulmuş duruyordu.

Bir saniye önce gölgede uzanıyordu. Bir sonraki saniye ise Isabel onu sıcak kuma sürüklüyordu, itirazları Naomi'nin kahkahaları arasında kayboluyordu.

Georgina ona çoktan bir saç tokası fırlatmıştı bile.

“Gage ile birliktesin. Eminim ki rekabetçi bir ruhun vardır.”

Bea, havlulara doğru yavaşça ilerleyen Lillian'a baktı. "Lils, beni yalnız bırakma sakın."

Lillian'ın yüzü ihanetle buruştu. "Biliyorsun, ben Avustralyalıyım. Güneşe maruz kalmanın tehlikeleri konusunda uyarıda bulunan reklamlarımız bile var."

"Üzerinde koruyucu bir tişört var. İyileşirsin," dedi Naomi, onu gruba doğru çekerek.

Bea, seslerini duymadan önce adamların yaklaştığını gördü: Hunter, Mason ve Charles, rahat ve güneşten bronzlaşmış bir halde gruba doğru ilerliyorlardı.

Ama yalnız değillerdi. Rafael ve Sebastian da dahil olmak üzere beş kişiydiler.

Kalp atışları, durduramadan hızlandı.

Rafael'in bakılmak için yaratıldığını zaten biliyordu. Ve bu tuzağa tekrar düşmeye niyeti yoktu. Bu yüzden dikkatini arkadaşına verdi.

Kirli sarı saçları hâlâ nemliydi ve umursamaz görünmesi gereken ama öyle olmayan bir şekilde geriye doğru itilmişti. Soluk mavi gözleri grubu şöyle bir gözden geçiriyordu, ancak Bea, onun sessizce durumu değerlendirdiğini ve durumu kendi lehine çevirmek için bir an beklediğini hissetti.

"Çocukların dersleri birlikte," dedi Naomi, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

Bea gözlerini ikisi arasında gezdirdi. Georgina ve kızlar sanat bölümündeyken, erkekler de son sınıf öğrencisiydi ve işletme, finans ve siyaset bilimi bölümlerinde okuyorlardı.

Bea'nın midesi kasıldı. Dünya sadece küçük değil, aynı zamanda karmaşık bir yapıya sahipti. Daha önce fark etmediği şekillerde birbirine bağlıydı.

Isabel saçlarını topuz yaparken, "Daha fazla oyuncuya ihtiyacımız vardı," diye ekledi. "Bu mükemmel oldu."

Hunter kollarını başının üzerine doğru uzattı ve parmaklarını çıtlattı. "Hepimiz birbirimizi tanıyor muyuz?"

Rafael öne çıktı. Elini Lillian'a uzattı. "Rafael Griffin."

Lillian onun elini tuttu. "Lillian Clarke."

Sonra diğeri geldi. "Sebastian." Önce Lillian'ın elini sıktı. "Laurent." Elini Bea'ye uzattı.

Göz göze geldiler. Ve birdenbire, aylar önceki basketbol sahalarına geri döndü. Rafael'e doğru dümdüz yürümesini ve sonra aynı hızla kaçmasını izlemişti. Hiçbir şey söylemedi ama ne düşündüğünü biliyormuş gibi sırttı. Bea, bunu tamamen görmezden gelme isteğiyle kendini açıklama gibi saçma bir dürtü arasında sıkışıp kalmıştı.

Bunun yerine, elini sıktı. Adamın eli sıkıydı.

Kadın biraz fazla hızlı geri çekildi. Ama adam bunu fark etmedi. Yüzündeki alaycı gülümseme kaybolmadı.

Sonra Georgina ellerini birbirine vurarak o anı tam ortadan ikiye böldü. "Pekala, takımları seçelim!" diye ilan etti Georgie, ellerini beline koymuş, deneyimli bir koç gibi grubu gözleriyle tarıyordu. "Ve adalet konusunda sızlanmaya gerek yok. Bu eğlence için. Hunter ve Rafael, siz kaptansınız."

Takımlar yerlerini aldı. Rafael, Bea, Isabel, Mason ve Naomi bir tarafta; Hunter, Sebastian, Georgina, Charles ve Lillian diğeri taraftaydı. Kumsalda yerlerini alarak dağıldılar, öğleden sonra güneşinin uzun gölgeleri sahanın üzerine düşüyordu.

Bea plaj voleybolunu sadece birkaç kez oynamıştı. Temel kuralları biliyordu ama içinden bir ses bunun sıradan bir oyun olmayacağını söylüyordu. Özellikle burada, bu grupla. St. Ives hiçbir şeyi yarım yamalak yapmazdı.

Yine de oynuyordu. Bari tadını çıkarsın.

Nefesini verirken omuzlarını dikleştirdi. "Pekala, hadi başlayalım."

Rafael voleybol topunu elinde bir kez çevirdi. "Şansın bol olsun, küçük Bea."

O takma adı ısrarla kullanmaya devam etti. Eskiden hafif bir rahatsızlık kaynağı olan bu takma ad, bugün omurgasına yapışmış, sanki aralarında olması gerekenden çok daha fazla yakınlık varmış gibi, savunmasını aşarak onu rahatsız ediyordu.

Oyun hızla başladı. Kumlar uçtu, bedenler hareket etti ve Bea kısa sürede bunun bir savaş olduğunu anladı.

Rafael ve Mason inanılmaz derecede rekabetçiydiler. Oyun kuruyorlar, topu istiyorlar ve sanki uluslararası bir şampiyonanın finalindeymiş gibi hareket ediyorlardı.

"Yakalandı!" diye bağırdı Isabel, kurtarmak için hamle yaparken.

Top havaya fırladı—ağlara çok yakındı—

Bea içgüdüsel olarak hareket etti. Zıpladı ve ona doğru uzandı—

Rafael zaten oradaydı.

Havada çarpıştılar.

İvme onları aşağı çekti.

Kumlara çarpmadan hemen önce koluyla kadının belini kavradı ve onu kendi üzerine doğru ayarlayarak düşüşün şiddetini büyük ölçüde kendi üzerine aldı.

Çarpmanın etkisiyle Bea nefes nefese kaldı, sırtı birkaç uzun saniye boyunca Rafael'in göğsüne yapışık kaldı.

"İyi misin?" diye fısıldadı kulağına.

Bea onu o kadar hızlı itti ki neredeyse tökezleyecekti. "Pekala."

"Yeni başlayan biri için hiç de fena değil."

Bacaklarındaki kumu silkeledi. "Bana vurdun."

Gülümsemesini zorla bastırdı. "Doğru. Benim hatam."

"Bilgin olsun, kendi takım arkadaşlarını saf dışı bırakmaman gerekiyor," diye seslendi Hunter, ifadesiz bir şekilde.

Sebastian homurdandı. "Soğukkanlısın Rafael. Önce en küçük oyuncuya saldırıyorsun."

Bea kaşlarını çattı, üzerindeki kumları silkeledi. O kadar da küçük değildi. Buradaki insanların boyutları sadece düzensizdi.

Naomi sırttı ve topu tekrar oyuna attı. "Onu kırarsan, onu satın alırsın," dedi. "Ve bence onu karşılayacak gücün yok."

Rafael öne eğildi, sesi sadece onun duyabileceği şekilde alçaltıldı. "İki katını bile öderdim."

Alevler boynunu hızla ve haince yaladı.

Onu görmezden geldi. Ama kulakları yanıyordu.

Skor berabereydi.

Her iki takım da nefes nefese, ter içinde ve kararlıydı.

Naomi hızlı ve etkili bir şekilde servis yaptı.

Mason bunu ayarladı—

Rafael sıçradı—

Ve onu doğrudan Sebastian'ın göğsüne sapladı.

Top, kesin bir şekilde kuma çarptı.

Bir anlık sessizlik.

Daha sonra-

Naomi kollarını havaya kaldırdı. "Evet!"

Bea nefes nefese sırtırken, ellerini dizlerine koymuştu; Naomi ve Isabel de onunla yumruk tokuşturdular.

Sebastian inleyerek kuma yığıldı. "Rafael'e karşı oynamaktan nefret ediyorum."

Lillian iç çekti. "Şemsiyenin altında kalmalıydım."

Bea bacaklarındaki kumu silerken onun kendisini izlediğini fark etti.

Rafael, "Küçüksün," dedi. "Ama düşündüğünden daha iyi iş çıkardın."

Bea ona dik dik baktı. "Affedersiniz, bazen spor yapıyorum."

"Evet, ne gibi? Pilates mi?"

Şüpheyle gözlerini kırıştırdı. "Bunu nereden biliyorsun?"

Gözlerindeki eğlence daha da belirginleşti. Daha fazla bir şey söyleyemeden bakışları omzunun üzerinden aşağıya kaydı.

Bea, Georgina'nın sesini duydu. "İşte Kral."

Döndü ve kumsalı taradı. Gage voleybol sahasının kenarında durmuş, izliyordu. Batan güneş ışınları vücudundaki her kaslı çizgiyi aydınlatıyordu. Güneş gözlükleri gözlerini gizliyordu. Üzerinde sadece lacivert, kalçalarının altından sarkan, kas ve kontrolü elinde tutan bir şort vardı.

Bea'nın yüzü aydınlandı ve ona doğru koşmaya başladı.

"Başardınız!"

Gage ilk başta hiçbir şey söylemedi. Elini uzatıp beline doladı. Yavaş ve bilinçli bir çekişle onu kendine iyice bağladıktan sonra dudaklarını şakağına değdirdi.

"Eğleniyor musun?" diye sordu.

"Evet. Aslında o kadar da kötü değildim."

"Bunu yapmayacağını biliyordum."

"Hatta ilk maçı bile kazandık."

Diğer eli kalktı ve nemli tulumunun kumaşı üzerinde hafifçe gezindi.

"Bugün bunu mu giydin?" diye mırıldandı, başını daha da yaklaştırarak, sesinde bir eğlence tonu vardı.

Bea kendine şöyle bir baktı. "Bunda ne yanlış var?"

Dudakları kulağına değdi. "Önemli değil tatlım. Sadece çok tatlı görünüyorsun."

Bea'nın yüzü kızardı, hem sıcaktan hem de adamın ses tonundan. "Pratik bir çözüm."

"Eminim öyledir."

Bea cevap vermeye başladı, ancak başka bir ses araya girdi.

Rafael, sohbet havasında, "İyi iş çıkardı," dedi. "Onu tekrar takımımda görmek isterim."

Gage başını çevirdi. Gerilim iyice arttı.

Rafael, önceki maçtan kalma terleri hâlâ kurumakta olan bir halde soğutucunun yanında duruyordu.

Gage tuzağa düşmedi. Elini Bea'nın sırtında, bilinçli bir şekilde gezdirdi. "Olduğu yerde iyi," dedi yumuşak bir sesle.

"Kral." Hunter onu yanına çağırdı. "Sen de var mısın? Bir kişiye daha ihtiyacımız var. Lillian katılmıyor."

Gage'in bakışları sahaya kaydı. Sonra Bea'ye. "Kim benimle?"

Takımlar yeniden oluşturuldu.

Bir tarafta Gage, Bea, Georgina, Hunter ve Naomi.

Diğer tarafta Rafael, Sebastian, Isabel, Charles ve Mason var.

Görünüşe göre St. Ives'te hiç kimse dostça bir plaj voleybolu maçını hafife almıyordu. Tabii ki buna Gage de dahildi.

Top oyuna girdiği andan itibaren kontrolü ele aldı.

"Anladım," diyerek araya girip onu biriyle tanıştırmayı teklif etti.

Rafael'in takımı gol attığında, onun tek tepkisi başını yavaşça yana eğmek oldu. Hesap yapıyordu. Ayarlamalar yapıyordu. Bir daha olmamasını sağlamaya çalışıyordu.

Bea hızlı bir smaç vuruşunu karşılamak için acele etti—neredeyse ıskaladı—ama Gage oradaydı. Akıcı. Sarsılmaz. Topu temiz bir şekilde yakaladı ve doğrudan file üzerinden göndererek anında sayı kazandırdı.

"Harika kurtardın," diye mırıldandı gülümseyerek.

Ağzı büküldü. "Bir dahaki sefere daha hızlı ol, tatlım."

"Buluşturma için teşekkürler," dedi dilini çıkararak.

Ve sonra—maç sayısı.

Bea oyunu hazırladı. Gage topu mükemmel bir şekilde yakaladı. Keskin, kararlı bir smaç.

Oyun bitti.

Takımları sevinç çığlıklarıyla coştı. Naomi, Bea'nın omzuna kolunu attı.

"Fena değil," dedi Gage.

Bea, iki parmağını kaldırarak gülümsedi. "Yeni gelen için iki zafer." Doğrusunu söylemek gerekirse, bu bir mucize gibiydi.

Diğerleri tekrar oynamak için hazırlıklarını çoktan yapmıştı, ama Gage başını salladı. "Biraz ara vermeyi hak ettin," dedi Bea'ye dönerek. "Benimle yürü."

Önlerinde okyanus sonsuza dek uzanıyordu, dalgalar kıyıya yavaş ve ritmik bir şekilde vuruyordu. Güneş batarken ufku yumuşak altın ve soluk pembe tonlarıyla boyuyordu. Arkalarında, plaj kahkahaları ve açık avuçlara çarpan voleybol toplarının ara sıra çıkardığı seslerle yankılanıyordu.

Gage, Bea'yi kıyı boyunca daha da ileriye götürdü. Adımları yavaş ve sakindi, ıslak kum ayaklarının altında serindi.

"Kazanmayı umursamadığınızı bile belli etmediniz, değil mi?"

"Neden rol yapalım?"

"Her şey bir yarışma değil," dedi alaycı bir şekilde.

Ona dik dik baktı. "Kaybeden biri tam da böyle derdi."

Dirseğiyle yan tarafına hafifçe vurarak alaycı bir şekilde, "Gerçekten çekilmez birisin," dedi.

Elini tuttu. "Doğum günün iki hafta sonra."

"Hatırlıyor musun?"

Ona baktı. "Açıkça belli" der gibi bir bakıştı bu.

Bea dudaklarını ıslattı, birden biraz utangaç hissetti. "Yani, evet, sanırım yakında olacak..."

"Tahmin mi ediyorsun?" Sesi hafifti ama gözleri yüzünden ayrılmadı.

"Burada doğum günümü pek düşünmedim."

"Neden?"

Dalgaların ayaklarına vuruşunu izledi. "Çünkü burası ev gibi değil." diye iç çekti. "Toronto'da her zaman piknik yaparız. Annem kocaman bir Kore yemeği sofrası kurar ve büyük bir parkta sonbahar yapraklarının altında otururuz. Sadece ben, annem, babam ve Claire." Gülümsedi, anı canlıydı. "Ama burada sonbahar yerine bahar. Eminim harika olacak, sadece... farklı olacak."

Gage hiçbir şey söylemedi ama kız onun dinlediğini biliyordu. Her zaman dinlerdi zaten.

Başını ona doğru eğerek sordu: "Ya sen? Her zaman resmi doğum günü yemeği düzenler misin?"

"Genellikle öyle. Bir taşla iki kuş. İş."

Bea, doğum günlerini her zaman kişisel bir şey olarak düşünmüştü. Aile, arkadaşlar, eğlence. Ama Gage için bu sadece bir yılı daha kutlamakla ilgili değildi. Aynı zamanda fark edilmenin, dünyadaki yerini pekiştirmenin sessiz gücüydü. Doğum günü sadece onun için değildi. Onlar içindi.

Bu düşünce göğsünü sıkıştırdı. "Umarım yine de keyif almışsındır," dedi usulca.

Gage, esintinin saçlarının gevşek tellerini savurmasını izledi. "Evet, öyle yaptım. Çünkü sen kaldın."

Gözlerini kırıştırdı. Bunu daha önce hiç söylememiştii. "Beni neredeyse hiç tanımıyorsun."

Gage'in sesi, kadının nabzının hızlanmasına yetecek kadar alçaldı. "Bu sorun tamamen çözüldü."

Kadın inleyerek ona hafifçe vurdu.

Gage, ateşlerin parlamaya başladığı sahile doğru baktı. "Hadi gidelim."

Tuz ve yanan odun kokusu, çıtırdayan ateşin karanlığın içinde kıvılcımlar saçmasıyla serinleyen gece havasında kıvrılarak yayılıyordu. Üstlerinde gökyüzü genişçe uzanıyor, yıldızlar lacivert bir alana yayılıyor, okyanus uzakta huzursuz bir dev gibi kıpır kıpır hareket ediyordu.

Bea, Gage ve Lillian'ın arasına kumsala oturdu. Georgina, bacaklarını uzatarak Hunter'a yaslandı, bronzlaşmış teni hala güneşten parlıyordu. Naomi ve Isabel, erkek arkadaşlarıyla birlikte çemberin içinde oturuyorlardı, neşeli ve hafifçe sarhoşlardı, kahkahaları yüksek ve kıkırdamaları gürültülüydü. İçecekler elden ele dolaştı, ama kimse Bea'yı içmeye zorlamadı. Gage buna dikkat etti.

Rafael ve Sebastian orada değildi. Bea nedenini sormadı. Ama onlar olmadan gece garip bir şekilde sakindi, sanki gerilim düşürülmüş gibiydi.

İlk konuşan Lillian oldu, sesi yumuşak, neredeyse kendi kendineydi. "Bu yıl çok çabuk geçti."

"Bana hatırlatma," diye inledi Naomi, Charles'ın yanına yaslanarak. "İnkâr ediyorum. Sonsuza dek bu anın içinde kalmak istiyorum."

"Aman Tanrım," diye alay etti Georgina. "İyi olacaksın. Bu yaz nereye gideceğini hepimiz biliyoruz. Özel yatlar ve şampanyalı kahvaltılar, değil mi?"

Gülümsedi. "Haklısın."

"Isabel mi?" diye sordu Hunter.

"Bu kızla iki hafta Bali'de kalacağız," dedi Mason'ı dürterek, "sonra da Santorini'de."

Georgina ona döndü. "Ya sen, Bea?"

Bea tereddüt etti. Tam olarak konuştukları konu olmasına rağmen, soru yine de onu hazırlıksız yakalamıştı. Karnında bir gerginlik hissetti.

Henüz Gage'e söylememişti. Konuyu böyle açmayı hiç hayal etmemişti. Ama belki bir kalabalık önünde bu kadar mantıksız görünmezdi.

"Sanırım eve," diye yanıtladı ellerini kollarının içine sokarak. "Toronto'ya geri döneceğim."

Georgina kaşlarını kaldırarak sordu: "Yani, bütün yaz boyunca mı?"

"Bu yıl hiç geri dönmedim."

"Anne babanı özlemiş olmalısın," dedi Naomi.

Kadınların baş sallamaları anlayışlıydı. Onun evini, ailesini, tanıdık ortamı özlediğini anlamışlardı. Ziyaret etmeleri onlara mantıklı gelmişti.

Adamlar adeta hareketsiz kaldılar.

Hunter'ın bakışları kaydı. Charles şöyle bir baktı. Hatta cam şişede veya Isabel'in kolunda olmayan hiçbir şeye dikkat etmeyen Mason bile başını kaldırdı. Ona değil, Gage'e.

Lillian, "En çok neyi özölüyorsun?" diye sordu.

"Annemin yemekleri. Babamın hikayeleri." Sonraki kelimelerini dikkatlice seçti. "Ve insanların her zaman... izlemediği bir yerde olmak."

"Bu neredeyse normal gibi geliyor. Trajik," dedi Isabel.

Kızlar güldüler. Ortam biraz neşelendi.

Ama Gage yerinden kıpırdamadı.

Bea, onun sessizliğinin ağırlığını hissetti.

GAGE

Gage, başıyla işaret ederek Bea'nın araba anahtarını Georgina'ya uzattı; bu, kızları eve götürmesi için sessiz bir emirdi.

Daha fazla bir şey söylemesine gerek yoktu. Kadın anlamıştı.

Bea, yolcu koltuğunda kıvrılmış, ayaklarını bol kapüşonlu kazağının içine sokmuştu.

Dakikalar geçtikten sonra nihayet konuştu: "Yani..."

Bea ona doğru döndü, kendini hazırladı. Adam, omuzlarının hafifçe gerilmesini, bileklerindeki kelepçeleri daha da sıkılaştırmasını fark etti. Ne olacağını biliyordu.

Başparmağıyla direksiyon simidine bir kez vurdu. "Soğuktan nefret ediyorsun."

"Ha?"

“Kışın Toronto.”

Koltuğa yaslanarak yavaşça nefes verdi. "Evet," diye itiraf etti. "Öyleyim."

“Ama geri mi dönüyorsunuz?”

Bir çekingenlik. Çok kısa sürdü ama fark etti.

“Annemle babamı özlüyorum. Ve Claire'i de.” Sesi titrek değildi.

Gage başını salladı. Bu kısmı kabul etmiş, anlamıştı. Aile, pazarlık konusu olamayacak bir haktı. "Ne kadar süreyle uzakta olmayı planlıyorsunuz?"

Kısa bir duraksama. "On hafta."

Neredeyse tüm yaz boyunca. Anında ölçtü. Sadece günleri değil. Sonuçları.

Ses tonu tarafsızdı. "Peki, bana ne zaman söyleyecektin?"

Parmakları kapüşonlu kazağının manşetlerinin arasında saklıydı. "Bunun bir sır olmasını istememiştim."

"Senin öyle yaptığını söylemedim."

Dizlerine baktı. "Bu... hep plan buydu. Kısa tatiller için geri dönmek çok uzak, bu yüzden tüm yaz boyunca burada kalmak konusunda anlaştık."

“Ama işler değişti.”

“Evet. Yaptılar.” Derin bir nefes aldı. “Ama bu kısım... Bunun böyle olması gerektiğini düşünmemiştim.”

Mayfield Hall'un önünde durdular. Adam motoru kapattı, ama ikisi de hareket etmedi.

“Onları görmek istiyorum Gage. Bir yıldır eve gitmedim.”

"Biliyorum."

O bekledi.

Sonunda, yavaşça ve dikkatlice burnundan nefes verdi. "On yedi saat."

Gözlerini kırptırdı. "Ne?"

“İşte o kadar uzakta olacaksınız.”

Ağzını açtı. Kapattı. Tekrar açtı. "Ben... seni terk etmeye çalışmıyorum."

Çenesindeki ağrı hafifledi. Bunu biliyordu. Ama rakamlar hâlâ oradaydı. On yedi saat. On hafta.

"Ve geri döneceğim."

"Geri dönmemenden endişelenmiyorum." Sesi sakindi. "On hafta uzun bir süre."

“Gelebilir misiniz?”

Soru aralarından beklenmedik bir şekilde süzüldü. Onun böyle soracağını hiç düşünmemişti. Sanki büyük bir olay değilmiş gibi ama aynı zamanda ham bir kırılganlıkla.

Sonunda, "İşim var," dedi.

Gördü onu—saklamaya çalıştığı o anlık hayal kırıklığını, parmaklarının bir kaplumbağanın kabuğuna çekilmesi gibi kollarının içine daha da derine doğru ilerleyişini. Ona evet diyememekten nefret ediyordu.

"Nate ile yaptığımız anlaşma... bir yıldan uzun süredir üzerinde çalıştığımız en büyük anlaşma," diye açıkladı. "Burada olmalıyım. Baştan sona kadar."

Bakışlarında hiçbir özür ifadesi yoktu. Ama bir mesafe de yoktu. Bu gerçektir. Bu, kendisi olmanın bedeliydi.

"Evet. Bunu söyleyeceğini tahmin etmişim."

Elini uzattı, nazikçe elini tuttu. "Bu konu hakkında konuşmayı henüz bitirmedik."

Bunu öfkeyle söylemedi. Sanki bir söz verir gibi söyledi.

KIRKINCI BÖLÜM

Bea eve nasıl geldiğini zar zor hatırlıyordu.

Dün gece yavaş yavaş kendini hissetmeye başlamıştı: boğazında bir kaşıntı, gözlerinin arkasında bir ağırlık. Bunu önemsemedi, plajdan kaynaklanan yorgunluğa ve gecenin soğuşunu hissetmeye yorup geçiştirdi.

Kendini zorlayarak sabah derslerine gitti, ancak öğle yemeğine doğru ateş iyice yükselmiş, vücudunu kurşun gibi sürükleyerek Mayfield Hall'a geri dönmesine neden olmuştu.

Dışarıdaki hava sıcaktı ama o yol boyunca titredi, kollarını kendine sardı, her adımda başı zonkluyordu. Dairesine vardığında ayakkabılarını çıkardı, yatağa girdi ve battaniyeleri başının üzerine çekti.

Sonra—hiçbir şey.

Ya da ona çok yakın. Kendi huzursuz nefesi. Bir keresinde, yarı ayık haldeyken telefonuna uzanmıştı. Anne babası çok uzaktaydı. Claire de öyle. Neredeyse Gage'in adını yazacaktı. Sonra durdu.

Mutfaktan gelen hafif tıkırtılar onu uyandırdı.

Bea gözlerini kırptırdı. Pencereden süzülen ışığın rengi değişmişti, altın sarısı ve soluk bir hal almıştı. Sabah olmuştu.

Vücudu ağırlaşmış, hareket etmek istemiyordu. Ağzı kurumuştu. Boğazı yanıyordu.

"Bea?" diye boğuk bir ses geldi kapısının dışında. Georgina.

Bea, protesto edercesine bir ses çıkararak yan tarafına döndü.

Georgie kapıyı açtı, kollarını kavuşturmuş bir şekilde onu süzdü. "Kalkmayacaksın," dedi.

"Uyuyakaldım."

“Uykunu geç saate kadar tutmazsın.” diye araya girdi Georgina. “Dün gece mesajıma cevap vermedin. Hareket ettiğini de duymadım. Ben döndüğümde çoktan yatağa girmiştin.”

Bea kendini yukarı doğru itmek için çabalarken nefesini verdi. Oda hafifçe eğildi.

Georgina, "Düşmeden önce uzan," dedi ve ortadan kayboldu. Bir an sonra geri döndü ve Bea'nın ellerine sıcak bir kupa tutuşturdu.

Ballı limonlu çay.

Bea onu güçsüzce kucağına aldı, buharı içine çekti. "Teşekkürler."

"Gage'e söyledin mi?"

"HAYIR."

Kaşları kalktı.

"Meşgul," diye mırıldandı Bea, bardağa odaklanarak. "Sadece ateşi var. İyileşeceğim."

Georgina alaycı bir şekilde, "Evet. Bu mantığa bayılacak," dedi.

Bea'nın sert bakış atma girişimi yarıda kaldı ve bunun yerine gözlerini kısarak kupaya baktı.

Georgie kendi çayından bir yudum alırken, "Bunu öğreneceğini biliyorsun," dedi. "Ve öğrendiğinde, ona önce söylemediğin için sinirlenecek."

Bea uykulu ama farkında bir şekilde iç çekti. Georgina haklıydı.

Telefonunu eline aldı ve bildirimlerini taradı. Dün gece Gage'den birkaç bildirim vardı, sadece rutin hal hatır sorma mesajlarıydı. Cevap vermemişti.

Yutkunarak hızlıca bir mesaj yazdı.

BEA CRUZ: Merhaba. Şunu da belirtmek isterim ki, sanırım ateşim var. Dün eve gittim ve bugün de kendimi iyi hissetmiyorum.

Gönder tuşuna bastıktan sonra telefonu komodinin üzerine koydu.

Georgina bardağının kenarına vurdu. "Üç, iki—"

Bea'nın telefonu titredi.

Gelen arama: Gage King

Georgina ekranda onun adını görünce sıırttı.

Bea ona şaşkınlıkla baktı, sonra cevap verdi.

"Neden bana söylemedin?"

Bea yutkundu. "Sadece ateş—"

"Bir saat içinde orada olacağım."

Telefonu kapattı ve Bea'yi telefonuna bakakalmış halde bıraktı. Georgina çayını yudumlarırken sırtıttı. "Sana söylemişim."

Elli altı dakika sonra Gage daireye girdi.

Bea, battaniyelere sarınmış, yatağında yarı uyku halindeyken kapı aniden açıldı. Daha konuşmadan bile varlığı mekanı doldurdu.

Odanın karşısına geçti ve parmaklarının tersiyle kadının alnına dokundu. "Bir şey yedin mi?"

Başını salladı.

"Dinlen canım. Birazdan döneceğim."

Mutfakta hareket ettiğini duydu. Bea, poşetlerin hışırtısını, suyun akışını, dolapların açılıp kapanmasını uykulu bir şekilde dinledi.

Uyukladı.

Nihayet geri döndüğünde, başucundaki komodinin üzerine dumanı tüten bir kase yulaf lapası koydu. Sıcak pirinç ve sarımsak kokusu odayı doldurdu.

Bea göz kırptı. "Juk?"

"Hafif bir acılığı var. Biraz yiyin."

Kadın güçsüzce doğruldu. Adam ona bir kaşık uzattı. Kadın kaşığa baktı.

"Bea," dedi sabırla. "Yemek ye."

Küçük bir ısırık aldı. Vücuduna sıcaklık yayıldı.

Dudaklarını yaladı. "Güzel."

İltifatı karşılık vermedi. "Dün neden hasta olduğunu söylemedin?"

Bea yutkundu, bakışlarının ağırlığı altında kıpırdandı. "Dönem sonu. Senin de işin var. Yük olmak istemedim."

Yüz ifadesi değişmedi. Ama havada bir şeyler yeniden dengelendi.

"Sana yük olduğumu mu hissettiriyorum?" diye sordu.

Bea bunu düşündü. Ya da düşünmeye çalıştı. Zihni yavaş çalışıyordu, birbirine karışan anıları gözden geçiriyordu. Öğrenim gördüğü zamanlarda ona gönderdiği yemekler, çatı katındaki dairesinde aldığı cilt bakım ürünleri, ona ödünç verdiği araba... O, Bea istemese bile her zaman ona özen göstermeye başlıyordu.

"Hayır," dedi ciddi bir şekilde.
Bir an duraksadı. "Öyleyse öyle davranma."
Bea dudağını ısırıldı.
Gözleri kaseye kayd. "Yemeye devam et."
Evet, yaptı.
Yatağın üzerinde onun yanına oturdu ve dizüstü bilgisayarını çıkardı.
Bea, sanki dünyanın en doğal şeyiymiş gibi, o yerine yerleşirken şöyle bir baktı. Sanki daha çoktan gitmeyeceğine karar vermişti.
Göğsü sıcaktı ve bunun ateşle hiçbir ilgisi yoktu.
Bir kaşık daha juk aldı.
Güneş, pencerelerin üzerinden yavaşça geçerek, sabahtan öğleden sonraya doğru zaman uzadıkça yere yeni gölgeler düşürüyordu. İçeride ise Gage çalışıyordu.
Ara sıra uzanıp ateşini kontrol eder ya da uyukladığında battaniyeyi üzerine örterdi. Sanki o, onun sorumluluğuymuş gibi. Sanki her zaman onunmuş gibi.

Bea şaşkınlık içinde uyandı.
Daire loştu. Zaman yine akıp gitmişti. Vücudu hala uyuşuktu, ama yatakta daha fazla yatma düşüncesi onu huzursuz ediyordu.
Zorlanarak battaniyeleri kenara itti ve gözlerini ovuşturarak yavaşça doğruldu.
Alçak sesle duyulan mırıltıların etkisiyle sessizce balkona doğru ilerledi.
Sürgülü kapının hemen önünde durdu.
Georgina ve Gage, korkulukların yanında, kısık sesle konuşuyorlardı.
Gage, bir eli çelik korkuluğun üzerinde, diğer eli cebinde, son derece rahat görünüyordu. Georgina, Bea'nin duyamayacağı kadar alçak sesle bir şeyler söyledi. Gage başını salladı.
İkisi de onun orada olduğunu fark etti.
Gage içeri geri girdi. Eliyle nazıkçe ve serin bir şekilde yanağını okşadı.
"Hâlâ sıcaksın."
Bea geri çekilmeye çalışarak kasıldı. "Hasta olacaksın."

Gage uzaklaşmak yerine onu yavaşça kendine doğru çekti. Alnını omzuna yaslayarak içini çekti. Dokunuşu ona huzur veriyordu. Suyu ve parasetamol'e ihtiyacı vardı. Bea geri çekildi ve mutfak tezgahındaki şişeye uzandı. O da peşinden gitti. "Ateşin ne kadar yüksek?" "Orta derecede yüksek," diye yanıtladı Gage'e, hapları bir yudum suyla yutarken.

"İki gündür hastasın."

"O kadar da kötü değil."

"Sabah hâlâ ateşin varsa doktora gideceğiz."

"Gage—"

"Ya da ben birini buraya çağırırım," dedi kesin bir dille. Ona karşı çıktı. "Böylece yapamazsın ki—"

"Yapabilirim."

"Bu biraz fazla."

"Pekala, sizi burada bırakıyorum," dedi Georgina eğlenerek. "Görünüşe göre sana iyi bakılıyor, Bea."

Georgina kendi yatak odasına geçip kapıyı kapatırken, Gage hiç etkilenmemiş bir şekilde kaşını kaldırdı.

Bea içini çekti. "Pekala," diye razı oldu. "Bakalım sabah neler olacak."

Gage memnuniyetle başını salladı. Sonra onu tekrar kendine çekti.

Bea iç çekti, kendini onun kucaklamasına bıraktı. Onun kendisine bakmasına izin verdi.

Klinik, Bea'nın daha önce gittiğiyle aynıydı. Floresan lambalar hafifçe vızıldıyordu, ortam steril ve parlaktı. Gage, yanında oturmuş telefonundan e-postalarını kontrol ediyordu.

Hemşire adını çağırdı. Ayağa kalktılar ve onu muayene odasına kadar takip ettiler. Ateşi, hayati belirtileri, her zamanki gibi. Doktor sorular sordu ve dosyasını şöyle bir gözden geçirdi, genel olarak kayıtsız görünüyordu.

Bir süre sonra, "Ateşinizin önümüzdeki yirmi dört saat içinde düşmesini bekliyorum," dedi. "Ancak düştükten sonra bile, yorucu bir şeye geri dönmeden önce bir gün daha dinlenmenizi rica ediyorum."

Bea uyuşuk bir şekilde başını salladı.

Ardından ekrana hafifçe kaşlarını çatarak gözlüklerini düzeltti. "Aslında, sizinle aylardır iletişime geçmeye çalışıyoruz."

Bea göz kırptı. "Öyle mi?"

"Evet. Telefon numaranızda bir yazım hatası vardı, bu yüzden mesajlar iletilmiyordu." Döndü ve başka bir sekmeye tıkladı. "Altı ay önce kan tahlili yaptırmıştınız, doğru mu?"

"Evet. Sadece standart bir kontrol."

"Sonuçlarınız hafif derecede kansız olduğunuzu gösteriyor."

Bea omuz silkti. "Daha önce de oldu."

"Demir takviyesine, kırmızı ete ve daha az aşırı çalışmaya ihtiyacınız olduğunu zaten biliyorsunuz."

"Pekala," diye kabul etti, kaderine razı olmuş bir şekilde.

"Onun tıbbi irtibat kişisi olarak benim bilgilerimi girin," diye araya girdi Gage. Sıradan bir şeymiş gibi görünse de aslında öyle değildi.

Bea arkasını dönüp soru sorarcasına baktı.

"Zaten acil durum irtibat kişiniz benim," diye belirtti.

Doktorun gözleri, sanki bir şey olup olmadığını kontrol etmek istercesine Bea'ye kaydı. Bea hiçbir şey söylemeyince, doktor başını sallayarak ekrana döndü. "İsim?"

"Gage King."

Doktor gözünü bile kırpmadı. Sadece yazmaya devam etti. Ama adamı tanımasa da ismi tanımış gibi kaşları hafifçe kalktı.

Doktor dosyayı kapattı. "Gidebilirsiniz. Bir dahaki sefere, doktorunuzla daha erken iletişime geçmenizi öneririm."

Bea, "İyiydim," diye mırıldandı.

"Bana anlattıklarına göre, yatay pozisyondaydın," dedi, yüzünde hafif bir eğlence ifadesiyle.

Gage hiçbir şey söylemedi. Ama kadın, doktorun talimatlarından duyduğu memnuniyeti hissedebiliyordu.

Bea inledi. "Lütfen bu yakınlaşmayı bırakalım."

Neyse ki doktor haklıydı.

Akşam şehre çöktüğünde Bea kendini daha hafif hissediyordu. Ateşi hafiflemişti. Derin bir uyku uyudu ve sabah olduğunda uzuvları artık ağırlık gibi gelmiyordu. Pencereler, sabahın ortasındaki serin ve temiz esintinin içeri girmesine yetecek kadar aralıktı.

Gage, getirdiği ve yatağının yanına koyduğu yemek sandalyesinde, kumaş pantolon ve açık mavi bir gömlek giymiş halde oturuyordu. Dizüstü bilgisayarı dizlerinin üzerinde duruyordu. Bir şeyleri inceliyordu, kaşlarındaki kırılganlık neredeyse hiç belli olmuyordu.

Titiz varlığı, iki buçuk gün boyunca onu gözetlediğine dair hiçbir ipucu vermiyordu. Ama öyle yapmıştı. Toplantılar yapmış, anlaşmalar imzalamış, bir yandan da onun yemek yediğinden ve dinlendiğinden emin olmuştu. Dairesinden neredeyse hiç ayrılmamıştı.

Bea onun kendisini önemseydiğini biliyordu. Ama bu farklıydı.

Bu durum onu tam olarak şaşırtmadı. Gage, sahiplenmeyi seçtiği şeylerde dikkatsiz değildi. Ama kalmış olması... ona belki de onu sevdiğini düşündürmüştü.

Bunu söylememişti ama gösteriyordu.

Bea battaniyelerin altında hafifçe gerindi. Bu küçük hareket onun dikkatini çekti. Ekranından başını kaldırmadan, elini onun bileğine uzattı ve parmaklarını nabzına bastırdı.

"Hayattayım." Gülümsedi.

"Ateşin geçti."

"Kendimi çok daha iyi hissediyorum."

Bea ayağa kalktı, sessizce banyosuna gitti ve ışığı açtı, yansımasına bakarken yüzünü buruşturdu. Ayna acımasızdı; gözlerinin altında gölgeler, yorgunluktan solgun teni. İçini çekerek dişlerini fırçaladı, saçlarını taradı ve yüzüne soğuk su serpti, en azından son üç günün izlerini silmeyi umuyordu.

Kadın odaya geri döndüğünde, Gage aynı yerdeydi ama dizüstü bilgisayarı artık kapalıydı. Parmakları çenesindeydi, duruşu gergindi.

"İyi misin?" diye sordu sessizce.

Bakışları ona kaydı, durumu değerlendiriyordu. Sonunda, "Cassian benim bir anlaşmamla ilgileniyor," dedi.

İsmi hatırladı. Cassian Montenegro. Imperium'dan gelen adam.

Bea kaşlarını çatı. "Onunla rekabet etmeyeceğini sanıyordum."

"Öyle değildim," dedi Gage. "Ama şimdi öyleyim."

Bea, Gage'in baskıyla nasıl başa çıktığını görmüştü. Ancak Cassian'ın isminde onu rahatsız eden bir şey vardı.

Yatağın kenarına oturdu. "Onu diğer rakiplerinizden farklı kılan nedir?"

Gage bir an duraksadıktan sonra, "O, daha yüksek teklif vermez," diye yanıtladı. "O, baltalar. Yasal boşluklardan, içeriden gelen söylentilerden, ne işe yarıyorsa ondan faydalanır. Ve bunu dürüstçe yapar."

"Peki bu sizin için ne anlama geliyor?"

Gage nefes verdi, başını hafifçe geriye eğdi, yüz ifadesi okunamazdı.

Son olarak da: "Bu her zaman olduğu gibi, kazanmam gerektiği anlamına geliyor."

Başını salladı. Hiç şüphesi yoktu.

Gömleğinin manşetini sakın ve alışılmış hareketlerle düzeltti. Bea, onun düşüncelerini zihninde bölümlere ayırmasını, sanki daha sonra geri döneceği bir şeymiş gibi bir kenara bırakmasını izledi.

"Ne yemek istersin?" diye sordu.

"Küçük bir şey yiyeceğim. Sabah 11'deki dersime yine de yetişebilirim."

Çenesi neredeyse fark edilmeyecek şekilde kasıldı. "Derse girmeyeceksin."

İşte başlıyoruz.

"Şimdi kendimi iyi hissediyorum."

"Doktor iki gün dinlenmemi söyledi."

Bea homurdandı. "Zaten yeterince şey kaçırdım..."

"Yetişeceksin."

"Gage—"

"HAYIR."

Kollarını kavuşturarak kaşlarını çattı. "Dönemin bitmesine iki hafta kaldı."

Gözünü bile kırpmadı. "Peki, ne olmuş yani?"

"Ve benim de yapmam gereken işlerim var."

"Sizin göreviniz iyileşmek."

"İyileştim."

Ona sakın bir bakış attı. Bu bakış, kararlılığını gizlediğini gösteriyordu.

"Henüz değil." Sesi yükselmedi ama titreme de göstermedi.

Bea dudaklarını birbirine bastırdı ve burnundan nefes verdi. Bu konuda akıllı davranmalıydı. Georgina bir keresinde ona Hunter'ı idare etmenin, kontrol onda olmasa bile, kontrolün onda olduğunu düşünmesine izin vermekle ilgili olduğunu söylemişti. Bea, Georgina değildi. Ve Gage de Hunter değildi.

Ama belki Gage'i dikkatlice yerinden oynatabilirdi.

Kadın ayağa kalktı. Adamın gözleri hemen kadını takip etti. Kadın dizüstü bilgisayarı kenara çekti.

Sonra yavaşça kucığına oturdu ve bacaklarını onun üzerine attı.

Gage'in ifadesi değişmedi. Ama elleri onun belini buldu ve onu yerinde tuttu.

Başını yana eğerek onu inceledi. Mavi gözleri onun gözlerine kenetlendi, bakışları soğuk bir gözlem haline gelmeden önce hafif bir şaşkınlık parıltısı belirdi.

Ona doğru eğildi, dudakları çenesine hafifçe değdi, hafif bir baskı hissi vardı. Sadece sıcak bir nefes ve yakınlık.

Elini daha da sıkılaştırdı. Onu kendine doğru çekmeye yetecek kadar değil. Sadece etkili olduğunu göstermeye yetecek kadar.

Bea'nın dudakları kulağının yakınında oyalandı, sesi hafifti. "Belki bir kez daha kontrol etmelisin," dedi ve kulağının memesinin hemen altına yavaş ve uzun bir öpücük kondurdu.

Parmakları, tüy kadar hafif bir şekilde, omuzlarında gezindi, gömleğinin kumaşı boyunca aşağı doğru ilerledi. Kaslarının kasıldığını hissetti.

"Ne düşünüyorsun?" Hafifçe gülümsedi. Tatlı. Neredeyse masum. "Hareket edemeyecek kadar mı güçsüz?"

Elini daha da sıkılaştırdı, sessiz bir uyarı gibiydi.

"Ya da yeterince iyi...?" Parmak uçları köprücük kemiğinin çizgisine hafifçe dokundu. Bir nefes. Bir an. Sessizlik.

Sonra hareket. Hızlı. Zahmetsiz.

Sırtı çarşafıya çarptı, Gage'in kolları iki yanında onu destekleyerek ağırlığıyla onu yerinde sabitledi.

Bea ona bakarken nefesi kesildi.

"Ne yaptığınızı bilmediğimi mi sanıyorsunuz?"

Sırtından aşağıya doğru bir sıcaklık hissetti. "İşe yarıyor mu?" diye fısıldadı.

Gage neredeyse kahkaha atar gibi nefes verdi. Ama tam olarak değil. "Kazanmana izin vermeli miyim?"

Kalbi göğüs kafesine şiddetle çarpıyordu; bu hem zafer hem de endişe dolu bir histi, çünkü yüzündeki ifade eğlence değil, avantajdı.

Sonra onu öptü. Hem de sertçe.

Ve tüm düşünceler uçup gitti. Bea ona teslim oldu. Kazanmayı unuttu. Önemli olan tek şey, onun dudaklarının kendininkilere değmesiydi.

Onu yavaşça, iyice ele geçirdi.

Ona baskı yapacak kadar sağlıklıysa, onunla başa çıkabilecek kadar da sağlıklı olduğunu hatırlatmak isterim.

Daha sonra, kadın titreyip güçsüz düşmüşken ve adam da onun yanında uzanmış, tamamen doymuş haldeyken, adamın sesi tenine değdi, alçak ve eğlenceli bir tonda.

"Sanırım seni derse göndermeliyim."

Dudaklarında memnuniyet dolu bir gülümseme belirdi.

Zafer kazanmış bir şekilde doğruldu.

Gage King'den bir galibiyet almayı kabul ederdi, hatta bu galibiyet onun kendisine izin verdiği bir galibiyet olsa bile.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Bea'nın doğum günü, UR'nin sunabileceği en muhteşem mavi gökyüzünün olduğu, baharın berrak bir cumartesi gününe denk geldi.

Gage onu arabayla almıştı, varış noktası sürprizdi. Yolcu penceresinden dışarı bakarak, yolun yükselip sık ormanın içinden geçtiğini izledi. Asfalt yerini çakıla bıraktı, özel bir yola girerken lastikler hafifçe gıcırdadı.

Bea, Gage'e şöyle bir baktı.

Ona kısa bir bakış attı ama açıklama yapmadı.

Geldiklerinde devasa kafesli kapılar ardına kadar açıldı.

Araba, kusursuz bir simetriyle dikilmiş meyve bahçelerinin ve kır çiçekleriyle kaplı teraslı yamaçların yanından geçerek arazinin daha derinlerine doğru ilerledi.

Sonra onları gördü.

Akçaağaçlar.

Kan kırmızısı Japon akçaağaçlarının yaprakları, çarpıcı ve inanılmaz bir kızıl renkteydi. Dağ yamacının koyu yeşilleriyle keskin bir tezat oluşturuyorlardı, dalları geniş bir alana yayılıyordu. Bazıları yükseklerde, tepeleri kemerli tavanlar gibi başlarının üzerinde uzanırken, diğerleri daha alçak bir şekilde kıvrılıyor, dalları görünmeyen bir şeye doğru uzanıyordu.

Yer, kırmızı ve altın rengiyle boyanmış bir tuval gibiydi; dökülen yapraklar berrak bir derenin kıyılarında birikmişti. Ahşap bir yaya köprüsü suyun üzerinde uzanıyordu. Mevsimlerden ve zamandan etkilenmemiş, havada asılı kalmış gibiydi.

Bea dışarı çıktı. Buradaki hava daha serindi, nemli sedir ağaçlarının kokusu ve henüz yağmamış yağmurun hafif kokusuyla doluydu.

Gage'e döndü. "Neredeyiz?"

Elleri cebinde, yanında durdu ve bakışlarını onun tepkisine dikti.

"Birinin bahçesi," dedi kısaca. "Bana doğum gününden bahsetmiştin. Bunun yeterince yakın olduğunu düşündüm."

Bea yutkundu, boğazı birden sıkıştı. Ne diyeceğini bilmiyordu. Göğsündeki acıyı, duyulmanın sessiz, sarsılmaz sıcaklığını nasıl açıklayacağını bilmiyordu. Onun için imkansız mümkün kılmişti.

Parmakları onun parmaklarına değdi. "Gel," dedi elini tutarak.

Piknik, dalları kırmızı bir katedral gibi kemerlenen daha küçük bir akçaağaç ağacının altına kurulmuştu. Sunulan yiyecekler kaliteliydi ama aşırı değildi: koyu renkli dokuma bir battaniye, samgyeopsal, kimbap, kimchi, kabarık beyaz pirinç ve baharatlı tteokbokki ile dolu ahşap kaplar.

Yanlarında bir termos sıcak zencefilli çay ve bir şişe makgeolli duruyordu.

Yemeklerini keyifle yediler, sohbetleri tıpkı esinti gibi doğal bir şekilde akıp gitti. Yemekler lezzetliydi. Annesinin yemekleri kadar iyi değildi belki ama otantik ve iç ısıtan lezzetlerdi.

Bir süre sessizlikten sonra Gage konuştu: "Gitmek zorunda değilsin."

Bea hareketsiz kaldı, yemek çubukları havada takılı kaldı. Ne demek istediğini biliyordu.

"Biliyorum, istemiyorum," dedi usulca. "Ama istiyorum."

Her birine düzenli hareketlerle birer fincan çay doldurdu. "Bütün yaz için mi?"

Bea onu inceledi. Hareket tarzını, hiçbir şeyi doğrudan istememesini gözlemledi.

"Kısa bir süre için uzun bir yol," dedi.

Uzun bir süre cevap vermedi. "Bugün bu konuda konuşmak zorunda değiliz."

Başını salladı. "Başka bir gün."

Bea son pirinç tanelerini topladı. Hafif bir esinti dalların arasından eserek altın sarısı güneş ışığı parçacıklarını örtünün üzerine saçtı.

"Peki ya sen?" diye sordu. "Gage King'in mezuniyetten sonraki planları neler?"

Gage arkaya yaslandı, bir kolunu dizinin üzerine uzattı. "İş," dedi. "Babam benden uluslararası genişlemelerden sorumlu olmamı bekliyor."

"Ve bunu mu istiyorsun?"

Omuzlarından birini silkti. "Her zaman bir sonraki adım olmuştur." Bir an sessiz kaldı. "Zamanı gelince olacak," dedi. "Önce burada sonuçlandırmam gereken bir anlaşma var."

Bea başını salladı, irdelemedi. Çok neşeliydi, konuyu didiklemeye gerek duymadı. Adamın ciddi olduğunu varsaydı. Ona baktığının farkında değildi.

Başka bir şey sormasına fırsat vermeden, onu kendine doğru çekti. Nazikçe, bilinçli bir şekilde.

Kadın direnmeden kıpırdandı, bacaklarının arasına yerleşti, sırtını göğsüne yasladı. Adamın kolları arkasında desteklendi.

"Doğum günümü gerçekten çok özel kıldın," diye mırıldandı ona yaslanarak.

Gage piknik sepetine uzandı.

Bea, adamın kaslarındaki değişimi, bir şeyi yerinden sökerken hissettiği o kısa süreli sıcaklık kaybını hissetti.

Küçük, kare bir kutu.

Doğruldu. "Bu ne?"

Onu açtı.

Bir saat.

Gümüş rengi, beyaz kadranlı ve Roma rakamlı. Sade. Klasik. Modası asla geçmeyen türden.

Parmakları çekingen bir şekilde hafifçe üzerinde gezindi. "Gage—"

"Başlama."

Şakacı bir şekilde kaşlarını çattı. "Ne diyeceğimi bile bilmiyorsun."

Kaşını kaldırdı. "Şikayet edecektin, değil mi?"

Bea yavaşça nefes verdi. "Bu Cartier."

Başını yana eğdi, hiç etkilenmemişti. Sanki kadın konuyu tamamen kaçırmıştı. "Tatlım, kaba görünmek istemiyorum ama bu, senin duygularını çok düşünerek yaptığım bir şeydi."

Bea'nın başı göğsüne yaslandı, hafif bir iniltiyle birlikte gülüyordu. Milyarderler.

"Deneyin."

Bea saati kutudan dikkatlice çıkardı. Metal parmak uçlarına soğuk ve inanılmaz derecede hafif geldi. Gage'in göğsünün sırtına sıkıca bastığını hissetti. Kollarını ona dolayarak, saati nazikçe alıp bileğine taktı.

Güneş ışığı pürüzsüz gümüşün üzerinde parılıyordu. Çok güzeldi.

Ona doğru baktı. Dudaklarından nazikçe öptü. "Teşekkür ederim."

"Doğum günün kutlu olsun, Bea."

"Georgie...ciddi misin?"

Bir an önce Bea, Mayfield Hall'da çayını yudumluyordu. Bir sonraki an ise Georgina'nın kırmızı üstü açık arabasının arka koltuğuna tıkılmış, gözleri bağlanmış, kaçırılmış ama daha şık bir haldeydi.

Georgina, "Gage ile olan gününüz bitti," dedi. "Şimdi sıra bizde."

Bea iç çekti. "Bu hiç de iyiye işaret değil."

"Öyle olmalı," diye mırıldandı Naomi. "Sizi gerçek standartları olan bir yere götürüyoruz."

Araba durdu. Göz bağı çözüldü. Bea, Midnight & Gold'un girişinde gözlerini kırıştırdı. "Eyvah."

"Ah, evet." Naomi kolunu onun koluna geçirdi. "Sevgilinizin kredi limitinin giriş ücreti olduğu kulübe hoş geldiniz."

Midnight & Gold bir kulüp değildi. Soy ağacının kontrol noktasıydı. Mirasların fısıldaştığı, zenginlerin saf içki içtiği ve hiçbir şeyin gerçekten gizli kalmadığı bir yerdi.

Süslemeli tavanlar, avizelerin kehribar rengi parıltısını yansıtırken, görkemli bir merdiven zarif bir şekilde ayrıcalığın derinliklerine doğru kıvrılıyordu. Lüks koltuklar komplo kurmaya davet ederken, cam panelli barın arkasında yıllanmış viski ve nadir içkiler parılıyordu.

"Beni önceden uyarabilirdin," diye mırıldandı Bea, elbisesini çekiştirerek.

Georgina gülümseyerek, "Sana mavi giymeni söylemiştim," dedi. "Ama beyaz da olur. Sayılır."

"Evde kalacağımızı sanıyordum," diye yakındı Bea.

Kadınlar kadife bir bölmeye otururken Lillian'ın gözleri kocaman açılmış ve dalgın bir haldeydi. Bir garson, sanki çağrılmış gibi sessiz ve

kusursuz bir şekilde belirdi.

Naomi, Bea'nın bileğine baktı. "Yeni saat mı?"

Bea'nın yüzü kızardı. "Doğum günü hediyesi."

Isabel araya girerek, "Biliyorsun ne derler," dedi, "hediye olarak alınan bir saat... sadece bir saat değildir."

"Nedir?"

Isabel yavaşça şampanyadan bir yudum aldı. "Bir son tarih."

Bea zoraki bir gülümseme takındı. Ama gülümsemesi gözlerine ulaşmadı.

Naomi kıkırdadı. "Dürüst olmak gerekirse, seni tanımaktan çok mutluyum. Sanki birinin beyaz bir kurdu okşamasını izlemek gibi. Uysal olduğunu düşünürsün, ta ki seni parçalayana kadar."

Bea inledi. "Bu hiç de iltifat dolu bir benzetme değil."

Isabel bardağını yere koydu. "İltifat mı? Hayır. Doğru mu? Kesinlikle."

Georgina başını yana eğdi. "Onu hiç böyle görmemiştim, Bea."

Kadınlar sustular.

"Mesela saat? Tabii ki. Gage'in harcayabileceğinden çok daha fazla parası var." Georgie duraksadı. "Ama piknik? Senin için resmen mevsimler tasarlıyor."

İçecekleri servis edildi. Zarif bir ara. Kadınlar bir süre sadece içtiler.

Ardından Naomi, her zamanki gibi dramatik bir şekilde, "Tamam. Bunu içimden atmam gerek. Charles tam bir baş belası," diye yakındı.

Bea, konunun değişmesinden dolayı minnettar bir şekilde derin bir nefes verdi. "Neden? Ne yaptı ki?"

Naomi elini savurarak geçiştirdi. "Affedilemez bir şey. Ama sonra o ortaya çıkıyor; elinde şapkasıyla, her yerinde çiçeklerle, 'Çok üzgünüm bebeğim' bakışlarıyla."

"Peki, ne olmuş yani?" diye sordu Georgina, kaşlarını kaldırarak.

Naomi, cevabın çok açık olduğunu düşünerek alaycı bir şekilde, "Barışmak neredeyse kavga etmek kadar iyiydi," dedi.

Isabel homurdanarak bardağını hafifçe çarparak yere bıraktı. "Şikayetlerimizi dile getiriyorsak..."

Naomi'nin gözleri heyecanla parıldayarak canlandı. "Mason?"

"Elbette Mason." Isabel arkaya yaslandı, bacaklarını zarifçe çaprazladı. "İki hafta boyunca bana zaman yönetimi konusunda ders verdi – görünüşe göre 'planlama konusunda sürekli iyimserim' – sonra da utanmadan akşam yemeğine yirmi dakika geç kaldı, üstelik de bir mesaj bile atmadı."

Bea göz kırptı. "Onu eleştirdin mi?"

"Elbette." Isabel asil bir omuz silkme hareketiyle karşılık verdi. "Ve o ne yapıyor? Bana dönemin geri kalanının planlandığı, renk kodlu, sekmeli, mükemmel bir zaman planlama ajandası uzatıyor. 'Sana zahmet vermemek istedim,' diyor."

Naomi nefes nefese sordu: "Onu affettin mi?"

Isabel alaycı bir gülümsemeyle, "Tam bir canavar değilim. Üstelik, olay... endişe verici derecede iyi organize edilmişti." dedi.

Georgina sırtıttı. "Yani artık onun programına göre mi hareket ediyorsun?"

"Biliyorum! Ne kadar kurnaz biri!" Isabel bardağını eline aldı. "Ama yakında onu devirmeyi planlıyorum."

Güldüler.

Kahkahalar dindikten sonra ancak Lillian'ın hiç gülmediğini fark ettiler.

Sesi yumuşaktı ama netti. "Bazen bu yere uygun olmayan tek kişi ben miyim diye düşünüyorum."

Bea bir şey hatırlayarak başını yana eğdi. "Bekle... Kurucular Günü. Birisiyle birlikteydin. O üst sınıf öğrencisi mi? Konuşurken gördüm."

"Orada ne yaptığımı sordu. Oraya ait gibi görünmediğimi söyledi." Hafifçe gülümsedi. "Ben de öyle olmaya çalışmadığımı söyledim."

Georgina öne eğildi. "Peki, ne olmuş yani?"

"Güldü. Aynen şöyle dedi: 'İşte bu yüzden buradaki erkekler seni fark ediyor.'" Lillian ürperdi.

"Bu iyi," dedi Georgina.

"İyi değil," dedi Lils.

Georgina, söylenenleri anlamamış gibi ona baktı. "Sonsuza dek görünmez olmaktan gerçekten mutlu olur muydun?"

Lillian tereddüt etti, sonra omuz silkti.

"Haklı," dedi Naomi. "Hem zaten, tüm bu eğlenceyi neden kaçıralım ki?"

Lillian yüzünü buruşturdu. "Ama eğlenceli mi?"

"Kuralları anladığınızda her şey değişir." Isabel bardağını yere bıraktı, gözleri Bea'ya kaydı. "Ona sor." Sesi yumuşaktı ama altında keskin bir şey vardı. "Söyle bana—seni heyecanlandırmıyor mu? Gage King gibi birinin sadece seni istemesi değil... senin için boyun eğmesi."

Bea ağzını açtı ama hiçbir kelime çıkmadı. Isabel'in yanılıyor olup olmadığını bilmiyordu. Ya da haklı olma ihtimali onu korkutuyordu.

Masalarının üzerine bir gölge düşmesiyle konuşma aniden kesildi.

Yukarı baktı. Ve donup kaldı.

Cassian Montenegro.

Onu daha önce bir kez görmüştü. Imperium'daki kalabalık bir odada, kısaca. Onu bu kadar yakından göreceğini beklemiyordu.

Gage'den biraz daha büyüktü. Çenesi güçlüydü ve sakal izleri vardı. Saçları biraz uzundu, kulaklarının hemen altına kadar uzanıp alnının ve taktığı siyah çerçeveli gözlüklerin üzerine gelişigüzel dökülüyordu. Bu da onu neredeyse yaklaşılabılır gösteriyordu. Elinde kahverengi bir sıvı dolu kristal bir bardak vardı.

Ama sonra gözleri vardı. Havada dönen bir madeni para gibi: parıltıyan ve yere düşene kadar okunması imkansız.

"Georgina."

"Cassian," diye yanıtladı Georgina.

Koyu kahverengi gözleri Bea'ye dikildi. Kalbi hızla çarpmaya başladı. "Kralın kadını."

Ne kız arkadaş, ne partner, ne de insan.

Mülk.

Çenesini yukarı kaldırdı. "Bea iyi."

Cassian dişlerini göstermeden gülümsedi. "Elbette."

Bakışları ondan uzaklaştı. Bea bu değişimi hissetti. Tıpkı bir avcının koku alması gibi. Bakışlarını onun çevirdiği yöne doğru takip etti. Lillian'a. Bir anlığına onu dikkatlice inceledi.

Lils, hakkını vermek gerekirse, gözlerini ondan ayırmadı. Ama Bea, bir anlığına nefes almayı bıraktığını hissetti.

Sıradan bir şekilde, "Söyle bakalım, henüz biliyor mu?" diye sordu.

Bea kaşlarını çatı. "Biliyor musun?"

"Kaybediyor."

Ses tonunu sakın tuttu. "Gage kaybetmez."

Gülümsemesi yavaş ve belirsizdi. "Tam olarak bunu düşünmenizi istiyor."

Yanında duran Georgina kaskatı kesildi.

Cassian yavaşça bir yudum aldı. "Onu nasıl kontrol altında tutabilecek bir kadın olduğunu merak ediyordum. Ama sen öyle bir kadın değilsin, değil mi?"

Konuşmadan önce nefes alışverişinin düzenli olduğundan emin oldu. "Hayır, değil."

“Hayır, sanırım değil.” Cassian’ın dudakları yavaşça ve alaycı bir şekilde kıvrıldı. “Kral, tam istediği yerde kalma konusunda yetenekli bir kadını çok daha fazla tercih ederdi.”

Sanki bir tür süs eşyasıymış gibi, her zaman elinin altında, her zaman hazır. Yutkundu, omurgasını dikleştirdi. Ama mükemmel bir karşılık düşünmeden önce, adam gitti.

Bea’nın kalbi hâlâ gümbür gümbür atıyordu. "Bu neydi?" diye öfkeyle sordu.

"Bir test. Tepki verip vermeyeceğini görmek için," diye yanıtladı Georgina.

Bea’nın midesi bulandı.

Isabel sırtıttı. "Yani, güç oyunları söz konusu olduğunda? Bu neredeyse seksiydi."

Lillian içini çekti. "Böyle erkeklerin radarına girmemeyi nasıl başarıyorsun?"

"Öyle yapmana gerek yok," dedi Georgina, alışılmadık bir şekilde neşesiz bir tonda. "Sadece seninle ciddi bir ilişki içinde olmadıklarını ummalısın."

“Evet hanımlar, bu tatsız kesintiyi atlattık.” Naomi şampanyasını Bea'ye doğru kaldırdı. “Şimdi parti zamanı.”

Kadınlar kadehlerini tokuşturdular.

Ve gece devam etti.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Mezuniyet Yat Partisi sonu değil, geleceği müjdeledi.

Yıldızlarla dolu gökyüzünün altında parıldayan, seçkinler için ayrılmış özel bir iskeleye demirlemiş bir süper yatta düzenlendi. Konuklar şık siyah arabalarla geldiler, cilalı tik güverteye adım attılar; her zamanki gibi kalabalık arasında sessizce ama fark edilmeden güvenlik görevlileri dolaştı. Kimse onlara aldırış etmedi. Bunlar, takım elbiseli gölgelerle büyümüş genç yetişkinlerdi.

İçeride, St. Ives yolculuklarını tamamlamak üzere olanlar toplandı. Bu noktada, sınavlar bir formaliteydi; kariyerler çoktan belirlenmişti. Bu gece, üniversitenin geri kalanı daha ders haftasına başlamadan önce, yeni nesil milyarderler başarılarının kaçınılmazlığına kadeh kaldırdılar.

Gage, kusursuz smokini içindeydi; özel dikim takım elbisesi vücuduna mükemmel bir şekilde oturuyordu. Bea ise koyu mavi ipek bir elbise giymişti, hareket ettikçe kumaş ışığı yansıtıyordu. İnsanlar artık onları birlikte görmeye alışmıştı. Üst güverteye çıktılar, gösterişli ihtişamın arasından, zarif kanepelerle dolu masaların ve gölgeli köşelerde birbirlerine yaslanmış, sadece gecenin saklayacağı sırlar fısıldayan çiftlerin yanından geçtiler.

Yat, karanlık sularda ilerleyerek iskeleden uzaklaştı.

Bea ufka doğru döndü, suyun sonsuz karanlığa doğru uzanışını ve şehrin uzakta parıldamasını izledi.

Çelik ve taşından oluşan Northgate Köprüsü, dünya standartlarında mühendisliğin bir kanıtı olarak parıldıyordu. King Global Capital Tower ise gökyüzüne hakimdi, her ışığı imparatorluğun bir nabzını yansıtıyordu.

Ve sonra gözleri daha önce fark etmediği yeni bir kuleye takıldı.

GV.

Altında, amblem ışığı yakalıyordu: bir aslan gövdesi, bir kartal başı ve kanatları, keskin ve şüphe götürmez. Farklı bir şekilde duruyordu. Ama Bea onu incelerken, bir şey dikkatini çekti.

Daha uzundu.

Sadece birkaç metre farkla, ama King Global Capital'den daha yüksekte.

Ve o, onların arasında bunun kasıtlı olduğunu biliyordu.

Korkulukların yanında, Bea ve Gage partinin kalbinden biraz uzakta duruyorlardı. Bea kadehini kaldırdı ve uzun bir yudum aldı.

Ona söylemek zorundaydı. Karar günler önce verilmişti. Uçak biletleri rezerve edilmiş, tarihler onaylanmıştı. Uçak bileti kaçırılmayacak kadar iyiydi. Zaten plan buydu. Ve Cassian'ın o küçük alaycı sözleriyle kesinlikle hiçbir ilgisi yoktu. Hiçbir ilgisi yoktu.

Ona söylemeden karar vermek istememişti.

Şimdi onun yanında dururken, bu durum artık pratik bir yaklaşımdan ziyade, pervasızlık ve meydan okuma gibi geliyordu.

Bardağını korkuluğa koydu. "Eve dönüş uçak biletlerimi aldım."

Gage, elleri ceplerinde, onun yanında duruyordu. Hemen tepki vermedi.

Ardından içeceğine uzandı, bardağındaki sıvıyı çevirdikten sonra yavaşça bir yudum aldı. "Bu konu hakkında konuşmayı henüz bitirmemiştik."

Hafif esinti köprücük kemiğinde biriken sıcaklığı serinletti.

"Biliyorum," dedi. "Ama bir anlaşma vardı. Yirmi dört saatliğine. İşin peşine düştüm... ve onları yakaladım. Ondan sonra... sana söylemek için doğru anı bulamadım."

Gage ona döndü. "Ne zaman gidiyorsun?"

"İki hafta sonra. Son sınavımdan hemen sonra."

"Ne kadar süreyle olduğunu hatırlatır mısın?"

Bea yüzünü buruşturdu. "On hafta."

Çenesi hafifçe kasıldı, tam da kilitlenecek kadar. İçeceğini tekrar kaldırdı, yavaşça bir yudum daha aldı. "Önce bir konuşma yapmadan."

Bea yutkundu. "Evet."

"HAYIR."

Kalp atışları hızlandı. "Gage—"

"Neden anne babanızı buraya getirmiyorsunuz?"

"O kadar uzak mesafeyi ekonomi sınıfında kat edemezler."

“Elbette hayır,” diye kolayca kabul etti. “Öncelikle.”

Başını salladı. "Hayır." Ailesinin onun bunu karşılayabileceğine inanmasının imkanı yoktu. Üstelik ondan haberleri yoktu. Bilseler bile kabul etmezlerdi.

Gage bardağını tekrar yere koydu. "Beni çok kolayca göz ardı ediyorsun."

Gözlerini kırıştırdı. "Ne?"

“Önemli olan hayır demek değil, bunu ne kadar çabuk yaptığınızdır.”

Aralarına tuzlu bir hava esti. Gage, taş gibi hareketsiz bir şekilde onu izledi. Zorlamayacaktı—burada, kimsenin önünde değil. Ama sessizliği onun yerine her şeyi anlatıyordu.

Kendi kendine yarattığı bu tuhaf alandan nefret ediyordu.

Yeni birisi geldi. "Rahatsız mı ediyorum?"

Bea hızla döndü.

Nate West orada duruyordu, gri gözleri etrafı inceliyor, varlığının gerekli olduğunu anlıyormuş gibiydi.

Ağzını açtı. Sonra tekrar kapattı.

Nate elini uzattı. "Gel dans edelim."

"Dans eder misin?" diye sordu.

“Sadece gerekli olduğunda.”

Gage olanları izledi ama hiçbir şey söylemedi.

Bu da ikinci sürprizdi.

Bea tereddüt etti, bakışlarını ikisi arasında gezdirdi. Adam onu durdurmadı. Hatta sinirlenmiş bile görünmedi. Çünkü elbette, Gage'in ona emanet edebileceği tek bir adam varsa, o da Nate'ti.

Nate'in elini tuttu.

Dans pisti doluydu. Yavaş hareketler, yumuşak ışık ve okyanus havasının dinginliği. Nate onu kendine çekti, bir eli belinde sabit dururken diğer eli de onun elini sıkıca kavradı.

Bea onun kaskatı ve beceriksiz olmasını bekliyordu. Ama o, sanki bu onun ikinci doğasıymış gibi, akıcı ve içgüdüsel bir şekilde hareket etti.

"Dans edebiliyorsun," diye onayladı.

Nate'in dudakları hafifçe kıvrıldı. "Bu taktiksel bir avantaj."

Bea gözlerini kırıştıtarak ona baktı. "Şaka yapıyorsun herhalde."

"Şaka yaptığımı mı sanıyorsunuz?"

Bea hafifçe güldü, omuzlarındaki gerginlik biraz hafifledi.

Yavaş ve kontrollü bir şekilde birlikte hareket ediyorlardı, müzik ipek gibi etraflarını sarıyordu. Ama yine de hissedebiliyordu; güvertenin öbür ucundan Gage'in bakışlarının ağırlığını.

"Ne oldu?" diye sordu Nate sonunda.

Bea'nın refleks olarak konuyu değiştirmesi gerekti. "Ne demek istiyorsun?"

Onu inceledi. "İkiniz de tıpkı öyle görünüyorsunuz."

"Ne gibi?"

"Sanki ikiniz de geri almayı bilmediğiniz bir hamle yaptınız."

Bu kadar bariz miydi? Yazılı olup olmadığını görmek için neredeyse omzunun üzerinden bakacaktı. Devasa boyutlarda ve neon ışıklarla yazılmıştı.

Nate bekledi. Baskı yapmadı, sadece onun kendiliğinden konuya gelmesini bekledi.

Sonunda ona baktı ve "Yaz için eve dönüş uçak biletlerimi ayırttığımı söyledim." dedi.

Nate'in parmakları kısa bir an için beline değdi. Neredeyse fark edilmeyecek kadar azdı. Ama Bea artık her şeyi fark ediyordu.

"On hafta," diye ekledi sessizce.

Nate cevap vermedi. Gage'e baktı. Bir şeyler anlamıştı. Riski hesaplıyor, olası sonuçları tahmin ediyordu. Birkaç uzun anın ardından konuştu: "Kızgın değil."

"HAYIR?"

"Hayır," dedi Nate. "Ama düşünüyor."

Midesi bulandı. "Neyi düşünüyorsun?"

Onu bir kez döndürdü, yumuşak bir şekilde geri yönlendirdi ve cevap verdi: "Nasıl kazanılır?"

Bea derin bir nefes aldı. "Bana doğruyu söyle. Az önce kaybettim mi?"

Dudakları neredeyse hiç kıvrılmadı. "Henüz değil."

Kalp atışları hızlandı. "Ne yapmalıyım?"

Nate düşünerek mırıldandı. Sonra neredeyse usulca, "Onunla eve git." dedi.

Tekrar baktı. Gözleri onun gözleriyle buluştu. İzliyordu. Bekliyordu. Bu gecenin nasıl biteceğini tahmin edebiliyordu.

Çatı katının kapısı arkalarından tık diye kapandı. Gage tek kelime etmeden bara doğru ilerledi, manşetlerinin düğmelerini çözerek bir şişeye uzandı.

Bea mutfak tezgahının yanında durdu, parmakları soğuk mermere kenetlenmişti. Ne yapması gerektiğinden emin değildi. Oturmak mı, beklemek mi... takip etmek mi? Orada öylece durmak saçma geliyordu ama ayakları kıpırdamıyordu.

Odanın diğer ucundan, buzların bardağa çarpma sesini duydu. Bir dökülme. Yavaş bir girdap. Sessizlik duvarlara, aralarındaki boşluğa yerleşti.

Odayı geçmeden önce arkasına döndü, gözleri onun gözleriyle buluştu. Gölgesi üzerine yayıldı, ellerinin altındaki cıvalı taş kararttı. Bea kıpırdamadı, ama parmakları kolunda gezinirken nefesi kesildi—biliyordu ki bu titremeyi fark edecekti.

Ve adam onun elini tuttuğunda, kadın da onu takip etti.

Söz yoktu. Soru yoktu. Loş ışıklı mekândan geçerek koridordan aşağıya, yatak odasına girdiler.

Kalbi gümbür gümbür atıyordu.

Gage'in ona söylemek istediği bir şey vardı. Ve bunu sadece kelimelerle yapmayacaktı.

Ve şimdi, yatak odasında dururken, o anın yaklaştığını hissetti.

Önce o oturdu. Başucu tahtasına yaslanmadı, yatağın üzerine de yayılmadı. Yatağın kenarına. Ayakları yere sağlam bastı. Kolları uyluklarına yaslandı. Erkeklerin düşünürken, bir şeye hazırlanırken oturdukları gibi.

Ona doğru uzanmadı. Onu kendine doğru çekmedi. Sadece orada oturdu, gözlemledi.

Çatı katı, onun nefes alışverişinden başka sessizdi. Şehrin ışıkları pencereden içeri süzülerek yüzündeki keskin çizgileri aydınlatıyordu.

Sonra elini kaldırdı. Bir parmak ucu bileğine değdi. Sessiz bir emir. Buraya gel.

Bea yutkundu ve bacaklarının arasına girdi; daha dokunmadığı yerde bile yanma hissi vardı.

Elleri onu buldu.

Önce onu okşadılar. Uyluklarının dış kenarlarında, kalçalarının kıvrımlarında yavaş, sakın bir yolculuk. Başparmağının ucu karnının dibine hafifçe değdi, bastırdıktan sonra aşağıya doğru sürükledi.

Elbise üzerinden kayıp gitti, ipeksi bir dokunuşla tenine değerek ayaklarının dibinde toplandı. Serin rüzgar omuzlarını okşadı. Elleri onu takip ederken ürperdi.

Parmakları sırtında gezindi, ustaca sütyeninin tokasını açtı, askıları kollarından aşağı kaydılar. Sonra daha aşağıya. Parmakları iç çamaşırının yanlarının altına girdi, onunla bakışları arasındaki son engeli de ortadan kaldırdı.

Bea orada çıplak bir şekilde duruyordu. Oysa o tamamen giyinmişti. Hâlâ smokiniyleydi.

Kendini hiç bu kadar savunmasız hissetmemişti. Kendisi açılmamış bir hediye gibiydi, o ise kusursuz hatlara, kaslara ve mükemmel bir kontrole sahipti.

Eli kalktı, kalçasından köprücük kemiğine doğru çılgınca bir yol izledi. Sonra aşağı, göğüslerinin kıvrımları boyunca. Yukarı, yanağına, dudağının üzerinden. Dokunuşuna doğru eğilme isteğine karşı koymaya çalıştı.

“On hafta.” Elleri gömleğinin ilk düğmesine uzandı ve içindeki sıkıca düğümlenmiş bir şey gevşemeye başladı. Onu orada o kadar uzun süre ayakta tutmuştu ki, artık bir ceza gibi gelmeye başlamıştı.

Kadın, adamın her bir düğmeyi dikkatle açmasını, kumaşın altındaki sert kasları ortaya çıkarmasını, gözleri donuk bir şekilde izledi. Gömlek geniş omuzlarından kaydılar ve kemeri de tek bir hareketle, yumuşak bir şekilde çözüldü; metalin yere çarpmasının çıkardığı hafif tıkırtı onu sakinleştirdi.

Elleri belini buldu. Kavrıldı. Kaldırdı. Onu kucağına oturttu. Bacakları içgüdüsel olarak aralandı, onu çevreledi.

O zaten oradaydı.

Nefesi kesildi.

Adam yavaşça ve derinden içeri doğru ittikçe, vücudu gerildi ve sonunda tamamen yerine oturdu.

Gage kıpırdamadı. İlk başta. Ona hissetmesine izin verdi. Tam, dayanılmaz gerilimi. Çaresizliğini hissetmesine izin verdi. İtmek için yer yoktu. Direnmek için hiçbir açı yoktu. Bedeni sadece teslim olabilirdi.

Bea ürperdi. Kollarını onun boynuna doladı.

Sonra hareket etti. Amaçlı bir ritimle. Elleri kalçalarına kenetlenmiş, onu hareketsiz tutuyordu.

Hızı kontrol edemiyordu. Yapabileceği tek şey buna katlanmaktı.

Durmadı. Yavaşlamadı. Bea başını geriye doğru eğdi, her hamlede oda dönerken dik durmak için mücadele etti. Adam onun bedenini kendisinden daha iyi tanıyordu. Aciliyet beklediğinde yavaşladı. Yavaş yavaş, giderek, giderek hızlandı, ta ki Bea titreyene, nefes nefese kalana ve ona doğru kıvrılana kadar.

Sonra durdu.

Bea boğuk bir ses çıkardı, bedeni zevk ve yoksunluk arasındaki dayanılmaz boşlukta sıkışıp kalmıştı.

İşte oradaydı. Bu sadece kurtuluşla ilgili değildi. Bu, kontrolle ilgiliydi. Onun kontrolüyle. Onun üzerinde. Her şey üzerinde. Bunu ona ve kendine kanıtlıyordu.

Sonunda nefesi kesildi. "Lütfen."

Gage başını yana eğdi. "Lütfen ne?"

Bea'nın çenesi kasıldı. "...Lütfen izin ver."

Ona bunu hissettirdi. İnkarı. İçindeki ağırlığını, hareketsiz kalışını.

Bir sonraki an, sırtüstü yere yığılmıştı; nefesi kesilmiş, zihni bomboştu.

Gage onu daha da aşağıya, yatağa doğru bastırdı, vücuduyla onu adeta kafese hapsetti.

Onu tekrar aldı. Bu sefer durdurmak mümkün değildi.

Bea onun altında paramparça oldu, dudaklarından onun adı döküldü, zevk gözlerini kör etti. Ve Gage onun düşmesine izin verdi. Boşalma şiddetli ve amansız bir şekilde üzerine çöktü, bedeni onunkine karşı titriyordu.

Gage de onu takip etti. Son bir hamle. Alçak, parçalayıcı bir inilti—onu sanki bunu hatırlamasını istiyormuş gibi aşağıda tuttu.

Sonra sessizlik.

Bea bitkin düşmüştü. Nefesi kesilmişti. Doymuştu. Onun.

Dudakları çenesine değdi. "Bir dahaki sefere karar vermeden önce benimle konuş."

Bea ürperdi.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Teknik olarak Lisansüstü Çalışma Salonu'na girmelerine izin verilmiyordu. Bea daha önce sadece bir kez burada bulunmuştu. Şimdi Lillian, sanki bir kampüs görevlisi aniden ortaya çıkıp onları yakalarından tutup dışarı sürükleyecekmiş gibi etrafına bakındı.

Bea bu sefer gözünü kırpmadı.

Lils fısıldayarak, "Bea," dedi. "Bence burada olmamalıyız."

Bea başını kaldırmadı. "Ders çalışıyoruz. Kimsenin umurunda olmayacak."

"Olabilir," diye mırıldandı.

"Yapmayacaklar."

Kapılar ardına kadar açıldı. Gage ve Nate içeri girdiler.

Bea iç çekti. Gizlice hareket etme planı suya düşmüştü. Salonun diğer tarafında birkaç kişi başını çevirdi.

Gage binanın sahibi gibi görünüyordu. Nate çevreyi güvence altına almış gibiydi. Lillian ise kaçmanın kalmaktan daha mı aşağılayıcı olacağını hesaplıyor gibiydi. Gage ile henüz yeterince vakit geçirmediği için ona karşı rahat hissetmiyordu.

Adamlar masalarına ulaştılar. Gage masaya kahverengi bir kağıt torba ve içecek taşıyıcı koydu.

"Atıştırmalıklar," dedi basitçe, sanki varlığıyla hiç olay çıkarmamış gibi yanındaki koltuğa kayarak.

Nate onların karşısına oturdu.

Bea çantanın içine göz attı. Dört parça meyve, dört makadamyaya ve beyaz çikolatalı kurabiye, bir bardak gazlı su ve Lillian'ın en sevdiği

zencefilli ay.

Bea, Lillian'inkini ona uzattı. Lillian gözlerini kırpıştırdı, sanki en sevdiği çayın hatırlanması bir tür sihirmiş gibi.

Lillian, "İnsanlar bize bakıyor," diye mırıldandı.

Bea hafifçe gülümsedi. "Alışıyorsun."

"Ya da olmayacak," diye ekledi Nate. "Her iki durumda da, bu olmaya devam edecek."

Lillian, her iki adama da sanki dolu olup olmadığından emin olmadığı silahlarmış gibi baktı.

"Onu çok korkuttuğunu biliyorsun, değil mi?" dedi Nate, Gage'e ifadesiz bir şekilde.

Gage elmasını ısırđı. "Nedenini anlayamıyorum."

Bea masanın altından onu dürttü. "Daha az gözdağı ver."

Gage kaşını kaldırdı. "Oturuyorum."

Nate alaycı bir şekilde, "Hem de yüksek sesle," dedi.

Bea, Lillian'a "Onlar iyiler," dedi. "Sadece normal insanlarınmış gibi davran."

Lillian sessizce, inanmaz bir kahkaha attı. "Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum."

Gage, Bea'nın defterini açtı. "Bu ne?"

Bea onun eline vurdu. "Notlarım."

"Bir günü geçirmek için daha iyi yollar düşünebilirim," dedi Nate.

"En az üç," diye onayladı Gage.

Bea elindeki kitaba işaret ederek, "Buraya ders çalışmaya geldik," dedi. "Siz ikinizin de yapmanız gereken bu."

Cırcır böcekleri.

Nate elini çantaya uzattı ve bir kurabiye çıkardı. "Bu vergi."

Bea onu elinden kapmaya çalıştı ama o daha hızlıydı, tam ulaşamayacağı bir yere çekip kocaman bir ısırık aldı.

Lillian, gözleri şaşkınlıkla açılmış bir halde, sanki Bea'nın Gage King'i azarlamaya ve Nate West'e laf atmaya nasıl cüret edebileceğini aklına sığdıramıyormuş gibi, çayını usulca yudumladı.

Gage geriye yaslandı ve elini Bea'nın dizine koydu. His, her zaman olduğu gibi, keskin ve beklenmedik bir şekilde oraya ulaştı. Yüz ifadesini soğukkanlı tutmaya çalıştı. İzleyicileri vardı.

alıştılar—ya da en azından kızlar çalışmaya çalıştılar.

Bea, gözünün ucuyla Gage'in ders kitabını karıştırırken, okumaktan çok göz gezdirdiğini, sanki sayfadaki her şeyi zaten biliyormuş ve sadece değişmediğini teyit ediyormuş gibi davrandığını gördü. Nate'in de açık bir defteri, parmaklarının arasında dengede tuttuğu kalem vardı ama tek bir kelime bile yazmamıştı. Sanki ihtiyacı olan bilgi, ilgili olduğu zaman kendiliğinden aklına gelecekmiş gibiydi.

İkisinin de öğrenciye benzemediği belliydi. Sanki bir formaliteymiş, katlanmak zorunda oldukları bir süreçmiş gibi ders çalışıyorlardı.

Kazandığınızı bilmek nasıl bir duyguydu?

Lillian, Bea'ye bu soruyu sorarak onu şaşırttı: "Mezun olduktan sonra St. Ives'ı özleyecek misiniz?"

Neredeyse aynı anda "Hayır" dediler.

"Hiç mi?" diye sordu Bea.

Gage, "St. Ives bir eğitim sahası," diye yanıtladı. "Ama en önemlisi değil."

"Sen de mi?" diye sordu Bea, Nate'e.

"Neyi özleyeceğim? Zaten bir işim varken öğrencicilik mi?"

"Bu... farklı olmalı. Geleceğin önceden belirlenmiş olması," dedi Lillian dikkatlice, sanki altındaki buzun inceliğini test ediyormuş gibi. "Keşke öyle olmasaydı diye düşündüğün oluyor mu hiç?"

Soru samimiydi, biraz da naifçe olsa da. Bea, soruyu geçiştirip geçiştirmeyeceklerinden neredeyse emindi, ama yine de kendini hazırlıyordu.

"Hayır." Nate'in cevabında en ufak bir alay izi bile yoktu. "Bunun ne anlamı olurdu ki?"

Gage, gerçeği onların anlayabileceği bir şeye indirgeyerek şöyle devam etti: "Bu, kendi adlarının ağırlığını kaldıramayan erkekler içindir."

Nate, Gage gibi, gerçeklikle savaştı. Gerçekliğin içinde hareket etti. Gelecekleri doğdukları andan itibaren belirlenmişti.

Bu insanların gerçek eğitimi burada değildi. Gerçek eğitim, yönetim kurullarında ve iş anlaşmalarındaydı. Kapalı kapılar ardındaki acımasız müzakerelerde. Zaten yaz boyunca ikisinin de UR'da kalmasını sağlayacak kadar büyük bir anlaşma üzerinde çalışıyorlardı. Sınavların anlamsız gelmesine şaşmamalı.

Lillian sessizce, "Sanki tuzağa düşmüşsün gibi geliyor," diye düşündü. "Ya da özgürsün. Hangisi olduğundan emin değilim."

Nate bir sayfayı çevirdi. "İkisi de."

Gage, sanki aralarındaki kasvetli felsefeyi telafi etmek istercesine, önüne bir kurabiye uzattı. Sessiz bir ateşkes.

Bea'nın dudaklarının kenarları kıvrıldı. Erkeklerle neredeyse hiç konuşmayan bir kız için, arkadaşı kendini iyi idare etmişti. Ve nezaketleriyle tanınmayan erkekler içinse, çaba göstermişlerdi.

Kızlar okumaya ve not almaya devam ederken, erkekler yanlarında kayıtsızca oturuyorlardı.

Sonunda Bea daha fazla dayanamadı. "Öğleden sonra hep ders çalışıyormuş gibi mi yapacaksınız?"

Nate defterini kapattı. "Sanırım yeterince rol yaptık."

Gage saatine baktı. "Öğle yemeği yiyelim."

Burası o kadar mütevazı bir yerdi ki neredeyse yokmuş gibiydi. Gösterişli bir tabela yoktu. Önünde menü de yoktu.

Lillian girişte tereddüt etti. "Buraya girmemize izin var mı acaba?"

"Onlarla birlikteyiz," dedi Bea. "Bize izin veriliyor."

Ev sahibi onları, sıcak ahşap mobilyalar, yumuşak shoji paravanlar ve alçak tatami zemin üzerine serilmiş minderlerle döşenmiş özel bir yemek odasına götürdü. Masa, zarif seramikler, cilalı çubuklar ve sessiz bir hassasiyetle hazırlanmıştı.

Bea bir mindere oturdu, Gage de yanına geldi. Lillian da onu takip etti, hareketleri daha yavaştı, yanlış mı yapıyor diye emin değildi. Nate ise binanın sahibiymiş gibi oturuyordu. Ki bu doğru da olabilirdi.

Çay ve küçük, cilalı kaselerde miso çorbası masaya bırakıldı.

Hepsi menüyü okudu.

"Ne alıyorsun?" diye sordu Bea.

Lillian karar vermeye çalışıyordu. "Belki somon balığı?"

Çayını içmeye devam eden Nate, başını kaldırmadan konuştu: "Öyle olsun."

Lillian kaşlarını çattı. "Neden?"

Nate omuz silkti. "En uzun süre sen baktın."

"Her şeyi analiz ediyor musunuz?"

“Karmaşık bir şey değil.” Bardağını yere bıraktı. “Bana kız kardeşimi hatırlatıyorsun.”

Aptalcaydı ama bu Bea'yı hazırlıksız yakaladı. Nate West'in bir ailesi olduğu gerçeği. Onu, elinde kalem, diğer elinde gizlilik sözleşmesiyle, çelik duvarlı bir ofisten birdenbire çıkmış, hazır bir aile olarak hayal etmişti.

Lillian daha nazık bir tonda, "Kız kardeşin mi var?" diye sordu.

"Genç kız," dedi ses tonunda hafif bir alaycılıkla. "Onun da senin gibi bir ifadesi var."

Lillian'ın parmakları çay fincanını daha sıkı kavradı. "İfade?"

Dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrıldı. "Sanki darbeyi bekliyormuş gibi."

Lillian'ın yüzü kızardı. "Bana amcamı hatırlatıyorsun."

Nate'in kaşları hafifçe kalktı. "Bu bir hakaret mi?"

Gülümsedi. "Belki."

Bea, sırtışını çay fincanının arkasına sakladı.

Yemekler çok geçmeden geldi. Canlı, parlak sashimi parçaları. Lezzetli unagi. Sıcak pirinç kaseleri, havada yükselen buharla birlikte.

Bea bir parça alıp Gage'in kasesine koyduktan sonra gülümseyerek gözlerine baktı. Gage hiçbir şey söylemedi, sadece başını salladı. Ve sonra yemeye başladılar.

Oturan dört kişiden üçü, yanlarında yakın biri olmadıkça fazla konuşmaya meyilli değildi. Ancak sohbet, bir tür sessiz rahatlık içinde, rahat, istikrarlı ve zorlamasız bir şekilde ilerledi.

Bir noktada Nate, "Ders çalışma haftasından nefret ediyorum," diye itiraf etti.

"Senin böyle bir şeye katıldığını bilmiyordum," diye alay etti Gage.

Bea neredeyse çayının içine kahkaha atacaktı.

"Yapmadım," dedi Nate, kasesini alırken. "Ama yapmış gibi yapmalıyım. Ve sonra da sınavları sanki yapmışım gibi yapmalıyım."

Bea'nın telefonu bir kez titredi. Sonra tekrar. Kimin aradığını zaten biliyordu.

CLAIRE BEAR: Ona eve döneceğini söyledin mi?

Claire bunu dün göndermişti. Cevap vermemişti.

Bir başka vızıltı.

CLAIRE BEAR: BEY.

CLAIRE BEAR: Bunu gördüğünü biliyorum.

CLAIRE BEAR: Hayatta kaldın mı yoksa cesedini denize mi gömdü?

Bea, dudaklarında istemsizce beliren çarpık bir gülümsemeye engel olamadı.

BEYA SLAYA: Hala nefes alıyorum. Hala eve dönüyorum.

Yanında duran Gage'in bakışları ekrana kaydı. "Claire?"

"Dün onu görmezden geldim. Cevap vermezsem, arama kurtarma ekibi gönderecek."

Gage ona daha fazla çay doldurdu ve tabağındaki soya sosu ve wasabi'yi tamamladı.

CLAIRE BEAR: Yani planınıza razı mı?

Bea içini çekti, parmakları klavyede hızla hareket ediyordu.

BEYA SLAYA: Pek de memnun değilim...

BEYA SLAYA: Sonuçları olmuş olabilir

CLAIRE BEAR: Ne tür sonuçlar?

BEYA SLAYA: Bu, mesajla yazılacak türden bir şey değil.

CLAIRE BEAR: Kirli

CLAIRE BEAR: Henüz söyledi mi?

Bea donakaldı, parmakları telefonunu daha sıkı kavradı. Claire'in ne demek istediğini biliyordu. Ama o tam orada otururken bunu kabul etmek tuhaf geliyordu.

Yanında Gage, Lillian ile sohbet ediyordu.

Hemen cevap yazdı.

BEYA SLAYA: Henüz değil.

CLAIRE BEAR: Tuhaf. Belki de bu kadar olur diye düşünmüştüm.

BEYA SLAYA: Neden?

CLAIRE BEAR: Çünkü gidiyorsun. Ve o, sahip olduğu şeyleri kaybetmekten hoşlanmıyor. Geçici olarak bile olsa.

Bea'nın boğazı düğümlendi. Şu anda bunu düşünmek istemiyordu. Telefonu masanın üzerine yüzüstü koydu.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Gage.

Başını salladı. "Her şey yolunda."

Son tempura parçasına göz attı, düşünüyordu. Ona uzanmadan önce Gage, parçayı tabağına kaydırıldı.

Başını kaldırdığında Lillian'ın onu izlediğini fark etti. Sanki bir şeyleri tam olarak anlamlandıramıyordu.

Ardından Lils, Bea'nın dikkatini çekti ve cesaret verici bir şekilde gülümsedi.

Resepsiyon masasının arkasındaki yüksek siyah akrilik bir panele, kasları dalgalanan bir aslan gövdesi ve uçuş halindeki kartal kanatları oyulmuştu. Akşamın amacını açıklayan başka bir işaret veya açıklama yoktu.

Griffin Ventures kendini açıklamadı. IGNITE'ta bulunanlar zaten nedenini biliyordu.

Bea ceketini düzeltilti. Ana avluya girdi. Dengesini sağladı. Oda doluydu ama sessizdi. Taş zeminde cilalı ayakkabılar. Alçak sesler ve sert bir kararlılık.

Yumuşak köşe yok. Geri çekilme yok.

Her köşede bir takımın bölgesi vardı ve arena gibi aydınlatılmıştı. Ortada, çukur bir platform parıldıyordu. Dört sandalye. İsim yoktu. Koyu takım elbiseli adamlar, duvarlar boyunca aralıklarla duruyor, neredeyse boyaya karışıyorlardı; gözleri keskin, hareketleri akıcıydı. Kulaklıklarından sessizce konuşuyor, odayı tarıyorlardı.

Sınıf arkadaşı Derek Halberg, yanında durmuş kalabalığı tarıyordu. "Herkes burada," diye belirtti. "Tüm girişim sermayesi destekli mezunlar. En az yüz milyar dolarlık net servet, sadece etrafta dolaşıyor."

Odayı şöyle bir süzdü. Herkes değil.

Gage henüz burada değildi.

Altı kişilik ekibi, daveti aldıklarından beri, yani son sekiz haftadır sunumlarını mükemmelleştirmekle meşguldü. Ekip, onun kiminle çıktığını biliyordu. Değişen derecelerde incelikle, ondan yardım istemeyi

önermişlerdi. Jüri üyelerinden birine onun için iyi bir referans vermelerini söylemişlerdi.

Ama Bea sadece başını sallamıştı.

Sunum için sadece iki kişi hazır bulunabilecekti. Kura çekilmişti.

Bea ve Derek.

“Üç kişi daha, sonra biz,” dedi Derek. Ona doğru döndü. “Sakin görünüyorsun.”

"Şüpheli bir bakış atarsan nefes nefese kalabilirim, ama teşekkürler," dedi Bea titrek bir kahkahayla.

"İyi bir sunum yaparsan, seni sevecekler," diyerek anlamlı bir şekilde güvence verdi.

Göz temasını kesti. "Ancak senaryona sadık kalırsam."

Bu açıkça belli değildi. Derek, köklü bir geçmişe sahipti ve onu zorlamayacak kadar zekiye. Ama ona sessiz bir davet gibi gelecek kadar yakın duruyordu.

Bea, uzaktan da olsa jüri üyelerine alışmaya odaklandı.

Cassian Montenegro, sanki bu sunumu yüzlerce kez görmüş ve hiçbirini hatırlamamış gibi kambur bir şekilde oturuyordu. Bir anlık huzursuzluk belirdi yüzünde—Midnight & Gold'daki 'geri çekilme testi'nin yankısı. Gage'e bundan bahsetmemişti, anlaşmasını riske atmak istememişti. Yanında tanımadığı iki kadın vardı, ancak şık kıyafetleri ve sert duruşlarından, aynı derecede heybetli görünüyorlardı.

En çok Rafael'in babası Leon Griffin'i merak ediyordu. Tamamen büyümüş bir oğlu olmasına rağmen genç görünüyordu; koyu kahverengi saçları biraz pervasızca geriye taranmış, gümüş rengi tellerle bezenmiş düzgün sakalı ise etkileyiciliğine katkıda bulunuyordu. Gözleri keskin, yaramazlık ve zor kazanılmış bilgeliğin parıltısıyla çevriliydi, sanki her şeyi görmüş ama hiçbirinden korkmuyordu. Takım elbise yerine, yüksek, dik yakalı koyu renk bir ceketin altına ütülü bir gömlek giymişti. Bu ona, Rafael'i hatırlatan, rahatlığa sarılmış bir otorite havası veriyordu.

Onlardan önce sadece bir takım kalmıştı. Topuklu ayakkabısının içinde ayak parmaklarını oynatarak kan dolaşımını sağlamaya çalıştı. En son ihtiyacı olan şey, ayağa kalkıp sunum yapması gereken anda ayak parmaklarının uyuşmasıydı.

Sonra Gage'i gördü. Sahneye yakın bir yerdeydi. Sanki oraya epey önce gelmiş gibiydi.

Göz göze geldiler. Bir kez başıyla onayladı.

Dünya normale döndü. O buradaydı.

Bir zil çaldı. Sıra onlardaydı.

Bea yutkundu. Kalbi göğsünde bir kırıcı gibi çarpıyordu. Sakin değildi. Çok sinirliydi. Bu kadarı yeterliydi.

Derek işaret ederek, beş basamağı çıkıp platforma doğru onu takip etti.

Işıklar çok sert vuruyordu—klinik, beyaz, aydınlatıcı.

Zamanlayıcı başladı.

Bea sözlerine şöyle başladı: "Monitus, mirasçıları korur. Dışarıdakilerden değil, kendilerinden."

Kelimelerin nefes almasına izin verdi. Sanki kelimeler odayı doldurmuş, her köşeye yayılmıştı.

"Akılcılığı varsaymıyoruz. Dürtüye, egoya, paniğe göre hareket ediyoruz. Sistem davranış kalıplarını öğreniyor, ardından hasar oluşmadan önce müdahale ediyor."

Cassian mikrofona doğru eğildi. "Mirasçıların onlara bakıcılık yaptığınız için size teşekkür edeceğini mi düşünüyorsunuz?"

"Bunu istemeleri gerekmiyor. Sadece buna ihtiyaç duymaları yeterli."

Dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. "Şirin."

Bu yanıt, Bea'yı derinden etkilemek için tasarlanmıştı. Bea, Gage'in bir eli ceket cebinde, kendisine baktığını gördü. Bakışları hiç değişmedi. Bu onu sakinleştirdi.

"Bu tamamen ihtiyatla ilgili," diye devam etti. "Kimse tökezlediğini görmeden düşüşü yakalayan bir güvenlik ağı. Her yanlış adımın internette ölümsüzleştirildiği bir dünyada, önlem almak sadece akıllıca değil, aynı zamanda hayatta kalmakla da ilgili."

Derek hemen devreye girdi. "İlk yılda sermaye kaybında yüzde yirmi azalma. Şimdi bunu on yıla yayarak müşterimizin tecrübe kazanmasını sağlayın. Erişim engeli yok. Daha sakin sonuçlar, daha sakin yaşamlar."

Arkalarındaki izleyiciler arasında birkaç mırıltı duyuldu. Onay ya da ilgi gösteren mırıltılar. Her ikisinden de memnundu.

Sunumun geri kalanını sorunsuz bir şekilde tamamladılar; konsepti özetlediler, stratejiyi belirlediler, potansiyel finansman kaynaklarını tespit ettiler. Panel üyeleri sorular yöneltti; hepsine cevap verdiler.

Sonunda, zamanlarının dolduğunu işaret edecek kadar ışıklar kısıldı.

Bea, adrenalinle titreyerek sahneden indi. Derek de gerekenden daha yakın bir şekilde onun yanına geldi.

"Onu sen taşıdın," dedi, bakışları ona ham bir hayranlıkla bakarken, sanki onu korumayı unutmuş gibiydi.

Cömert ama ölçülü bir gülümsemeyle, "Sayılarınız olmadan bunu başaramazdım," dedi.

Eli koluna hafifçe değdi. Bir saniye kadar uzun sürdü. Kasıtlı olduğunu anlamak için yeterliydi. İçinde bir şeyler kasıldı.

"Hemen yanına koşmaya gerek yok," diye mırıldandı. "Zaferin tadını çıkarmasına izin verelim."

Gözleri onun gözleriyle buluştu. Sakin. Berrak. "Ama o benim nefes aldığım yer."

Derek'in cevabını beklemedi. Doğrudan Gage'e doğru yürüdü; aralarındaki yol, kalabalığın arasından mürekkeple çizilmiş bir çizgi gibi geçti.

Gage, sanki bu onun hakkıymış gibi, kadının yaklaşmasını izledi. Gözleri bir anlığına Derek'e kaydı. Bir uyarı. Söylenmemiş ama açıkça belliydi. Sonra tekrar kadına döndü.

"Aferin," dedi kadın yanına geldiğinde. "Ortamı iyi idare ettin."

Elinin sırtına değdiği an, bütün gece taşıdığı ağırlık omuzlarından kalktı, sanki sonunda nefes almasına izin verilmiş gibi omurgasından çözüldü.

"Sizi patlama bölgesinin dışına çıkaralım."

Bea, ceketinin kolunu düzeltirken banyodan çıktı. Koridor boştu, kendi ayak seslerini duyabilecek kadar sessizdi.

Rafael duvara yaslanmış, elleri cebindeydi. Ceket yoktu. Kravat yoktu. Gömleğinin yakası tehlikeli görünmek için yeterince açıktı. Sırtından istemsiz ve hızlı bir titreme geçti.

Yavaşladı.

Elbette buradaydı. Etkinlik Griffin Ventures'a aitti. Babası panelin başkanlığını yapıyordu. Ama onu bütün gece görmemişti; ne salonda, ne de kalabalığın arasında.

Onu aradığı söylenemezdi.

"Sandığından daha fazla ateşin var," dedi alçak sesle, yeşil gözleri sanki hâlâ topu yakalamaya çalışıyormuş gibi onu süzüyordu.

Sanki o, sahanın kendisiymiş gibiydi.

"Bunun anlamı ne?" diye sordu.

Duvara yaslanarak, "Bu," dedi, "rakibinizden daha güçlü olsanız bile geri adım atmamanız anlamına geliyor."

Bir adım daha yaklaştı. Sonra bir adım daha. Hava gerildi. Bundan emindi. Sanki başka seçeneği yokmuş gibi, etrafını sararak daha da yaklaştı.

"Imperium'daki gibi. Ve voleyboldaki gibi. Ve bu geceki gibi." Sanki dönüm noktalarıymış gibi söyledi. Ve sayım yapıyordu. Ama bunların hepsi zafer bile değildi. Bu gece üçüncü olmuşlardı. "Sanki bunun için yaratılmışsın gibi baskıyı göğüslüyorsun," diye ekledi, sesi şimdi daha da kabarmıştı.

Omuzları gerildi. Kımıldamadı. Nefes almadı. Koridor daha daralmış gibi geldi.

Dudakları hafifçe kıvrıldı. Gülümseme değildi bu. Karanlığa ait bir şeydi. "Böyle bir gücü..." Bakışlarıyla onu süzdü. "...boşa harcamak yazık olur."

Sonra yanından geçti, omzuna hafifçe dokundu. Temas neredeyse yok denecek kadar azdı. Ama bunu teninin altında bir yankı gibi hissetti.

Gidişini izledi. Sormak istiyordu ama bilmek istemiyordu.

Çünkü bazı sorular bir kere sorulduktan sonra unutulamazdı. Ve o, Rafael'i anlamaya hazır değildi.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bea kollarını başının üzerine uzattı ve son soğuma pozunun etkisi geçtikten sonra derin bir nefes verdi. Pilates stüdyosu, tavan vantilatörlerinin uğultusu ve ara sıra havluların sepetlere atılmasının hışırtısı dışında sessizdi.

Manny zaten odanın arka tarafından, kollarını kavuşturmuş bir şekilde onu süzüyordu. "Pekala, burs, mesele ne?"

Bea su şişesine uzandı. "Ne anlaşması?"

Manny homurdandı. "İyi bir hırslı öğrenci gibi iki haftalık seans rezervasyonu yaptırdın, sonra da hepsini iptal mi ettin?"

Bea yüzünü buruşturdu. Yakalanmıştı. "Üyeliğimi geçici olarak askıya alıyorum."

Manny acı dolu bir iç çekişle, "Bizi terk ediyorsunuz," dedi.

Bea güldü. "Sadece iki buçuk ay."

Omuzuna bir havlu attı. "İki buçuk ay, tüm ilerlemeni geri almak için yeterli bir süre," dedi Manny, sesi alaycı bir onaylamazlıkla doluydu. "Hiçbir şey olmamış gibi geri dönebileceğini mi sanıyorsun?"

"Hâlâ burada olacaksın," diye karşılık verdi.

Parmak sallayarak, "Eğer yokluğunda formunu kaybedersen, döndüğünde antrenman seanslarını iki katına çıkaracağım," dedi.

Bea homurdanarak güldü. "Tehditler böyle işlemez, Manny."

Sırıttı. "Nereye gidiyorsun peki?"

"Kanada. Eve dönüş."

Kelime bir an havada asılı kaldı. Ev. Bunu rahatlıkla söyledi ama yarı yalan gibiydi. Çünkü burası da ev gibi hissettiriyordu.

Dondurulmuş yoğurt satan yer, Havoc'tan sadece bir blok uzaklıktaydı.

Bea beklerken etrafına göz gezdirdi, neon ışıklarının yarattığı absürtlüğe eğleniyordu. Mekan tamamen retro fayanslarla, asılı küre lambalarla ve çok fazla sos seçeneği olan aşırı pahalı dondurulmuş yoğurtlarla doluydu. Tam da gençlerin havalı bulduğu türden bir yerdi, bu da Nico'nun da tam olarak seçeceği türden bir yer olduğu anlamına geliyordu.

Üzerinde hâlâ spor kıyafetleri vardı, saçlarının uçları terden ıslaktı ama burada bunun bir önemi yoktu. Akşam saat sekizi biraz geçiyordu, bu yüzden mekan çoğunlukla eşofman şortu ve dizlerine kadar çekilmiş çorapları modanın zirvesi sanan gençlerle doluydu.

Nico kısa süre sonra geldi. Omuzuna astığı spor çantasıyla karşısındaki koltuğa oturdu. Üzerinde spor kıyafetleri vardı; nefes alan siyah tişörtü, kolluklar, sanki atletik ve pahalı bir şey yapmaya hazırlanıyormuş gibi bir havası vardı.

Bea kaşını kaldırdı. "Bu kadar geç saatte dışarıda olmanıza izin var mı?"

Nico, kız onu durduramadan bir kaşık dolusu yoğurdunu kaptı ve sanki aptalca bir soru sormuş gibi gözlerini devirdi. "Rahat ol. Çocuk değilim." Sonra sıırttı, "Hem zaten planlarım var. Bundan sonra El Jefe ile görüşeceğim."

"Ah, vaftiz babası," diye hatırladı Bea. "Sınavların nasıl geçti?"

"Oldukça iyiydi," dedi, gururlu görünmemeye çalışarak. "Tek bir dersten bile kalmadım."

Göğsünde bir sıcaklık yayıldı. "Sana umutsuz olmadığını söylemiştim."

Sanki önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkti ama kaşığıyla oynama şekli aksini söylüyordu. "Annem teşekkür etmek istedi," dedi ve çantasından yeşil ve altın renkli şık bir hediye çantası çıkardı.

Bea paketi aldı ve açtı. İçinde, yumuşak ince kağıda sarılı, zarif bir Hermes ipek eşarp vardı; koyu lacivert, altın detaylarla bezeli, deseni incelikli ve zarif. Ve bir not.

Oğlumla harikalar yarattınız. Size ne kadar teşekkür etsem azdır. Mutlu Noeller.

"Bunu yapmak zorunda değildi," dedi usulca.

"Öyle istedi." Omuz silkti.

Bea atkayı dikkatlice çantaya geri katladı. Zaten onu takacağını biliyordu.

Nico boğazını temizledi ve başka bir şey çıkardı. "Bu da benden."

"Ne? Nico..." Utangaç bir gülümsemeyle paketi kucağına çekti ve ambalaj kağıdını yırttı. Sonra tişörtü gördü.

Siyah. Pahalı kumaş.

Ve ön yüzüne kalın, büyük harflerle basılmıştır—

Henüz milyoner değilim.

Bea kahkahalara boğuldu. Başını geriye atarak, dizginsizce, doyasıya güldü.

Nico sırıttı. "Gördün mü? Seveceğini biliyordum."

Elindeki kağıdı kaldırıp üzerindeki yazılara baktıktan sonra kahkaha krizine girdi. "Çık dışarı, Nico!"

"Bunu bana sürekli hatırlatıyorsun," dedi kendinden emin bir şekilde. "Eğer onu giyersen, unutmam."

"Bu, bana şimdiye kadar verilen en iyi tişört."

"Tabii ki," dedi, sanki bu çok açık bir şeymiş gibi. "Ben sadece en iyisini alırım."

Bea parmaklarının arasında kumaşı düzeltti, göğsünde sıcak bir his oluştu. UR'de en azından bir kişiye iyilik yapmıştı.

Bu önemliydi. Bu onu buraya, burslara veya ödünç alınan mekanlara bağlı olmayan bir şekilde bağladı. Ait olduğunu hissetmesini sağladı. Burası onundu.

"Teşekkürler, Nico. Gerçekten."

Omuz silkti, umursamaz gibi davrandı ama cevabından açıkça memnundu. "Evet, evet."

Bea, masanın üzerinden küçük, paketlenmiş bir eşyayı kaydırды.

Nico şüpheyle baktı. "Bana da bir şey mi aldın?"

"Tabii ki."

Elindeki şeyi sanki patlayacakmış gibi tuttu. "Bu gerçek bir hediye mi yoksa—"

Bea başını yana eğdi. "Gerçek bir hediye hak ediyor musun?"

"Bu, tuzak bir soru gibi geliyor."

"Sadece açın."

Nico ambalajı açtı ve şık, yıpranmış bir kitap ortaya çıktı. Kitabın adı "Büyüleyici Olma Sanatı: Kendinizi Utandırmadan Kadınlarla Nasıl Konuşulur" idi.

Sessizlik.

Bea, çenesini avucuna yaslayarak, zoraki bir gülümsemeyle, "Rica ederim," dedi.

Nico acı dolu, yavaş bir nefes verdi. "Bana kişisel gelişim kitabı mı aldın?"

Sayfalarını hızla karıştırdı ve işaretlenmiş bir bölüme geldi. Kenarlarda, Bea'nın el yazısıyla yazılmış bir not vardı: Eğer El Jefe'den ders alıyorsanız, ikinci bir görüşe ihtiyacınız var.

İnledi. "Ve sen mi notlar ekledin?"

Bea sırttı. "Elbette."

Nico, sanki başı ağrıyormuş gibi şakaklarını ovuşturdu. "Komik olmandan nefret ediyorum."

"Bekle. Bir şey daha." Çantasına uzandı ve başka bir şey çıkardı—bir Sihirli 8 Topu, ancak birisi (o) üzerindeki kelimeleri bantla kapatmıştı. Şimdi şöyle yazıyordu:

AŞK HAYATINIZIN GELECEĞİ.

Nico gözlerini dikti.

Bea ciddiyetle başını salladı. "Sor bakalım."

Derin bir nefes verdi. "Benden hoşlanıyor mu?" Topu salladı. Ters çevirdi.

GÖRÜNÜM PEK İYİ DEĞİL.

Nico, aleti masaya sertçe bırakırken Bea kahkahayı zor tuttu. "Bu şey bozuk," diye somurtarak söyledi.

Bea gözünü sildi, gülmekten titriyordu. "Tekrar dene."

Nico, gerekenden daha fazla güç kullanarak onu kavradı. "Acaba beni hiç sevecek mi?"

Bir dahaki sefere daha iyi şanslar.

Bea gerçekten hırıltılı nefes aldı.

Nico, "Bunu okyanusa atıyorum," diyerek onu itti.

Bea, son derece ciddi bir ifadeyle, eseri göğsüne bastırdı. "Başyapıtım."

Nico sertçe nefes verdi ve başını salladı. Ama eğlenmişti. "Çok saçmasın."

"İyi Noeller, Nico."

İçini çekti ama kitabı dikkatlice çantasına koydu. Sonra, tembelce kaşığını yoğurdun içinde çevirerek: "Erkek arkadaşın çok kızmıştır, değil mi?" dedi.

Bea gözlerini kırptırdı. "Ne?"

“Bütün yaz boyunca gidiyorsun.” Ağzına bir parça mango attı. “Eğer bir kız arkadaşım olsaydı, onu göndermezdim.”

Bea alaycı bir şekilde, "İlişkiler böyle yürümez," dedi.

Nico kaşını kaldırdı. "Erkekler böyle çalışır."

Gözlerini devirdi ama sözler derinlerde bir yerlere yerleşti, incelemek istemediği bir şekilde aklına takıldı. On altı yaşındaydı ve nedense bunu çoktan söylemişti.

Yoğurtlarını bitirdiler; Nico, Bea'nın sıkıcı lezzet seçimleriyle dalga geçerken, Bea da masanın her yerine dağılmış ezilmiş Oreo bisküvilerinden oluşan karmakarışık yoğurt malzemelerini eleştiriyordu.

Sonunda kalkıp gitmek üzereyken, Bea kollarını açmadan önce tereddüt etti. Garip bir kucaklaşmaydı. Ama gerçek bir kucaklaşmaydı.

"Gelecek yıl görüşürüz?" dedi.

Nico ellerini ceplerine sokarak başını salladı. "Sakin sakın geri dönme, yoksa sana bir daha ihtiyacım kalmaz."

Bea güldü. "Daha fazla uzama sakın."

Nico sıırttı. "İmkansız."

El salladı ve o anın sıcaklığını hâlâ içinde taşıyarak dışarı çıktı.

Bea arabadan inerken, çam, tarçın ve uzaktan gelen tatlı bir kavurma kokusunu içine çekti. Nico ile görüştüktan sonra duş almış ve kıyafetlerini değiştirmişti. Bu kadar geç saatte, üstelik elbiseyle bir Noel pazarında olmak tuhaftı.

"Bu çok garip," diye espri yaptı minyatür tahta geyikler satan bir tezgahın yanından geçerken. "Aralık ayı için çok sıcak."

Gage, bir eli cebinde, diğer eli ise kalabalığın arasından onu yönlendirirken kadının beline hafifçe dokunmuş bir şekilde mırıldandı. "Alışyorsun işte."

Pazar yeri geniş bir yol boyunca uzanıyordu, yol boyunca kırmızı ve beyaz tenteler sıralanmıştı. El dokuması süs eşyaları, zarif seramikler ve işlemeli ketenler tezgahları dolduruyordu, zanaatkarlar sessizce sergilerini düzenliyorlardı. Yukarıdaki ağaçlardan sarkan ışıklar, koyu yeşil yaprakların üzerinde altın rengi parıltılar saçıyordu.

Bir yerlerde bir koro şarkı söylüyordu, yumuşak melodi ara sıra duyulan kahkahalar ve sıcak sohbetlerin uğultusu arasında kayboluyordu.

Bea, el yapımı kil saksıların sergilendiği bir tezgahın önünde yavaşladı. Koyu kahverengiler, yanardöner sırlar, yüzeye işlenmiş girdaplı desenler... Bir tanesinin üzerinde parmağıyla gezinerek ince detaylara hayran kaldı.

"Bunlar kimçi için mükemmel olurdu," diye düşündü.

Gage şöyle bir baktı, gözleri koleksiyonun üzerinde gezindikten sonra kadının elindekine takıldı. "Annen için mi?"

Bea başını salladı. "O her zaman iyi saklama kapları arıyor. Bunlar çok güzel."

İki tane seçti: biri koyu kahverengi ve üzerine çiçek deseni işlenmiş, diğeri ise geçici, yanardöner bir parlaklığa sahip. Satıcı onları özenle paketledi, paketi iple bağladıktan sonra teslim etti.

Bea cüzdanına uzandı, ama Gage yerinden kıpırdayarak araya girmeye hazırlandı.

Ona sert bir bakış attı. "Sakın aklından bile geçirme."

Burnundan nefes verdi ama kadın kartını uzatırken itiraz etmedi.

Satıcı çantayı ona uzattığında, Gage'in bakışlarını üzerinde hissetti. Eğlenmişti. Biraz da sinirlenmişti.

Bea ona gülümseyerek baktı. "Bana tatlı getirebilirsin."

Kavrulmuş fındık ve şekerlenmiş meyve kokularıyla dolu pazarda dolaştılar. Gage, parlak, şeker kaplı, krema ve reçel dolgululu narin pastalarla dolu bir tezgahın önünde durdu.

Hiçbir şey söylemeden birini alıp ona uzattı.

Bea onu hevesle aldı, sıcaklığı parmaklarına işledi.

Hamur işi gevrek, tatlı, iç harcı ise zengin ve sıcaktı. Onaylayıcı bir şekilde kısık sesle mırıldandı.

Gage ona baktı, sonra da pastaya.

Bea ona uzattı. O da bir ısırık aldı.

"İyi?"

Gage sırttı, başparmağındaki kırıntıyı sildi. "Sorun değil."

"Pekala," diye tekrarladı, eğlenerek.

"Tatlıya düşkün değilim."

"Bana daha çok kalsın." Sıcak ve memnun bir şekilde bir lokma daha aldı, dudaklarındaki şekeri yaladı.

Gage uzandı, başparmağıyla dudaklarının kenarına hafifçe dokundu ve şekeri nazikçe sildi. Dokunuşu kısa sürdü, ama o an uzadı, aralarında bir

sıcaklık oluştu, sadece ikisinin bulunduğu sessiz alanda uzun süre kaldı.

Bea yutkundu, ona hafifçe gülümsedi. "Teşekkürler."

Mavi gözler onun gözlerine kenetlendi. Ve sonra, sanki hava durumu hakkında yorum yapıyormuş gibi, zahmetsizce şöyle dedi:

"Seni seviyorum."

Bea hareketsiz kaldı.

İçten içe kalbi çiçek açtı.

Bunu söylemesini beklemiyordu. Hele de bu son derece sıradan anda. Pastayı yarıda kesmişken ve yüzünde şeker lekeleri varken.

Yine de, farkındaydı ki, bunu zaten biliyordu. Onun her hareketinde bunu hissediyordu. Ama sözleri duymak önemliydi.

Göğsü sıkıştı. "Neden şimdi?"

Gage onu inceledi. Sonra, sanki cevap çok açkılmış gibi, "Bunu bil diye söylüyorum. Ve unutmaman için." dedi.

Söylemediğı sözleri duydu. Çünkü gidiyorsun. Sözleri onunla birlikte taşımasını istedi.

Bea çiğnediğı pastayı yuttu. Ona doğru eğildi ve dudaklarına bir öpücük kondurdu. Öpücüğün uzun süre kalmasına izin verdi. Onu hafızasına kazıdı.

Gage ona izin verdi.

Ve kadın geri çekildiğinde, adam onun elini tuttu. Baskı yoktu. Talep yoktu. Sadece ona verdiği bir gerçektir.

Bea parmaklarını onun parmaklarına geçirdi, elleri adımları kadar kolay bir şekilde birbirine uyum sağladı.

Ve yürümeye başladılar.

Yatağının üzerindeki yarı açık bavula baktı.

Bir zamanlar uyuması için ona ödünç verdiği ultra ince merinos yününden yapılmış bisiklet yaka kazak, üstte katlanmış halde duruyordu ve hafifçe kolonyasının kokusunu taşıyordu. Sanki onu bir şişeye hapsedip yanında tutabilirmiş gibi.

Sanki bu bir fark yaratacakmış gibi.

Pasaportu zaten el bagajındaydı. Uçuşu onaylanmıştı. Annesi ne pişirmek istediğinin listesini yapmıştı. Claire ona yılbaşı planlarıyla ilgili

yirmi mesaj göndermişti.

Hâlâ iptal edebilirdi. Sadece... kalabilirdi. Eşyalarını yerleştirebilirdi. Sabah onun çatı katındaki dairesine girebilirdi. Kucağına oturabilir, ellerini omuzlarına koyabilir ve hiçbir yere gitmeyeceğini söyleyebilirdi.

Bunu yaparsa ne olacağını biliyordu. Çenesini tutacak, her zaman yaptığı gibi, ondan memnun kaldığında çenesini yukarı kaldıracaktı. Ve sonra da pişman olmaması için gerekenleri yapacaktı.

Az kalsın başarıyordu.

On hafta. Toronto'da onlara söz verdiği buydu. Herkes bunu bekliyordu. Koca bir yıl uzakta kaldıktan sonra evde geçirilecek bir yaz.

Ama şimdi...

Şimdi, ağzında şeker, parmaklarında reçel varken Noel pazarının ortasında ona "Seni seviyorum" diyen bir adam vardı. Ona sanki sahibiymiş gibi dokunan, ama kalması için zorlamayan bir adam.

Ama sonra anne babasını hayal etti. Annesinin un içinde ellerini, babasının gece geç saatlerde anlattığı hikâyeleri. Tüm bunlar olmadan önce Toronto'da kim olduğunu.

Bundan vazgeçmeye hazır değildi. Ve onları hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu. Ayrılan kızıdan farklı bir kız olduğuna inanmak istemiyordu.

Valizin fermuarını kapattı ve içini çekti.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

GAGE

Gage bu gecenin nasıl biteceğini çok iyi biliyordu.

Uyandığı andan itibaren, toplantılarda otururken, rakamlar üzerinde çalışırken ve müzakereleri sonuçlandırırken bunu biliyordu. Bea'yi arabasıyla alırken, onun dünyasının çoktan ondan uzaklaşmaya başladığını da biliyordu.

UR'nin finansal takvimi acımasızdı. Yaz ayları, şirketlerin ya yavaşladığı ya da yavaşlayanlardan faydalandığı dönemdi. Bu ölçekte bir anlaşma için mükemmel bir fırsattı; konumunu sağlamlaştıracak, etki alanını genişletecek ve kendisine ait olanı güvence altına alacak bir anlaşma.

Daha önce hiç işten nefret etmemişti. Ama bu gece, ilk defa, içinden küçük bir parça nefret duymaya başladı.

Bea, yolcu koltuğuna kıvrılarak yanına oturdu. Uzun, düz saçları bir omzunun üzerinden dökülüyordu ve saçlarının uçlarını gelişigüzel okşuyordu. Parfüm kullanmamıştı ama saç kreminin tanıdık kokusu duyularını dolduruyordu.

Aklı çoktan başka yerlerdeydi. Toronto. Ailesi. Claire.

Aylar boyunca ona, UR'ye, onun dünyasına alışmıştı. Ve şimdi kendi dünyasına dönüyordu. Ona döndü. "Beni özleyecek misin?"

Ona şöyle bir baktı, bakışları sabitti, başkası tarafından okunamazdı. Ama o, sıradan biri değildi.

Bea'nın dudakları kıvrıldı.

Buraya gelmek yıllarca süren bir hazırlık gerektirmişti. Babası, mezuniyetten hemen sonra ayrılmasını bekliyordu. Şirketlerinin Avrupa bölümünün tamamını devralması için hazırlık yapmıştı.

Ancak Gage zaman çizelgesini değiştirmişti.

Sonsuza kadar ertelenemezdi. Tam da gerektiği kadar. Bu hamleyi yapmadan önce ihtiyaç duyduğu süreyi tam olarak hesaplamıştı.

Bea'nın gitmesi, tüm yaz boyunca ondan ayrı kalmayı seçmesi, onun kendisine ait olmanın ne anlama geldiğini hâlâ öğrenmekte olduğunu fark etmesini sağladı.

Müziği açtı.

Onun tercih ettiği hareketli müzikler yerine enstrümantal caz çalıyordu. Bu, ona özen gösterme, onu rahat ettirme şekliydi. Bu konuda iyiydi.

Onun dünyasını takip edecek kadar zeki, ona meydan okuyacak kadar inatçı ve planlamadığı zamanlarda bile onu boyun eğdirecek kadar cesurdu.

Acemi ve savunmasız haliyle, onun yükümlülüklerinin bir kenara bırakabileceği şeyler olmadığını bile anlamış gibiydi. Yaz boyunca önceliğinin King Global Capital olmasından şikayet etmemişti. Bunu, onunla ilgili her şeyi kabul ettiği aynı kolaylıkla kabul etmişti.

Gitmesini çok istemesine rağmen onu engellemediği gibi, o da onu takip etmesini çok istemesine rağmen bunu beklemiyordu.

Bea, hafif bir sesle, konular arasında gidip gelerek konuşuyordu: ailesi, Claire, yemeyi dört gözle beklediği yemekler.

Gage dinledi. Her zaman dinlerdi. Ama bu gece, her kelime bir hatırlatıcıydı. Onsuz yapacağı şeylerin bir listesiydi.

Gage arabayı çevirdi. Restorana doğru değil.

Bea'nın kaşları çatıldı. "Önce ofisinize mi gidelim?"

Akşam yemeğine gideceklerdi.

"Evet."

"Bir şey mi unuttunuz?"

"HAYIR."

Bir an duraksadı. "Öyleyse işe mi?"

"Bir bakıma öyle."

Ona Nate'in incelemesi gereken rakamlar gönderdiğini, Victoria'nın da bir güncelleme beklediğini söyleyebilirdi. Bütün bunlar doğrudu.

Ama şu da öyleydi: Bea onundu. Ve yarından itibaren, ona bunu hatırlatmak için orada olmayacaktı.

Bu gece, onun bunu unutmamasını sağlayacaktı.

GAGE

Ofisine vardıklarında, Bea daha rahat bir şekilde önden içeri girdi ve deri koltuktaki en sevdiği yere oturdu. "Gerçekten çalışıyor musun?"

Gage kapıyı arkalarından kapattı. Kilitledi. "Kısa bir süreliğine."

Koltukta oturduğu yerden başını salladı. Telefonunda amaçsızca gezinmeye başladı.

Gage masasında oturmuş, dizüstü bilgisayarını açıyordu. Ekranda düzenli satırlar ve sütunlar halinde sayılar vardı. Sessizce çalışıyor, gözleri ekranda geziniyordu.

Bea pozisyonunu değiştirdi, burada ne kadar doğal bir şekilde yer kapladığının farkında değildi. Daha önce sadece ona yer olan bir ortama ne kadar kusursuz bir şekilde uyum sağladığını da bilmiyordu.

Yarım saat sonra Gage son dosyayı kapattı ve dizüstü bilgisayarını kapattı.

Ayağa kalktı.

Bea yukarı baktı.

Çiçekli elbiseyi muhtemelen hiç düşünmeden seçmişti. Ama o düşünmüştü. Elbise içinde ona ne yapacağını çok iyi biliyordu.

Ona ulaştı. Hiçbir şey söylemedi. Sadece elini uzattı.

Parmakları havada asılı kaldı. Sonra onun parmaklarının etrafına dolandı.

Şehir, camın ardında uzak ve kayıtsız bir şekilde parlıyordu. Aşağıda, trafik sessiz bir ritimle ilerliyor, farlar karanlığı tarıyordu. Dünya sürekli değişiyordu, ama burada zaman ona itaat ediyordu.

Gage onu masaya doğru yönlendirdi ve yavaşça döndürerek yüzünü kendisine çevirdi. Ahşap, uyluklarının arkasına bastırıldı ve nefesi kesildi.

Ellerini belinin hemen üstüne koydu, başparmaklarıyla kaburgalarını okşadı. Kadın titredi. "On yedi saat," diye homurdandı adam.

Bea gözlerini kırıştırdı. "Ne?"

Dudakları kulağının kenarına değdi. "Toronto'ya gitmek işte bu kadar sürüyor."

Elleri elbisesinin altına kaydı, avuç içleri yavaşça uyluklarında gezinerek kumaşı yukarı doğru itti.

Bea'nın nefesi kesildi. Elleri onun kollarını kavradı, vücudu gerildi.

Gage, onun bunları incelemesine, farkına varmasına izin verdi. Sormuyordu.

Ona tam da ayak parmaklarının ucuna kalkması ve geriye doğru kayarak masasının kenarına oturması için yeterli baskıyı uyguladı. Kollarını arkasında destekledi.

Dudaklarını köprücük kemiğine bastırdı. Sadece bir kez. Dudaklarını daha aşağıya doğru çekmeden önce tek bir iz bıraktı, elleri de onu takip etti, bacaklarını araladı ve titremesini izledi.

Sonra dişleri. Tenine çok hafif bir sıyrık. Sadece hissedilebilecek kadar.

Vücudu öne doğru sarsıldı.

Gage başını kaldırdı. "Şimdi anladın."

Yatağında değil. Lüks dairesinde değil. Burada. Ofisinde. Hüküm sürdüğü yerde.

Avucu karnına bastırılmış, onu biraz daha geriye doğru yönlendiriyordu. Mükemmel bir açıyla.

Kemeri gevşedi. Fermuar yavaşça çekildi.

O soyunmadı. O da onu soymadı.

Tam yeterli.

İleri doğru hamle yaptı. Yavaş, kontrollü. Keskin bir gerinme. Tek bir şaşkınlık sesi—ardından yumuşak, kırık bir inilti.

Tırnakları omuz kısmındaki takım elbisesine saplanmıştı. Sıkıca tutunuyordu.

Nazik değildi. Geri çekilmesine izin vermedi. Uyum sağlamasına izin vermedi.

Bacakları onun etrafına kenetlendi. Vücudu buna dayanmak için gerilmişti. Bir an direnmesine izin verdi. Sonra da ondan aldı.

Bea inledi, kasları onun etrafında kasıldı.

Parmakları omurgası boyunca yukarı doğru ilerledi. Kadın ona doğru kıvrıldı. Titreyerek, nefes nefese onun adını fısıldadı. Adam ona daha fazlasını verdi.

Ofis artık onun kokusunu taşıyordu. Onların kokusunu. Güç, sıcaklık ve onun teninin mobilyalarında bıraktığı iz.

Vücudu titriyordu.

Onun boşalması tüm bedenini sarstı ve onu daha da derine çekti. Gage de onun peşinden doruk noktasına ulaştı, parmakları ipeksi saçlarının arasında dolanıp hafifçe kavradı.

Onu kucakladı. Kendini onun içinde tuttu. Uzun süre boyunca onun varlığını hissetmesine izin verdi.

Ona yukarıdan baktı. Gözleri yumuşaktı. Doyum doluydu. Ona anladığını, kabul etmediğini ama yine de gideceğini anlatan bir teslimiyet ifadesiydi bu.

Gage elini kadının yanağına koydu. "Sana gelmeyeceğimi bir an bile düşünme."

Bea, dudaklarına yumuşak ve uzun süren bir öpücük kondurdu. Sonra başını salladı.

"Yapmayacağım... Biliyorum."

EPİLOG

Bea öğleden hemen sonra Toronto'ya indi. Havaalanından dışarı adımını attığı anda, yanaklarında keskin ve canlandırıcı bir soğuk hissetti; St. Ives'in güneşli lüksünde geçirdiği aylardan sonra unuttuğu türden bir soğuktu bu. Derin bir nefes aldı. Ev kokusu. Temiz kış havası, hafif bir egzoz kokusu. Terminalin hemen ötesinde park etmiş bir yemek kamyonundan çam ve tatlı bir şeyler kokusu geliyordu.

Karnı heyecanla kasıldı.

Babası onu ilk fark eden kişiydi; kalın kışlık paltosuna sarınmış, boynuna sıkıca örgü bir atkı dolamıştı. Bu, annesinin geçen yıl zorla giydirdiği aynı atkısıydı. Gözleri buluştuğu anda yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi ve heyecanı her zamanki gibi apaçık ortadaydı, el salladı.

Babası sırttı ve onu sıkıca kucaklayarak yerden kaldırdı. "Mija," diye mırıldandı, onu iyice sıkarak. "Çok zayıfsın. Yeterince yemiyorsun."

Bea, göğsüne yaslanmış, boğuk bir kahkaha attı. "Baba—"

"Annen kimchi-jjigae yapıyor," diye sözünü kesti, onu zaten arabaya doğru yönlendiriyordu. "Sana acele etmeni söylememi istedi, yoksa hepsini kendisi yiyecekmiş."

Ev tıpkı eskisi gibiydi: küçük, sıcak, detaylarda gizli bir sevgiyle dolu. Duvarlarda aile fotoğrafları asılıydı, zürafa boy ölçme etiketi, o dört yaşındayken ilk taşındıkları günden beri her yılı işaretliyordu. Hafif bir yumuşatıcı kokusu havada asılı kalmış, yeni yıkanmış battaniyelerin sıcaklığıyla karışıyordu.

Annesi kapının sesini duyup kepçeyle döndü, Bea'yı görür görmez gözleri yaşlarla doldu. "Aigoo, bebeğim."

Bea, onu neredeyse anında ağlatacak kadar büyük bir kucaklamayla sarılmıştı. Annesi geri çekildi, küçük ama sıkı elleri yüzünü kavradı, başparmakları yanaklarını okşadı.

Arkasına baktı. "Baban nerede?"

"Komşumuzun bir konuda onun yardımına ihtiyacı vardı."

"Ah." Annesi başını salladı. Bu sık sık olurdu. Bea'nın babası esasen sokağın her işini yapan ustasıydı; maaşı ise özveri, yemekler ve birayla ödeniyordu.

Annesi, bir kaseye biraz kaynar et suyu doldurdu ve mutfak masasına koydu. "Önce ye," diye talimat verdi, kendisi için de bir kase doldururken. "Sonra konuşabilirsin."

Bea itiraz etmedi.

Her zamanki koltuğuna çöktü, parmakları sıcak seramik bardağın etrafına dolandı. İlk yudumunu aldı, tadını çıkardı. Mükemmeldi. Sadece lezzet değil, sevgiyle de doluydu. Onu içten dışa ısıttı.

Dilinin ucunda ağır bir yük gibi duran sözlere rağmen, eve döndüğünde bunu ertelemeyeceğine kendine söz vermişti.

"Umma...sana söylemek istediğim bir şey var," diye başladı, Umma'nın gözlerine tam olarak bakamadan.

Annesi kaşığının kenarından ona baktı. "Biriyle tanıştın."

Bea'nın başı aniden kalktı. Bu bir soru değildi. Zoraki bir kahkaha attı, ama sesi cılız geldi. "N-nasıl..."

Annesi ona, "Ben senin annenim" der gibi bir bakış attı.

Bea yavaşça nefes verdi. "Özür dilerim. Bunu sana daha önce söylemek istedim ama..."

"Bunu bana bizzat söylemek istedin," dedi annesi usulca.

Bea başını salladı.

"Ciddi mi?"

Bea ağzını açtı ama tek kelime çıkmadı. Çünkü cevap basit değildi.

Evet. Durum ciddiydi. Söyleyebileceğinden çok daha ciddiydi.

Ama her şey henüz yeniydi. Henüz yarım yıl bile olmamıştı. Ve o buradaydı. O oradaydı. Aralarında bir okyanus vardı. Ve... yaz boyunca neler olabileceğini kim bilebilirdi ki?

Annesi, sanki her şeyi zaten anlamış gibi başını salladı.

Bea derin bir nefes aldı. "Ben—o—"

Annesinin yüz ifadesi düşünceliydi. "Anlıyorum."

Bea kaşlarını çatı. "Ne görüyorsun?"

Kaşığına tekrar uzandı. "Hiçbir şey."

"Anne."

Annesi çorbadan yavaşça bir yudum aldı. Sonra, sakın bir sesle, "Seninle ilgili çok ciddi olmalı," dedi.

Bea dudağını ısır. Annesi uzanıp deniz yosununu şeritler halinde kopardı ve Bea'nın kasesinin yanına düzgünce yerleştirdi.

Sonra, "Böyle bir adam bir kızın tüm tatil boyunca gitmesine izin vermez, değil mi?" dedi.

Bea'nın kalbi hızla çarpıyordu. "Bunu nereden bilebilirsin ki?"

"Toronto'da yaşıyor olabiliriz ama Hallyu buraya da ulaştı," dedi annesi hafif bir gülümsemeyle. "Sanırım o da bir chaebol varisi gibi."

Bea içinden bir ah çekmek istedi. Hayatı kelimenin tam anlamıyla bir Austen romanı ile bir Kore dizisi arasında bir karışım haline gelmişti.

Boğazını temizledi. "Anne... bana yemek yapmayı öğretebilir misin?"

Annesi gözlerini kırıştırarak Bea'ye sanki ikinci bir kafa çıkmış gibi baktı.

"Bu kadar mı şaşırdın?" Bea kıkırdayabilirdi ama aslında oldukça ciddiydi. Parmağını düşünmeden kaşığının kenarında gezdirdi. "Yani, hakkıyla. Sadece pirinç topları ve kimbap değil."

"Öğrenmek istemeni bir erkek mi sağladı?" Annesi fazlasıyla eğlenmiş görünüyor.

Bea'nın yüzü kızardı. "Ben sadece... ev yemeği gibi hissettiren bir şeyler pişirebilmek istiyorum."

Umma ayağa kalktı, boş kasesiyle tezgaha doğru ilerlerken dudaklarında fazlaca samimi bir gülümseme belirdi.

"Yemeğini bitir," diye talimat verdi Bea'ye. "Sonra yeşil soğanları doğrayabilirsin."

Bea başını salladı.

"Yarın galbi-jjim yapacağız."

Bea'nın parmakları kaşığını hafifçe sıktı, gözleri şaşkınlıkla yukarı baktı. Annesine bile söylememiştı.
Bu onun en sevdiğıydi.

Bu kitabı beğendiyseniz...

Lütfen kısa bir yorum bırakmayı düşünün. Sadece birkaç satır bile diğer okuyucuların Crown or Fire dünyasını keşfetmesine yardımcı olabilir ve desteğiniz bizim için her şey demek.

BONUS EPILOG

Bir bölüm daha ister misiniz?

VIP okuyucularım için özel olarak hazırlanan bu kitabın bonus sonsözünü ÜCRETSİZ olarak edinin.

Buradan kayıt olarak hak talebinde bulunabilirsiniz:

<https://dl.bookfunnel.com/286pzzmyuy>

"TAÇ MI YOKSA ATEŞ Mİ" SERİSİNDE SIRADA NE VAR?

KİTAP 2 – BENİMLE KAL

Ona her şeyi verebilir.
Ama onun dünyasında her şeyin bir bedeli var.

Sonraki kitabı hemen buradan okuyun:

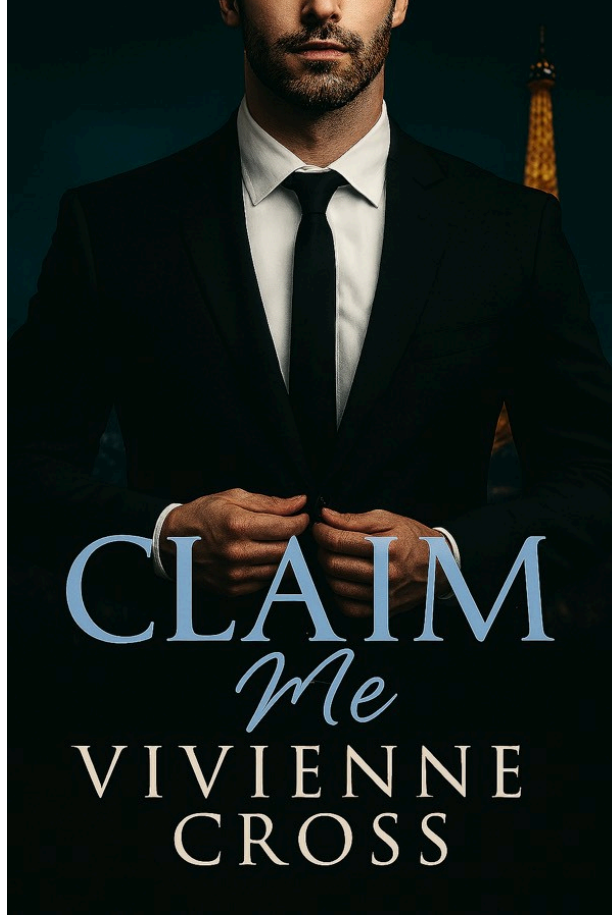
<https://geni.us/Wrfj4A>

ÜCRETSİZ KISA ROMANI KAPIN!

"Natalie Wu'yu hiç duydunuz mu?"

Muhteşem. Zengin. Vahşi.

Geri döneceğini kimsenin beklemediği kız.

Onun adını kullanarak ortadan kayboldu.
Şimdi onu eve sürüklemek için kullanıyor.

BookFunnel üzerinden buradan ücretsiz olarak indirebilirsiniz:

<https://dl.bookfunnel.com/iv3u91gk12>

YAZAR HAKKINDA

Eğer siz de benim gibi baskın, koruyucu ve her şeyi değiştiren kadına gönül veren erkeklerden hoşlanıyorsanız, hoş geldiniz.

Kendim de takıntılı olmayacağım hiçbir erkek hakkında yazmam.

Bu karakterlerle birlikte yolculuk ederken hem hayran kalmanızı, hem gülmenizi, hem ağlamanızı, hem de içiniz acımasını istiyorum. Romantizmin nasıl geliştiğini hissetmemizi istiyorum.

Kitaplarımda kadın kahramanlarım hayalini kurdukları her şeye ve daha fazlasına kavuşuyorlar...

Merak ediyorum da, seni kim utandırdı, gülümsetti veya içten içe ah çekti? Söyle bana.

Viv xx

www.vivienneacross.com

Instagram: @vxauthor

TikTok: @vivienneacrossauthor

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM